Пряма мова

Івченко об'єднує Україну

Автор відповідає на питання

— Що це таке?

— Цекнига. Десятьпароповідань, оригінальні малюнки та дизайн самого Растворцева.

— І навіщо все це?

— Щоб склеїти Україну.

— Хіба вона потріскана?

— Так. Є дві частини, одна з яких розмовляє російською, а інша розмовляє, частково удає, що розмовляє, українською. Між ними провалля, яке обидві сторони старанно поглиблюють категоричним не сприйняттям одне одного.

— І що поганого?

— Дві [illegible] роюють між собою і разом [illegible] на майб[illegible] мину[illegible] наковості, коли [illegible] ляти лише кількома мовами. [illegible] раїнська і російська не серед мов прийдешнього царства. То треба об'єднатися, треба взаємодіяти і [illegible]гравати разом майбутнє.

— [illegible]ваєшся виріши-

— Книгою і читачами. Ті з читачів, які знають обидві мови, будуть у виграші. А ті, які знають лише одну, зацікавляться іншою мовою. Це круто. До того ж, книга лише частина процесу. Інша частина — це читачі. Під час презентацій книги у різних містах України я буду проводити акції духовної дії «Єднаємо разом». Наслідком кожної такої акції повинно бути висадка метафізичних Саджанців єднання, які пустять коріння на місцях проведення презентацій книги і те коріння буде зрощувати, об'єднувати Україну.

— Це що, містика?

— [illegible] метафізика. [illegible] Почина[illegible] но котитися країною від Сяну д[illegible] Дону.

— А ти не боїшся, що ця книга — [illegible] гонитва за двома зайцями? Хтось скаже, що вивчи спочатку хоча [illegible] Українці будуть каза[illegible]

Издательство «Изда»
2008

PARENTAL ADVISORY
EXPLICIT CONTENT

Ївченко об'єднує Україну

Владислав Івченко об'єднує Україну

Izdatelstvo Izda

Харків «Едена» 2008

PARENTAL ADVISORY EXPLICIT CONTENT

ББК 84.4 (4 УКР) 6
І=17

Збірка оповідань та поезій
прекрасного українського майстра пера Владислава Івченка.

Українською та російською мовами.
Не рекомендовано для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

© Владислав Івченко, 2008
ISBN 966-82-30-22-1
Видавництво «Едена», 2008

Моїй першій
присвячується

Вступ
у питаннях та відповідях

— Що це таке?
— Це книга. Десять пар оповідань, оригінальні малюнки автора та дизайн самого Растворцева. До того ж вірші з книги «7 років без взаємності», інформативні врізки та високохудожня реклама.
— І навіщо все це?
— Щоб склеїти Україну.
— Хіба вона потріскана?
— Так. Є дві частини, одна з яких розмовляє російською, а інша розмовляє, частково удає, що розмовляє, українською. Між ними провалля, яке обидві сторони старанно поглиблюють категоричним не сприйняттям одне одного.
— І що поганого?
— Дві мови воюють між собою і разом втрачають перспективи на майбутнє. Багато мов то розкіш минулого, а попереду царство однаковості, коли світ буде розмовляти лише кількома мовами. І українська і російська не серед мов прийдешнього царства. То треба об'єднатися, треба взаємодіяти і вигравати разом майбутнє.
— Ти дійсно сподіваєшся вирішити щось своєю книгою?
— Книгою і читачами. Ті з читачів, які знають обидві мови, будуть у виграші. А ті, які знають лише одну, зацікавляться іншою мовою. Це круто. До того ж, книга лише частина процесу. Під час презентацій книги у різних містах України я буду проводити акції духовної дії «Єднаємо разом». Наслідком кожної такої акції повинно бути висадка метафізичних Саджанців єднання, які пустять коріння на місцях проведення презентацій книги і те коріння буде зрощувати, об'єднувати Україну.
— Це що, містика?
— Ні, метафізика. Ворожнеча між мовами і розрив країни починаються в головах, то звідти ж повинно починатися і єднання. Починатися в головах і переможно котитися країною від Сяну до Дону.
— А ти не боїшся, що ця книга — гонитва за двома зайцями? Хтось скаже, що вивчи спочатку хоча б одну мову. Українці будуть казати, що ти зраджуєш рідній мові, а

росіяни, що ти пропав у гонитві за кон'юнктурою.

— Звісно, боюсь. Недаремно, ця книга виходить, як перший етап проекту «Три подвиги заради Вітчизни». Який подвиг без страху? Боюся і роблю, бо як не я, то хто? Я хочу довести можливість мирного і врожайного співіснування двох мов.

— Хіба дві мови в одній голові то не шизофренія, не хворобливе роздвоєння з втратою себе?

— Роздвоєння — то і є Україна. Прапор з двох половин: жовтої і блакитної. Дніпр поділяє країну на дві частини. Поділяє, та не роз'єднує, поділяє і об'єднує. Треба розуміти Дніпр не як межу, а як хребет, який тримає усю країну в купі. З роздвоєння треба черпати переваги. Сама людина робить це вміло. Дві півкулі мозку, два ока, дві ноги.

— Але статевий орган один.

— Чому один? Їх двоє, чоловічий і жіночий. По одинці вони втрачають сенс. І секс.

— А якщо два чоловічих чи два жіночих? Ти хоч не гомофоб?

— Я хомо сапієнс.

— Ну добре. Кажеш, що ця книга — перший етап. Що далі?

— Ще дві книги. У одній я, разом зі своїми читачами, буду долати містичні перешкоди України до вступу в Євросоюз та НАТО шляхом руйнування химер минулого, а в іншій буду захищати Батьківщину від нищівного руху глобалізації шляхом встановлювання метафізичних протитанкових їжаків української тожсамості.

— Хіба то не протилежні цілі?

— Людина народжується для того, щоб колись вмерти. Це теж протилежні цілі, але ніхто не каже, що через них життя не має сенсу. Для кожного часу є свої цілі. Зараз треба об'єднати Україну.

— Що ти скажеш читачам наостанок?

— Не бійтеся, все що написано у цій книзі — правда.

— Ти хотів сказати «не смійтеся».

— А, ну так, звісно.

Питав **Жорж Іринович Бураченко.**
Відповідав **Владислав Івченко**.

Вступление
в вопросах и ответах

— Ну и что это?

— Книга это. Двадцать рассказов, объединенных парами в десяти рубриках. Авторские рисунки в стиле пещерного реализма, стихи в стиле пафосного эротизма, а также много допинформации, дизайн Дмитрия Свет-Растворцева. Что еще нужно для счастья?

— И нафига вся эта смертельная эклектика?

— Дабы объединить Украину.

— Это еще что такое?

— Попрошу без шовинистических выходок.

— Ладно. Зачем ее объединять? Бельгия разделена на две части, в Испании есть Баскония и Каталония, в Великобритании — Уэльс и Шотландия. Никому в голову не придет писать книги, чтобы их объединять.

— Вот видишь, а мне пришло. Это полностью оригинальная идея. Как, впрочем, и вся книга.

— Если ты хочешь объединить Украину, то почему не написал книгу на суржике. Разве он не золотая середина? Прикольный язык.

— Суржик — это упасть жопою на пол, садясь между двух стульев. Я же предлагаю эффективно использовать оба языка, заставить их взаимодействовать и побеждать в языковой конкуренции.

— Ага, вот так вот: книга вышла и все помирились?

— Это слишком упрощенная схема. На самом деле, выход книги — это только первый шаг. Потом будут презентации книги, на которых я буду объединяться с читателями в умном делании по объединению Украины. Мы будем скандировать «Україно, єднайся!» и совокупной силой воли высадим так называемые Саженцы единения, скопления энергии, которые будут пускать корни и удерживать страну от разрыва. Чем больше будет Саженцев единения, тем скорее Украина объединится.

— Херня какая-то! Ты же писатель-реалист! Какие саженцы, какая энергия?

— Как писатель-реалист, я чуток к тому, чего не видно, но в чьём существовании невозможно усомниться. К тому же я умеренный реалист.

— Умеренный реалист? Бред какой-то. Ладно. Вот ты начал писать в 1998 году, писал много лет по-русски, а потом вдруг, аж в 2004 году, стал писать по-украински. Прогиб под ситуацию?

— Я был вынужден.

— Кем?

— Тенями предков, землёй, даже не знаю, как это объяснить. Я вдруг почувствовал, что если не буду писать по-украински, то умру. Это был страх, грубое принуждение. Я купил словари, купил украинские книги, стал учить язык, я очень хотел спастись. А когда я начал писать по-украински, то вдруг почувствовал, что это мой язык. Мой родной язык. Я никогда не разговаривал на нем, но я чувствовал его. Язык ведь вкладывается в голову человека ещё до рождения. Я счастливый человек, похоже, в меня вложили два языка.

— Тени предков все еще стоят за тобой?

— Нет, они ушли после покупки мною на Петровке трехтомного русско-украинского словаря.

— Ну, если ты нашёл родной язык, почему продолжаешь писать и на чужом русском?

— Потому что он не чужой. Для меня он тоже родной. И я люблю русский язык. Тут надо понимать, что гебня и всяческий кремль отдельно, а русский язык — отдельно.

— Тебе не кажется, что наличие сразу двух родных языков у одного человека — это шизофрения?

— Не, что ты. Я офицер запаса, дважды проходил строгую медкомиссию, брал справки в психдиспансере. Вдобавок, у меня есть водительские права (категория Б), там тоже бы не пропустили. Я психически здоров, можешь не сомневаться.

— Что пожелаешь читателям своей книги?

— Напрячься и получить удовольствие.

Спрашивал **Эдуард Абдулхамидович Благонравов**
Отвечал **Владислав Ивченко**

Події

Рука з борщу

Його звали Микола, він працював у провінційній газеті на рубриці «Кримінал». Писав здебільшого про вбивства й самогубства, особливо тиснув на жалісливі моменти: про діточок, що кричали «тато, тато!» або про вбиту горем дружину, що загрожувала накласти на себе руки, а вона ж на сьомому місяці. Якщо зґвалтування, то писав з технічними подробицями. Можна вигадати, що відчувала жертва і що думав ґвалтівник. «Він рвав її слабке та тремтяче тіло, наче дикий звір рве свою здобич. Вона кричала і тим тільки більше розпалювала хіть негідника. Він кусав її за груди, залишав на шиї засоси, бив по ніжних губах, насолоджуючись її плачем і стогонами».

Людям цікаві подробиці, люди купують газету не за всякими новинами, як вчать на іноземних семінарах. Люди хочуть відчути життя, пережити щось надзвичайне, як у кіно. Ось чому шпальта «Кримінал» завжди найпопулярніша рубрика в цій задрипаній газеті, де працював Микола. Він умів так подати матеріал, що читачі сміялися або плакали, лаялися або захоплювалися, тільки не залишалися байдужими, читали його статті, а потім обговорювали їх, розповідали про них знайомим, по кілька днів, іноді цілий тиждень, аж до наступного номера.

То Микола був стратегічним ресурсом «Посульскої правди». Коли починалася передплата, то у рекламних листівках на пошті завжди писалося, що Микола Каплюк продовжує роботу в газеті і буде ще багато разів радувати читачів відмінними матеріалами. Якось Микола поїхав до Києва, тоді усі журналісти з провінції мріяли про Київ, так у те півріччя передплата впала майже вдвічі. Власник газети зробив усе, щоб повернути Миколу. Та той і не дуже пручався, бо в Києві якось не прижився, там все більше потрібні були якісь зарозумілі матеріали, економіка та політика, хоча кому це цікаво? Микола писав про життя, про просте життя для простих людей, але в Києві це було зайве. Микола ж звик бути королем, звик бути номер один, а в столиці на нього дивилися, як на дурного провінціала, казали, що він не вміє писати, розповідали про вади суб'єктивної журналістики, радили пройти курси, щоб покращити професійну підготовку.

Микола плюнув на той Київ і повернувся, тим більше, що власник газети не тільки подвоїв йому платню, а ще й купив квартирку, які в їх містечку були надзвичайно дешеві. Раніше Микола жив у гур-

тожитку, а тепер з'явився у нього свій куток, що дуже подобалося. То скоро забув про кляту столицю, казав собі, що і в провінції непогано годують. З його поверненням тиражі у газети пішли вгору, а ще восени був добрий врожай картоплі. Край у них був самий картопляний, то як урожай добрий — є у людей гроші і передплата пожвавлюється. Микола і врожай привели «Посульску правду» до рекордного тиражу, газета навіть за межі району вийшла. Власник був задоволений і обіцяв за рік-два купити Миколі китайську машину.

Поки ж Микола їздив велосипедом, якщо дозволяла погода, а якщо вже занадто велике багно по дорогах, то ходив пішки. Тим більше, що місто в них невеличке, п'ятнадцять тисяч населення, за годину з кінця в кінець пройти можна, це якщо з городами, а як брати центр містечка, так на нього і десяти хвилин неквапливої ходи вистачить. Коли ж треба було їхати у район, то тоді падав Микола на хвіст міліції чи прокуратурі, де його добре знали і поважали, як головного представника четвертої влади.

Ось і зараз повинні були зателефонувати, коли поїдуть в район, де вкрали і зарізали в лісі двох теличок. Нудна справа, але пустий тиждень видався, ні про що і писати, то хоч про теличок. Микола вже придумав, як напише про повні сліз і болю очі скотини, яку невідомі крадії вели на смерть у кущі. Населення в районі майже усе займалося сільським господарством, корова чи не в кожному дворі, їх тут люблять і цінують, то трагедію бідолашних теличок зрозуміють і сприймуть близько до серця. Микола навіть написав частину статті заздалегідь, бо ж досвід дозволяв йому з великою долею ймовірності описати, як відбувалися крадіжка і вбивство корів. А вже приїде на місце, додасть фактажу — і готовий матеріал. Микола налив собі чаю, любив він чай, коли задзвонив телефон.

— Алло.

— Привіт, Миколо, це Шилов. Є для тебе матеріал.

Шилов, Вася Шилов, був слідчим у міськрайвідділу міліції. Хороша людина, Микола з ним товаришував, тільки у п'янці дурний, та у кожного свої вади.

— Скільки?

— Готуй троячку.

Микола вже давно розробив таксу, по якій платив своїм джерелам інформації. Троячка — це був нещасний випадок зі смертельним кінцем або протиприродне зґвалтування. Природне коштувало гривню, самогубці п'ять, поодиноке вбивство сім гривень і кілька

7 років без взаємності

Сподіваюсь, чекаю, сумую
І бачу як крига між нами тане
Я кохаю Вас, я шукаю Вас
Ви моя Україна, Ганно!

трупів — десятку. Джерела давно вже казали, що ціни ці смішні, що інфляція їх з'їла і треба б підняти таксу. Микола не погоджувався, міг собі це дозволити, бо ж був монополіст. Якщо він не напише, то ніхто не напише, а правоохоронним органам потрібно, щоб їх праця відображалася у ЗМІ, вони потім звіти в область надсилають. В місті ще була комунальна газета, але вона сиділа на бюджетних грошах. Дикувата юрба старих п'яниць, які б не відірвали свою сраку від стільця, навіть якби в місті висадилися чужопланетники. Вони тільки приймали прес-релізи і друкували їх, поставивши власні прізвища, щоб отримати гонорари. А щоб бігти на місце злочину, розпитувати свідків, шукати щось цікаве, про таке вони навіть не думали — грали у шахи та дудлили самогон, який виробляли прямо в кімнатці, де колись розміщувалась фотолабораторія, що стала їм не потрібна, бо фотографій вони давно вже не розміщували. Микола ж бігав, то дзвонили йому і погоджувалися на його розцінки.

— Так, троячка. Зґвалтування?

Микола любив зґвалтування, бо це була досить вдячна тема. Можна було спочатку подати передісторію, як воно до такого дійшло, полаяти або дівчину (сучка не схоче, пес не скочить) або хлопця (допився, скотино), потім подробиці: як воно було, як жертва прохала відпустити, а ґвалтівник дратувався, бо не вставало, то бив її. Потім можна додати про роботу міліції, як вони брали злочинця, написати, скільки йому загрожує і натякнути на те, що роблять з такими у тюрмах. Микола вже бачив матеріал, бо ж усі зґвалтування були тут схожі одне на одне.

— Ні, не зґвалтування — труп.

— Труп? Що нещасний випадок? Ні, за таким дріб'язком не поїду.

— Почекай! Незвичайний же випадок!

Микола почекав. У сонному провінційному житті незвичайні

випадки траплялися рідко і про них потім довго балакали. Он два роки тому трапилася кумедна історія з трагічним фіналом. Два підори (виявилося, що в їх місті були підори!), так ось два хлопця черговий раз зустрілися. І щось на них найшло, якесь затьмарення чи що, але вони вирішили помінятися ролями. Тобто зазвичай гр. А. дрюкав гр. Б, а в той раз гр. Б. почав перти гр. А. Через те, що відповідного досвіду в них не було, то гр. Б. дуже розпалився, а гр. А, точніше його дупа, мабуть що не звична до таких почуттів, не витримала. Пішла кров, але гр. А. чогось не звернув на це уваги, як і гр. Б, який помітив надзвичайну ситуацію тільки коли скінчив. Далі були намагання зупинити кровотечу самотужки, потім викликали швидку. Вона, наче, і не дуже забарилася, але поки зайшли на сьомий поверх єдиної в місті дев'ятиповерхівки, поки тягли постраждалого, поки заводився старий «Рафік», поки доїхали до лікарні та донесли гр. А. до реанімації, він помер від кровотечі.

Приїхала прокуратура, лікарі дивувалися чому це почалася кровотеча в такому місці, про підорські забаганки навіть не здогадувалися. А от прокурор району, молодий хлопець із Києва (що значить столична людина!) на збоченнях розумівся добре, то наполіг, щоб лікарі добре вивчили дупу покійного. Коли там знайшли сперму, то порушив кримінальну справу проти гр. Б. за статтею «Вбивство через необережність». Про це тоді тільки і балакали, Микола написав

У народі кажуть

Рука з борщу у народній творчості

- Рука руку – миє, а РУКА вбиває
- Если бы парни всей земли, вместе за РУКУ взяться могли, то и их бы РУКА утянула, лишив жизни жесточайшим образом
- РУКУ водящая роль Коммунистической партии
- Хто помер від РУКИ, ті — нещасні чуваки
- РУКА, насправді то RUKa: удав російський (ru – закінчення російських доменів, а Ка – то змій з «Мауглі»), якого смикають за хвіст із Кремля, щоби жер українців по старій московській звичці.

сім статей про випадок і хід розслідування. Громадянину Б. світила тюрма, слідчі казали, що тюрми він не переживе, але не дуже переймалися, бо до підорів ставилися вороже. Дивувалися, що навіть в їх затишному містечку така зараза з'явилася.

Коли зненацька навколо справи піднявся великий шум і гам. Київські організації геїв та лесбіянок виступили на захист громадянина Б., провели збір коштів і найняли йому відбірних адвокатів. Почали проводити ледь не щотижнево прес-конференції, кликали на допомогу міжнародну гей-спільноту. Та не забарилася — і таке почалося, що в прокуратурі вирішили прикрити справу, від гріха подалі. Ага, від гріха. Громадянина Б. відпустили, він поїхав у Київ, а через півроку поліз у зашморг. Казали, що якось у нього життя в столиці не склалося. Микола не дивувався, бо яке там життя може в Києві скластися? Там не життя, а біг. Тільки, хіба людина — скажений собака, щоб постійно бігати? Людині потрібне затишне місце, де б вона щастям насолоджувалася, а у Києві бігти треба і бігти, наче у кошмарному сні, наче білочці в колесі. Жах. Нехай йому трясця, тій пихатій столиці з білими зубами, що в будь-який мент ладні перекусити тебе і з'їсти.

— Що за випадок? Знову підори?

— Ще крутіше!

Микола здивувався, йому важко було вигадати, що може бути крутіше підорів у їх містечку. Невже чужопланетники?

— Ну, кажи!

— Чоловік у борщі потонув!

— Що?

— Упав обличчям в борщ і захлинувся! Уявляєш? У борщі!

Микола замислився. Людина, яка втопилася в борщі, це ж перша шпальта. Там такого можна написати! І так будуть це читати — з рук виривати! Але Вася, ось де слабка ланка. Бо любить він вигадувати, перебільшувати і взагалі-то йому краще казки писати, аніж в міліції працювати.

— То йдеш?

— Зараз. Він точно в борщі втопився?

— Точно, так і знайшли з головою у мисці! Та приходь — сам подивишся! Я ще такого дива не бачив!

— Добре, йду — давай адресу.

Записав, взяв свій портфель, потертий і поважний, як у відомого гумориста Жванецького. У портфелі лежали блокнот, ручка,

редакційний фотоапарат, алюмінієвий хрест для відгону нечистої сили й бутерброд для підкріплення організму. Микола був людиною завбачливою, готовою до стрімких поворотів долі. А ще любив поїсти. Цю його любов повністю поділяла жінка Миколи, яка завжди забезпечувала його бутербродами, а в обід приносила свіжого супчику чи борщу, частіше борщу, бо дуже вже Микола любив борщі.

Зараз чимчикував і дивувався випадку, про який сповістив Шилов. Як це так — втопитися у борщі, найголовнішій страві української кухні, її душі і хребту одночасно? Борщ — це ж така приємна і смачна стихія, яка може нести тільки задоволення і радість! Жодної небезпеки. Микола не чув, щоб борщ хоч комусь пошкодив. А тут — втопився. Це вміти треба! Микола усміхався, швидко крокуючи в потрібний бік. Місто було невеличке, тому громадський транспорт був тут украй нечисленний і зводився більше до міліцейських будок для п'яних.

І добре, що транспорту немає — під час перебування у Києві Миколі так натовкли боки у метро, що піша прогулянка здавалася йому радістю і привілеєм. Ось ідеш собі, дивишся на небо, дихаєш чистим провінційним повітрям, слухаєш, як квокчуть у пилюці при дорозі кури, — і так тобі добре і спокійно, як у Києві, скаженому та навіженому, ніколи не буде. Микола був радий, що втік звідти, чи то переконував себе, що радий.

Ось і потрібний будинок — звичайна хрущовка на чотири під'їзди. Біля одного стояло кілька міліціонерів, якісь люди, мабуть, сусіди. З Миколою ввічливо привіталися, він швидко піднявся брудними сходами на третій поверх. Двері в одну з квартир були відчинені, зі спальні чулося зморене жіноче голосіння. Микола пройшов у кухню, де Шилов пив чай з великої червоної чашки. Побачивши Миколу, Шилов зрадів і відразу забув про чаювання. Такою вже він був рвучкою людиною.

— Подивися, подивися на цього красеня!

Микола поглянув і здивувався, хоч мав великий досвід кримінального журналіста, то його здивувати чимось було важко. Підійшов і роздивлявся. За столом сидів чоловік, сидів дивно: впавши обличчям прямо в миску з борщем, який розхлюпався по столу.

— Ти ба, яке диво?

Вася аж пританцьовував навколо, наче собака мисливський у лісі. Був він ласий до усіляких таємниць, а тут таємниця була у всій красі.

— Як це йому так не поталанило?

— Бозна. Напевно, серцевий напад.

Серцеві напади траплялися в місті часто і аж ніяк не через справи сердечні. Але Миколу відразу почали гризти сумніви. Напади бували у мужиків товстих, хоча б здорованів, а отут худенький чоловіче, наче хлопчик. Будь-який лікар скаже, що худу, як тріска, людину навряд чи напад спіткає. До того ж, проти нападу свідчив борщ. Був він, судячи з розхлюпаних по столу калюжок, наваристий, зі сметанкою. Ось біля тарілки зубки часнику і кільця цибулі, намочені у олії. В лівій руці добрий шматок хліба затиснутий. Що відчуває людина, коли їсть такий борщ та ще з часником, цибулею та хлібцем? Щастя відчуває, задоволення, майже рай. У такому стані не може бути нападу, хоч серцевого, хоч іншого. Від щастя не вмирають, це Микола знав напевне.

— Ні, Васю, не напад.

— А що?

— Не знаю. Але не напад. Напади вночі частіше за все трапляються, або по обіді. А тут встала людина, борщу підігріла, сіла їсти — то почувала себе добре. А після борщу ще краще, бо борщ, сам подивися, царський прямо борщ.

— Може, тоді, похлинувся. Жадібно дуже їв і похлинувся?

— Може й так. Хоча, чого б це у миску обличчям падати?

Микола спитав, а сам згадав, як помер директор однієї сільської школи з району. Полюбляв, бідолашний, гарбузове насіння їсти. Набере жменю собі і кидає у рот по-одному. Завжди так робив, багато років, як директором став, то міг собі це дозволити прямо на роботі. Коли якось кинув насіннячко, а воно в дихальний отвір потрапило. Він давай кахикати, за горлянку хапатися. Його вже і по спині били, водички давали, усією школою рятували, але поки довезли на машині голови сільради до лікарні, померла людина. Від одного, хоч і гарбузового, насіннячка! Коли так, то чого б борщем не похлинутися? Он якими косами капуста посічена, не дай бог, ковтнеш таку не в те горло — потім не виплюєш.

— Може, давай подивимося, що воно там?

Миколі цікаво. Оця цікавість — запорука його успіху, без неї не було б його яскравих статей. Якщо тема тебе не хвилює, ти про неї ніколи і не напишеш добре, будеш тільки номер відбувати.

— Де там?

— У мисці.

— А, давай!

Вася ще той посіпака, завжди готовий до пригод. Обережно беруть небіжчика за волосся й піднімають голову з борщу. Аж трошки здригаються, хоча і чекали, звісно, не радісної посмішки. Але те, що бачать, зовсім вже страшне. Обличчя посиніло, наче у потопельника, патли капусти стирчать з носа, жовтуваті острівці застиглого жиру, змішаного з кров'ю.

— Мабуть, він, коли впав, встиг ще вдихнути й набрав повний ніс капусти.

Вася киває головою, наче вже розплутав цю справу. Микола так не думає. Дивиться на страшне обличчя. Він багато бачив мертвих облич (він же кримінальний журналіст), але це якесь дивне. Незвичайне. Микола намагається зрозуміти, чим саме. Борода? Ні, хоч в ній і заплутався шматочок м'яса. Все ж таки борщ був добрячий, наваристий, сметани не пошкодували. Хоча обличчя загиблого, трохи інтелігентне, не вказувало на охочого поїсти. Та ще зрання. Зараз була десята година ранку, труп уже сильно охолонув, то загиблий почав їсти десь о п'ятій. Почав добре, а скінчив погано.

— Чого це його в таку рань на борщі потягнуло?

— Дружина сказала, що на риболовлю збирався. Підвівся о четвертій, пішов на кухню гріти собі борщ, дружина знову заснула. Прокинулася о восьмій, пішла дітям сніданок готувати, а тут таке.

— І діти є?

— Двоє, відправили їх до бабусі.

— А сам загиблий, хто?

— На елеваторі начальником лабораторії працював.

Елеватор нічого не додавав і не віднімав. Одне з небагатьох працюючих підприємств у місті, зарплатню там давали вчасно, то робітники могли собі дозволити такий розкішний борщ. Раптом Микола помітив дивне з очима. Ось воно, що його дивувало в обличчі мерця! У трупа були якісь не такі очі, що й надавало обличчю дивний вигляд.

— Що у нього з очима?

Микола показав Васі на очі загиблого. Вони були наче закриті, але шкіра повік провалювалася усередину. Начебто очниці були порожні. Хоч цього не повинно було бути. Очі є у всіх, навіть у сліпих!

— Що?

— Очі.

Вася і сам помітив, зацікавився. Обережно узявся за вії і підняв одне повіко.

7 років без взаємності

Ваші очі перлини!
Ваші вії як промені
Тільки Ви в моїх снах
Тільки Ви у споминах

— Блять!

Аж відскочив. Вася був сміливим хлопцем, йому доводилося приймати участь у багатьох затриманнях, кілька разів був поранений, то примусити його відскочити могло лише щось страшне. І тут Микола повністю погоджувався — дійсно страшне. Бо ж ока не було! Повіко підняли, а за ним порожнеча — немає ока. Як і не було. Немає ока! А як таке може бути? Микола подумав, що від такого не тільки скакати будеш, а й на стіну полізеш. Бо справа з нещасного випадку швиденько переходить у вбивство з жахливим мотивом викрадення ока. А за такі вибрики обласне керівництво по голові не погладить. Що там область, за таке можуть і з Києва приїхати, пістони вставляти! Що там пістони, і голову знімуть! Вася не дурень, розуміє, куди справа може вийти. Микола теж. Це вже точно перша сторінка. Можливо, навіть на кілька номерів. Нехай вони виходять один раз на тиждень, але таке диво, про нього можна і місяць писати. Швиденько фотографує, піднімає око за вії і фотографує порожнечу.

— Навіщо?

— Для статті.

— Що ти будеш про це писати?

— Все як є.

— Що як є?

— Що око викрадене. До речі, здається, обидва ока.

Вася піднімає друге повіко і вже не сіпається, хоч ока і там нема.

— Як це?

Важке питання, Микола не знає, що і думати. Плітки про викрадення людей на органи ходять, хоч ніяких підтверджень цьому нема. Але Микола здогадується: щось відбувається. Щось таке, про що краще не питати. Бо навіть балакливі міліціянти напідпитку миттєво робили кам'яні обличчя, коли починалася ця тема. Щось було, але

тут воно ні до чого. Тому що кому можуть бути потрібні очі чоловіка років за сорок? До того ж, засіб видобутку їх був варварський, очі наче вирвали. Ні, це щось інше.

— Навіщо, Колю?

— Не знаю. Можливо, помста.

— Помста?

Микола і сам в це не дуже вірив. Тому що помста в цих краях була зовсім не розповсюдженою. Особливо така. Ну, нехай там спалити сусіду сарай, за те що наставив роги, чи пробити колеса в машині конкурента, але щоб вбивати та ще видряпувати очі, топити у борщі, такого ніколи тут не було. І це добре. В тому сенсі, що справжня сенсація. Микола завжди радів таким випадкам. Радів, як журналіст і співчував постраждалим, як людина.

— Хто б це мстився завідуючому лабораторією?

Можна було б вигадати якогось селянина, який привіз здавати збіжжя, а лабораторія занизила класність, через що людина втратила гроші. Таке могло бути, але дуже сумнівно, щоб через це вбивали та ще й очі видряпували. До того ж надворі літо, давно вже нічого на елеватор не здають, чекають нового врожаю. А щоб ще з минулого року помсту готували, то Миколі це здавалося дурницею. Так тут справи не робляться.

Залишив Васю біля трупа, пішов з людьми поговорити. Сусіди були налякані, усе не вірили, що помер, адже молодий ще, і така вже добра людина, спокійний, не пив, завжди допоможе, коли треба! Вороги? Та які вороги в такої людини? І з жінкою жили добре, діти в них такі хороші, як це воно так трапилося? Про борщі казали, що покійний їх любив прямо несамовито, нічого іншого і не їв би, а все щоб борщ, особливо якщо з м'ясом, гарячий, сметани хлюпнути, часнику начистити й немає краще їжі. Жаль, Федьку, жаль. Залишив двох сиріт і дружину вчительку, як їм тепер жити? Так покійний платню на елеваторі отримував, ще приносив з роботи то борошна, то комбікорму, город в них великий за містом. Завжди кілька тон картоплі продавали. Заможно жили, а тепер бідувати їм.

Микола зайшов у спальню до жінки загиблого, але вона лише плакала, нічого путнього розповісти не змогла. Микола ще щось намагався дізнатися, коли прибіг Вася, дуже схвильований, потягнув на кухню.

— Що таке?

— Я зрозумів!

— Що?

Вася аж тремтів увесь. Не від жаху, він був сміливою людиною, тремтів від радісного хвилювання, тремтів, як собака, який узяв слід.

— Ну що таке?

— З тебе двадцятка!

— Що? — здивувався Микола.

Бо двадцятка — це була така міфічна ціна, Микола жартував, що заплатить двадцятку, коли його сповістять про чужопланетників або щось таке ж дивне і небачене. Тепер Вася згадав про двадцятку і, здається, зовсім не жартував.

— Двадцятку давай, Колю! Десять плюс десять!

— І за що?

— Є за що!

— Кажи, як є.

Микола не міг уявити, куди це Вася веде. Що вбивство загадкове — це факт. Але двадцятка є двадцятка, для двадцятки загадкового вбивства замало.

— Тільки не розповідай про чаклунів!

Вася нещодавно прочитав книгу про чаклунство, дуже захопився нею і тепер частенько намагався знайти в звичайних злочинах якісь таємні сліди темних сил. Виглядало це смішно, Микола чекав, що і зараз Вася видасть якийсь цирк на дроті. Диви, яку пику зобразив, наче мільйон в лотерею виграв.

Передплата на газету «Посульска правда» не закінчується ніколи!

Передплатіть газету за 42,75 грн. на рік і знайте про всі новини Посульщини!

В кожному номері статі **Миколи Каплюка!**

Запитуйте у кожному відділені поштового зв'язку. Наш передплатний індекс **23584839**.

— Ну, кажи, кажи, чого ти телишся!

— Це рука!

Він сказав це з таким виглядом, наче розповідав про великій винахід, що змінить долю людства. Але слово «рука» було звичайним словом, яке нічого не пояснювало. Рука, нога, хоч хвіст! Микола відчув роздратування, бо здалося, що його тримають за дурня.

— Що, рука?!

Вася подивився на Миколу з самовпевненістю людини, що знає якусь велику таємницю. Нахилився до нього і прошепотів на вухо:

— Рука з борщу.

Якщо просто «рука» нічого не пояснювала, то «рука з борщу» — це вже був дійсно цирк. Дурниця. Нісенітниця. Ідіотизм!

— Та пішов ти, довбойоб!

Микола подумав, що Вася з нього жартує, а цього не любив. Хотів піти, щоб писати статтю, але Вася став на дверях.

— Зачекай, зараз поясню!

Миколі не потрібні були ніякі пояснення, він хотів піти звідси, але Вася був жилавий, то як схопив Миколу за руку, вже не відкараскаєшся.

— Я не жартую, не жартую!

— Чого тоді балакаєш бозна-що?!

— Не бозна-що!

— Рука з борщу?

— Саме вона!

— Та пішов ти!

Микола зробив ще одну спробу піти, але Вася міцно тримав його.

— Забери руки!

— Зараз, тільки послухай!

— Що слухати, твої дурні жарти?

— Це не жарти!

— А що?

— Сам подивися! Сам!

Вася кинув тримати товариша, підбіг до небіжчика і почав вказувати на його обличчя.

— Ось, дивися! Тут все зрозуміло! Рука виплигнула з борщу і схопилася за обличчя. Ну наче крокодил антилопку! Середнім пальцем і вказівним в очі, видавила їх, великий палець на лівій щоці — ось слід, цей синець, мізинець і безіменний на правій — ось

7 років без взаємності

Принцесо із казки
Зроби мені ласку!

два синці. Дуже міцно схопила, з такою силою потягнула, що людина майже не пручалася, а ще так вдарилася обличчям об тарілку, що ось ще синці по краю обличчя! Які тут жарти, Колю, які жарти? Сам подивися!

Вася дійсно не жартував. А гірше за все, що його припущення майже повністю співпадали з фактами. Навіть ті синці, від пальців, якщо придивитися, то можна було побачити сліди від нігтів. Микола уявив, як воно може бути і дійсно дуже схоже було на руку. Скоріше чоловічу, але не здоровезну — середнього розміру. Десь таку, як у нього. Микола приклав свою руку до обличчя небіжчика і все майже співпало. Рука, дійсно рука.

І тут же Микола руку свою прибрав. Бо це дурниці!

— Дурниці, Васю, дурниці!

— Чого дурниці?

— Звідки в борщу рука?

Тут Вася замислився. Він ніколи не був мислителем, він був скоріше діячем. Ось і зараз про руку вигадав досить цікаво, але навіть не спитав себе: звідки та рука? Навіщо та рука? Як рука могла опинитися у борщі? Не просто у борщі, а в мисці, хоч і великій, але все ж таки мисці, куди навіть дитяча рука не влізе, що там вже казати про чоловічу! Та хай би і влізала, хай би загиблий їв борщ з каструлі! Рука не може діяти самостійно! У кожної руки є хазяїн! І він би навіть у велику каструлю навряд чи б помістився! А як і помістився, то навіщо і як би він дихав у борщі? Можна ще щось вигадати, але чим далі, тим все дурніше все це виглядає! Маячня якась, ідіотизм!

— Васю, ти вибач, але ж ти сам розумієш, що це дурня.

— Дурня?

— Дурня.

— А що тоді не дурня?

— Це пусте запитання.

— Хто тоді вбив цього бідолашного?

— А чого ти вирішив, що вбили? Ніхто нікого не вбивав! Нещасний випадок. Напад серцевий чи ще щось. Сам знаєш, як воно буває. То ніхто нікого не вбивав!

— А очі?

— Очі, очі від удару запали. Він же з усього розмаху вдарився обличчям об миску. Добре хоч металева, якби звичайна тарілка, так розбилася б. Хоча йому це вже однаково.

— Ти ж сам у це не віриш!

Микола дійсно не вірив. Але все ж таки краще хай буде серцевий напад, аніж якась нісенітниця з рукою. Не просто з рукою, а з рукою з борщу. Рука з борщу — воно і звучить наче якийсь невдалий жарт.

— Не віриш ти в це, Колю, не віриш!

— А ти у що віриш?

— Я вірю фактам!

— Яким?

— Які бачу!

— Піди, розкажи своєму керівництву про ті факти!

Микола починав працювати в журналістиці ще в глухі кучмівські часи, то знав, що деякі явища, навіть якщо вони дійсно були і є, краще вважати неіснуючими. Після революції, звісно, стало легше, вже ніхто особливо не вказував, про що писати і як, однак все одно «рука з борщу» була надмірною. Її вже точно не прийме міліцейське керівництво та й уся місцева влада. Бо якщо в регіоні з'являються такі дива, то спитають з влади, що це воно таке відбувається. Але Вася, він же впертий, як баран!

— І розкажу.

— Що ти розкажеш?

— Все як є!

— Тебе з роботи виженуть і в божевільню відправлять.

— Не виженуть.

— Я б не був таким упевненим.

— Але ти ж напишеш про це?

— Про що?

— Про руку.

— Ні.

— Чому?

— Тому, що її не може бути. Я не хочу, щоб з мене і моєї газети сміялися! Не хочу виглядати ідіотом! Не хочу!

— Але людей треба попередити.
— Про що?
— Про небезпеку!
— Яку небезпеку?
— Що тут у нас?

Це прийшов патологоанатом. Він взагалі-то був педіатр, але підробляв ще на «швидкій». Як такої «швидкої» в місті вже не було, бо з місяць тому зламався єдиний автомобіль. Тепер лікарі їздили на велосипедах, могли що-небудь вколоти, чи тиск виміряти. А як людину треба в лікарню везти, то вже родичі повинні були потурбуватися про транспорт.

Сам лікар був за шістдесят років дядечко, але тримався непогано, любив випити й порозмовляти на жіночу тему. Чомусь, особливо не давала йому спокою Шарон Стоун, про яку він міг говорити годинами, що от мовляв, дама, так дама — вулкан! Казали, що старий ліз до медсестер у лікарні, якісь навіть скандальчики були. Та у кожного свої слабості, а так приємна інтелігентна людина. Обдивився мертвого уважно, але ніякого здивування не висловив, наче він таких мертвих щодня зустрічав.

— Що з ним?
— Вмер.
— Я розумію, що вмер! Від чого? — нервував Вася.
— Задихнувся.
— Як задихнувся?
— У мисці з борщем.
— А чого він туди потрапив?
— Ну, це вже ваша справа розслідувати, а не моя.
— А що у нього з очима?
— А що з очима?
— Немає їх.
— Подивимося.

Лікар спокійно поліз небіжчику в очі, щось там нишпорив своїми жовтуватими сухенькими пальцями.

— Що там?
— Є очі. Тільки запхані далеко.
— Як це — «запхані»?
— Та як є, так і запхані. Під великим тиском.
— Як це могло статися?
— Хлопці, я ж лікар, а не прокурор.

— Це не хвороба?

— Якщо і хвороба, то невідома науці.

— А могла це рука бути?

— Рука?

— Еге ж. Що от наче схопила покійного за обличчя і в борщ.

— Щось я не чув, щоб таким чином вбивали. І що значить «рука»? Де рука, там і друга, а також їх хазяїн.

— Та воно наче й так.

— Наче? — патологоанатом подивився на Вася, той знітився.

— Просто якась дивна справа.

— З цим можу погодитися. Багато я трупів бачив, але щоб таке — ні. Ну що ж, я піду акт писати, про загибель.

— Так, ідіть. І ще одне. Євгене Петровичу, ви, мабуть, борщу більше не їжте.

— Борщу, чому?

— Та от, небезпечно. Бачите, що буває.

Вася виглядав повним ідіотом — оце таке радити! Борщ не їсти! Через якийсь нещасний випадок не їсти борщ! От дивак! Хто б інший, так послав би Васю куди подалі. Але лікар був людиною інтелігентною, то лише усміхнувся.

— Я і не їм. Я ж самотній, варити борщ мені нікому, а самому —

Статистика

Звідки з'являлась Рука, випадків

За даними Недригайлівського райвідділу

ліньки. Картоплі насмажу чи пельмені зварю, ото і вся моя гастрономія.

Він був старий і самотній, але тримався, не жалівся на долю, усміхався і жив. Хлопці могли б брати з нього приклад, але їм було зараз не до життєвих уроків. Микола зробив ще кілька фото і пішов у редакцію, думаючи, як би усе подати, щоб і руку обійти і натякнути, що справа непроста. Вася залишився писати документи, бо ж кожен труп — це ціла гора папірців, які повинні написати живі, щоб відправити небіжчика на той світ за всіма вимогами чинного законодавства та підзаконних актів.

Через півгодини Микола вже сидів у редакції та набирав матеріал. Придумав один хід, щоб можна було про руку натякнути. Руку ця не йшла йому з голови, Микола навіть підвівся з-за столу і почав ходити невеличким своїм кабінетом. Окремий кабінет в редакції був лише у Миколи, що підкреслювало його важливість для газети.

— Привіт. Чого ти бігаєш, як звір у клітці?

Це прийшла жінка Миколи, принесла сніданок. Вона була за фахом кухар, працювала колись у їдальні біля автобусної станції. Там Микола з нею і познайомився, десь з місяць зустрічалися, а потім одружився. Не те щоб кохання, але вона добре готувала, за характером була спокійна, до того ж у неї батьки в селі, то м'ясо, сало та яйця ніколи не переводилися. А Миколі треба було одружуватися, бо лікарі порадили: у нього була не дуже добра спадковість. Лікарі казали, що як не одружиться років до тридцяти, то потім може збожеволіти. Микола кілька разів по роботі бував у божевільнях, то вирішив, що краще одружитися, аніж туди потрапити. Оце одружився і жив дуже непогано, хоч його і багато хто відмовляв брати її. Вказували, що без вищої освіти та путалася з торговцями дешевим китайським товаром, які час від часу приїздили у місто зі своїми величезними торбами.

Та Микола освітою не дуже переймався, бо вважав, що жінці вона, скоріше, шкодить, аніж додає. А щодо торговців, то це й зовсім його не хвилювало, бо хто такі ті торговці, а хто він! Та його навіть в області поважають!

— Що з тобою?

Жінка дивилася на нього, трохи стривожена його ходінням кабінетом.

— Та нічого, роботи багато.

— Ти б беріг себе.

— Не хвилюйся. Що ти там принесла?

— Борщу свіжого, з курятинкою, вареників з сиром і медку.

— Ах ти моя хороша!

Микола збігав помити руки, а коли повернувся, то друкарську машину було вже прибрано зі столу задля горщиків з духмяними стравами. Жінка спеціально замотувала ті горщики у газети та рушники, щоб донести гарячими. Така вже вона молодець в нього! Микола розчулився та поцілував її у чоло. Взагалі-то він був стриманий у емоціях, але до його серця можна було дістатися через шлунок.

Ось він сів, дістав з шухляди стручок червоного перцю і ножиці. Почав дрібнесенько різати у горщик з борщем. Любив такий борщ, щоб як вогонь, щоб аж паморочилося і подих збивався. То увесь стручок і порізав.

— Ну що ти робиш?

— Смак роблю!

Жінка завжди Миколі казала, що стільки перцю їсти шкідливо для шлунку — виразка буде, а Микола казав, що навпаки — перець корисний, бо всяку інфекцію вбиває. Ото так кожного разу і сперечалися. А ось сметана питань не викликала. Гарна домашня сметана, яку передавали з села батьки жінки. Ложка з горою, ще одна ложка. Тепер оце розміщати і дати хвилину-другу настоятися. Щоб і перець смак пустив і сметана додалася. А сам, щоб слиною не захлинутися, поки переїсть трохи. Маже на хліб смакоту: сало, перекручене на м'ясорубці, не просто перекручене, а з горіхами волоськими та часником. Щедро намазав на добрячий шматок хліб і їсть Микола. Облизує губи і аж стогне від задоволення. Але це ж ще так — свято очікування свята. Головне, коли борщ у справу піде. Косирує на нього Микола, жує хліб з салом і уявляє, як ось скоро вже зачерпне він здоровезну ложку борщу, вхопить зубами курячу ніжку, потім буде кісточками хрумати. Він їх ніколи без уваги не залишав, кісточки, завжди розгризав, щоб мозок висмоктати. Ой, що ж воно тільки й буде!

Микола був майже у стані ейфорії, коли раптом побачив, що наче ворухнулося щось у борщі. Ледь помітно, але ворухнулося, щось таке водночас дивне і знайоме, що Микола аж жувати припинив. Уп'явся поглядом у горщик, як баран на нові ворота.

— Що таке, Колю?

Микола мовчить і дивиться. Перед очима у нього той рух у борщі. Бачив його, точно бачив. Він не алкаш який, щоб «білочка»

у нього, він своїм очам вірить. Був рух, бачив він у борщі щось дивне. Не само собою дивне, а саме через те, що в борщу — дивне.

— Колю! Та що з тобою?!

Він наче і не чує її запитань, упнувся поглядом у борщ і мовчить. Потім як схопиться, хліб з рук випав, сам ледь стіл не перекинув, відскочив від того столу, як дідько від ладану. Жінка вже зовсім перелякалася.

— Колюню, та що з тобою?

Вона здогадувалася, що. Вона знала, що у нього голова трошки той. Ну, не в собі людина. Батько у нього в божевільні помер, а дід ще живий, але навесні і восени возять його на лікування. Микола наче нічого був, хоча, звісно, дивно, що хлопцю тридцять років, а не жонатий. Коли їй запропонував, то сумнівалася. Страшно було з божевільним, і дивний він якийсь, не такий, як звичайні хлопці. Але потім подумала, що не п'є ж, роботу має, поважна людина, в інституті вчився. Батьки казали, що це їй пощастило, вони боялися, що після торговців базарних, піде вона блядувати, то майже примусили піти заміж. Воно і нічого, непогано жила, хоча Микола, звісно, як чоловік був не дуже. Тобто рідко. Як раз на два тижні, так і непогано. А вона ж молода жінка, їй би хоч і кожну ніч. Та вже, що є.

— Колю!

Сама теж перелякалася, бо ж подумала, що збожеволів він і що тепер робити. Он які очі в нього несамовиті, наче і не його.

— Колю, милий, що це з тобою?

— Ніготь.

— Що?

— Ніготь!

Микола був у цьому впевнений. Він бачив у горщику з борщем ніготь. Звичайний людський ніготь! Що він там робив? У борщі!

— Який ніготь? Про що ти, Колю?

А йому все стало зрозуміло. Все-все! Згадав ранішній випадок. Вася не такий вже дурень виявився, коли говорив про руку. Є вона, є! Не може ж ніготь сам по собі у борщі пірнати! Де ніготь, там і рука. А на що та рука здатна, Микола дуже добре бачив. Схопить і затягне! Господи! Тільки зараз зрозумів Микола, як ризикував! Міг же запросто узяти ложку і почати їсти борщ! А там рука! Як схопить! І все!

— Колю, що з тобою?

Точно збожеволів, схопив кришку з горщика, накрив його, потім побіг із-ним кудись. Жінка за Миколою, побачила, як виско-

чив на двір і борщ з горщика та на помийницю! Її борщ! Увесь! Мало того, що вилив, так ще виламав дубець з кленового куща і давай ним штрикати, дивитися, як дитина, яка мурашник зруйнувала, що там воно і як, зсередини! Божевільний, справді божевільний!

— Колю, ти що робиш?

— Там рука! Рука!

І штрикає і штрикає тим клятим дубцем!

— Яка рука, чия рука, де рука?

Звісно, що ніякої руки немає. Ось капуста, ось куряча нога, ось картопелька, ось квасоля, навіть шматочки червоного перцю видно, а ніякої руки нема, хоч скільки Микола не штрикає.

— Колю, Колю, заспокойся!

Вона обнімає його, притискає до себе. А він тремтить, плаче і все повторює:

— Рука, рука, рука!

— Колю, немає ніякої руки, немає.

Вона не знає, що за рука така, але розуміє, що ця рука чомусь лякає чоловіка. То треба казати, що ніякої руки немає.

— Сам подивись, Колю, немає руки.

— Вона була!

— Може, і була. А зараз нема, ось бачиш — немає. Пішли, Колю, чого нам тут стояти.

Відводить його, щоб не побачили, а то місто маленьке, він — людина відома, відразу плітки підуть. Заводить в кабінет, підставляє стілець.

— Сідай.

Микола слухняно сідає і відчуває, що весь тремтить. Такого в нього ще не було. Але ж такого дійсно не було! Він був поруч зі смертю! Був ось наскілечки від смерті! Микола стискає пальці, показує щось маленьке, свою відстань від Руки з борщу. На півнігтика! І миттєво згадує той ніготь! Він бачив його, бачив! Намагається підскочити, жінка тримає його за плечі.

— Колю, заспокойся, заспокойся!

Він намагається, через кілька хвилин йому вже соромно за свою поведінку. Все ж таки він чоловік, він поважна людина, а тремтить увесь, як маленький хлопчисько у темній кімнаті! Так, небезпека була, але він врятувався, він повинен тримати себе у руках. Він глибоко дихає, поправляє волосся.

— Все добре, Колю, все добре. Може до лікаря ходімо?

7 років без взаємності

Магелланом бути я мрію
Чи Колумбом, чи Марко Поло
Мандрувати щоб Вашим тілом
Відкривати красу Вашу соло

— Не треба. Просто поки не вари більше борщі.
— Що?
— Не вари борщі. Поки не треба. Якщо вдома є, то вилий його, тільки обережно, не знімаючи кришку. Хоча ні, краще зовсім не берися. Я сам.

В неї вже нема сумнівів, що він збожеволів. Бо при чому тут борщі? Він же їх так любив, а зараз оце зворожів до них. Вона думає, що робити. Мабуть, поїде в область до спеціалістів, попрохає ліки. Як це не допоможе, тоді повезе вже його.

Закусує губу, бо їй стає прикро. Чого це йому було божеволіти? Хіба вона не піклувалася про нього, хіба не була примірною жінкою, не годувала досита, не прала одяг і не прибирала вдома? Та він жив, як кіт у маслі! Чого йому ще не вистачало?!

Дзвонить телефон. Микола встигає узяти слухавку першим.
— Колю, це я.

Вася. І Микола майже напевно знає, чому він телефонує.
— Де?
— Ти знаєш?
— Ні, не знаю, тому і питаю — де?
— Ти знаєш, що це знову трапилося?
— Здогадуюсь, кажи адресу.
— Вулиця Ярослава Гребенюка, сімнадцять.
— Зараз буду.

Це зовсім поруч, Микола бере свій портфель.
— Колю, ти куди?
— Вася подзвонив.
— Коля, а обід!
— Потім.

Відстороняє її і майже біжить. Вона сідає на стілець і починає

Київ
Львів
Карпати
Хотіла Рука в борщу
усю Україну загребаспати.
Та зась! Йобнули сірукою
Одеса
Слава
Україні!

вкл
вкл
Київ
Донбас
Одеса
Крим
П Б К
(МОРЕ)

плакати. Збожеволів. Це тепер їзди по лікарям, витрачай гроші, а чи воно допоможе? А як Колю звільнять з роботи? А як треба буде заперти його в божевільню? Що тоді? Що?

Може, і не треба було його забирати з Києва, куди він подався за одною шльондрою з радіо. Теж історія ще та! Цей телепень їхав з області, в автобусі почув по радіо голос жінки і закохався. Оце так! Просто почув голос і вже вирішив, що це жінка його мрії, що він не може без неї і інша дурня. Вискочив з автобусу, повернувся до Сум, знайшов ту жінку. Вона плювати на нього хотіла, вона в Київ збиралася, хтось там їй пообіцяв зробити з неї зірку естради. Поїхала, Коля за нею. Як навіжений. Падав перед тою шльондрою на коліна, звав заміж, вона реготала з нього і показувала друзям, як свійського ідіота. Блазня. Потім полізла у зашморг. Бо щось зірки з неї не зробили, хоч казали, що чарівний голос, якому ціни немає. Зірки не зробили, а по руках пустили, ходили якісь брудні плітки про груповуху, яку знімали на відео. І та сучка вдавилася. Микола повив кілька днів у неї на могилі, його відвезли в лікарню, дали заспокійливого і він повернувся. Наче, нормальний. Але ненадовго.

— І за що мені таке горе!

Вона схопилася за голову, потім узяла один вареник і почала жувати. Вареники були смачні, з сиром, вона ж бо добре готувала. Вмочила в мед, желіпала та горювала.

Микола тим часом прибіг на вулицю Гребенюка, яка і не вулиця, а розкидані по ярку хатини з переплутаною нумерацією. Так от за №15 йшов №21, а №17 і №19 чомусь вже були за ним. Але Микола швидко знайшов потрібний будинок, бо побачив міліцейську машину. Та й будинок був примітний — на два поверхи, навіть з колонами, що за місцевими нормами було нестерпною розкішшю. Ще — великий, хоч і китайський, але позашляховик у дворі. Заможно жили люди.

Микола зайшов всередину, будинок був такий великий, що навіть розгубився, куди йти.

— Васю!

— Тут я, заходь!

Микола попрямував широким коридором у велику залу з каміном і двома пальмами у дерев'яних діжках. Але не вони були головними у залі. Уся увага була мерцю, що сидів за столом. Розкішне крісло, голе тіло, голова, як водиться, у великій керамічній мисці. Покійний був той ще бугай. Не те щоб жирний, а здоровезний. Руки завтовшки, як у Миколи ноги.

— Ось, дивись.

Шилов ткнув Миколі жіночі трусенята.

— Що це? Звідки?

— На підлозі знайшли.

— А господарка?

— Нікого у хаті не було. Сусіди побачили, що двері відкриті і нас викликали.

— Хто такий?

— Рубач м'яса з базару. Бачиш, гора яка на бичачій крові виросла. Амбал.

— А рука сильнішою виявилася, змогла затягти.

Микола аж здригається, коли думає, як би легко рука могла його вбити. Він же такий слабкий, кволий. Василь роздивляється трусенята.

— Мене труси бентежать.

— А ти їх не нюхай, сховай подалі.

— Та не в тому річ! Я думаю, звідки вони тут узялися?

— З баби, звідки ж ще.

— А баба звідки?

— Зняв десь, привів додому, вона перед ним гола танцювала, він борщ жер. Такий собі естет, що тут незрозумілого?

— То вона бачила руку!

— Мабуть, що бачила, раз так тікала, що навіть труси забула.

— Треба її знайти.

— Навіщо?

— Нехай розповість, що за рука, як діє.

— Та ми й так знаємо.

— Краще, щоб точно.

— Та хоч докладне креслення зроби, що зміниться?

— А що, сидіти й чекати, поки всіх не перетягає!

— Ні, сидіти не треба. Мене он ледь не схопила.

Вася здивовано подивився на Миколу. Дуже прискіпливо, мабуть, боявся, що той жартує.

— Напала на тебе?

— Майже. Жінка борщ принесла, я вже хотів їсти, коли побачив.

— Руку?

— Тільки нігтик, здається, з середнього пальця.

— І що ти?

— Що, прикрив кришкою і вилив.

— Якою кришкою?

— Мені жінка їжу у глечиках таких керамічних носить. І кришка там керамічна. Я прикрив і вилив на помийницю.

— І що?

— Нічого, зникла. Я дивився, не було там ані руки, ані нігтика. Щезла.

— Блять! Треба ж її було хапати!

— Як?

— Та хоч як! Хоч з пістолета розстріляти!

— В мене немає пістолета.

— Мене б покликав!

— Часу не було.

— Ну, як же так!

— Тепер її вже не зупиниш.

— А мені що робити? Якщо вона буде так по дві людини в день хапати, куди я їх списувати буду? В мене ж план з області по зниженню кількості вбивств!

— Два — це ще нічого, далі все буде рости, як сніжний ком.

— Чому ти так вважаєш?

— Бо це ж Напасть.

— Може ОМОН з області викликати?

Пряма мова

Владюша Бар-Кончалаба,
автор бестселера «Сто чудовиськ України»:

— Я бачив багато чудовиськ, то мене важко здивувати чи, тим більш, налякати. Але Рука з борщу, це дійсно щось надзвичайно дивне і страшне. Чисельність її жертв не дозволяє списати все на чутки, а майже повна відсутність слідів робить неможливою хоча б мінімальне її дослідження. Жах і відчай, ось що я відчуваю, коли думаю про Руку. І вже сім років я не їм борщів. Рука, наче, вбита, але хіба можемо ми щось сказати про Руку з впевненістю! Звісно, окрім того, що вона вбиває.

— Краще важку артилерію.
— Невже допоможе?
— Так. Рознести к дідьку весь Недригайлів, щоб нікому стало борщі варити, тоді й рука зникне.
— Ти мені тільки поясни, чому вона в нас з'явилася?
— За кордоном борщі не варять.
— Чому саме в нашому місті, що їй України мало?
— Може, й не тільки в нашому. У товариша очей теж немає?
— Які там очі! Рука все-таки.
— Ти керівництво повідомляв?
— Ні. Вони ж мене виженуть і на мене все спишуть.
— Добре, Шилов, піду я. Мені статтю треба писати.

Микола пішов у редакцію, написав, попив чаю, збирався до Києва телефонувати. У нього там кілька зв'язків по жовтих газетах залишилося, можна було б продати статтю за пристойні гроші. Не те щоб йому так вже ті гроші були потрібні, за місцевими мірками він і так заробляв багатенько, просто приємно йому було, що може на столичному рівні писати. Що це не Київ його виплюнув, а він Київ.

Шукав потрібний номер, коли зателефонував видавець.
— Колю?
— Я.
— Що там у вас за рука?

Видавець зараз жив більше в Сумах, звідки збирався підкоряти усю область. Останнім часом в Недригайліві з'являвся нечасто, спілкувалися більше телефоном.
— Рука?
— Рука, рука!

Микола хотів спочатку збрехати, наче нічого про руку не знає, але ж який він тоді журналіст, коли видавець йому розповідає новини? І чого брехати?
— Є Рука.
— Що за рука?
— Та диво якесь. З борщу з'являється і вбиває людей.
— Колю, ти тверезий?
— Так.
— А ліки приймаєш?
— Приймаю.
— Що ж тоді пиздиш таке?
— Що є, те й кажу.

— Рука з борщу?

— Павле Робертовичу, як хочете, то зателефонуйте Шилову, це слідчий, який цю справу веде. Він вам все розповість, і він же нормальний, вони, в міліції, медогляд проходять, то це не якесь помутніння.

— Колю, не ображайся, просто дивні ж речі розповідаєш.

— Я знаю.

Швиденько розповів йому головні обставини справи.

— Це перша шпальта. Така сенсація буде, що на всю країну загримимо!

— Так.

Видавець сказав це якось невпевнено. Але Микола не звернув на те уваги, бо був у захваті від теми.

— Я ще зателефоную.

— Добре, тільки Павле Робертовичу...

— Що?

— Ви той, ви жінці скажіть, щоб борщів поки не варила.

— Та я в ресторані харчуюся.

— Ну тоді там борщів не замовляйте.

— Ти це серйозно?

— Ви б бачили тих людей, кого Рука схопила.

— Добре, Колю, добре.

Може, він і не повірив на всі сто Миколі, але точно узяв до уваги. Видавець був обережною людиною, загартований ще у кумівські часи, коли навіть у тюрмі трохи посидів. Розумів, що в житті небезпека може приходити від найнесподіваніших речей. То, якщо можеш, краще не ризикуй.

Микола тим часом набрав Київ. Там його темі не повірили.

— З борщу?

— Так, Рука з борщу.

— Плигає з миски?

— Плигає з миски, пробиває очі, хапає за обличчя і тягне людину в миску, де бідолашні захлинаються борщем. Два однакових випадки.

— Та як рука може в мисці поміститися? Що це у вас там за миски!

— Цього не знаю, але є фото.

— Що, руки?

— Жертв! Руку ніхто не бачив.

— А звідки ж знаєте, що рука?

— Бо більше нікому.

— Слабкий аргумент.
— Добре, надсилаю фото, може це вас переконає.

Микола злив з фотоапарату фотографії і відіслав. Скоро кияни вже телефонували.

— Це ж не фотошоп?
— Спитайте у ваших дизайнерів, нехай підтвердять.
— Сам фотографував?
— Сам.
— Все дійсно так жахливо виглядає?
— На фотографіях ще не так погано, як в житті.
— Пиши матеріал! Побільше! Замовляємо! Потрійна оплата! Швидко!

Микола посміхнувся. Ага, забігали кияни, зрозуміли, що це за тема. Золота тема! Цю тему так будуть купувати, в чергу ставатимуть! Микола почав переробляти статтю, тому що у жовті денники треба писати зовсім інакше, аніж у районний тижневик. Вже закінчував, коли знову зателефонував видавець.

— Коля?
— Я.
— Про руку ані слова.
— Це як? Чому?
— Ані слова!
— Золота ж тема!
— Дороге це золото, занадто дороге.
— Це цензура, Павле Робертовичу?
— Як хочеш називай.
— Але цього ж давно не було!
— Не було.
— Навіщо ми тоді революцію робили?
— Та при чому тут революція?
— Але свобода слова!
— Слухай, я тобі ясно сказав! Ані слова про руку!
— Але воно ж все одне піде! По Києву, по всій країні!
— Мені наплювати, де воно піде! Тільки щоб не в моїй газеті!
— Тоді я йду.
— Коля!
— Я не хочу так! Це золота тема! А ми її не будемо помічати?
— Послухай мене! Хоч раз я забороняв тобі щось писати?
— Ні.

— А тепер я прошу, дуже прошу.

— Але чому?

— Мені треба влізти у приватизацію обласної друкарні. Тоді я візьму всю область. І мені сказали, що якщо хоч слово про цю руку надрукую, то все, я пролітаю.

— Хто сказав?

— Дуже серйозні люди.

— Але чого вони бояться цієї руки? Це ж звичайна жовта тема!

— Це диво, а кожне диво — це вже чиста політика.

— Яка тут політика? Рука плигає з борщу, хапає людей і вбиває! До чого тут політика?

— Ти не розумієш?

— Не розумію!

— Тоді слухай! По-перше, борщ. Це ж національна українська страва і ось вона починає нести українцям смерть замість задоволення. І коли? Невдовзі по тому, як обраний новий прем'єр!

— До чого тут прем'єр?

— До того, що руку буде розігрувати опозиція.

— Ви ж самі були проти цього прем'єра?

— Я «за» обласну друкарню! То зараз мені потрібно, щоб в моїй газеті про руку нічого не писали. Дуже потрібно. Колю, я прошу тебе, по-людськи прошу. Я зробив для тебе багато доброго, то я маю право попросити.

Микола думав. Про «багато доброго» видавець був повністю правий. І про обласну друкарню він давно мріяв. То, може, піти на зустріч? Все одне, як у Києві підніметься шторм, так тоді і тут напишемо. Усе буде чесно, це не обман читача.

— То як?

— Добре, Павле Робертовичу. Але в Києві про це напишуть.

— Нехай пишуть, мені головне, щоб тут ані слова. Домовилися?

— Так.

Микола поклав слухавку, був трохи розчарований, але як став дописувати статтю на Київ, то настрій поліпшився. Вже відправив електронною поштою, коли прибіг Шилов. Виглядав жахливо.

— Що таке?

— Повний пиздець!

— Висловлюйся більш конкретно.

— Рука поширюється!

— Ще випадки?

7 років без взаємності

Що за скарби ховаються
У Вашім розкішнім волоссі?
Пестити б Ваші вуха
Смачні, як горіхи волоські

— Так. І вже два випадки коли із супу рука була.
— Із супу?
— Із супу. Один хоч капусняк, а другий — звичайний суп, з гречкою.
— Це що ж тепер нам перших страв і не їсти?
— Зовсім не їсти! Останній раз рука з картопляного пюре плигнула! Пюре тільки з вогню, так що, на додачу, ще й обпікся покійний.
— Ну, справи! Як же тепер жити?
— Тікати треба.
— Куди?
— Я в село до батьків, там руки немає.
— Звідки знаєш?
— Там уже три місяці ніхто не вмирав, а борщі лопають щодня.
— Ти точно знаєш, що ніхто не вмирав?
— Точно. Тільки-но приїхав звідти, останній бензин допалив.
— Шилов, можна і ми з дружиною поїдемо? Не хочу я тут залишатися.
— Звичайно, можна, тільки ти і Маші запропонуй.
— Їй є з ким їхати.
— Однаково запропонуй. Зараз подзвони.

У Шилова було божевільне кохання до одної гарненької дівчини. Тільки дівчина працювала в якомусь фонді, за гроші цього ж фонду одержувала вищу освіту в Сумах і пару разів у місяць відсмоктувала директорові фонду, що приїздив заради цього з області. Він був товстий, дуже турбувався за серце і боявся, що більш активні втіхи призведуть до серцевого нападу. Інший би, знаючи це, плюнув і забув би про дівчину, а Шилов мучився.

Микола подзвонив і одержав відмову, зобразив наполегливість, і раптом та Маша погодилася. Шилов засіяв, побіг за-

правляти машину. Микола побіг додому, наказав дружині швидко збирати речі. Вона спочатку зрозуміла так, що Микола її виганяє, подумала, що зовсім з глузду з'їхав, плакати почала. Тільки коли Микола пояснив, що їдуть разом, а Шилов везе, то заспокоїлася. Шилова добре знала, була впевнена, що він хоч і божеволіє від нещасного кохання, але з глузду не з'їде, оскільки робітник міліції, а їх там добре перевіряють.

То збиралися. Кухню забарикадували, щоб рука не змогла напасти, їстівні припаси склали в окрему валізу, стародавню, з товстими, міцними стінками. Микола по ходу придумав, як можна врятуватися від Руки. Потрібно все їсти з довгих і вузьких келихів, з таких п'ють шампанське у фільмах про красиве життя. З келиха рука не вилізе, хіба що дитяча, так у ній сила не та, можна буде вирватися.

Через годину торохтіли вчотирьох на розбитому «бобику» Шилова. Микола відламував шматочки хліба від буханця і їв, готовий у будь-який момент відскочити від хлібини. Але вона жодної небезпеки не становила, може, тому, що черствувата. Машка розповідала, що ще до обіду містом вже повзли чутки. Найрізноманітнішого змісту: від чужопланетників до воронків у дусі Сталіна. Але борщі по обіді вже не варили ніде, хіба що старі якісь. Шилов встиг помітити, що серед загиблих старих було мало. Всі люди від двадцяти до п'ятдесяти, середнього статку.

— Тільки один алкоголік був. Украв курку в сусідів дальніх, капусту з буряком — у ближчих, зварив борщ, сів їсти і загинув. А інші — все люди пристойні, навіть керівник відділу з райдержадміністрації був. Як довідалися, що й начальство Рука тягає, так все районне керівництво втекло. Злякалися, сучі діти.

— Тепер мій годувальник сюди не скоро приїде, напевно буде мене в область викликати.

Маша була дівчина характерна, схильна коли до зухвалих жартів, а коли й до істерик. Микола її побоювався і трохи захоплювався, бо сам був людиною спокійною, на різкі дії не здатною. Щоб зам'яти невдалий Машчин жарт, від якого Шилов насупився, розповів про свій план порятунку.

— Де ж ти в селі склянки вузькі візьмеш?

— Тоді з баночок можна, з майонезних.

— У банку рука пролізе.

— Пролізе, але тонка і слабка, та й обличчя в банку майонезну

не затягнеш!

— І не потрібно, вистачить того, що очі всередину заткне. Їй же головне вбити.

Шилов завжди при Маші норовив показати, що він розумніший за Миколу. І зовсім не звертав уваги, як вона глузувала з його потуг. Отут ще зламалися, з'їхали на узбіччя, Шилов став ремонтувати, а Микола з жінками дивилися, як мчать із міста кращі його мешканці. Навантажені іномарки із причепами, великі швидкості.

— Що значить злодійством нажито, легко як кидають маєтки. Навіть не спробували руку зупинити!

— Чому ж, намагалися. У нас у райвідділі навіть засідку робили, — розповідав з-під машини Вася.

— Засідку?

— Так, посадили пару зеків перед мисками з борщем, поруч поставили бійців з автоматами. Більше години чекали, поки раптом вискочила рука й потягнула одного. Стріляти почали, зекам голови вщент, миски — на дрібні частини, стіл навіть розтрощили, цілий ріжок випустили, на столі палець знайшли. Зраділи, що дали прикурити, думали — тепер рука не з'явиться. А вона раптом з каструлі, в якій борщ варили, вискочила й затягла бійця, що розслабився. Отут вже по-справжньому перелякалися й вирішили тікати.

— Скоро відремонтуєш?

— Не знаю, техніка то стара.

Приїхали тільки під вечір. У двір до батьків Шилова заїхали, а там мати лежить непритомна. Відлили її водою, заїкаючись, розповіла, що дід до колодязя пішов і пропав. Туди побігли. Там кільця бетонні цілі залишилися, а валок дерев'яний і дах вирвало, осторонь лежать. Навколо кров і кишки. Виходило, що тут Рука небувалого розміру попрацювала. З колодязя вискочила, схопила старого батька Васі, й роздавила, як лимон. Шилов на землю впав і давай кричати. Він батька свого дуже поважав, хоч той звичайний селянин.

Шилова заспокоювали, він кричав, потім підхопився — й до колодязя. Пістолет туди — й усю обойму висадив. Знову впав плакати. Микола жінок в хату відвів, бо вони теж вже на грані істерики були. Почекав з півгодини, вийшов до Шилова. Той уже не кричав, а тільки лежав на землі і тремтів.

— Васю, тобі з роботи дзвонили.

Мовчить, сховав обличчя у траву і мовчить.

— Просили, щоб ти їм зателефонував.

Коли людина у великому горі, то треба її звідти витягати, якось відволікти, щоб вона у тому горі не втопилася. Якимись дрібними справами, буденними турботами, рятувати треба людину. Для цього Микола і прийшов.

— Казали, що щось важливе.

Шилов тільки стогнав. Такий він був. Що вже як пускав людину собі у серце, то без неї не міг. А батька він любив, завжди до нього на «Ви» звертався, хоч це у наших краях дивина. У батька очі хворі були, так Шилов у борги великі заліз, але зібрав грошей, звозив у Харків на операцію. І тут ось таке.

— Васю, пішли до хати. Хоч пом'янути треба покійного. І матір заспокоїти, про матір подумай.

— Що поминати? Вона ж навіть тіла не залишила! Суча Рука! Навіть тіло забрала! Мого батька!

Вдарив кулаком по землі. Кулаки у Шилова були невеликі, але важкі і болючі. Гострі кулаки, які багатьом злочинцям запам'яталися.

— Пішли, Васю, Маша дуже хвилюється.

— Батька, мого батька!

— Васю, пішли.

— Я ж так цього не залишу! Тепер я її дістану! Будь-що дістану!

Микола хотів сказати, що як же її дістанеш, коли Рука усюди і ніде, але промовчав. І так людині важко. Узяв його під руки, піднімати почав.

— Пішли, Васю, пішли в хату.

— А я ж її вб'ю! Вб'ю! Вб'ю!

Вася ось ще лежав, наче небіжчик, а то підхопився, почав стрибати.

— Вб'ю, вб'ю, вб'ю!

Вирішив він руці помститися, і намір цей додав йому сил та натхнення.

— Подзвони, краще, дізнайся, що там в місті.

Вася подзвонив, у райвідділі сказали, що з самого Києва прийшла вказівка терміново розшукати банду під назвою «Червона рука» і витиснути з них зізнання.

— Васю, яка ще банда?

— Та як завжди. Якихось наркоманів схоплять, відпиздять добряче, ширки пообіцяють, ті і підпишуть, що завгодно.

— Але навіщо?

7 років без взаємності

Лежати
В тіні грудей Ваших
І пити молоко
Вашої шкіри
Втрачатися
У вихору волосся
Стогнати, шепотіти
«Мила, мила»

— Щоб ніякої Руки не було. Банда — нехай, банди завжди були, а Рука — не можна такого.

— Але ж вона продовжує вбивати!

— Продовжує. Вже більше сотні випадків, навіть по сусідніх районах вже пішла.

— До чого ж тут банда?

— Кажуть, щоб політики не підхопили, треба, щоб банда.

— А Рука буде далі людей убивати?

— Ні. Я її зупиню.

— Як?

— Є план, пішли.

Хлопці вийшли в поле, і там Вася на вухо розповів Миколі, що треба робити. Досить непоганий план, за одним винятком, який дуже не подобався Миколі.

— Чому я?

— Тому що я буду на рубильнику стояти. У мене реакція моментальна, а ти можеш дорогоцінний час згаяти.

— Але мені не можна наживкою бути, в мене психіка слабка.

— Та це безпечно — шолом вдягнемо. І швидко, пів-секунди і підсмалимо ми Руку.

— Не знаю.

— А що знати, Миколо, що знати? Людей треба рятувати!

Але Микола не погодився. Сподівався, що наступного дня вий-

дуть газети у Києві, підніметься скандал на всю країну, і проблему Руки вирішать якось більш цивілізовано. Але наступного дня київські газети не згадували Руку навіть натяком. І телевізор мовчав, тільки інформація про банду з чотирьох наркоманів, які робили страшні злодійства в Недригайлові. Ще Вася розповів, що МНС привезло пересувний морг, щоб утилізувати сотні трупів, які залишала по собі Рука. Ось так.

— Колю, ти сам подумай! І так ми жили не дуже добре. Борщ — майже єдина радість, що нам залишалася! А Рука і його забрати хоче. Це ж вже занадто! Хіба будемо ми українці, коли злякаємося і віддамо борщ? Ні! Покидьками будемо, Іванами, що не пам'ятають свого коріння! Багато ми віддали, але це не можна віддати. Борщ, це як Тарас Григорович! Не було б Шевченка — не було б України! Як віддамо борщ, то й України не буде! А хіба таке можна? Хіба забудемо ми наших дідів-прадідів, що за Україну голови наклали?

Василь казав так натхненно, що навіть сльозу пустив. І Микола погодився. Бо думав, що людина тоді тільки людина, як є в неї за що життя віддати. Хіба не віддасть він життя за Україну? За Батьківщину, нехай і дізнався він про неї зовсім недавно, а до того був звичайною радянською людиною. Але ж зараз був він українець, то нахмурив чоло і кивнув буйною своєю головою. Підійшов до нього Вася і обняв, як брата.

Повернулися до хати і почали готуватися. Жінки зварили борщ, Вася підвів електрику та зміцнив шолом мотоцикліста. Потім вивів жінок, всадив Миколу, одягнув на нього шолом, усе перевірив.

— Нормально, витримає. І швидко все буде, не хвилюйся.

Микола мовчав. Так хвилювався, що не міг і слова вимовити. Вася приніс йому велику миску з борщем, дав ложку.

— Їж.

Робити це було незручно, бо шолом був з міцним пластмасовим забралом, доводилося постаратися, щоб залити борщ у рот. Микола неквапливо, ложка за ложкою, лив борщ. Вася стояв біля рубильника. Чекали. Довгі хвилини величезного нервового напруження. Кусюча думка, що Рука може не з'явитися. Тоді вони — справжні ідіоти, з усіма цими приготуваннями. Ідіоти. Микола вже бачив дно у мисці, борщику зовсім трохи, підчепив ложкою довге пасмо капусти і зрозумів, що Руки не буде. Коли — удар.

Вона з'явилась так зненацька, що Вася, хоч і чекав її, але не встиг зробити потрібний рух відразу, то Рука, вдарившись об пластмасове

забрало шолома, встигла метнутися і полізти знизу до Миколиного обличчя. Тільки тоді Вася натиснув на рубильник і струм високої напруги вдарив по борщу у мисці. Рука аж зашкварчала, Вася додав напруги і вдарив завмерлу Руку ножем, який спеціально приготував для рукопашної битви.

Рука трохи посіпалася у судомах і завмерла. Вася узяв величезні залізні щипці, що залишилися від діда-коваля, міцно схопив ними Руку і поніс її до печі, де буяв вогонь. Кинув туди і дочекався, поки Рука згоріла вщент. Потім залив вогонь водою, попіл згріб у чавунок, його виніс за хату і вмурував у бетон. Щоб звідти вже Рука чи якісь її залишки, не могли вилізти. Тільки тоді повернувся до Миколи. Той був непритомний, а коли до тями прийшов, то виявилося, що навантаження були для нього завеликими. Довелося везти у лікарню, де місяць йому поправляли психіку. Потім він повернувся і знову став працювати журналістом. Рука більше не з'являлася, мабуть, Вася її дійсно вбив. Керівництво було задоволене, люди — теж, бо тут і так життя — не цукор, а як ще без борщу, так взагалі якась мука. А то варили і їли досхочу.

2006 р.

События

Жучище

Вечером я сильно поругался с тещей своей Капитолиной Ивановной, женщиной насколько крупной, настолько и скандальной. Началось с пустяков, а дошло до такого накала, что чуть не смертоубийство. Я её назвал Кобелина Ивановна, от этого оскорбления тёща всегда взрывалась атомной бомбой и на некоторое время сходила с ума. Или притворялась сумасшедшей, чтобы тем оправдать свои последующие поступки, со здравым смыслом и человеческим обликом связанные слабо. На этот раз подтверждением тещиного сумасшествия стала сковорода, незамедлительно пущенная в меня. Большая такая, черная сковорода на которой можно зараз было сжарить с пол-сотни яиц с салом и зеленью и накормить целую ораву гостей.

Впрочем, гости, по причине наличия Кобелины Ивановны, к нам не ходили, так что сковорода бездействовала, пока не пошла в лёт. Хорошо, хоть успел закрыть лицо руками, иначе один Бог знает, чем бы все закончилось. А так остался я с целым лицом и посиневшими, сбитыми до крови руками. Теща кинула бы в меня ещё, но тут уже я сорвался. Я человек спокойный и тихий, но иногда и меня допечь можно. Как говорится, и у воробья сердце есть. Поэтому шагнул к ней и пообещал взять грех на душу и умиротворить её на веки вечные, чтоб прекратить ее всегдашние безобразия. Сказал это тихо, но серьезно, с чувством, уже представлял, как душить её буду. И теща, вот уж животное в человеческом обличье!, нутром почуяла опасность, физическое воздействие прекратила, склонившись лишь к моральному. Убежала во двор и оттуда же Моськой лаяла. Ругала на чем свет стоит. Чаше всего импотентом, евнухом, сивым мерином, немощным, пол-шестого, висяком, мягкохуем и прочее. Много у неё слов было, исключительно богатая в ругательном отношении женщина.

Я за её слова не обижался. Что правда, то правда. Импотент, о чём тут говорить. Это раньше я мучился, а теперь успокоился. Хоть мучайся, хоть нет, а толку никакого. Сильно меня Чернобыль ударил, всю мужскую часть обесточил. Я сначала и по больницам ездил и по бабкам. Деньги везде берут исправно, а про результат не спрашивай. Висит, как лист в перекидном календаре. Оторви и выбрось. Сперва надеялся, лечился, ждал чуда. А потом сказал себе остановиться. Это самое худшее — ждать. Хуже пиявки всю кровь из тебя ожидание высасывает. Ночью спишь и приснится,

что стоит он. Проснешься, радостный, будто машину в лотерею выиграл, рукой под одеяло шасть! А он валяется, как пьяный под забором. Хотя уж столько денег на него, мерзавца, извёл, дом можно было бы построить!

Лежишь в постели и чуть не воешь от обиды. Сердце разрывается, мысли дурные, про петлю. Когда так жжёт изнутри, так и до плохого недалеко. Поэтому забросил я это дело. Всё, не стало надежды. Огарок я. Такая, значит, судьба моя. Смирился. И не пил. Несколько ребят из нашей автоколонны, те быстренько спились от этой напасти, а я удержался. У меня дети, двое, как же я их брошу, кто их будет растить? Конечно, водка облегчает и потому прельстительна, но я сам себя облегчил, переживать перестал и водочка ни к чему стала, разве по праздникам для общего увеселения и беседы. Поговорить я люблю, особенно про разные важности и жизненные истории. Интереснее их ничего в мире нет, даже самая наилучшая книжка бледнеет. С этим и жена соглашалась.

По теме

Тактико-технические характеристики Жучища

- **Габариты** (длина — 3м (с хвостом), ширина — 2м (с лапами), высота — 1,2м);
- **Ходовая часть** — 10 шарнирных манипуляторов типа «лапа»;
- **Скорость** — 20–25 км/ч, на коротких дистанциях до 30 км/ч;
- **Вооруженность** — клешни с силой сжатия 1500 кг на куб.см, щупальца длиной около полутора метров, с ядовитыми наконечниками на конце, хвост с силой удара до 2000 тыс. кг;
- **Бронебойность** — выдерживает выстрелы из автоматов, а также из гранатометов, в случае попадания в лобовую часть панциря;
- **Слабые места** — ходовая часть (повреждение пяти и более лап приводит к обездвиживанию).

С женой мы по-прежнему вместе жили. Имел с ней серьезный разговор. Объяснил, что дела плохи и никаких надежд на улучшение нет. Ни доктора, ни экстрасенсы не помогают, ворожки всяческие и те руки опустили, предварительно их озолотив. Всё, кончился я, как мужик. Был да всплыл к верху брюхом, как карась глушенный. Такая правда, не хочу обманывать. Тяжело мне было это говорить, я ж ведь её любил, сильно любил, не знал даже, как жить без неё. Но ей ведь тридцать два, самый расцветный возраст для женщины, когда сок да сладость! А что я мог ей предложить, кроме висяка своего? Потому что любил и поговорить с ней решился. Как ни тяжело, а надо, потому что от молчания только хуже.

Честно всё ей выложил, мол, понимаю, что молодая ты, пожить охота, это дело известное. Хочешь если, то разводись, деньгами я буду помогать, ты знаешь, что детей не брошу. А хочешь, живи, как живешь. Можешь гулять, но чтоб тихо, чтоб дети ничего не знали. Зачем их мучить? Сами достаточно отмучились. Дай Бог, чтоб и за детей, наперед. Вот всё и выложил. Еле говорил, зубами скрипел, чтобы не заплакать и на неё не смотрел, чтоб рассудком не помрачиться.

Жена выслушала меня, расплакалась, посетовала на судьбу, станцию проклятую дополнительно прокляла, но разводиться не захотела. Она бабонька была приметная, но с двумя детьми, кому она нужна? А может и любила ещё меня, всё-таки жили мы хорошо до того Чернобыля клятого. Остались вместе жить, вроде как муж и жена, детишек воспитывали.

Жена, бывало, погуливала, но аккуратно, никто не знал, всё нормально было. Кроме тещи. Взъелась она на меня, вроде, я её дочке жизнь испортил. Жена слова плохого не скажет, а эта зверится. Чуть ли не каждый вечер устраивает мне представление. Жили то вместе. Купили в своё время дом напополам, думали как лучше, что будет бабушка за внучками ухаживать. Ох и пожалел я об этом «лучше»! Как же она меня изводила! Плохой я ей и всё. Во-первых, её то какое дело? Не её же муж. Во-вторых, может и не лучший, но и не худший! Хоть время и блядское, но семью содержу, дети сыты, одеты, обуты, в школе хорошей учатся, и жена одевается не в обноски. Чтоб на всё хватало, кручусь как муха в укропе, выискиваю заказы левые, мотаюсь денно и нощно, не просто сейчас на жизнь-то заработать! Придешь домой усталый, а эта ведьма концерт начинает. Если жена дома, так успокаивает мамашу, а если нет, то конец света прямо. Так баба распояшется, что одно только огнем изо

рта не бросается, а так, как есть Змей Горыныч. Каждый день одно и тоже.

Всё пилила, что могла бы дочка за принца выйти, теперь бы как королева жила! Нет же, за шофера чумазого пошла, да ещё импотент! Спортил жизнь, спортил! И брызжет слюной, ходит кругами, раздражает. Я то знаю, чего она добивается. Чтоб не выдержал я, да саданул её, она тут же в милицию и годика на три меня за решетку. И не поймет же дура старая, что тогда с голоду дохнуть и дочке её и внучатам. Кто их содержать будет? Хоть внучат она и не любила. Моя ведь кровь, вот она их и не жаловала. Крапивное семя, мазутное отродье. Мои шкеты ей тем же отвечали, ягой звали.

В тот вечер были они не дома. Отдыхали на базе, я им путевку достал. Учатся на одни пятерки, надо же их как-то поощрить. Жена с ними поехала. Я бы тоже рванул туда позагорать, поплавать, но начальство не отпускало пока. Надеялся дня через два подъехать. Сидел с такой хорошей мыслью на веранде, играл с тестем в шашки. Тесть у меня неплохой мужик, только подкаблучник. Так его придавила Кобелина Ивановна, что и слова не смеет сказать, тише воды, ниже травы. Нехорошо так, будто рыба, а не человек. Но каждый себе хозяин, я в чужое дело не лез. Со мной он был вежливый, никогда не ругал, если тещи рядом нет, даже смеялся, рассказывал разное. Как в молодости зажигал, пока не попал в лапы женушки своей, которую со священным страхом называл Она. Боялся её панически, даже дрожать начинал, если кричала. В молодости говорят и била его, сильно била, пока не довела его до нервного срыва и так он её отходил, что чуть жива была, а сам ушел из дома. Больше недели по чужим углам отирался, пока Капитолина Ивановна не начала ходить. Выловила его и привела домой. Как же такой царице и без раба жить то? Помыкать она привыкла, а от этой привычки трудно отвыкнуть.

Вернула себе супруга, бить больше не била. Да и нужды в том не было: все указания Федор Никитич исполнял беспрекословно, перечить не смел. Даже вот в шашки со мной играл по её тайному разрешению, чтобы удержать меня здесь, чтобы не вышел я за пределы досягаемости её голосовых связок. Мы играли, теща мотала круги, орала на всю улицу. Уже известно было о моей беде соседям. Теща рассчитывала насолить мне, что народ смеяться будет, подкалывать. Но не смеялись, со всяким такое могло случиться, на станцию проторили всех подряд, без разбора. Не повезло мне, вот и всё. Бывало, конечно, что по пьяни сболтнет кто-то обидное, но свои же и оса-

7 років без взаємності

Виходите з води як Афродіта
І де мені своє кохання діти?
Ті крапельки води на Вашій шкірі
Купальник мокрий, царчина хода
Хапає мене пристрасть диким сапом
Як Русь колись татарськая Орда

живали. А не то я. Хоть и импотент, а кулаки мои при мне, тяжелые кулаки, рабочие кулаки. Засвечу — мало не покажется. Но до этого редко доходило.

Сидим, играем. Семь — четыре, я веду. Теща желчью исходит, чую, задаст она Федору Никитичу за проигрыши. Он это тоже чует, сильно нервничает и потому ошибается. Так мы в шашках равны, но я сейчас спокойный, гав не ловлю и выигрываю потихоньку. Теща от злости подавилась чем-то и пошла к раковине откашливаться. Тут, гляжу, машина подъезжает. Олег и Нина выходят из неё. Нина сестра жены, стерва, вся в мать, а то и похуже, потому как умнее. Так может задеть, подковырнуть, что не скоро заживет. Змея. Муженёк ей под стать. Ужик. Кусается не сильно, тип скользкий, льстивый, за глаза любит гадости говорить. Олежка, он где-то в чиновниках служит и ходят темные слухи, что вроде педик. Смахивает. Но точно не известно, не буду тень на плетень наводить.

Приехали они в гости. Теща перед ними на задних лапках пляшет, конечно, дочка с любимым зятем пожаловали. Даже, что детей нет прощает. Говорит, что только мусор плодится легко, а что хорошее, так и нет. Ладно. Провела их в дом, давай жарить, парить, разговаривать. Олег к нам вышел. Подсел, в беседу влез. Осклизлый тип, бывают такие. Одно желание — в морду дать за его речи. О чем не расскажет, всё испоганит, всё так перевернет, что грязь одна. Но родственник, сижу — слушаю. Спрашивает, что у меня с руками. Отвечаю, что теща приласкала. Он посмеивается. Знает уже. Кобелина ему рассказала, но все равно спрашивает, приятно ему. Терплю. Он треплет, мимоходом упомянул, что видел жену мою около вокзала.

Так вроде, между прочим, а сам в глаза заглядывает, уколол или нет. Язва. Мне и притворяться не надо, спокойный я, отпереживал своё, отболел и отмучился. Улыбаюсь ему, он злится. Прищемить хотел, а не вышло.

Такие у меня родственники, до прищемления ласые, укусить, чтоб до крови. Вот теща мне в цветник бросила гадости химической, теперь там не то, что цветы, даже бурьян не растет. А хороший был цветник, сколько я на него труда положил, люблю я цветы! Угробила. Она бы и телевизор сломала, чтоб я футбол не смотрел да сериалы сама же смотрит, поэтому воздерживается. Но воды в ботинок обязательно нальет. И куртку измажет. Кусает. И эти такие же. Как жена моя другая выросла в таком окружении, сам диву даюсь. Кусать не любит, не злая. Поговорит всегда, расспросит, как дела, сама расскажет, словом ласковым ободрит. И сейчас могла бы окрыситься, но терпит. Раньше здорово мы с ней бурюкались и потом меня не укоряла. Ни разу упрека не услышал.

Хорошая она, но не повезло нам. Дернуло той станции взорваться. Я ведь через два дня в отпуск уходил. Рвани через два дня и ничего мне бы не было. Да, видно, судьба такая. Погнали нас туда, три недели почти не спали, все вывозили людей и вещи. Потом дали нам путевки на юг и 150 рублей на подкрепление здоровья. Сколько потом я истратил рублей этих, по докторам ездя! Никто не считал, но порядочно истратил. Пока понял, что хоть всё спусти, а не вернуть мне мужской силы, уплыла она, пропала навсегда и в неизвестном направлении. Удивительно прямо. Если бы я весь ослабел, зачах, то понятно. А то ведь сердце, как часики, прочие внутренности в порядке, мешки пятидесятикилограммовые ворочаю, как былинки, выпить могу литр и станцевать еще, а хер не подымается. Раньше я до этого дела лас был, на сторону не ходил, но с женой баловали вовсю. Теперь же мне на неё смотреть тяжело, потому что хочется обнять да поцеловать, а толку то, если висит, будто декабрист на виселице. Как отрезало. Судьба.

Выиграл я ещё тройку партеек у тестя и пошел спать, чтоб Олежкины гадости не слушать. Вот родится у него дочь и будет по отчеству Олеговна, Оле — говна. Самое подходящее для его отродья отчество. Иду я в спальню, теща навстречу. Будешь, мол, на веранде спать, сейчас туда раскладушку вынесу. Я её обошел, иду к себе в спальню. Кобелина меня за руку цап и давай орать. Я ей сказал, что кровать моя и буду я на ней спать. Она матами на меня, что сама

тут хозяйка, к ней доченька с зятем любимым приехала, что ж их порознь укладывать! Зачем порознь, отвечаю, на свою двухспальную кладите, а сами по диванам. Ух тут она взвилась, мы, дескать, со старым, в отличии от тебя, мерина чертового, как муж и жена спим, так что давай, улепётывай. Ну, чего с ней говорить, дура-баба, только нервы истрепает. Я исхитрился, мимо неё шмыгнул в спальню, дверь на засов и ори, хоть лопни.

Давно уже думал я свою часть дома продать и съехать, чтоб отдельно жить. И люди приходили, да теща такой скандал затевала, что убегали покупатели сломя голову. Не хотела теща меня отпускать, потому что кого ж ей тогда мучить? Разделся я, лег на кровать, голову подушкой накрыл, чтоб ору не слышать и заснул быстро. Намотался я за день достаточно, устал. Сплю я обычно крепко, даже снов не снится. А то вдруг среди ночи видится мне чудное что-то. Вроде двери в комнату ворочаться начинают. Как же они могут ворочаться, если на засове? Или тещины каверзы? Потом приглядываюсь и вроде огромный секатор в стене торчит, эту самую стену режет потихоньку. Один секатор слева, другой справа. Стена хрустит, дверь колышется. Я сперва испугался, да вспомнил, что сон. В плохом настроении засыпал, вот и снится чепуха.

Закрыл глаза, сплю дальше. А скрип продолжается. Я, было, снова голову под подушку, но там жарко до одурения. Вылез оттуда, глянул, а дверь тихонько на меня валится. Легла на пол. Следом му-

ПИТАЙТЕ У КНИЖНИХ КРАМНИЦЯХ ВАШОГО МІСТА
КНИГУ *Владюші Бар-Кончалаби*
СТО ЧУДОВИСЬК УКРАЇНИ
ПОВНИЙ І ДОКЛАДНИЙ ОПИС НАЙВІДОМІШИХ ЧУДОВИСЬК УКРАЇНИ
у виконанні найвідомішого тигролова країни Владюші Бар-кончалаби!
Сенсація 2007 року!
Книга яка спричинила безліч скандалів і два вибухи в центрі Києва!
Телефон видавництва «Ізда»
(0542) 56-90-87
Читайте враження читачів
на www.izda.ua/forum
РЕКОМЕНДОВАНА 55 грн. РОЗДРІБНА ЦІНА

торное лезет что-то. Жук не жук, рак не рак. Эдакое в метр вышиной, на многих лапах, панцирем накрытое, впереди две огромные клешни и усы с руку толщиной, даже щупальца скорей. Лезет в комнату. Я на другой бок перевернулся, чтоб дурной сон сбить. Опять же сплю. Чую, будто меня за ногу дёргают. Оглянулся я, а жук тот уже около меня, приподнял усом ногу мою и рассматривает, вроде как думает, жрать меня или нет. Я аж заругался. Что такая глупость снится. Нет таких жуков в природе! И дверь теперь нужно будет ремонтировать. Хотя нет, если сон, то с дверьми всё в порядке, стоят на месте.

А тёща то стерва! Это после её скандалов такая ахинея снится! Гляжу на жука, как он задумчиво на ногу мою смотрит, будто мужик на жареного карася. Ну, думаю, сейчас ногу откусит. Чертяка. Ну и пусть, сон же плохой, не массажировать же жуку мою ногу. Нехай жрёт. Он и точно стал клешней ногу мне терзать. Больно, но сон ведь, не орать же. Терплю. Жук пожевал мою ногу и бросил. Чувствую, как кровь течет ручьем, а на душе тошно, мерзко. Как от тещи. Вот ведь сучка, в жизни достаёт, так ещё и сны поганить повадилась! Толкнул я жука, иди, говорю, отсюда, надоел ты мне, дай выспаться, мне завтра в рейс. Он и послушался. Развернулся и прочь попер, танк танком. Усами шевелит, мощные усы. Уполз. Я глаза закрыл и заснуть попытался, но не спиться. Ворочался я, бока менял, а спать неохота. То есть во сне вроде, а не могу заснуть. Чепуха какая-то.

Встал я, на двери глянул. Прямо с кусками стены выворочена. Резанный кирпич, я такого ещё в жизни не видел. Дальше прошел,

По теме

Не называйте его по имени

Согласно народным поверьям нельзя называть Жучище по имени, так как частое употребление его может привлечь чудовище. В связи с этим, в регионах появления Жучища его называют такими именами: Жучело, Мясник, Капец, Десятилап, Крабик, Едок, Мясорубка, Чистильщик и рядом других. Многочисленные исследования не выявили связи между появлением Жучища и повторением его имени.

вижу, жук в комнату лезет, детскую, теперь там гости спали. Подполз, дверь открыл и стал протискиваться. Широкий был, не лез в дверь. Дал задний ход, клешнями стал вырезать стены кусок. И на черепаху похож. Как есть чудище. Выстругал себе пространство, залез в комнату. Олег с Ниной кроватей даже не составляли, спали порознь. Жук остановился между кроватями, понюхал сначала мужа, затем жену. Баба, видно, больше понравилась. Стал ей ногу клешней терзать. Она проснулась и заорать хотела, но жук мигом засунул ей ус в рот, а другой клешней перерезал горло. Напрочь голову отхватил, будто курице. Ну и сон! Я, конечно, Нинку эту недолюбливал, но зачем так вот сразу голову отрезать? Не хорошо.

А жук её на части режет и в пасть куски себе направляет. Мелко резал, пасть у него маленькая, мохнатая и слюнявая. Точно манденка с мелкими желтыми зубами в два ряда. Судорожно пережевывает, фыркает.

Гадостный сон, я и ушел досыпать, зачем мне на такое безобразие смотреть? Это от тещи глупости снятся. Пусть, думаю, лучше привидится, что я отдельно от неё живу. Но нет, другое снилось: всё чавканье от жука. Пока затихло, я понадеялся, что сну конец и смогу поспать спокойно. Но не тут то было. Крик. Тещин и необычный. Орала совсем не так, как на меня, а отчаянно, истошно. Слышно, что плохо ей, страшно. Я даже обрадовался, видать и за неё жук взялся. Сон выходил не таким уж плохим, как казалось. Прямо хороший сон, как такой пропустить? Встал я и бегом через залу в тещину спальню. Гляжу — бьётся она в клешнях, рот усом заткнут. Сильная она была баба, не сдается. Жук, экая махина, стены режет, а справиться с ней сразу не может. Потом пригляделся, а он это играется с ней, будто кот с мышей. Я руками замахал, чтоб Кобелина увидела меня. Вот я стою и смотрю, как тебя жучище шамает. И ничего не делаю. Только радуюсь. Улыбаюсь тебе, ручкой машу. Ну, чего ты пакостями своими добилась, Кобелина Ивановна? Получай теперь сполна, хоть и во сне. Как чудище тебя сейчас, так и ты меня мучила. Может, поймешь как это, будто в огне гореть.

Узрела она меня и пена со рта пошла. Обидно ей стало, что сама гибнет, а я жив остаюсь. Всё бы отдала, чтобы и я с ней. Жуку старается на меня указать, но без пользы. Не интересую я жука, он за вашим гадским родом прибыл. Хороший сон. Если бы не сон, то грешно такому радоваться, нехорошо, а так — можно. Хоть повеселится душа. Жук ещё с тещей поиграл и есть начал. Это чудище зря, сдохнуть

может, Кобелина — баба преядовитая. Ну что с насекомого взять, хоть оно и с комод величиной, жрет, дурное, облизывается, фырчит. Ну, жри, жри. Когда вижу, что на кровати вместо тестя горка костей и крови лужа. Этого я не одобрил. Забитый был мужик, но хороший, не заслужил столь крутого обращения.

Вышел из спальни, заглянул в детскую. Там то же самое, кровь и кости. И их жалко, хоть и сволочи, но родственники, ещё и гости. Слышу, сзади движение происходит. Жук лезет, на ходу дожевывает. Интересно куда же он полезет? Стал я за дверью и наблюдаю. А жук по коридору и в погребок нырнул, я за ним. Там в стене дыра большая. Не нора даже, а тоннель настоящий. Жук залез туда и быстро дыру заделал. Щупал я стену, ни за что не догадаешься, что дыра там была. Не жук, а штукатур. Я попил из банки березового кваску, холодненького, и вылез. Комнатами бродил, смотрел, чего жук натворил. Порушено много, остатки тел, кровь. Такой сон. И фильмы ужасов не смотрю, а снится чепуха. Да от квасу развиднелось в голове. Пошел в спальню и лег спать, хоть нога и болела. Порванная всё-таки.

Утром проснулся от криков. Думал, сон продолжается, но светло вокруг. Тогда что за крики и почему дверь на полу лежит? Сообразить ничего не успел, как влетели в комнату вооруженные молодцы и стали дубинками меня молотить. Вот ведь подлецы, даже слова сказать не дали! Потерял я сознание от ударов, очнулся уже в камере. Водой холодной меня облили и нашатыря под нос. Это следователь меня в сознание приводил. С ходу потребовал чистосердечного признания. Я спросил в чем, он мне по зубам. У меня руки связаны, так я ему лбом в челюсть. Он закричал, вбежали двое и давай меня мудохать. Разделали под орех, потом следователь говорит, чтобы не валял я дурака. Хочу или не хочу, а признаваться придется.

Я бы и рад, но не знал в чем. А вот они что-то знали. Или о досках или о краске. И то и другое дело подсудное, но нужно признаваться, а то ведь убьют здесь, с них станется. Признался насчет краски, там сумма меньше. Да, мол, вывозил, тридцать банок, продал потом на базаре, чтоб детям на зиму одежду купить. Даже и половины не выслушали, снова стали меня бить. Я уже не мог отвечать, сжался и лежал. Терял сознание, очухивался от воды, снова били, да всё в матню норовили попасть, видать не знали, что мне это бесполезно.

Раз, когда очнулся, то увидел в камере двоих новых. Они сильно материли следователя, а тот и пикнуть не смел. Врачи пришли,

7 років без взаємності

Жовті стрічки у Вашім волоссі
У блакитній росі ноги босі
Крокуєте полем до річки
Перед Вами вклоняється сонце та гичка

стали мне раны обрабатывать. Так я весь был, как сплошная рана. Живого места не найдёшь. Перевязку сделали, гипс наложили на сломанные пальцы. Это меня ботинками с подковами, сволочи, топтали.

Врачи ушли, а меня отнесли в просторный кабинет. Там новые стали меня расспрашивать, давали нюхать нашатырь, чтобы я сознания не терял. Требовали рассказать, что случилось ночью.

— Ничего не случилось, спал себе спокойно. Проснулся от криков. Залетели молодцы с дубинками и по голове сразу. Очнулся в камере.

— А кто же убил?

— Кого убил?

— Четырех твоих родственников.

Вот я был весь раной сплошной, а как услышал про родственников, так похолодел даже. С детьми что-то и с женой? Похолодел даже. Потом только сообразил, что их же трое, а не четверо.

— Каких ещё родственников?

— Тещу, тестя, сестру жены и её мужа.

— Что за херня? Живы они и никто их не убивал!

Они улыбаются и в глаза заглядывают.

— У тебя же были плохие отношения с тещей?

— Плохие. Стерва она.

— Ненавидел?

— Очень.

— Понятно. Слушай, а куда ты мясо дел?

— Какое мясо?

Он дал мне по лицу. Не кулаком, а ладонью. Интеллигент. Даже не больно, ладошка то беленькая, пухленькая, сразу видно, что ничего тяжелее ручки не держала.

— Вопросы задаем мы. Ты отвечаешь. Понятно?

— Понятно.

— От убитых осталось лишь кровь и кости. Где мясо?

— Я не знаю ни о каком мясе. Я шофер, третья автоколонна, мы ж продуктов не возим, мы по промышленной группе.

— Мы знаем кто ты.

— Тогда ошибочка вышла. Какое у меня мясо может быть?

Гляжу на них, сквозь веки опухшие и вижу, что улыбочки у них с лица послазили. Зло так на меня смотреть стали.

— Ты думаешь, что мы дураки?

— Мужик не морочь нам голову. Или мы позовем костоломов.

— Не надо костоломов, во мне уже ломать нечего. Но я не знаю про мясо. Честное слово.

— Что ж, придется тебя уродовать.

Я не хотел этого. Куда меня уродовать, если на мне места живого нет!

— Не надо, мужики, не надо!

— Тогда говори!

А чего мне говорить? Ничего не знал я про мясо. Был, конечно, сон, но это же чепуха. Про сон же не будешь рассказывать. Делать было нечего — будут бить. Я скрючился на стуле, прикрыл голову руками.

— Ну, бейте.

— Тебя ведь убьют. Напишем, что сердечный приступ и годится.

— Знаю.

— Так говори, придурок!

— Не знаю я про мясо! Ну ничего не знаю! Не было мяса! Никаких дел с мясом не имел, на базар и то жена ходила!

Смотрят они на меня. А я плачу. Слёзы в ссадины на лице затекают, пекут, больно.

— Что у тебя с ногой?

Я посмотрел на свою рваную голень и испугался. Ещё когда врачи обрабатывали её, я удивился, но забыл. А теперь из-под бинта выглядывал рваный шрам. Жук терзал именно эту ногу и именно там. Но глупость. Дали по щеке.

— Отвечать нужно!

— Не знаю.

— А что ты вообще знаешь?

— Я же говорил. Лег спать, проснулся от криков, ввалились, били, потерял сознание.

— Зови дознавателей, будем из этого дурака по-плохому сведения получать, если по-хорошему не хочет.

— Но я не знаю!

— Слушай, придурок, тебя нашли в доме, где были остатки четырех тел. Ты один почему-то остался живой, твои отпечатки всюду и твоя кровь везде. Вчера вечером ты сильно поругался с тещей, соседи дали показания. И после этого ты будешь пиздеть, что ничего не знаешь!

— Пойми дурак, что на тебя всё по-любому повесят, не отвертишься. Если есть подельники — говори. И об остальном говори. Иначе будем бить. Если забьём тебя, тоже не беда, сами сочиним. Так что выбирай.

Смотрят на меня. А я на них смотрю. Как заклинило меня. Я ведь уверенный был, что сон. И на минуту сомнений не возникало. Потому что как такое и быть может, если не сон! Я ж не белочник, не наркоман какой, не сумасшедший! Сон, сон, только во сне такое могло быть!

А теперь выходило, что жучище тот оказался не сон. Не бред. Бред, а не бред. Понять, как это, я не мог. Вот сидел и смотрел на следователей, не слышал даже, что говорили. Заклинило меня. Ни бэ, ни мэ. Били меня. Расклинили. Тут то я им всё рассказал, про жука. Они не верили, снова били, но мне больше рассказывать нечего. Терпел. Они бить сильно перестали. Часто выходили, разговаривали за дверью. Потом отвезли в психушку. Там проверили меня и определили, что нормальный. Конечно, нормальный! Я же водитель! У нас медкомиссия каждый год! Да кто бы сумасшедшему машину доверил, грузовую!

Когда обратно привезли, то меня уже целая толпа допрашивала. Сообразили, что не мог я стены сам взрезать и мясо съесть. Приказали ещё и ещё рассказывать. Хотели меня на вранье поймать, но я только то, что видел, то и рассказывал. Ни на йоту не привирал. Все детали, какие помнил, изложил. Как жук стены резал, как людей ел, как меня пробовал. Гляжу на них — перепугались. Не знают, что и думать.

Они уже проверили, что ночью машины от двора не отъезжали, следов крови на улице нет, на горбу столько мяса не унесешь. И в доме как объяснить? Зачем мне было стены резать? Мог бы просто зайти да убить. И чем резать? Никто из следаков в жизни передавленных кирпичей не видел. Неизвестной силищей передавленных!

А мясо? Ну если бы я тещу убить хотел! То есть, конечно хотел, суку то эту! Но зачем мне было мясо обдирать? С неё да с родственников всех! И куда я мясо дел? Не может же мясо быть и испариться! Чай не чай!

Много вопросов, а ответ один, что не я это. Осмотрели мою ногу. Экспертизу назначили, которая определила, что ранение нанесено было похожим орудием, что оставило следы на костях погибших. А в погребе нашли вход в туннель. Только вход да без входа. Чем только не долбали: ломом, отбойным молотком, сверлами с алмазным наконечником, а не смогли пробить. Рядом с дырой бывшей копали. Обкопали вход, но туннеля не нашли. Вход заделан и есть, пробить его не могут, а туннеля нет. То есть латка на входе есть и непробиваемая, если в лоб. А если с боков, то ничего там нет. Чудеса одни.

Тут ещё характеристики. Обо мне только хорошо говорили и соседи и с работы и жена. Все мою смирность знали, что я даже матерился редко. Не воровал, не пил почти, если и дрался, так только для обороны. Только одно против меня было, что жук не съел. Пожевал и бросил. За это подозревали меня в содействии жуку, но доказательств то никаких. Я и сам не знал, чего он меня обминул. В рубашке я родился или невкусным оказался. Попробовал и бросил. А может, почувствовал мою облученность, я ведь на Чернобыле был? Смешно, конечно, такое думать, но как по-другому объяснить?

Бились они со мной бились, хотели ещё чего вытянуть, но я что знал рассказал, а выдумывать не хотел. Стал их просить, чтоб отпустили меня, знают ведь, что не виноват я. За побои я не в обиде, понимаю, что сгоряча, что раскрыть дело хотели, убийцу найти, поэтому жаловаться не буду. К семье хочу.

— Нет, отпустить мы тебя не можем.

— Почему? Я ведь невиновный!

— Знаем, но выборы скоро. Нам задание убийцу найти и наказать. Отпустим тебя, что нам тогда делать?

— Про жука скажите, есть же все доказательства! Меры примите, чтоб снова дел не натворил.

— Глупый ты. Взрослый мужик, а рассуждаешь, как пацан! Да только заикнись мы про жука, нас же засмеют! А если доказательства покажем, то и вовсе паника начнется. Или ещё хуже: в политику выйдет. Скажут трепачи всякие, что власть плохая, если из земли чудовища полезли, да стали народ кушать. Это, мол, проклятие

7 років без взаємності

Це ластовиння хмаркою пташок
Дитячий носик, мила ви богиня
Лише про вас думки мої
Лише про вас і мрії і надії.

за власть нашу, менять её нужно, хуже её не придумать. А до выборов то, хуй да ни хуя, два месяца. Нас же за это так далеко отправят, что лучше там не бывать. Поэтому для общего спокойствия и победы правильных партий, будешь убийцей ты. Через месяц заделаем тебе образцовый суд, чтобы видели люди, как их защищают и преступников карают. И подельщики твои там будут.

— Какие подельщики?

— Не волнуйся, мы тебя ещё с ними познакомим. Из оппозиции ребята. Мы так подвели, будто это они организовали, чтоб власть дискредитировать. Ради власти не пожалели простых людей, такие вот негодяи. Двоих застрелили при сопротивлении аресту, остальные написали уже признания. Вас сведут, научат, что и когда говорить, чтоб было всё как по-настоящему. На процессе наблюдатели будут иностранные, всё должно пройти гладко.

— Но ведь я не причем!

— А к Чернобылю ты был причем? Но погнали, поехал, импотентом стал, не повезло. И здесь не повезло. Если бы после выборов, то, может, и отпустили бы. А сейчас не можем.

— А вы поймайте жука! Это ж какой плюс будет на выборах! Вас же сразу генералами сделают!

— Будто сами не думали об этом! Искали. Но нора его заделана непролазно. И где его ещё искать? Во всех подвалах засады делать? К тому же слухи разные идут про инопланетян. Обсмотрится народ фильмов и выдумывает. Нужно слухи эти пресечь красивым судом, чтоб всё правдиво было и успокоительно. На всю страну трансляция будет и после неё каждый должен заснуть уверенный, что власть его оберегает и хорошая, а оппозиция — живоглоты и бандиты. Решение по выборам должно у большинства сформироваться окончательно после той трансляции.

— А я как же!?

— А что ты? Расстреляют тебя. Вернее к расстрелу приговорят и будешь в камере до смерти сидеть. Сейчас ведь не расстреливают, мы ж европейцами заделались, права человека выдумали, стрелять нельзя. Сидеть будешь пожизненное.

— За что?

— Вышло так. Да ты особо не переживай, кормят там не плохо, работать не заставляют, может, и книжки будут давать читать. По бабам скучать ты не будешь, значит, вроде как на курорте.

— А дети?

— Ты их на суде увидишь. И чтоб без всяких выебосов. За все твои выходки жена и дети ответят, уж мы устроим. А сделаешь всё, как скажем, будет жена твоя пенсию получать, за государственный счет сделаем им к выборам ремонт. Так что лучше без шуток.

Что мне делать оставалось? Я два дня думал, так что аж голова разболелась. А потом написал признание. Мне все равно сидеть, а семье лучше будет, если с признанием. Свели меня с подельщиками, разучили мы, что и как, репетировали до самого суда. Красиво вышло. Только жена не поверила, она то меня знала, остальные удивлялись, но верили. Телекамер много было, лампы в глаза прямо светили. На ура прошло представление, после разрешили мне при наблюдателе встретиться с женой. Просил у неё прощения, рассказал, где заначка лежит, которую я на черный день копил. Настал для меня черный день, до конца жизни черный день. Ещё насчет детей попросил, чтоб сказала про меня правду, что не убивал. На том и попрощались, плакала она, и я немного.

Поместили меня в тюрьму, где такие же, как я: вроде живые, а по приговору мертвые. Так как уже давно не расстреливали, то тюрьма забита была, по двое, по трое в одиночных камерах сидели. У меня один сокамерник был, мужик неплохой, но дерганный. Ничего, ничего, а потом как найдет на него стих и вытворяет, что попало. У меня пальцы на руках зажили, которые менты мне оттоптали, так я его несколько раз успокаивал, пока не утихомирил. Он за битьё обижался сначала, но уйти то, не уйдешь, со временем почти подружились мы.

Он, в отличии от меня, за дело сидел. Семь человек на тот свет отправил, шесть баб и милиционера, когда брали его. Другие менты двенадцать пуль в него выпустили, знали, что не расстреливают сейчас, сами решили. А он возьми и выживи. Чудом, из других городов врачи приезжали на него смотреть. Невиданно и неслыханно, чтоб

при таких-то ранах выживали, а он ухитрился. Показывал следы: будто решето. И хер ему отстрелили, так что даже похожи были с ним, без половых воздыханий.

Спросил я, за что он баб чикал. Оказалось, что от обиды. Брезговали им. Он то росту малого, морда потертая, волосы редкие, уши большие, ещё и кривоног. Понятное дело — обходили его бабы. А он до них ласый. Всё к ним, а они брезгуют. Обозлился и давай их чекрыжить. Выбирал, чтоб поухоженней, одета хороша и с гордым взглядом. Тех и садил на нож. А у меня жена, такая же, как представил я, что он мог и её на полосы пустить, два месяца с ним не разговаривал. Но, опять же, камера маленькая и только он да я. Через время снова стали беседовать.

Он расспрашивал о моем деле. Рассказал ему, он не поверил, всё приставал, куда ж я мясо дел. Думал, что действительно я родственников того. Он образованный был, говорил, что не бывает таких жуков, что выдумал я. Дело твоё, хочешь верь, хочешь не верь, но врать мне никакого резона нет. Сидеть мне здесь до смерти, какая мне разница? Он подумал, что и правда, не зачем мне врать. Стал подробно расспрашивать про жука. Делать нечего, скучно, вот и беседуем. Больше всего он удивился, что меня жук есть не стал. Причину искал, меня всё выспрашивал. Только откуда мне знать?

— Тут я тебе не помощник, сам не знаю. Может из-за радиации, которой я нахватался?

— Откуда он мог знать? Да и насекомые радиации не особенно боятся. Слушай, может этот жук — нравственный санитар? Может он одних сволочей кушал? Только озлобленных, а ты не такой, он тебя чуть пожевал и бросил!

— Может. А что бывают такие санитары?

— А такие жуки бывают?

— И то верно. Хотя нет. Тестя то тоже съел, а тесть не злой был, только забитый.

Долго мой сокамерник голову над этой задачей ломал. Я ему уже устал пересказывать, как оно было. Пока сообразил он.

— Понял! Это от восприятия зависит!

— Как это?

— А так, что жук тот не из нашего мира и тут он, сам по себе, фикция

— Ничего себе фикция! Стены, будто масло резал!

— Может для стен и не фикция, но для людей точно фикция!

По теме

Жучиленд — общепринятое название территорий, на которых регистрировалось появления Жучища. В Жучиленд входят территории Сумской, Полтавской, Черниговской и Харьковской областей Украины, отдельные районы Курской, Брянской, Белгородской и Воронежской областей РФ, а также Могилевской области Белоруси. Впервые название «Жучиленд» было употреблено журналистом газеты «Посульска правда» Николаем Каплюком в статье «Страх, кровь и ужас. Сразу четырех человек в Конотопе сожрало неизвестное чудовище!»

— Фикция или фификция, но ведь съел четырех человек!

— Съел. И сами они в этом виноваты! Потому что всерьёз его восприняли и как бы его реализовали! Когда человек начинает воспринимать фикцию как реальность, то он делает её реальностью, материализует!

— Не пойму, ты проще говори.

— Ну, как тебе объяснить? Иная реальность не имеет здесь никаких прав и приобретает эти права, только если её права начинают признавать. Когда верят, то она становится реальностью. Жук мог бы и весь дом перегрызть, а мог бы и никого. Если бы не поверили в него, то он был бы абсолютно безвреден, точнее даже не был бы. Фикция не может убить!

— Фикция это что-то типа фигни?

— Вроде того. Как незаряженное ружьё. Пока не заряжено, оно просто палка, им ударить можно или броситься, а выстрелить — никак. Жук, в которого не верят, может ногу чуть пожевать или стены резать, но он пока разряжен. А вот всунь в него веру, а в ружьё патрон, и это уже может убить. Оно и убивало. А ты остался жив, потому что не поверил, не подкрепил его своим восприятием. Жук так и остался незаряженным ружьем, глупой палкой, способной лишь на мелкие членовредительства. Он не мог тебя убить без твоей же помощи, он не получил её и вынужден был уйти. Зато другие помогли ему сполна, сразу и безоговорочно поверили в него, наделили реальностью, испугались, материализовали жука из своего страха в него и своей веры. Сами решили свою судьбу. Если бы не поверили, лишили его прав на реальное существование, то и остались бы живы. Он был бы бессилен со всеми своими клешнями и щупальцами, он был бы просто дурным сном, о котором забываешь, не успев встать с кровати. А ногу он твою пожевал, потому что ты сначала в него поверил. Точно! Как же я не додумался? Ты же сперва подумал, что не сон! И он получил от тебя силу, он смог есть тебя. Но ты позже вспомнил, что это сон и тем обессилил жука, вовремя вспомнил и нейтрализовал чудовище. Лишил его силы и он пополз от тебя в поисках силы от других!

— Но как он мог их жрать, если я на него глядел и думал, что он — сон? Я ведь его жизни лишил?

— Ты лишил жука действительности только относительно себя. Ты не мог лишить его действительности вообще. Ты решаешь только за себя. Поэтому жучище, как ты его называешь, не тронул тебя,

но съел остальных, тех, которые реализовали его, наделили силой. Так вот. Если ты не хочешь, чтобы это тебя съело, не принимай это всерьез. Иначе ты придашь ему силы и оно, при твоем же содействии, слопает тебя! Красивый вывод!

— А зачем жуку есть людей?

— А зачем вообще едят? Чтобы жить!

— Но почему именно людей?

— А кто ещё может наделить его силой? Корова или пес не обратят на него внимания, а человек поверит, реализует, наделит силой и даст себя съесть. Что ещё нужно для полного счастья жуку?

— Он может вернуться?

— Тебе то что?

— Дети. Там дети и жена!

— Не волнуйся. Туда он вряд ли вернется, там он ведь всех съел, откуда ему знать о твоих детях и жене?

— Хорошо, если так.

— Ты моли Бога, чтобы жук вылез где-нибудь в другом месте и натворил дел.

— Зачем?

— Это будет лучшим доказательством твоей невиновности. Может, и отпустят тебя. Или на выборах другие воры победят, чтоб своих предшественников замазать, могут они раскопать твое дело и сотворить из тебя невинно пострадавшего от прошлых гадов. Как вы правильно сделали, что их турнули, а нас к корыту поставили! Политика, дружок! Если повезет, будешь герой и на свободе!

Лучше бы он этого не говорил. Самое плохое, что мог, сказал. Я ведь успокоился, смирился. Пожизненное, так пожизненное, ничего не ждать, проживать день за днем. Надежды нет и хорошо. Это как с бессилием половым, пока надеялся я на излечение, то мучился. Куда ехать, что принимать. Примешь, ждешь, кажется, что поможет, а оно — ничего. Разочарование, обидно, плакать хочется или морды бить. Метался, как говно в ополонке. Не было мне спокойствия, спал плохо, жил нехотя. Потом понял, что всё, конец! И хорошо, нечего беспокоиться, не на что надеяться, всё! Живи себе, как живется, и не переживай. Люди же не переживают, что летать не могут. И я не буду глупостями заниматься. Жил спокойно.

И в тюрьме так жил, пока не сказал сокамерник про надежду. Появилась она и тошно жить стало, мука одна. Всё кажется, что вот сегодня чудо случится. Идет надсмотрщик и будто не как обычно,

а спешит. Откроет сейчас окошко в камеру и скажет, что отпускают меня. Каждый день ждешь, каждый раз обманываешься, обидно, тошно, зло берет. Потерял покой. Ждать, самое тяжелое это для человека. Чертова надежда, не стало мне из-за неё жизни.

А сокамерничек смеется с моих мучений. Ну, сегодня, мол, обязательно. Умный был, а забыл, что по-настоящему последний смеется. А я, хоть и со средним образованием, но сообразил, как быть. Надежду уничтожить, чтоб нечего было ждать, незачем беспокоиться. Прекратить муку. И ему отомстить, чтоб знал, как людей покоя лишать. Ночью я задушил его, меня опять судили, ещё к одному расстрелу приговорили. Теперь пусть и вылезет жук, мне не страшно. Я тут буду спокойно и безвылазно до самой смерти. Не нужно мне волнений. Лучше, когда уверенный.

1999 г.

Політика

Третє око

Навіть не знаю, що це за історія? Біологічна? Політична? Про кохання? Про незданий іспит і людську слабкість? Не знаю. Почну по порядку. До п'ятого класу я думав, що я такий, як усі. Хлопець, як хлопець, вчився не дуже добре, поведінку мав частіше за все незадовільну, але ж сирота, без батьківської руки, то вчителя не дивувалися. До того ж покійний батько мій був митець. І картини малював, і скульптури робив, і монументалку, як кажуть «спеціаліст широкого профілю», брався за все, за що платили, добряче заробляв, але усе спускав на питво та дівок. Жив, не жаліючи ані себе, ані інших, то помер коли мені було два роки. Я його зовсім не пам'ятав. Зростав при мамі, якій доводилося важенько — ставити на ноги мене та ще мого брата-ідіота. В цьому випадку «ідіот» не прояв братської любові, а діагноз. Мій братик Толік не вставав з ліжка, не міг говорити, лише щось мугикав собі, іноді реготав, іноді вив, а частіше просто лежав і мовчав, байдужий до всього. Майже рослина, тільки робив під себе. Завжди робив під себе, робив багато і часто, то я зростав у запаху гівен.

Думаю, не треба казати, що брата я ненавидів і мріяв, аби він скоріше здох. Та я його і за брата не вважав. Шматок сморідного м'яса і все. Я казав мамі, щоб вона викинула його на звалище чи згодувала собакам, та вона тільки плакала. Здається, в неї був комплекс провини. Хоча винний то був батько, який зачав мого брата у запої, в якому він постійно перебував останні місяці свого життя. Але мати краяла себе, що не зробила аборт. Носилася з тим виродком, як з писаною торбою. Вона працювала санітаркою у лікарні, намагалася брати нічні зміни, вранці знесилена приходила додому, прибирала біля братця, годувала нас, похапцем спала, потім знову бігала навколо виродка, увечері йшла на роботу, а наступного дня все по колу. Не знаю, як вона протрималася у такому ритмі багато років. Чи жінки дійсно витриваліші за чоловіків, чи почуття провини давало їй сили, але день за днем вона проживала так: майже завжди не висипалася, майже завжди у клопотах, майже завжди зморена. Тоді я дратувався на неї, хоча зараз, коли згадую її, то серце болить. І вже у мене комплекс провини. Що не дуже порадував-то маму у її важкому житті.

Мене вона любила, але виродок займав занадто багато часу, то я був залишений наодинці. Прогулював школу, устрявав у різні неприємності, був битий і сам бив, навіть кілька разів потрапляв

у дитячу кімнату міліції. Думаю, що мене чекала тюрма, перша ходка років у шістнадцять, потім ще парочка, а потім смерть у бандитській розборці, якщо наркотики чи питво не вбили б мене раніше. Та видно на долі в мене написано інше. У п'ятому класі я пішов записуватися у секцію плавання. Казали, що там можна було побачити дівчат у купальниках. Але мене більше цікавили ящики, куди клали одежу. Ті ящики не зачинялися. То можна було почистити кишені. Я навіть спланував, що буду брати потроху з кожної кишені, щоб господарі не помітили і можна було пастися там довгенько.

Та виявилося, що на плавання не беруть без аналізів. Я пішов їх здавати у лікарню, а там виявилося, що у мене глисти. Я навіть не знав, що це таке, а коли лікар розповів про черваків у шлунку, то дуже злякався. Мені здавалося, що ось-ось черваки проїдять черево і розповзуться по мені гидким клубком. Не знаю, звідки це я вигадав, фільми жахів тоді ще не показували. Можливо, батьківські гени, мама казала, що він був великий вигадник, особливо на щось огидне и жахливе.

То я вибіг з лікарні, побіг до друзів по двору, щоб рятуватися. Хтось із старших порадив випити пляшку горілки, гарантував, що глисти загинуть. На той час я вже активно пив портвейн, а от горілку ні — бо дорога. Та товариші порадили купити самогон, знали точку. Я випив цілу пляшку того пійла, ледь випив, а потім впав. Через кілька хвилин почав блювати та так, що перелякав хлопців. Вони втекли, а я валявся на асфальті і стогнав. Добре, що мене побачила якась бабця, що викликала швидку. Мене відвезли в лікарню, де констатували важку інтоксикацію. Я пролежав там тиждень і з тих пір не переношу навіть запаху спиртного.

Статистика

Розподіл кольору третього ока, шт:

Той випадок докорінно змінив моє життя. Бо, як людина, що не п'є, я втратив майже усіх друзів по двору. Вони спочатку сміялися з мене, потім ображалися, навіть спробували залити мені вино у горлянку, та я був міцний горішок, відбився і став чужим у дворі. Щоб чимось займатися, а не сидіти вдома, де волав і смердів виродок, я записався на боротьбу. Я ж хотів бути сильним, щоб перемогти усіх у дворі. У мене непогано виходило, а потім хлопчик, на два роки старший за мене, показав прийом і зламав мені шию. Місяць у гіпсі, їв протерті через ситечко супи й сидів у квартирі з виродком. Це було найгірше літо у моєму житті.

Коли одужав, то на боротьбу мене не взяли, а лікарі порадили ходити знов-таки в басейн і навіть дали направлення. Глистів в мене вже не було, мама купила плавки і гумові капці, то пішов. Тренер подивився на мене скептично, але в нього був некомплект і він узяв борця-невдаху. Я пішов у роздягальню, побачив, що дійсно красти можна легко, але ж я вирішив, що більше не буду красти, я хотів стати спортсменом. То пішов в душову. Соромився своєї наготи та інші хлопці реготали, бризкалися і я звик. Мився в душі, я дуже люблю митися, можливо, через те, що ріс поруч зі сморідним виродком. Ніжився під струмком гарячої води, коли в сусідній кабінці хлопчики стали мірятися членами. Це був шостий клас, чим там мірятися! Але вони діловито порівнювали власні цюцюрки, один навіть залупив член і сказав, що ця дія так називається. Ми то всі знали матюки, але про значення більшості цих слів тільки здогадувалися.

Я подивився на хлопця і подумав, що він, мабуть, інвалід. Не такий безнадійний, як виродок, але інвалід. Бо в нього не було ока. Там. Коли я закочував, по-дорослому «залупляв» свій член, то там, під шкіркою, було око. Велике блакитне око. Що дуже дивно, адже у мене карі очі, а те було блакитне. Так, так, ви все правильно зрозуміли, я кажу про око на члені. Там де головка. У мене там було око, третє око. Зараз це звучить дико, але я був переконаний, що у всіх саме такий устрій члена. Я ані секунди не сумнівався, що саме я нормальна людина, що я, як усі. А той хлопець, у якого на члені не було ока, він — інвалід. Мені навіть було жаль його. Бідолашний. Хоча краще, аніж без руки, чи ока на обличчі, тому що ніхто те третє око не бачить і навіщо воно потрібне незрозуміло.

Потім пішли в басейн, почали плавати, хлопці сміялися, коли тренер лаяв мене за погану техніку. Точніше за відсутність будь-якої. Але я швидко вчився, то скоро перестав буди у центрі уваги. Став,

як усі. Коли ми стояли в душі після басейну, я запитав у хлопчика в сусідній кабінці, якого кольору око на його члені. А він злякався й утік, навіть не змив з себе мило. Він подумав, що я знущаюся з нього, хочу підколоти, я був більше його і він утік. Я здивувався, подумав, що напевно про колір членного ока не можна говорити. Потім в мене була важка алергія на хлорку, я взагалі-то часто хворів у дитинстві, як і повинно бути з сином п'яниці. В басейн більше не ходив і питання з третім оком було закрите на кілька років.

Я надалі думав, що звичайна людина. Ну, хіба що складений добре. Бо після басейну пішов на гімнастику, був плечистий і з тонкою талією. На мене рано почали поглядати дівчата. Із усього класу я виглядав найдорослішим, я ще вчився в школі, а в мене вже були вуса й з'явилися залисини. Дівчата з старших класів вживали слово «гормони» і таємниче переглядалися. У таборі праці й відпочинку між дев'ятим і десятим класом я став чоловіком. В цьому допомогла мені молода вчителька біології, Олена Миколаївна. До неї залицявся наш історик, такий бравенький чоловік років п'ятдесяти, силач, вусань і реготун. Вони все ходили разом, а якось вона прийшла до мене. Я то на язик був хоробрий, але що і як робити не знав, то всю організацію процесу вона взяла на себе.

Спочатку враження були не з приємних. Я дуже хвилювався. А коли вчителька взяла мій член у рот, то ледь не вмер від жаху. Ми були в якомусь темному закутку, я не бачив, що відбувається, та мені здавалося, що я роблю щось жахливе, жалюгідне, соромне, щось на кшталт того, що пройтися по рідній школі без трусів (цей сон я інколи бачив вночі і прокидався в холодному поті). Вчителька десь там рухалася, а мені здавалося, що зараз я буду строго покараний. Або блискавка прилетить і вразить, або прийде історик і буде бити своїми білими й м'якими кулаками людини розумової праці. Попри всі ті жахи, член мій слухняно збудився, набряк і викликав задоволений шепіт педагога. Чи то вона була досвідчена в мінетах, чи то мій жах не поширювався нижче пояса, але вийшла ситуація, як у приказці — хуй стоїть, а голова гойдається.

Природно, що при моїй тодішній розгубленості я навіть подумати не міг запитати про око, чи сподобалося й чи у всіх чоловіків воно блакитне. Я думав, що вона його побачила, ну а нічого не сказала про нього, тому що воно звичайне, що там говорити. Між тим біологічка повалила мене на підлогу, забралася зверху, увібрала мій гарячий кинджал у свої ніжні піхви, як би сказали східні товариші, й стала

стрибати на мені. Чисто фізіологічно я навряд чи відчував щось особливе, я рідко кінчаю, коли жінка зверху. Але ж я зрозумів, що відбувається та сама єбля, про яку ми з друзями часто говорили ще класу з шостого. Ми на словах встигли зіпсувати (казали саме «зіпсувати», начебто вони від цього псуються!) вже безліч дівок і раптом все відбувається насправді! Гарненька вчителька, на яку поглядали всі й про яку так багато говорили, вона стрибає на мені, іноді притискається своїми маленькими грудьми і жадібно цілує. Я знав, що єбля, це дуже круто й розкрив рот, розуміючи, що це щастя. Скоро вона скінчила, лежала поруч і пестила мене, потім осідлала ще раз. Ледь стримувала свої стогони, мабуть, їй було дійсно дуже добре.

— Ах ти нестерпний хлопчисько!

Вона лягла поруч із мною, показала, щоб я залазив зверху, розставила ноги, прийняла мій член і вдарила по заду, що треба діяти. Отут вже спрацював інстинкт, я став швидко рухатися й незабаром, не більше, ніж через хвилину скінчив. При цьому зі мною трапився перший оргазм у житті, і я закричав. Вона сміялася й закривала мені рот долонькою, своєю білою і теплою долонькою, яку я цілував, лизькав і кусав. Вона боялась щоб нас не викрили. Тоді часи були строгі, та й зараз вчительку не гладили б по голові за секс з учнем. Поки вона боялася, я все лизав її долоньку й розслаблено думав, що тепер буду жити по-іншому, по-справжньому. Тепер навіть не подумаю дрочити у туалеті, тепер в мене будуть жінки! Мене накрила ейфорія.

Потім ми ще кілька разів збігалися з біологічкою у порожніх кімнатах дитячого садка, відданого колгоспом міським школярам, які більше зжирали, ніж працювали. Прекрасне було літо, історик знайшов собі шанувальниць серед дівчат і ходив з ними в ліс, хлопці грали у футбол з місцевими, а я таємниче посміхався. Я почував себе дорослим, брутально пояснював собі, що трахкаю цю блондинисту сучку, хоча наодинці з нею не знав що говорити, губився і червонів.

Місяць пролетів дуже швидко, я думав, що наші стосунки продовжаться в місті, але там Олена Миколаївна зробила серйозне обличчя, начебто вона знати мене не знає і взагалі вона заміжня жінка й що це таке я собі намріяв. Я був приголомшений, особливо коли побачив її чоловіка, отакого довгого глиста з окулярами і тоненькими вусиками. Дебіл якийсь, а вона з ним така мила, цвірінькає, начебто закохана до безпам'ятства. Але я ж знав, що вона нехтувала ним, що вийшла заміж тільки тому, що його батько — велике цабе на залізниці, усім забезпечував, ні в чому не відмовляв. Купив їм квартиру, ма-

шину, діставав путівки на південь, дарував їй коштовності. Він з нею теж спав, цей лупатий старий з командирським голосом! Спав! Вона їх обох ненавиділа, але вона любила статок і вішала їм обом локшину на вуха. Мене вона теж не любила, у думках називала тупим жеребчиком, угамовувала на мені свою спрагу влади, вертіла мною, як хотіла, а потім кинула, як відпрацьований матеріал.

Тоді я не замислювався звідки все це знаю. Всі ці її думки. Знаю і знаю, це було природно й не викликало ніяких підозр. Я плюнув на цю стерву і став шукати собі іншу бабу. Я буквально жадав жіночого тіла, згадуючи ті блаженні моменти в літньому таборі. Але пару місяців ніяк не вдавалося склеїти хоч якусь цікаву мені панянку. Якби у мене була квартира, то було б легше, а так я нічого не міг запропонувати, крім під'їзду або парку, не вести ж дівчину до себе, у квартиру, де вив і смердів виродок!

Наступали холоди, й шанси знайти когось зменшувалися з кожним днем. Я знову почав дрочити, уявляючи, як трахкаю біологічку. До речі, її перевели з нашої школи. Одна з табірних подруг історика завагітніла, спалахнув грандіозний скандал, його звільнили, а біологічку перевели в іншу школу, формально то вона теж відповідала за клас і все, що відбулося у таборі праці та відпочинку.

У мене залишилася її фотографія, на яку я часто дивився, як для того, щоб освіжити свої мрії, так і для того, щоб посумувати за літніми пригодами. Я вже ні на що не сподівався, як раптом дичина сама пішла на ловця. Одна дівчинка з паралельного класу вирішила помститися своєму хлопчикові. Він учився на першому курсі і став забувати шкільну подругу, віддаючи перевагу інститутським дамам. От дівчинка і спробувала нагадати йому, що якщо що, так хлопця собі знайде. Знайшла мене. У неї була порожня квартира, у якій раніше жила її бабуся. На тій квартирі ми і почали зустрічатися. Перший раз побачення було ввечері і усе пройшло відмінно, а наступного разу вона закричала, роздивившись мій член. Я здивувався, думав, що вона жартує, що такого могло бути в моєму члені, щоб так кричати? Вона стала казати про око. Говорила, що ока там не повинно бути, залупа — так, а око — ні! Я впевнено її переконував, що це у всіх хлопців так, може, вона просто не залупала, але якщо залупити, то в усіх буде око, ну хіба що іншого кольору.

— У Михайла не було ока!

— Значить, він безокий. На третину сліпець. Це іноді буває. Колись я бачив одного такого, у басейні. Але це виняток, у інших третє око є.

7 років без взаємності

Іноді прокинусь серед ночі
Побілілий від жалю і жаху
Бо здається мені що пішли Ви
Втратив я свою чарівну Маху
Я здригаюся від відчаю і болю
Я вмираю, бо не можу жити
Та відразу дивом воскресаю
На моїй руці спокійно спиш ти (Ви)

Я був впевнений в цьому, навіть подумати не міг, що може бути інакше. Але дівчина не вірила.

— Там не повинно бути ока!

— Слухай, у таборі я спав з біологічкою! І вона нічого мені не говорила, що ока на члені не може бути! Смоктала, плигала, все, як треба! А вона — жінка з досвідом, в неї більше десятка чоловіків було. То це просто Мишко твій бракований, а ти подумала, що у всіх так!

Нарешті мені вдалося її переконати, але потім вона розпитала подруг, і ті сказали, що ока на члені бути не повинно.

— Ніхто не бачив око на хую! Ніхто!

— Та вони хуїв просто не бачили!

— Не бачили? Так якщо скласти один до одного всі хуї, які Машка бачила, так до місяця вистачить!

Машка ця була шльондрою, що дійсно мала великий досвід статевих зв'язків із чоловіками усілякого віку. Навіть лікувалася у вендиспансері і не один раз. І вже як вона говорить, що ока бути не повинно, то це серйозно. Я засумнівався. Пішов у поліклініку, щоб лікар мене подивився. Коли побачив, як у шановного ескулапа впала нижня щелепа, то зрозумів, що зі мною дійсно щось не так. Лікар збігав за своїм товаришем, офтальмологом. Той оглянув моє око і визнав його цілком здоровим, тільки губився в здогадах куди з нього зображення йде. Напевно, нікуди, у всякому разі я жіночих нутрощів

ніколи не бачив. Лікарі переконували мене піти на подальше обстеження, казали про потреби науки, але я взяв і втік.

Зі мною раптом трапився нервовий зрив. Уявіть самі, як подіє на психіку підлітка несподіване відкриття, що він — потвора. Жив собі, жив, завжди вважав себе нормальним, як всі, хіба що міцнішим фізично. А отут виявляється, що я — найрідкісніша потвора, якась загадка природи, у мене око там, де його бути не повинно. Я швендяв по місту і мені здавалося, що всі на мене тільки і дивляться, насміхаються, знаючи про мою ганьбу. Я навіть до річки ходив, щоб втопитися та й годі, але ж я добре плавав, боявся, що не потону. Хотів кинутися з будинку, але у двох сусідніх багатоповерхівках виходи на дах були зачинені. Потім передумав вмирати.

Знаєте, молодість — це чарівна частина життя. У тебе немає досвіду, щоб передбачати наслідки, то ти легко переносиш найжорстокіші удари. Я, навіть, знову пішов до подруги, признався, що дійсно не такий, як усі. Вона не послала мене подалі, як я очікував, стала втішати, потім ми почали цілуватися. Їй було цікаво переспати з окатим хуєм, але в самий розпал процесу вона зістрибнула й сказала, що не може. Їй, бач, здавалося, що мій член дивиться на неї зсередини, і від цього їй було соромно. Вона, бач, ні про що думати не може, як тільки про той погляд зсередини. Напружується і ніякого задоволення. Що я міг їй сказати? Звичайно, дивиться, він же залуплений! Але чомусь раніше це анітрохи не заважало! Сказав їй, що це тільки виправдання, просто Миша твій повернувся, і я став не потрібний. Ми посварилися і я пішов.

Тим часом, чутки про мій член стали поширюватися в школі. З мене спробували сміятися, але ж я був міцніше інших і бив, не розмовляючи. Тому всі остерігалися мене ображати в обличчя, тільки шепотіли за спиною. А дівчата з цікавістю дивилися на мене. Око на такому незвичайному місці, вочевидь, дуже хвилювало їх. І цей інтерес швиденько реалізувався. Вони охоче пропонували себе з тим, щоб власноручно потримати мій член, подивитися в око. Говорили мені, що воно солодкувате на смак, а вираз у нього дуже сумний. Мені було байдуже, до ока я ставився холодно, не вважаючи своєю частиною, а якимось наростом на кшталт бородавки чи родимої плями. Та головне, що в мене тепер були подруги, спати з ними мені подобалося чим далі, тим більше.

Щоправда довго дівчата в мене не трималися. Зазвичай кілька побачень і вони відмовлялися спати із мною, посилаючись на те

внутрішнє занепокоєння від поглядів мого третього ока. На зміну приходили нові, поки я не вичерпав ресурс цікавих дівчаток навколо. До цього часу мені пора була поступати в інститут, цього дуже хотіла мама, яка, мабуть, дуже лаяла себе, що пішла заміж, а вищу освіту не отримала. Мама казала, що людина тільки з дипломом людина, а без диплому — так, мотлох. То, починаючи з весни, я почав посилено готуватися до вступних іспитів, днями зубрив предмети. У мене не було блату в інституті й доводилося розраховувати тільки на власні знання. Тоді цього ще вистачало.

Я і сам хотів поступити в інститут, але не в гонитві за дипломом, а через загрозу піти в армію. Цікаво, що на огляді у військоматі мене визнали придатним до служби. Щоправда, лікар не став закочувати мені член, а лише пару разів смикнув за нього. Говорили, що це так перевіряється, чи є грижа, чи ні.

Через родиму пляму на шиї, мене у військоматі вирішили направити у будівельний батальйон. Це стало додатковим стимулом вчитися і готуватися, бо про ті батальйони говорили багато поганого. І я вступив. На вечорі присвяти в студенти познайомився з панянкою, ми танцювали, потім довго цілувалися в під'їзді й вона погодилася зробити мені мінет. Я думав розповісти про око, але було темно, вона б однаково не роздивилася і я відклав пояснення. Потім виявилося, що ми вчимося в паралельних групах, продовжували зустрічатися і розповісти довелося. Спершу вона дуже злякалася, знову ця маячня, що вона начебто б відчувала погляд зсередини.

— Ну давай я буду одягати презерватив!

Я не любив запобіжники, але вона мені подобалася, і я був згодний на деякі жертви.

— Презерватив?

— Через презерватив око нічого не побачить!

Але їй здавалося, що воно бачить навіть крізь латекс. Я вже думав, що ми розійдемося, як це було з іншими, але схоже, що ми подобалися один одному. Вона перестала скаржитися й поступово звикла до ока. Усе було відмінно, але тут лихо скоїлося з мого боку. Це око, воно виявився не таким простим, як я вважав. Бо воно бачило жінок, у яких побувало, як то кажуть наскрізь. Воно бачило і я бачив. Тобто воно передавало інформацію мені, але не у вигляді зображень, а у вигляді думок, думок тих жінок, усіх думок, навіть найпотаємніших, таких думок, в яких ті жінки і самі собі не зізнавалися.

Отаке око, здавалося б і що поганого? Але це було навіть не погано. Це було огидно! Так не можна! У мене було відчуття, наче я підглядав за нею, підглядав в найнеподобніших місцях! І я знав про неї все! Про її почуття до мене, про її комплекси, плани на життя. До мене вона ставилася добре, навіть була закохана, але при цьому спокійно міркувала, що добре б зустріти багатого, щоб не битися все життя за шматок хліба, а пожити собі на втіху. Якщо не зустріне, вона буде жити зі мною, я їй подобався і проходив, як не гірший варіант.

Зараз я розумію, що звання «не гірший варіант» зовсім не соромне, не образливе. Але в дев'ятнадцять років «не гірший варіант» — це як лайка, причому особиста й нестерпна. Я хотів бути найліпшим, єдиним, найомріянішим варіантом. То роздратувався і пішов геть. Далі я став перевіряти кожну жінку, з якою спав. І в кожній знаходив які-небудь вади. Одна думала, що я тупуватий, але як чоловік — нормальний. Друга вважала, що я — егоїст у сексі, бо не хочу робити їй кунілігмус (я навіть не знав, що це таке, ледь знайшов людину, яка мені розтлумачила. Я спробував і мені сподобалося, але це вже було згодом). Третя вважала мене хорошим хлопцем, але думала, що від мене не можна мати дітей, бо гени погані. Четверта вважала майже невдахою — я ж підробляв рекламним агентом і їздив на велосипеді! Це для неї був чи то вирок, чи то діагноз. Вони нічого такого мені не казали, вони були зі мною ласкаві, але їм досить було подумати, і я вже все знав. Моє третє око бачило всі їх думки.

Одна дівчина, коли спала зі мною, уявляла, як я буду її бити, зв'яжу руки, змушу плазувати на колінах і просити пощади. Я подумав, що вона збочена і покинув її. Цікаво, що у ліжку вона була ще та ханжа, куди там до думок.

Загалом, я перебрав багато жінок, частина з них йшли самі, побачивши око, інших кидав я, виявивши якісь темні місця їхніх душ. Я навіть подумати не міг, що в кожній з них стільки лайна! Всі ж

Статистика

76% опитаних глядачів програми «Свобода с Савіком Шустером» вважають, що використання третього ока заради безпеки країни може проводитися без згоди господаря ока і, навіть, всупереч його бажанню.

студенточки, відмінниці навчання, мамині доньки, а скільки бруду у думках! Я перейшов на всяких петеушниць, але й там бруду було достатньо. Оті їхні думки, вони зводили мене з глузду, дратували і ображали. Я вже, було, почав розчаровуватися в жіночій статі, як такій. Усі — мерзотниці, не знайти мені близьку душу. Спав з ними, намагаючись не помічати їхніх думок. Але це було складно. Я не міг просто сказати собі, що нічого не знаю. Я знав про них все, бачив, як на долоні, їхню брехню, їхні хитрування й соромні таємниці. Це було смішно до огидності.

Вони багато брехали, придумували якісь безглузді пояснення, заплутувалися у власних думках. Одна смоктала хуй і її нудило, їй це не подобалося, але воно смоктала й посміхалася, тому що всі її подруги смоктали, казали, що без цього з чоловіком не можна, а їй не хотілося бути білою вороною. Вона смоктала й плямкала, зображуючи задоволення, а мені було нудно від цього удавання. Або їхні думки про те, що зараз буду голосно кричати, щоб показати, наче маю сильний оргазм. Щоб мені сподобатися. Мене це лише дратувало, я нервував та йшов від них.

Потім я вже зрозумів, що знання — це не світло. Знання — це тьма, це ярмо, яке не скинеш! Я не хотів знати всі думки жінок, з якими спав! Я знеміг від свого усезнання! Я хотів бути звичайною людиною! Я вже зрозумів, що це не жінки, які мені траплялися, погані. Просто в кожній людині є темні місця, є купа лайна, що дуже неприємна при розгляді з боку. Людина не ідеальна, у кожного є брудні бажання, якісь обурливі думки, що миготять на периферії свідомості. Так було у жінок, так було у мене, так є у всіх! Пізніше я зрозумів, що якби вони також могли бачити мій зміст, то дратувалися б не менше.

Така людина. Але зазвичай все це сховано за фасадом благопристойності. І це зовсім не погано, це добре! Коли ми приходимо в ресторан, то не хочемо бачити кухню, де обробляють туші, миють картоплю, чистять цибулю. Ми хочемо сервісу, смачних блюд, гарної музики, приємної розмови, потанцювати. Всі ми знаємо, що крім залу в ресторані є кухня, є туалет, але нам нецікаво думати про них. Також і в людині. У кожній людині вистачає гидоти, навіть у найгарнішій. Але якщо мерзенність закрита в темному прикомірку свідомості, то її ніби немає, й усе нормально. Люди живуть одне з одним, кохаються, виховують дітей, працюють, дружать. Звичайне людське життя. Якого я виявився позбавленим!

Позбавленим! Тому що варто було мені переспати з жінкою, як я вже знав про неї все! Все! Всі огидні таємниці! Звичайно, жінки мали й позитивні моменти. Одні з них були чесні, інші — віддані, треті — добрі, але ж якщо людина буде стояти в найчистішому костюмі з маленькою цяткою пташиного гівна, то її все-таки ж вважатимуть заплямованою. Ложка дьогтю може зіпсувати цілу бочку меду. Також і всі ті темні цятки свідомості псували жінок.

Якби не око, я, напевно, зійшовся б з однієї з них. Мені щастило на жінок, але варто було нам переспати, як я майже ненавидів їх. Але ж я хотів нормальних стосунків! Я одягав два презервативи, бажаючи закрити око, — не допомогло. Спробував не кінчати в жінок — нуль ефекту. Займався з ними анальним сексом, та око бачило жінок наскрізь, хоч я цього і не хотів. Отак я й жив. Не міг покохати жінку через око, через усезнання. А я був не в тому віці, щоб обходитися платонічними взаєминами. Таке от замкнуте коло, через яке я був приречений на тортури.

Тут ще вмерла мама. Точніше, спочатку помер виродок. Він і так прожив більше, аніж казали лікарі, майже 25 років. Я тоді вже працював, то допоміг мамі грошима на похорони. Казав їй, що тепер вже відпочине і зможе пожити для себе. Та вона не прожила і кількох місяців. Вже потім я зрозумів, чому так сталося. Мамо просто втратила сенс життя. Коли не стало виродка, не стало для чого жити. Вона приходила з роботи, сідала у кутку і плакала. Бо вже звикла до постійного бігу, до турбот і справ, які не відпускали її і на хвилину. Я давно жив окремо, виродок вмер і мама залишилася на самоті. Вона не знала, як жити самій. Якби я був хорошим сином, я б узяв її до себе, я б навчив її жити для себе, якось допоміг. Але я був зосереджений на власних негараздах з жінками, то не звертав на маму уваги. А вона стала чахнути у пустій квартирі. Сиділа, плакала, хворіла. Згасла дуже швидко. І тільки коли я стояв над її труною, я зрозумів, як любив її, як вона була важлива для мене. І що я нічого не зробив для неї. Тоді я розплакався. Коли пройшло сорок днів, то вирішив поїхати з міста. Кудись подалі від важких думок і спогадів.

Поїхав до Москви. Величезне місто мало сховати мене. До того ж я їхав навмання. Перші кілька місяців було важко, поки знайшов нормальну роботу, поки зміг зняти квартиру, трохи улаштуватися. Час лікує, і мені стало легше, хоч іноді мама приходила уві сні. Сумно дивилася на мене і плакала. Мені робилося соромно, вранці я біг до

сусідньої церкви, замовляв поминальну молитву, купував свічки, давав гроші жебракам. Наче допомагало, принаймні, хоч почуття сорому не так допікало.

Я спробував поставити свічку, щоб моє око теж нічого не бачило, але не допомогло. Коли спитав у священика, як бути, то він вилаяв мене і вигнав з храму. Я не образився, бо дійсно, лізти з членом в церкву якось неправильно. То жив, як живеться. Тоді я здибався з однією офіціанткою, що працювала в шинку біля ріки чи того брудного та сморідного потоку, що в Москві зветься рікою. Вона була проста, як дві копійки, говорила майже те, що думала й ця недолугість мені подобалася. Якщо вона робила мені минет, то вона хотіла його робити, якщо просила, щоб я її зв'язав, то дійсно хотіла, щоб зв'язав. Як людина, вона була погана — корислива, ледача, дурнувата, але от ця чесність тримала мене при ній.

Одного разу ми добре наїбалися, я забив косяк (я ж не п'ю, а треба чимось себе радувати), ми добряче накурилися, про щось балакали, і я розповів їй про око. Я нікому не розповідав про його особливість. Це ж було непристойно, підло, виглядало якимось збоченням — знати усі таємниці інших людей. Але перед тою бабою мені було не соромно, бо вона була майже одноклітинна, які вже там таємниці. До того ж я був під кайфом. Розказав їй усе. Вона не повірила, тоді я перерахував її страхи, якісь дурниці, як в дешевих фільмах жахів, які вона любила дивитися. Здається, там були таргани, що лізли в рот і здоровань, який ґвалтує її в зад рукояткою лопати. Коли я розповів про все це, вона вирячилася на мене, наче на чужопланетника чи примару. Потім ми ще займалися сексом, ще курили. Вона додала горілки і її вирубило — не можна змішувати.

Вранці я нічого не пам'ятав, може, нічого і не розповідав, а, може, вона нічого не зрозуміла. Але через деякий час мене перестріли біля будинку двоє здорованів. Стовідсоткові бандити, вони виглядали так, що не було жодних сумнівів. Показали пістолет, сказали, щоб не сіпався. Їм не треба було нічого показувати: такі бики, що я не став би починати з ними бійку. Хіба що спробував би втекти, але пістолет — поважний аргумент. Я пішов з ними. Мене посадили у чорну машину і повезли кудись у центр. Я не знав, що про це думати. Якби хотіли вбити, то везли б за місто. І чого це їм мене вбивати? Я не мав ні з ким конфліктів, працював майстром на фірмі, що виробляла склопакети, задніх не пас, керівництво було задоволене. Ось тепер ці бандити, мабуть, вони переплутали мене з кимось!

Я спробував це пояснити, але мені наказали заткнутися. Привезли в якийсь особнячок. Повели всередину, не в підвал, не у флігель, а центральними сходами у мармур і золото. Я нічого не розумів. Я сидів тихіше за мишу у цій Москві, а тут попав у якусь халепу. В тому, що халепа, був впевнений, бо щось гарне випадково не трапляється, а ось халепа — будь ласка. Мене зупинили у великій залі, розкішній до того, що аж очі різало. Прийшов якийсь товстий чоловік в дорогому костюмі. Я трохи розбирався в одязі, цей піджак коштував багато грошей. Дуже багато. Дядько дивився на мені своїми слизькими східними очима, тер своє брижате підборіддя.

— Зніміть з нього штани!

Я чекав різних неприємностей, але тільки не цього. Навіщо їм мої штани? Я не встиг нічого зрозуміти, як стояв вже без штанів.

— Залупіть.

Один з биків, який встиг одягти гумові печатки, узяв мене за член і залупив його. Головний дядя придивлявся, потім дав знак. Мій член повернули у звичайний стан, як і штани. Бики вийшли, залишивши мене наодинці з цим чоловіком. Східної зовнішності, єврей чи вірмен, у нього були великі, хтиві очі з великими чорними колами навколо. Стовідсотковий збоченець, зараз буде примушувати переспати з ним. Мене ледь не знудило, бо гомосексуальні контакти здавалися мені огидними. Я навіть не любив трахати жінку вдвох з напарником. На ліжку окрім мене не повинно бути чоловіків. А жінок могло бути декілька — масло каші не зашкодить.

Я перелякано дивився на чоловіка і намагався знайти вихід з цієї дурної ситуації. Чоловік дивився на мене. Уважно, щось теж обмірковував.

— Мені треба, щоб ти переспав з моєю жінкою.

Я був напружений, я чекав найгіршого, коли ось таке. Розгублено посміхнувся, нічого не розуміючи.

— Я сказав щось смішне?

Одне я розумів напевне — цього чоловіка не треба дратувати.

— Ні, нічого смішного. Я просто не розумію.

— А що тут розуміти? Все просто. Зараз йдеш в спальню, дружина вже чекає. Переспиш з нею, а потім усе мені розповіси. Все, нічого не приховуючи.

— Що все?

7 років без взаємності

Якщо б побачив Ваші плечі Птоломей
То зрозумів би, що Земля це куля
Прогрес би швидше йшов вперед
І Галілею б не набили гулю

— Хлопчику, ти тут дурником не прикидайся. Якщо не хочеш, щоб тебе примусили стати більш розумним. Мої люди, вони вміють це робити, вміють і люблять. Розумієш? Йди.

— Зачекайте, що відбувається, я...

— Я знаю про властивості ока на твоєму члені. І я хочу щоб ти розповів усе про мою дружину!

— Але я...

— Замовкни і йди до спальні! Якщо зробиш все, як треба, одержиш сто баксів. Якщо ні, я тебе пристрелю. Власноруч.

Він дістав пістолет. Маленький такий, круглий, схожий на нього. Я погано розумівся у таких справах, я не знав, чи дійсно він пристрелить мене чи тільки погрожує. Що як він хоче, щоб я заліз на його дружину, а потім пристрелить нас обох? Хоча це смішно, він не схожий на ревнивця, хитрий, товстий, з неприємною посмішкою. Дружина його, сто відсотків, розкішна білявка пишної статури. У цьому я був просто впевнений.

— Пішов.

— Ні! Щоб ви потім убили мене на ній!

— Хлопчику, якби я хотів вбити тебе, ти був би вже мертвий.

Він був правий. Ті бандюки, вони б могли легко вбити мене раніше, навіщо робити цю виставу?

— Поспішай!

Поки я йшов у спальню, зрозумів, що це офіціантка. Вона вечорами іноді підробляла передком, балакуча ж сука, от і розповіла клієнту. Я не був здивований, що так вийшло, треба було мовчати. Ідіот! Навіть не думав, що може все так повернутися. Зовсім невідомо, чи вдасться мені виплутатися з цієї халепи, чи до побачення, життя. Хто буде у Москві шукати якогось українця? Зникну, як і не було. Тіло зариють, чи спалять. О, Господи! В мене аж ноги почали підгинатися.

Ледь дійшов до кімнати. Заглядаю, а там стоїть жінка. Невисока, худа, чорноволоса, симпатична. Дивиться на мене, як Ленін на буржуазію. Чи ні: як колонізатор на тубільця — з презирством.

— То це ти будеш мої думки перевіряти?

Голос приємний, трохи задерикуватий тон.

— Я тут ні при чому й нічого такого не хочу. Дуже прошу, щоб ви зі своїм чоловіком розібралися самі, а мене відпустили.

— А ми вже розібралися. Він говорить, що не вірить мені й хоче всі мої думки знати. Так що давай, перевіряй.

— Ні!

— Ти не хочеш зі мною переспати?

Та як же не хочу, коли така красуня! Хочу, дуже хочу, але справа темна, а темних справ я завжди уникав.

— Нумо!

Це чоловік прибіг. З пістолетом. Наче божевільний став, тремтить весь, піт струмком, губки скривив і пістолетом трясе.

— Вийби її і усе запам'ятай! Що не зрозуміло?

Вона дивиться на нього ще образливіше, ніж на мене. Він відводить очі. Закохався, дурню. А такий же панцирник на вигляд, здається, що нічого його не візьме. Та бач, як буває. Ця жіночка його вразила. Я посміхаюсь, а милі починають лаятися.

— Дурень.

— Не ображай мене!

— Пішов ти.

— Замовкни! А ти чого стоїш? Працюй!

— Я при пістолеті не можу! І щоб на мене дивилися, не можу. Вийдіть, будь ласка.

— Ти ще вказувати мені будеш!

— Просто інакше в мене не підніметься. Я ж звичайна людина, а не робот.

Кажу це тихо і якомога переконливіше. Чоловік зараз от-от лусне від люті.

— Імпотент, блять!

Але виходить. Потім заглядає.

— Тільки швидко, швидко!

— Добре.

Вона скептично дивиться на мене. Я намагаюся прояснити ситуацію.

— Ваш чоловік, я так розумію, не відступиться. То нам треба лягти і зайнятися сексом. Чи переконати його, що це непотрібно.

— Чого ж непотрібно, ти непогано виглядаєш. Давай трахнемося, і хай він заспокоїться.

Вона спокійно роздягається. Вона красива, ця оливкова шкіра, я такої ще не бачив. І кучері. Моя овечка. Ось вона лягає на ліжко, розкішне ліжко, де вміститься ще з десяток людей.

— Ну давай, чого чекаєш.

Я теж роздягаюся, лягаю поруч, починаю пестити.

— Швидше, вставив і все!

— Жінку і їжу треба розігрівати! Щоб смачніше!

Кажу йому, а хизуюся перед нею. Воно, знаєте, як красуня поруч, так і вмирати не так страшно.

— Я тобі поговорю!

Чоловік кричить десь зверху, там віконце, от збоченець!, він звідти слідкує за нами! Але мені це вже не заважає, я весь у пристрасті. Але все ж їй шепочу.

— Не знаю, як вас звати. Я хочу сказати, що вся ця фігня мені також не подобається, як і вам. Ну тобто не це, не секс, це мені подобається, а сама ситуація. Але чоловік ваш налаштований рішуче. З пістолетом бігає, все таке...

— Працюй, не пизди.

Я працюю, як можна не працювати, коли така краля. Я працюю, як шахтар, а вона віддає мені сторицею, як багата шахта. В мене оргазм, в неї теж, до речі, справжній оргазм, вона такого навіть не чекала. Шепочу їй на вушко.

— Якщо не треба про щось розповідати, так скажи.

— Про що ти можеш розповісти?

— Про все. Я знаю усі твої думки.

— Не пизди.

— Що ви там бовтаєте?

— Це ти бовтаєш яйцями своїми, а ми ебемося! — кричить жінка.

— Замовкни! — вибухає чоловік.

— Не грайся з ним, він може зірватися. — шепочу я.

— Нічого він не може, пердун старий! –жінка намагається, щоб він все чув.

— Пердун з пістолетом. — вгамовую її я.

— А ти злякався?

— Я просто хочу жити.

— Ну і живи.
— І щоб ти жила.
— А що зі мною зробиться?
— Не знаю. Якщо я розповім про цього негритоса, він тебе не вб'є?
Ось тут вона напружилася. То лежала така розімліла, а тут аж притиснула мене.
— Що таке, а ну підводься, йди звідти! — валує чоловік
— Не йди! — благає жінка.
— Мені треба ще раз, я дуже швидко скінчив, багато чого не побачив. — кажу я йому.
— Ти що знущаєшся? — верещить він. Я відчуваю, що ходжу по дуже тонкому льоду.
— Ну як вам не треба, то не треба. — блефую я.
Наче хочу підвестися, але вона тримає мене і він наказує, щоб я залишився.
— Ще тільки один раз, не більше!
Він кричить у те віконце нагорі.
— Що там у вас таке?
— Там стоїть камера, він любить знімати наші втіхи. Звідки ти знаєш про П'єра?
— Я все знаю. Цей П'єр, ти з ним вже двадцять два рази переспала, ти рахуєш. У нього смішна бородавка на хую, тебе вона дуже заводить, але недавно ти прочитала, що вони можуть передаватися, то хвилюєшся. Тьфу чорт, ти хоч мене не заразиш!
— Зачекай.
Вона обняла мене і цілує, а сама щось думає.

По темі

Синдром Третього ока став одним з найпоширеніших на теренах СНД. Тисячі психічно хворих людей запевняють, що мають третє око, за допомогою якого можуть читати думки своїх сексуальних партнерів, або просто людей, на яких дивляться. Синдром став масовим після виходу випуску програми «Життя по-справжньому!», в якому розповідалося про володаря Третього ока.

— Ти що, дійсно все знаєш?

— Все. Це око. З якою бабою пересплю, так усе про неї й знаю, тому дотепер і неодружений.

— Не говори йому. Про все говори! А про П'єра ані слова, прошу!

— А про те, що гроші крадеш, про двадцять сім тисяч доларів у схованці?

— Чорт!

— Я ж говорю, що все знаю.

— Теж мовчи. І про те, куди я поїду восени, не говори. Все, що пов'язане з П'єром — не говори! Борис його вб'є, якщо довідається. Добре, ти обіцяєш мені?

— Добре, не нервуйся ти так, ми ж коханням займаємося. Спробуй отримати задоволення.

— Ти не зрадиш мені?

— Зраджу, якщо будеш така напружена. Подаруй мені кохання, і все буде добре.

Вона була розумна дівчина, то ми дуже чудово отримали ще по оргазму. Я поцілував її на прощання і посміхнувся, щоб заспокоїти. Натягнув штани та вийшов з кімнати, а там мене вже чоловік чекає. Аж тремтить увесь, пістолетом тикає, наказує розповідати. Та будь ласка! Як вона просила, про П'єра того ані слова. Хоча я негрів не любив, раз навіть бився з ними. У Харкові була справа, на Барабашовці. Я на ногу одному наступив, вибачився, нікчемна справа, товкучка ж. А він мене за бари. І бачу, що дружки його чорномазі підходять. Я відразу по яйцях, він скрутився, а я в юрбу. Потім через паркан перебрався і втік. Зовсім, думаю, чорні знахабніли. Більше на Барабашовку й не ходив. Та й у Харків не їздив. Що та Барабашовка, коли я у Москві.

Звісно про Барабашовку я цьому товстуну не розповідав. По суті йому казав, що жінка його не любить, що за гроші з ним. Ну, його це не повинно було здивувати. Питав про чорних. Кажу, що подобається їй один баскетболіст, зірка НБА, але нічого серйозного, бо ж він за океаном. Товстун захвилювався, в очі мені заглядав, чи не брешу. Потім спитав про жахи її, чого лякається. Та тут я не знав, що й казати, бо в цієї дівоньки жахи дуже складні виявилися. Такі, що і не переповіси. Якогось сюжету не було, а суцільна пульсація.

— Я таких ще жахів і не бачив. Дивні вони якісь.

— Ладно. Ось гроші. І дивися, тільки подумаєш комусь розповісти, що спав з моєю жінкою, я тебе замочу. Зрозумів? Я не жартую!

— Зрозумів. Тільки я попрошу про таланти мої нікому теж не розповідати. А то може комусь із ваших друзів теж захочеться дружину перевірити, так я проти. Не подобатися мені ця фігня.

— А ти балуваний. З бабою переспав, сто баксів отримав і ще тобі щось не так!

— Який є.

З тим і розійшлися, мене його бики відвезли додому, я швиденько косяк зробив, покурив і заспокоївся. Кінець кінцем, все вийшло непогано. Покохався, дівчину не підвів, ще й грошенят заробив. Жив далі, навіть з офіціанткою не розійшовся. З місяць, може, пройшло, коли бики знову мене під білі ручки й повезли до свого товстого шефа. Той вже не такий нервовий був, як вперше, підійшов, по плечам поплескав.

— Ставки підвищуються! Одержиш двісті доларів!

— Я не буду трахкати вашу дружину.

Це я так сказав, для порядку, щоб ціну свою тримати. А він як дасть мені по губах. До крові, сволота.

— Покидьок, думай що говориш! Мою дружину трахкаю тільки я! А ти маєш перевірити мого бухгалтера!

— Що зробити?

— Перевірити. Заглянути всередину й вивідати всі таємниці!

Я уявив якусь товсту жінку похилого віку з фарбованим волоссям і щедрою косметикою на обличчі. Свят, свят, свят!

— Ні. Я більше не буду цього робити.

— Будеш. Дивися, що в мене є.

І він показав здоровезний ніж.

— Я залишаю тобі вибір. Або ти робиш те, що я прошу. І те, за що я плачу. Або мої хлопці беруть ось цей ніж і роблять з тобою усе, що хочуть. А вони такі збоченці, навіть не хочу думати, що вони з тобою зроблять.

Сміється та дивиться мені в очі веселим поглядом.

— Сподіваюсь на твою мудрість.

— Я не буду. Хай ріжуть, але я не буду трахкати весь ваш персонал!

— Агов, зачекай! Ніхто не змушує тебе трахкати весь персонал! На мене ж більше двох тисяч людей тільки у Москві працює! Мені потрібен лише мій головбух. І обіцяю, що більше я до тебе не звернуся. Хіба що ти сам прийдеш й попросиш грошей.

Я йому не вірив. Звичайно, він обманював. Я йому ще знадоблюся і він мене спіймає. Але то потім, що зараз робити?

— Мені покликати хлопців?

Я подумав, що все одно не витримаю. Коли вони почнуть мене різати, я зламаюсь. Я не герой. То треба виходити з того, що є. Виконати це огидне прохання, а потім сховатися, хоч би поїхати з Москви. Ну що мені ще залишалося? Подумав, що треба ще подивитися на головбуха. Може, ця симпатична баба, а я тут голову ламаю.

— П'ятсот доларів.

— Оце, конструктивна розмова! Триста.

— Чотириста і ведіть мене до неї.

— Добре. Тільки це він.

Товстун зареготав, відчинив двері і я побачив зв'язаного мужика років п'ятдесяти. Штани й труси в нього були спущені, він стояв раком, потворно розкорячившись. Судячи з його мукання, у роті був кляп, руки зв'язані. Я подивився на товстуна.

— Ви що знущаєтесь?

— Ні. До справи.

— Це ж чоловік!

— Я знаю, то й плачу чотириста баксів.

— Я не пидорас!

— Правильно. А від тебе ніхто й не просить бути підорасом. Просто трахни його, довідайся всю таємницю, розкажи мені й усе.

— Я не пидорас!

— Я знаю. Ти професіонал. То зроби свою справу, отримай гроші і забудемо про це.

Далі я зробив дурницю. Але ви повинні мене зрозуміти. Не те щоб я гомофоб, але оці всі справи мені огидні. Я не хотів мати секс з чоловіком. То кинувся тікати. На порозі мене зустріли бики, заламали руки і привели до боса. Той реготав.

— А ти швидкий. Але не можна йти, поки не зроблена справа. Давай, клієнт готовий.

— Я не буду.

— Будеш.

— Та в мене просто не встане! Я нормальна людина! Я не підор!

— Встане. В мене є щось ефективніше за віагру.

Він приставив пістолет мені до скроні.

— Хлопче, в тебе є три хвилини. Або ти робиш свою справу, або ти — небіжчик з діркою в голові. Вибір за тобою.

— Я не можу!

— Якщо хочеш жити, то постарайся.

— Я не хочу його їбати!

— Мені і не потрібно, щоб ти хотів. Мені потрібно, щоб ти зробив це. Мені потрібна інформація! Вся інформація! Давай, починай!

— Я бачив думки жінок, а чоловіки — це ж зовсім інше! Я нічого не побачу!

— Звідки ти знаєш? Сам казав, що ніколи не трахав чоловіків.

Дійсно казав. І пістолет дійсно був при скроні. Холод металу. Я хотів жити. Мені ж і тридцяти ще не було! Як можна вмирати у такому віці! Що я такого зробив, що повинен вмирати!

— Я не можу, в мене на нього не встає.

— Ти що, маленький! Рукою допоможи! Підбадьор, а потім вставляй! Дайте йому журнал, щоб на картинки дивився! Ось так, ось бачиш, яку білявку ти зараз трахкати будеш! Яку красуню! Які циськи! Нумо! Не замислюйся, вперед! Раніше вставиш, раніше виймеш! Уявляй, що бабу їбеш! Гарну бабу!

Не буду розповідати подальші брудні подробиці. Тільки скажу, що на фотографії була Скарлетт Йохансон, дійсно дуже симпатична жіночка. Мені довелося зробити те, що від мене вимагали. Розповів усе про бухгалтера, отримав гроші і в той же день переїхав на інший край Москви. Хай спробують мене знайти! Все, баста! Я не хотів, щоб мене примушували робити усілякі огидні речі!

Я почав нове життя. Познайомився з жінкою, вона працювала в школі. Непогана, хоч чогось не отримувала оргазмів. Я вже працював сумлінно, але її щось стримувало. Вона то удавала, що оргазм отримує, але я правду знав. Хоча не переймався. Сам кінчав, дуже навіть добре кінчав. Отак жив непогано, про око їй казав, що просто така відмінність, нічого особливого. Жіночка спочатку хвилювалася, а потім звикла.

Жили ми непогано, коли я побачив по телевізору про товстуна. Його заарештували за якісь махінації. Я зрадів, подумав, що є справедливість у світі. А через тиждень мене прихопили прямо на роботі, я тоді працював в супермаркеті вантажником. Четверо чоловіків у цивільному, показали посвідчення ФСБ і повезли. Навіть не знаю куди, бо мікроавтобус без вікон, нічого не видно. Три години возили, потім привезли на якусь квартиру. Спальний район, незрозуміло де. Там мене чекав полковник Васильєв. Так він себе назвав. Сказав, що вони довідалися про мої екстраординарні здібності і хочуть запропонувати мені працювати на Батьківщину, до того ж з пристойною платнею. Я відразу погодився, сказав, що

7 років без взаємності

Я хотів би бігти
Уздовж моря
І ловити Вас
За гладкі плечі
Годувати з рук Вас виноградом
І робить приємні інші речі

мріяв про це, попросив, щоб з громадянством мені допомогли, бо ж в мене було українське.

— Для матушки России готов на всё!

Полковник Васильєв, явно такого не чекав, мабуть, планував, що переконувати доведеться, а то й ламати, тут же ось так все легко. Похвалив мене за правильний і патріотичний вибір, сказав, що я поки буду жити тут на квартирі, разом з групою прикриття. Як треба буде, за мною приїдуть.

— Служу России!

Полковник поїхав, а залишилися зі мною чотири феесбешника. Я почав грати з ними в свого хлопця, запропонував випити віскі, щоб відсвяткувати початок моєї роботи в органах. Вони казали, що на службі, але коли я запропонував купити віскі за мій кошт, то погодилися. Я замовив віскі, заплатив, в мене були деякі гроші. Випили по пляшці, навіть я пив, хоча ледь не знудило. Але я трохи, а більше під стіл виливав. Дивлюся, що товариші вже добрі, кажу, що баб би зараз. Зображав п'яного, казав, що згоден на всіх баб замовити. Знайшли телефончик і, як співається у пісні «скоро карета з блядями прийшла». Розійшлися по кімнатах, я собі вигородив окрему, з балконом. Сунув проститутці сотню баксів і наказав стогнати.

— А я поки в магазин зганяю, а то горілка скінчилася.

Проститутка гроші узяла, сіла на стілець і почала стогнати, наче я її дійсно порав. А я зв'язав три простирадла і з балкону вниз. Квартира була на п'ятому поверсі, простирадл вистачило до третього, а там плигнув і такого дьору дав, що тільки мене і бачили. Бо ж самі подумайте, що мене там чекало! З ворогами Росії працювати. Їбати

різних терористів, шпигунів, олігархів чи кого там ще. А я ж нормальна людина! Нехай у мене око на члені, але я нормальна людина! Я маю право їбати тих, кого хочу! І я це право відстояв. Втік в Україну, але не в рідні Суми, де мене могли знайти, а в Київ. Місто велике, якось та загублюся.

Жив на Лівому березі, аж біля станції Лісова. Як жартують, майже під Сумами. Працював спочатку вантажником на базарі, потім — рекламним агентом, а потім в автосалон пристроївся. Продавав жінкам автомобілі.

Якось увечері повертався з роботи, зайшов у магазин купити щось поїсти. Чекаю в черзі, попереду жінка з дитиною, сирки купує й так начебто голос знайомий. Ну, у мене ж багато баб було, може, й знайомий. Чекаю. Ще цигарок купив, виходжу з магазину, та ж жінка з малям своїм розмовляє. І голос ну дуже знайомий. Придивляюся, а це та панянка з якої я на першому курсі зустрічався. Алла звати.

Я підійшов, привітався і нахлинули на мене спогади. Вона теж мені рада була, з годину ходили по вулицях розмовляли, поки малий не заплакав. Вона толком не розповідала, але так я зрозумів, що була одружена, розлучилася, зараз сама виховує сина, працює.

Попрощалися, прийшов я додому, поїв, ліг спати, а мені та Алла з голови не йде. Вона і тоді була гарненька, а зараз зовсім красуня і так з малим своїм ніжно поводиться, що приємно дивитися. Оце б був я нормальною людиною, то й жив би з цією Аллою. У нас же колись міцні почуття були, та й зараз небайдужі один одному. А мені вже до тридцяти, мені вже хочеться сім'ю мати, щоб жінка була, дитина. А то живу одинаком, наче вовк.

Наступного дня я їй подзвонив, ми зустрілися увечері, сходили в ресторанчик, потім до мене зайшли. Ну, люди дорослі, поговорили трохи і в ліжко, тому що кохання, такі пристрасті, наче в кіно. Давно в мене такого оргазму не було, як тоді. І вона задоволена. Лежимо, я її волосся гладжу, щось ласкаве кажу, а тут око моє третє і починає мені шепотіти. Я на нього уваги не звертаю, розмовляю з Аллою, бо ж вона головна, а не що там око те побачило. А воно, мерзотне, доповідає, як вона мені рада і як хочеться їй, щоб я з нею залишився. Як не щастило їй. Чоловік виявився сволотою, зробив дитину й умотав у Португалію, звідки вже два роки ані звісточки. Були ще пара коханців, але так, поматросять і кинуть, а їй хотілося серйозних стосунків, щоб надійний чоловік і хлопчику батько. А тут я, перша любов, мене вона завжди пам'ятала. От би, щоб я залишився. Навіть була готова дити-

ну тимчасово до батьків спровадити, якщо я проти буду. Тому що це останній шанс, а так же хочеться щастя.

Нічого поганого або підлого вона не думала. Але всі ці практичні, логічні думки, вони вбивали романтику, а без неї почуття неможливі. У коханні повинна бути таємниця, відчуття дива, кохання повинно захоплювати! Почуття повинні розпалюватися! А тут я лежу й усе про неї знаю, ніякої таємниці, тільки те, що хочеться їй бути не одною. Мені теж хочеться! Але те око усебаченням своїм руйнувало почуття.

Я його ненавидіти став, це прокляте око. Я хотів бути з Аллою, але ці думки усе псували. Вона відчувала мою непевність, почала нервувати, у її очах з'явився якийсь собачий блиск, покірність. Думала, що звичайно, кому вона потрібна з дитям і в тридцять років. Так вона ж була симпатична розумна баба! І син у неї був хороший пацан. І мені вона була потрібна! Мені! А ці думки! Це око!

Я тиждень мучився, упевнився, що не повинен її втратити, але як жити з думками не знав. Потім пішов до лікаря. Офтальмолога. Показав йому член. Спершу дав грошей, щоб він не втік і не викликав міліції. Дав грошей, показав член і попросив осліпити його.

— Мені вистачає двох очей. Третє — зайве. Зробіть щось.

Лікар довго оговтувався від того, що побачив, потім вколов мені якусь рідину. Було боляче, але він обіцяв, що повинно подіяти. Через два дні я пішов до Алли, ми лягли в ліжко, я кохав її і прислухався. Тиша. Я не бачив жодної її думки. Третє око осліпло. Так я став нормальною людиною, так я став щасливою людиною. Оце така моя історія, а ви вже самі вирішуйте, про що вона. Про біологію, про політику, чи про кохання. В нас з Аллою вже троє дітей, іноді серед ночі я прокидаюся і тихенько цілую її. А потім зітхаю від щастя. Ні, точно — ця історія про кохання.

2006 р.

Политика

Выборы, блять!

К тому времени я вышел на пенсию, поселился в сельской местности и спокойно жил себе, отлучаясь иногда в город, когда сыну помочь нужно было. В городе меня помнили и уважали, хоть я из органов ушёл давно. Но очень уж врезался в память. Всех тогда в кулаке держал, никто и пикнуть не смел. Не то что сейчас — разброд пошёл. Потому что не умеют работать и учиться не хотят. А ведь было у кого учиться. Не дай бог, бывало, случится убийство. Собираю я сразу бандюков и излагаю, что за два дня поймать. Раньше ловили, потому что знали мой гнев. Или когда хлопца в озере нашли. Школьник утопленный. Из-подо льда достали, врачам дали, оказалось, что изнасилованный. За два часа пидорасню всю городскую свезли в подвал, они уж у нас переписаны были. Пиздили ногами, а к вечеру и обнаружили гада. Так-то было, не забалуешь.

Сейчас время другое, сейчас порядка нет, сейчас только гнуться надо, зады лизать. Я всю жизнь прямо ходил и сейчас не гнусь. Живу, не бедствую, у сына фирма, тоже зарабатывает. В прошлом году наехали на него уголовники. Говорят, что плати, а на фамилию твою нам насрать, не знаем мы никакого Фесенко. Дали пизды парню, он приезжает, дрожит весь, говорит, что отморозки и замочат, не глядя.

— Да ты не ссы! Чего дрожишь, как собачонка?

— Им человека замочить, как два пальца обосцать!

— А хоть бы и так! Только если ты рыпишь, так бандюк сразу просекает и ломает тебя! А по-правильному ты его ломать должен!

— Это тебе можно было ломать, а сейчас времена другие.

— Так что, если времена? Может, фирму отдашь? На биржу труда пойдёшь или в Москву поедешь, раствор на стройках носить? А жену заграницу отправишь, итальяшкам жопы мыть? Молчишь? Значит, не хочешь отдавать? Ну, слава богу. Хоть тут не прослаб. Не рыпи, а наблюдай, как отец этих сцыкоплясов уделает!

— Только осторожно, папа, отморозки!

— Если б я осторожный не был, столько бы не прожил.

Приехал я в город, нашёл этих бандюков, с главным их поговорил. Сидит молодой такой, холёный, сразу видно, что давно ему пизды никто не давал. Я с ним разговаривать, а он меня на хуй послал и смотрит, лыбится, что, мол, ты мне сделаешь? Сделаю. Урилок засранный, и не таких Фесенко валил.

Я позвонил в управление, хоть давно оттуда ушёл, но там меня каждая собака знает. Сказал про банду, говорят, не за что брать, хоть и знают их хорошо. Я им посоветовал в кабинете у босса наркоту поискать. Обыск сделали, нашли героина 20 грамм, арестовали. Только сейчас порядка же нет. Откупился этот хуй, и скоро снова братки его к сыну подкатили. Тут уж достали меня. Если бы хоть чуток ума у них в головах было, то не доставали бы Фесенко. Но у них же головы только для приема пиши, думать не могут. Ну а раз дурак, то долго не жить. Поэтому разворотило бугая. Граната на воротах. Подошёл открывать, чтоб во двор заехать, а оно как ебанёт. Собирали придурка дольше, чем хоронили. Больше никто у сына не появлялся. А появятся, так ещё получат. Я человек такой, терпеть не хочу и не умею.

Значит, сидел я тогда на кладке, в пруду рыбу удил. Запустил ещё с прошлого года карпов и, когда настроение было, отлавливал. Хорошо так, спокойно, солнышко пригревает, весна, травка зеленеть начинает. Сижу, чаёк из термоса пью, воздухом дышу — благодать. Вдруг собаки залаяли и слышно, как в калитку стучат. Удочку отложил и пошёл посмотреть, кого принесло. Иду, пистолет проверил. Время смутное, чего только не жди. Открываю калитку, а там стоит дружок мой старинный, Петька Смалецкий. Раздобрел детина, сам себя шире стал.

— Привет, Толик! Я к тебе.

— Привет, Петя, заходи.

Хотел, было, его за стол пригласить, рыбкой свежей угостить, по рюмке выпить, а он руками машет.

— Некогда, спешу страшно. И к тебе большое дело.

— Что за дело?

— Выборы завтра!

— Ну...

— Помоги! Надо процент дать, а то уволят!

— Что ж ты сам не знаешь, как голосование устраивать?

— Знаю, только помощник мне нужен, сам-то я на весь район не разорвусь! Помоги, Толик, вот задаток, если дело выгорит, потом еще втрое. Помоги!

Сует мне в руки пачку и чуть не плачет. Я-то и не хотел соваться, возраст уже не тот, но глянул на деньги, а там десять тысяч уебаксов. Оно, конечно, и не позарез нужно, но и не лишние. К тому же друг просит. Помогал мне Петька в тяжелые времена, на этот дом чере-

7 років без взаємності

На пальчику Вашім
Маленька родимка
Цілував би її я
І влітку і взимку

пицу дал. Хотя я ведь уже в отставке был и многие меня забывать начали. А этот нет. Таких людей я ценю.

— Толик, помоги! Только ты можешь!

— Ладно, уговорил. Жди, сейчас соберусь.

Через полчаса ехали уже в славный Ямпольский район, где и была вотчина Смалецкого. Петя был один из немногих, уцелевших после смены губернатора. Пришёл донецкий хер и стал везде ставить свою братву. Мигом вычистил всех старых в хороших районах. Петька остался, потому что район — говно. Населения тридцать тысяч, нефти нет, земля — суглинок, не за что браться. Вот и оставили Смале. Только всё равно дрючили, ебали в хвост и в гриву, чтоб не расслаблялся. И если на выборах результат не тот, так попрут. Своего бы пожалели, а его попрут и не посмотрят. Вот потому Петя и дрожал.

— Чего ж ты запустил так дело? Заранее надо было готовиться, а не в последний день.

— Не запустил, думал сам управлюсь. Только оказалось, что заместитель мой против меня копает. Вчера открылось. Хочет, блядь такая, голоса социалистам отдать, чтоб меня турнули и сесть на место. Подсиживает, гадёныш! Из области специально его подсадили, чтоб покоя не давал. Стучит на меня каждый день, выблядок жидовский.

— С жидками поосторожней надо. Они хитровыебанные.

— Я ему потом устрою! Только б выборы пережить!

— Сколько голосов-то нужно?

— По партии, чтоб тридцать процентов, по кандидату сорок. Это главное. А уж райсовет и прочая шушера пусть как будет.

— Как будет оставлять нельзя. Давить, так по всем фронтам. Заявления у вас уже взяли?

— Давно. По собственному желанию уйдем, если только процентов не дадим.

Понятно, что уходить с теплого места не охота, район хоть и квёлый, но для умелого человека пожива имелась, а Петька умел денежки извлекать даже из воздуха.

К обеду приехали в район, дал мне «волгу» с водителем и список сельсоветов, где дела обстояли хуже всего.

— Толя, не цацкайся, коли надо, дави нещадно. Главное — процент дать, а там уж разберёмся!

— Сделаем, Петя, всё в лучшем виде сделаем.

— На тебя вся надежда!

— Ну, ты ж меня знаешь.

И поехали мы. Дороги грязные, не просохли ещё, но «волга» гребёт себе, водило хороший, места знает, как в объезд, чтобы не застрять. Первым делом поехали в сельцо под названием Сосновка, километров семь под Ямполем. Подъехали к клубу, где участковая комиссия сидит. А там беспорядок. Комиссии и сесть не на что, от стены к стене ходят, додумались бревно втащить, на нём сидят. Непорядок. Если им и сидеть не на чем, как же правильно голоса сосчитать? Интересуюсь, что за херня такая. Председатель комиссии объясняет, что сельский голова препоны чинит. Я к голове. Залетел в кабинет, а оно сидит, водку жрёт. Сразу в оборот дебила.

— Ты что, блять, придурок, вконец охуел?

Он пересрал, но пыжится, мычит что-то.

— А ну давай ключи! И чтоб быстренько комиссию мебелью обеспечить и обед сделать!

— Не буду! Они под меня копают, другого хотят избрать, не буду!

Я ему в морду дал, не сильно так, но со стула он упал. Потом ногами в чувство привёл.

— А ну быстро, падла, молнией!

Вскочил и побежал, как миленький. Я обратно в комиссию. Поговорил с председателем. Про проценты он знал, но сомневался.

— У нас в комиссии два социалиста, куда я их дену?

— Надавить.

— Они пенсионеры, что им сделаешь?

— Сделать всем можно, даже трупу. Подумать надо.

— Тут ещё наблюдатели приехали.

— Что за наблюдатели?

— Из нашего села хлопцы. В институте учатся и подпряглись к американцам наблюдать.

— В каком институте?

Позвонил я туда, поговорил с замом ректора, объяснил ситуацию. Тот клялся, божился, что шеи свернёт. Я хлопцев позвал, дал поговорить. Через полчаса стояли на трассе и голосовали, в область ехали. Потому что из института вылетят — в армию идти. Кому в армию охота?

А пенсионеров решил водочкой убрать. Ужинали в клубе, водочку пили, я подливал старательно. Потом ушёл из-за стола, сказал председателю, так держать и за ночь правильные бюллетени в урны бросить. Дальше поехали.

Уже темнеть начало, когда приехали в другое село, забыл как и называется. Там председатель комиссии сразу и залупнулся. Кто я такой да что делаю, на каком основании расспрашиваю. Я ему под дых кулаком. Присел, глаза выпучил, ртом шевелит.

— Ты, сучонок, не выёбывайся. А то хуже будет. Тебе хуже.

Он на бок завалился, очухался немного, говорит, что жаловаться будет. Я ему пистолет ко лбу.

— Жалуйся, сколько хочешь, только если процентов не будет, так пристрелю, и вся недолга. Будешь на том свете жаловаться. Понял? Или повторить?

Пошёл к голове сельсовета. Тот плакаться стал, что комиссия плохая, против власти вся.

— Влиять надо!

— Как на них влиять, если они идейные?

— Хоть идейные, хоть хуейные! Все из мяса да костей сделаны! Ломать их надо! Рассказывай про комиссию, кто там самые упёртые.

Один оказался фермером, двое — учителя, остальные пенсионеры. Позвонил в район, послали оттуда гаишника, чтоб фермеру с техники номера снял. К учителям с директором школы пришёл. Полчаса поговорили, уладили всё. Ночью и фермер прибежал пощады просить.

— Мне ж пахать нужно, у меня кредиты взяты, пропаду!

— Будешь человеком, не пропадешь.

До утра ещё два села объехал, все решил. Водила только головой крутит.

— Ох, умеете вы людей щемить.

— Уж научился.

— И что нет таких, кого прищемить не за что?

— Есть. Немного, но есть.

— И чего с такими делать?

— Стрелять к хуям.

Сказал серьёзно, водила и прикусил язык. Боится. Пугать я умел. Сразу в человеке слабину соответствующую слышал и уж туда бил не жалея. Таких орлов ломал, что приятно вспомнить. Помнится, был один директор водочного завода. Здоровенный битюг, целый упаковочный цех молодых баб держал, чтоб было с кем ебаться. И за заводом ни одной бляди не пропускал. Ну и воровал, понятное дело. Прихватили мы его, пизды дали, говорим: подписывай признание. Он ни в какую. Следователи пришли вразумлять, а он отбиваться затеял. Крепкий мужик. Разбили друг другу морды и всё. Не подписывает, хоть ты что хочешь. Меня позвали. Поговорил я с ним и вроде нет слабины. Кряж кряжем. Ничего не боится, кричит, что за всё

По теме

Кукурузный человек. Кто он и зачем?

Чудовище, которое все звали Кукурузным человеком, ни к кукурузе, ни к человеку никакого отношения не имело. Откуда пошло название и почему укрепилось — неизвестно, но называли существо только так и только в Ямпольском районе, за пределы которого чудовища почему-то не выходили. Были предложения истребить Кукурузного человека расформированием Ямпольского района и передачей его земель соседним районам. Тогда, мол, кукурузному человеку станет негде жить и они вымрут. Идея была смелая, но власть её не поддержала, потому что негоже властям уступать чудовищам.

Точных данных о жертвах кукурузного человека нет, но, по оценкам, за послевоенные годы в области от этих чудовищ погибло не более тысячи человек, что гораздо меньше, чем от запоев, ДТП и даже бытовых конфликтов с применением топоров и столовых предметов.

Интересен способ размножения Кукурузного человека. Полов у него нет, как нет и души, зато

ответим. На московское заступничество надеется. Надейся, надейся. Только вот думаю, должны ж у него сбережения быть. Сколько лет приворовывал. И где-то прячет. В квартире вряд ли, потому что там жена, которой сколько лет уже изменял. Дача ещё была. Обыскивали, но ничего не нашли. Конечно, не найдут, человек-то понимал, что могут с обыском прийти. Тайничок сделал. И я сделал. Набрал в бутылку из-под лимонада бензина, сунул тряпицу, пришёл к директору и показываю. Он лыбится, блядь самоуверенная.

— Спалю тебе дачу, тёзка.

Сразу лыбиться перестал, напрягся, соображает.

— Брошу в окно, она у тебя деревом отделана, полыхнёт как надо. И останешься с хуем, вместо денег. Так что подписывай, мудило.

есть половой орган телескопического устройства, который выдвигается на расстояние до шести метров. Вооруженные своими телескопами, Кукурузные люди иногда сходятся и сражаются друг с другом вроде фехтовальщиков. Свои смертоубийственные лапы они при этом не распускают. А кто кого перешибёт, тот и становится самцом. Вводит свой орган в ушной отверстие проигравшему и елозит там. Все долго думали, что победитель впрыскивает семя, но оказалось, что он только расшевеливает семена внутри проигравшего. К тому же проигравший волнуется, чувствуя своё унижение. Всё это создаёт благоприятные условия и вскоре внутри большого кукурузного человека бегает множество маленьких. Со временем взрослая особь выплёвывает малышей и на этом контакт отцов и детей заканчивается. Кукурузные человечки разбегаются по окрестным полям и прячутся в скирдах.

Из книги Владюши Бар-Кончалабы «Сто чудовищ Украины»

Ох, он вскипел! Как вскочит, и на меня. Я ему ногой по яйцам, свалил, потом бутылкой по голове добавил и протокол даю.

— Или признавайся, или без денег останешься.

Подписал как миленький. У меня потом всё управление добивалось, зачем я его бензином облил. Думали, что пугал поджечь. Дурачьё. Того, правда, хрена так и не посадили. Нашлись защитники в Москве и выпустили. Но до сих пор, как увидит, так аж бледнеет. И что значит с мозгами мужик — мстить не пытался. Помнит мою руку.

Заночевали в сельце Потаповка у местного бизнесмена. Пруды арендовал, рыбку выращивал и продавал. При деньгах мужик, устроил всё, как надо, для выборов, но как на грех из области наблюдатели приехали. На прошлых выборах тут сто семь процентов за президента проголосовали, так сказать, и мертвые, и живые, и неродившиеся. Теперь наблюдатели хотели проверить, откуда такие чудеса. Четверо хлопцев, молодые, занозистые, слушать ничего не хотят и всё палки в колёса вставляют.

— Боюсь, как бы не испортили дело.

— Деньги предлагал?

— Не берут. И пить не хотят, хоть я их на коньяк приглашал, закусь хорошую. Барашка целого зажарил, но не идут, сволочи!

— Ладно, посмотрим.

Пошёл я в клуб, где комиссия была. Хлопцы точно, молодые да выёбистые. Сразу с вопросами, кто я да что я. Сунул им в морду удостоверение своё старое и заткнулись. Покрутился я и к рыбнику.

— Бабы тут есть нормальные?

Он удивился, сказал, что найдёт, если надо.

— Да не мне! Подыщи помоложе, пусть с наблюдателями и паруются.

— И то так!

Через час хлопцы с бабами уже хихикали в кабинете головы, пока им в бывшей ленинской комнате кровати стлали.

— Только один остался, не клюнул. Пидор, что ли? Сидит около урны и всё.

— Ладно, разберусь.

Подошёл к нему, закурили, спросил, не разбирается ли в магнитофонах.

— А то кассету в машине зажевало.

Он подозрительно глянул, но помочь согласился. Залез в маши-

7 років без взаємності

Я почав би з рожевих п'ят Ваших
Зупинився б на білому чолі
Я готовий життя все провести
У цьому райському колі

ну, стал возиться с магнитофоном. А тут как раз участковый притарахтел на мотоцикле. Я наблюдателя скрутил и сдал.

— Полез в машину, сволочь, хотел магнитофон спереть!

Показания дал, свидетели подписались. И увезли хлопца в кутузку. Рыбник только охал. Тёртый мужик, а такой резвости в делах не видел. Заметно боялся и начал подлизываться. На рыбалку приглашал. У меня у самого рыбалка под боком. Поел немного, и надо было лечь поспать. Впереди двое суток бессонных, а возраст уже не тот, чтоб на ногах всё. Но время-то горячее: день год кормит, поэтому плюнул на сон. Задор во мне образовался, кровь от дела разыгралась, кулаки зачесались. Тут уж не до сна.

Всю ночь мотались по сёлам, наставляя местное руководство, а кому и по морде внушение производил. Потому что хоть в лепёшку разбейся, а процент дай! Иначе уйдёшь отсюда подальше да ещё и дело откроем. Я тебя насквозь вижу: ворьём был, ворьём остался! Зацепиться будет за что. Так что старайся, а не то...

Каждый грешки имел и под уголовными делами ходил, а потому трепетали и клятвенно обещали процент хоть из-под земли достать.

— Иначе сами, блять, под землю пойдёте! Поняли?

Они тупо кивали головой. Совсем одичали у себя в глуши, давненько, видно, их никто не пугал. Уж и полезные инстинкты поистёрлись, надо было возобновлять.

— А ты рот не открывай! У тебя сынок на юриста в академии учится. Только не будет процента, я ему устрою такие пересдачи, что застонет! Работать! И только кого застану спящим или пьяным! Лично по морде отхожу! Бюллетени готовы? Не вздумайте ж, дурачьё, их пустыми выдавать! Отметку нужную ставьте, чтоб людей зря не соблазнять! А то, блять, валенки здешние только и ждут, чтоб хуй вам показать!

Позвонил Петька. Он уже был наслышан о достижениях моих, благодарил и обещал всему семейству путёвки в элитный санаторий где-то под Ялтой.

— Дожми, Толя, только дожми!

— Дожму, Петя. Когда такое было, чтоб я не дожимал?

Ехали дальше. Настало утро, теперь нужно было само голосование организовывать, чтоб правильные отметки делали в бюллетенях. В хорошем селе приходит человек, расписывается, что получил бюллетень, и уходит. А уже нужные люди сами отметки ставят и в урну опускают. В нормальных сёлах получал человек уже заполненный бюллетень и самое большое, что может, так это его испортить. Ну, а в херовых селах бросали людей на самотёк: мол, что хотите, то и ставьте. Специально толкали народ на плохое голосование. Там уж решать приходилось. Дедушек-оппозиционеров спаивали, молодёжь прогоняли. У нескольких нашли коноплю в карманах — арестовали. Одному пришлось в лоб дать, чтоб увезли в больницу с сердечным приступом.

— И ты мне ещё попизди! Я тебе устрою сладкую жизнь! Что, блядь, свободы захотелось? Будет тебе свобода! Петухом сделают, у параши посадят, и будет тебе, сука, такая свобода, что жопа треснет! А ты заткнись! Два трактора имеешь и думаешь, что никуда они не денутся? Только не будет процента, вместе с тобой на металлолом свезу! А ты рот закрой! Думаешь, как баба, так можно ебальник на меня разевать! Ну и хуй, что ты мать одиночка, а на зиму без угля останешься! И сынка твоего доходягу из милиции выгоним, еще и под статью подведём! Будешь, блять, передачки в колонию возить! Что, усралась? И не реви, корова старая, а иди бюллетени заполняй. И чтоб ниже травы, тише воды!

Где испугом, где пизды дашь, и строил людей. Но хуёво, что везде никакой инициативы у местных чиновничков. Испугались, бляди. Думают, вдруг власть переменится, так чтоб не сильно потом по голове досталось. Мать вашу! Да вы землю грызть долж-

Статистика

127% жителей Ямпольского района отдали свои голоса за правящую партию в 2002 году.

ны за власть, а вы слюни распустили! Она ж вас, пидорасов таких, пригрела и хлебушек даёт! Воровать воруете, а поработать неохота! Ну, народ, ну, жабы! Ни хуя делать не хотят! Привыкли, что всё само собой, а жопу поднять им трудно. Ничего, блядь. Составлю я списочек, после выборов Петя тут устроит чистку мозгов. Тут то головы полетят!

— Это кто там такой умный? А ну иди сюда! Пизды захотел или дебил? Квакни мне ещё, будешь мордой по асфальту ездить! Асфальта нет? Значит, по говну возить буду пастью твоей вонючей! Смеёшься? Ах ты ж сучонок! На! Больно? Больно! Кровь течет! Мальчик вкакался! Так это фигня, ты вот поссы кровью пару месяцев, тогда всё поймёшь! Шо, показывай свою смелость, гнида позорная! Ой, ой, плачем мы, больно нам. Думать надо было головой, а не жопой! Свободы, на хуй, захотели!

Давить таких козлов, чтоб и мокрого места не осталось. Давить и бить! Дурака если не бить, так дураком и останется. А чтоб выправить, бить нужно, ломать, прижимать, чтоб потом хребет сросся правильно и не возникало говно всякое.

— Гони давай, жми! Не жалей машину, после выборов новую купите, жми!

Сёл еще много впереди, успеть везде надо, вправить мозги. В городе сейчас не то, в городе сейчас умных слишком много развелось. То есть дела-то можно делать, тут никакой умный не помешает, но давить так нельзя. Судами нужно, подвохами всякими брать, а это времени требует. По-простому нельзя в городе. Зато село — золотое место. Тут уж можно давить и не оборачиваться. Потому как народец рассеянный, скупчения нет и у каждого корни снаружи. По морде не действует — резанул по корням и готово. Человек сам свою слабость знает. Чтобы напомнить, так иногда и взглянуть достаточно. Хорошо взглянуть, чтоб аж дрожь дурачка пробрала. Или под дых ударить, чтоб без следов, но с правильным результатом.

А то загордились. Конечно, выборы. То сидели по норам, а то взяла их блажь. Что вроде есть у них право и будут будущее решать. Своё, начальства и всей страны. Отакое, блядь, удумали. Зашевелилось говно в душонках, моча в голову ударила, хозяевами жизни стали. От сейчас проголосуем, хуй начальству покажем, и будет счастье. Тупой у нас народец, тупой и выёбистый. То хуи сосут и дрожат, а то будущее решать вознамерились. Решуны, блять, нашлись! А по голове? А сапогом по морде, чтоб вспомнили, что грязь и ничего более!

А потом цыц — и указания выполнять! Чтоб все были за «ЕДУ», а то с говном смешаю! Поняли? Шутить не буду!

Поняли? Вразумились. Ну, так бы и сразу! А то развыебывались. Тушить надо восторг этот ёбнутый, что вроде власть у них в руках и что-то от них зависит. Там, где такая хуйня сильно в мозги въелась, там и голосуют, как попало, за гавкунов каких-нибудь. Потому что, блять, обиженные. Делать ни хера не могут, на тех, кто может, волком глядят и челюстями щёлкают. И мы бы крали, да боимся. Или руки из жопы растут. Или в голове говно плещется! Потому что сейчас возможности ещё те. Я, блять, и при советах пожил, и при ворье. Так скажу, что при советах оно, конечно, строже было и спокойней. Зато сейчас вольготнее. Если придумал, как воровать, то поделись с нужными людьми и воруй, сколько заблагорассудится. Никто тебе плохого слова не скажет. Потихоньку устраивается система, правила появляются. Медленно, не такой порядок, как раньше, но уже не разброд какой, что всем всё похуй, что хочу, то и ворочу. Те, кто без кусков остался, пиздят, что анархия. И народ подбивают. А народ злобу копит. К выборам копит, чтоб поставить крестик напротив придурков каких-нибудь и тем власти досадить. Вослед плюнуть. Вот, дескать, топтали меня, дерьмом мазали, я улыбался, но не забыл. Теперь вот получите. С такой хуйнёй нормального процента не добудешь. Каждого дурачка ломать — времени нет, поэтому надо было принимать бюллетени правильно, а потом считать.

Так и решали. К вечеру больше десятка сёл объездили, порядок устанавливали. Потому что распиздяйство везде одно. Приезжаем. Как голосуется? Социалисты одни? Хуёво. А урны запасные приготовили? Ну и хуй что комиссия, ты чё, маленький? Какой, блять, срок! Тюрьмы боишься? Да если процента не дашь, так я тебя лично пристрелю! Слышишь?! Чего вылупился, пистолета не видел? А ну, рот открой! А теперь губками работай! Да не слюнявь ствол! Хочешь, сучёнок, пулю в горлянку! А ну не мычи, внятно разговаривай! Смотри, придурок, чтоб всё путём было, а то, блядь, я тебе устрою! Понял, чего с комиссией делать? Понял. Молодец. Видишь, умный же, а дураком притворялся. Ночью заеду, проверю, смотри, блять!

В другое село приезжаем.

— Чего сидите, как тетерева? А ну по домам с урной пошли!

— Нельзя, иностранцы у нас засели.

— Какие иностранцы, что за хуйня?

Точно, сидят две рожи довольные. Девка, та явно чурка какая-то, и старичок чуть не в сандалиях. Смотрят за всем, записывают чего-то. Херово. Этих в морду не тыкнешь, вони слишком много будет. А охота. Ведь говнюки ж! В сорок пятом и голову поднять боялись. Батя рассказывал, как наши по Германии шли. Чуть что — по морде, баб портили, имущество брали, стреляли, если надо. Потому что победили. Потому что кровью своей заслужили. А теперь эти придурки приезжают нас жизни учить. Наблюдатели ёбаные. Да мой батя таких, как вы, сапогом пинал и в морду плевал! Твари забугорные!

Покрутился я рядом, думаю. Они на меня глядят подозрительно.

— Жрать они где будут?

— Нигде, приехали с бутербродами и точат их потихоньку.

— А вода?

— Из колодца им принесли. Вон целый графин стоит.

Графин разбил, вроде случайно, принесли вместо него чайник, а там слабительного прилично разболтали. Приказал печку растопить, чтоб жарче стало. И окна все закрыть. Нам-то что, мы люди привычные, а эти привыкли к кондиционерам, стали воду глушить, хоть и кривились. Не прошло и пяти минут, как старичок на двор сиганул. Следом и девка. Ну, теперь пусть бегают, а вы момент не теряйте! Бюллетени-то готовы? Ого, целый ящик! Ну, молодцы, сыпьте в урну да побыстрее.

— Поехали, родной, чего хавальник разинул? Не видал, как дела настоящие делаются?

Это ещё что! Помню, садили мы одного бандита. И свидетель был, но сука такая, боялся, в отказ шёл показания давать. Ничего не видел, ничего не слышал, моя хата с краю. И так мы его, и этак, пиздили даже — молчит. А без его слов уйдёт бандит. Мне как раз полковничье звание светило, обидно терять, я и придумал. Наковырял клофелинчика и пришёл к свидетелю с коньяком. Просить стал, чтоб дал он показания, помог. Я унижаюсь, а он, блять, цветёт. Шутить стал, зубы скалит. Власть почувствовал. Чуть ли не жизни меня учить начал. Сидит, такой важный, вроде от него всё зависит. Я сижу, сдерживаюсь. Выставил коньячок. Мужичок к тому времени размяк, показалось ему, что герой прямо, и согласился. Выпили мы по три рюмки, он и с копыт.

Я позвонил, приехала мокрощёлка одна. Её хлопчик ебал, наркоманчик из хорошей семьи. И ничего страшного, только несовер-

шеннолетняя она. Припугнул, что посажу его в тюрьму, рассказал, что там ему сделают, девка и согласилась помочь. Приехала, я уже рюмки помыл, она след губной помады оставила, сама приняла для запаха. Потом мужичка быстро раздела, сама трусы скинула и давай ему хуй сосать. Сперма нужна была для правдоподобности. Я сначала сомневался: мужик-то что труп лежит. Но та хоть соплячка, а дело знала. Обкончал он и её, и кровать всю. После этого облил я мужика холодной водой. «Ну что, геройчик, в тюрьму хочешь, на парашу? Опустят там тебя, будешь петушком. Там, блять, умных любят. В жопу!» Мужичок и перебздел. Замычал, что подстава. Я говорю: может, понятых пригласить? Или родителей девки вызвать? Она сидит, сперму с губ вытирает. Сломался тип, дал показания. Бандита посадили, я в полковники вышел. Уметь надо работать! Не выебосы свои показывать, какой умный, а результат. Много умных у нас в управлении было, да так и ушли на пенсию капитанами. А меня в Киев звали!

Водило крутил баранку и уставился на дорогу, будто по асфальту написано что-то. Боялся. Придурок, подумал, что я и против него козни устрою. Только на хуй мне такое говно! Говно может не опасаться, я об него мараться не стану. Разве что по надобности.

Приезжаем в сельцо одно. Там чуть ли не революция. Увидел народец, что бюллетени подсовывали в урну. Затеяли протест,

Прямая речь

Паоло Каррини,
представитель ЕБРР в Украине:

— Одной из самых больших проблем для инвестиций в Сумщину, является значительное количество чудовищ на территории региона. Особенно это касается северных районов, где вмешательства чудовищ в повседневную жизнь носит постоянный характер. За последний год чудовищами было съедено или повреждено четыре иностранных инвестора! Деньги не могут сосуществовать с чудовищами!

Выступление на Международном инвестиционном форуме в Буймеровке, 2007г.

в район звонили, в комиссию окружную. Только хуй дозвонишься, только нужным людям линия открыта. Беснуются они. Голова местный припугнуть хотел, так ему чуть морду не начистили. Дурачок! Кто ж толпе угрожает?! Со стадом нужно вежливо разговаривать и вести баранов в нужную сторону. На бойню.

— Товарищи, спокойно! Вас хотят в провокацию втянуть, чтоб беспорядки начались и потом выборы тут недействительными признать!

— А ты кто такой?

— Я наблюдатель из Киева. Отберите человек пять, которым доверяете и пойдём на переговоры в сельсовет.

Пошли, договорились, что бюллетени бросать в новые урны, а старых как и не было. Я наорал на голову, чуть по морде не дал. Людишкам понравилось. А додуматься, что в новых урнах уже лежит куча бюллетеней, не догадались. Сомлели. Им же страшно было бунтовать, потому что потом трактор не дадут, чтоб огород вспахать, или навоз не выпишут. В толпе смелее как-то. Притом вроде их день, один за четыре года день, когда имеют право! Осмелели, загнали страх поглубже и начали воду мутить. Руки чешутся за вилы взяться, а голова заранее болит, предчувствуя наказание по затылку. И хочется, и колется. А тут приехал мужик на «волге», подбодрил их, взялся помогать справедливость восстанавливать, наорал на голову, тот только ёжился! Даже пикнуть в ответ не смел, а ведь какой грозный обычно! Есть, значит, справедливость на свете, значит, можно против власти идти, только умно! Так этому обрадовались, что вмиг разошлись по домам праздновать победу демократии, даже дежурных у урн не оставили. Собаке голодной кость кинь, сразу про всё забудет.

Едем дальше. Водило и глянуть на меня боится.

— Бензин-то есть у тебя?

— Полбака.

— А канистры?

— Нету.

— Ты чё, ебанутый?

— Хватит нам.

— Ночь скоро, бюллетени жечь надо будет! Литров пятьдесят бензина, чтоб как штык!

Будто на крыльях полетел и мигом раздобыл. К вечеру заехали в район с Петей договориться. Он с лица спал, небритый, глаза красные, охрип.

— Заебался уже! Кровью процент мне выйдет!

— Ничего, Петюша, нам ещё ночку простоять, и всё.

— Голосуют, суки, как хотят!

— Пусть голосуют, их сегодня день. А завтра будешь с них шкуры снимать, чтоб знали, как выёбываться. Запоминай самый борзых. Им в первую очередь хребет ломать.

— На прошлых выборах думал, что всем переломал, а они снова появляются. Что бурьян.

— А ты его топчи, да посильней. Бурьян если затоптать да перегниёт, так питательный навоз получается. Сломать человечка основательно, так он потом и сам будет нужное делать, и других ломать начнёт, потому что обидно ему, что другие целые. Ломать!

— Топтать!

Дал Петя список сёл, где плохо голосовали, без контроля. Их нужно было обратать. Чтоб в комиссию хорошие данные пошли. Сел в машину, помчали. Дороги хуёвые, трясёт. Сидел я, кривился, потом чую, сердце заболело. И круги перед глазами. Возраст сказывается. Нельзя уж без сна, без отдыха мотаться так. Сейчас бы валидольчику под язык и прилечь. Но нельзя, потому что самая жара начинается. А я человек такой, что хоть кровь из носу, а результат дай. И без соплей, без нытья. Ненавижу, когда взялся за дело, а потом ноет.

— Езжай быстрее!

Я стал виски тереть, чтоб кровь от головы отлила. Много у меня товарищей от инфаркта да инсульта померли. Здоровые мужики, что надо люди, а раз — и нет. Перекидывались, будто утки в тире. Я-то давно берёгся. Что попало не жрал, прохаживался часто, старался не нервничать. Но это фигня подлая. Нет её, нет, потом в гробу уже загораешь.

Краем глаза заметил движение. Глянул, а у водилы ухо вспухло, здоровенное стало, красное и пульсирует. Больной он, что ли? Хоть бы не заразный.

Вспомнил, как ещё при советах заразу расследовал. Тогда с сифилисом строго было, чуть только случай, сразу ищут и находят, с кем спал и даже просто водку пил. А то вдруг целое село сифилисом заразилось. Доярок проверяли и случайно обнаружили, что больные. Стали село смотреть, а там даже школьники и старики, поголовно. Это ж скандал на весь Союз, комиссия из Москвы приезжать собиралась, чтоб расследовать. Со всей области собрали бригаду отборных людей и в село бросили, причину узнавать. За два дня всё вы-

яснили и нарисовали картину для начальства. Началось всё с тракториста, который поехал в область жену в роддоме проведать. Около автовокзала пива выпил, блядь какую-то угостил. В брошенной хате и перепихнулись. Мужик в село приехал, через два дня пошёл к любовнице своей. А та ещё спала с бухгалтером и мужем. Те еще с кем-то. И так закрутилось, что за месяц уже все при сифилисе были. Обнаруживать такое падение нравов у тружеников села нельзя было, пришлось врачам выдумывать, что бытовым путём заразился народ. Еле дело замяли, но первого секретаря райкома сняли.

Остановились на обочине возле лесочка, тут дорога шла, по которой должны все ехать с бюллетенями. Стали ждать. Первая машина появилась. Мигнули ей, остановилась. Глянул протокол, а там хуйня полная.

— А ну переписывай, гондон старый! Ты что, придурок? У тебя что, детей нет? Такое говно везти! Или тебе про процент не говорили? И так равнял? Слабо, значит, равнял! Пиши новый протокол, а мы распишемся! Вы не стойте, как придурки, а взяли и в лесополосу тащите. И жечь, старые протоколы да хуёвые бюллетени!

Костерок разожгли неслабый. Следующие две машины нормальные были. С нужными процентами.

— О, хорошенькие цифирки. Мотайте в комиссию, да побыстрей! А мы подождём.

Ещё две делать пришлось. Потому что ни хуя не понимает народ!

— Ну куда такие протоколы везёшь? Ты ебанутый или ёбнутый? Совсем мозгов нет? Это ж, блядь, и тебе могила, и начальству, такие протоколы! А ну переписать!

Дебилы. Ну сделайте ж всё нормально, при свету да на столах, чтобы вот так на багажнике не царапать! Так нет! Корячиться предпочитают. Дебилы чертовы. А у одного рука лишняя.

— Что ж ты, дебил, не пошустрил, не сделал всё, как полагается! Теперь пиши, а вы жгите, жгите, чтоб ни бумажечки не осталось, одна зола! Бензину лейте, бензина не жалейте, чтоб пламя всё сожрало! А это кто там о правах завонял? Что, очень умный или пизды давно не получал? Что ты мне суёшь свою бумажку? Да в жопу себе засунь! Отвечу? Я за свои слова всегда отвечаю! Не посадят! И закрой рот, скотина. Убери руки от ящиков. Не зли меня, придурок! Я тебе говорю! Хорош залупаться! Что? Ну пидорок! На, сука, получай! Что, больно, взвыли! Говно! Блядище такая, что визжишь! Рёбрышки

сломались? Я тебе, суке такой, и шею сломаю! Увезти её к фельдшеру и чтоб до завтрашнего вечера в районе не появлялась! Жги, жги быстрее! Вон ещё машины едут, ещё сколько равнять надо! Уёбки безрукие, ни хуя сами делать не можете, только задницы лизать! А чуть что, так сразу в кусты! Говно, а не люди. Конечно, с такими, блять, распояшется народ. Потому что не могут в руках держать, чтоб только шелохнулся, а ты руку сразу заломил, пусть поорёт! Тогда порядок будет! И процент сам получится. А то дали говну праздник, выёбуется теперь, как хочет!

Тормози, гад, куда попёр? За ним, лови тварей! Гони быстрей, не уйдут на бобике своем задрипанном! От, хуесосы, не захотели останавливаться! Ну я вам, блять, покажу! Я вам, блять, устрою! Получай твари, стреляю ещё хорошо! Что, в кювет пошли! Ну и идите на хуй! Загорелись и пусть! Знаем мы, что там было, только бы процент ухудшить! Другим урок будет! Езжай обратно, ещё три машины почистить нужно! До утра как раз успеем, а там пусть считают. Да что у тебя с ухом! Заебало оно меня, надулось красное и мигает, оторву! Будешь орать — пристрелю! На хуй тебе два уха, тебе руки нужны, ты ж шофёр! Не жалей бензина, жги на хрен всё! По сто процентов пишите, что проголосовали, власть, блять, любить надо, у нас другого выхода нет! Жги давай! Я вас научу родину любить, я вам мозги вправлю! А ну давай, работай, сука на хуй! Станови, выгружай, жги, быстрее! До утра сделать всё, до утра процент образовать! Быстрее!

— Это ещё, блять, что такое?

Нечто огромное вздыбилось вдруг из-под земли, зарычало страшным голосом и схватило крепкое тело Фесенко. Сильно трухнуло, и выпали глаза бывшего милиционера. Ещё раз трухнуло — и посыпались, как листья, беленькие, похожие на сосисочки пальцы. Потом подняло на большую высоту и бросило наземь. По ней, родимой, по чёрноземной украинской землице страшная сила начала таскать тело охотника за процентами. Не терзая, но втирая его, Тольку Фесенко, плоть от плоти и кровь от крови здешних краёв, в родную землю. Народец от ужаса разбежался, бросив костры и технику.

Только на следующий день к обеду на место приехал довольный Смалецкий. Друга-то жаль, но процент сделали лучший в области, перевыполнили по всем параметрам и за будущее можно быть спокойным. Успел немного принять на грудь, осматривал место. Ещё дымящиеся кострища, груда вывороченной земли и останки хорошего мужика, толкового спеца, настоящего друга — Тольки Фесенко.

7 років без взаємності

Зустріти б Вас на пшеничному полі
Щоб Ви, та я, та блакитне небо
Впасти з вами на золото хліба
А більше нічого мені і не треба
Пташки будуть співати над нами
Небо буде всміхатися сонцем
Колосся стане глухою стіною
Буде надійним нам охоронцем

Всегда ему везло, и добился он в жизни много, хоть был увлекающейся натурой. И сейчас начудил достаточно, трёх человек на тот свет отправил и прочее. Но процент — то дал! А процент всё прикроет и простит.

Поплакал Смалецкий над останками автора своего нынешнего торжества, велел собрать останки погибшего, положить их в самый дорогой гроб, какой нашли в районе, и отправить семье. На что был подлец и душегуб, но расплатился с семейством, как и обещал, разве что про путевки в Крым забыл. Вскоре за превратностями жизни, забыл почти и Фесенко. Иногда только вспоминал беднягу, которому не повезло разжечь костры на месте, где зимовал кукурузный человек, местное чудовище, вообще-то мирное, но со сна способное на страшные жестокости. Появилось он во времена Хрущёва и, может, потому получило своё название. На самом деле ни к кукурузе, ни к человеку никакого отношения не имело. Ходило теперь чудище с черной плешью, памятью о сгоревших бюллетенях. А о Фесенко только и памяти осталось, что этот рассказ. Не будь его, бесследно бы стёрся товарищ. Потому что кукурузный человек — это вам не шутка.

2002 г.

Економіка

ЗАТ «Сраки Сумщини»

Олександр Іванович був замом губернатора з економіки та, насправді, займався тільки справами бізнес-групи свого шефа. Казали, що він тримає общак цього угруповання, визначає розміри данини, придивляється до ласих шматків, які ще не належали губернатору. Цей Олександр Іванович був освіченою людиною, пожив свого часу в Петербурзі, любив класичну музику, одружений був на колишній балерині, дуже нудився у провінційних Сумах, рятуючись роботою. Він постійно розробляв плани захоплення чужого майна і блискавично втілював їх у життя. За короткий час зміг захопити в області майже усі більш-менш привабливі об'єкти, безжалісно розправляючись з тими власниками, які насмілилися чинити опір. Методи роботи Олександра Івановича були різноманітні та послідовно брудні. Проти власників заводили кримінальні справи, починали душити перевірками усіх можливих контролюючих органів, паралізовували діяльність підприємств, якщо і цього не вистачало, то заарештовували людей і вже за ґратами вели з ними бесіди, після яких хтось гинув через серцеві напади, а більшість погоджувались переписати свої акції чи долі губернатору. Зазвичай, за символічну плату. Так продовжувалось вже кілька років, і тепер на обласному столі лишилися чужими або такі шматки, на які губернатор і мріяти не міг розкрити рот, або справжні крихти, якими займатися було не цікаво.

Тому Олександр Іванович мав тепер більше вільного часу, читав столичну пресу, щоб не втрачати широти світогляду. І ось в одному з журналів він знайшов маленьку статтю про той цікавий факт, що за останні кілька років Україна перетворилася на одного зі значних постачальників іридію (це такий рідкісний метал). Автор матеріалу звертав увагу на те, що офіційного видобутку іридію в Україні немає, але є кілька фірм у Києві, які продають його за кордон в досить великих обсягах. Автор робив кілька припущень відносно джерел появи іридію в Україні, натякаючи на можливу контрабанду з Росії.

Стаття, як стаття, та щось в ній примусило Олександра Івановича замислитися. Іридій, він вже чув про цей метал, причому стосовно Сум. В нього була гарна пам'ять, але все одне знадобилося більше години, щоб згадати про якогось місцевого вченого, який трагічно загинув кілька років тому. Олександр Іванович і не знав би про той факт, але на похоронах вченого стався скандал, про який писали газети. Син загиблого став казати, що батько не загинув від

серцевого нападу, як констатували лікарі, а був убитий невідомими, які викрали у нього сенсаційні розробки саме щодо іридію. Може, хлопцю б і повірили, але він був наркоман і казали, що саме через нього батько помер від інфаркту. Сина відвезли в психлікарню і забули. А потім ще був випадок, коли співробітники СБУ знайшли в автобусі, який їхав до Києва, пакунок з кількома грамами цього ж таки іридію.

Для когось тут не було нічого цікавого, але Олександр Іванович відчув інстинктом мисливця за чужими грошима, що щось тут є. Наказав розшукати того хлопця та підняти документи про останні роботи загиблого вченого, а також звернутися в СБУ, що там вони розкопали. Обласне управління СБУ очолював родич губернатора, тож проблем з доступом до інформації не було. Проблема виявилася у відсутності інформації. Так, іридій знайшли, але усі від нього відмовилися, хоч коштував він досить велику суму грошей. Теж саме було і за іншими напрямками. Хлопець втік з лікарні, потім його знайшли мертвим. Казали, що від завеликої дози наркотиків. Матеріали з університету, де працював вчений, дивним чином зникли, причому в повному обсязі. Хтось старанно прибирав сліди, і це лише порадувало Олександра Івановича, бо свідчило, що він на правильному шляху.

Статистика

Розподіл акцій ЗАТ «Сраки Сумщини»

Джерело: База даних порталу «ProUA.com»

Особисто поїхав в університет, розмовляти з товаришами покійного. І вперше почув там про ТОВ «Вторпродукт». Тобто він і раніше чув про це ТОВ, яке володіло мережею платних туалетів у місті. Колись Олександр Іванович хотів забрати їх, але коли проаналізував діяльність закладів, то виявив, що справи ледь жевріли, а частина туалетів були і зовсім збитковими — утримувати їх підприємство примушувала міська влада.

Та от знову «Вторпродукт». Олександр Іванович підняв документи на це підприємство. Звіти показували, що дійсно — прибутків у підприємства майже не було. Та виявилося, що у його засновників є ще ціла низка інших підприємств. Тут і магазини, і туристичні фірми, і ресторани. Усе дрібненьке, та на життя вистачало. І найцікавіше, що усі ці підприємства з'явилися пізніше за «Вторпродукт». А сам він почався з центрального міського туалету, який став першим платним в Сумах. Потім були збудовані ще з десяток туалетів та з приходом нового губернатора розповсюдження мережі зупинилося.

Олександр Іванович відвідав усі туалети і був здивований. Не дивлячись на низький тариф — усього двадцять копійок, такого давно вже ніде не було, туалети були в доброму стані. Чисті, світлі, з милом та папером, в них навіть радіо грало. І людей туди ходило багато, бо вони справді були зручні та приємні. Можливо, саме за рахунок обороту туалети і виживали, але все це виглядало комунізмом. Олександр Іванович не вірив в комунізм і став підозрювати, що справа нечиста. «Вторпродукт» потрапив під пильне око податкової, яка перевірила усю його діяльність. Виявилось, що підприємство справді збиткове, десь до двадцяти тисяч гривень щомісяця, з такими результатами воно б давно вже стало банкрутом, та йому допомагали інші фірми. Питання: для чого? Невже засновники «Вторпродукту» були такими вже філантропами, що кожного місяця платили по двадцять тисяч гривень за те, щоб городяни могли справляти природні потреби в пристойних умовах? Олександр Іванович не вірив і в філантропію. Але відчував, що здобич поруч. Хоч що то за здобич і наскільки вона велика, ще не знав.

Почався збір документів по підприємству. Розшукувались слабі місця, по яких можна було потім вдарити. Та виявилося, що володарі «Вторпродукту» дуже добре підготувалися до можливого нападу. Їх було троє, усі вони мали рівні внески до статутного фонду. Згідно зі статутом вони не могли продати свою частину без дозволу компаньйонів, які мали першочергове право на викуп долі. Законодавчо

усе було майже ідеально, та Олександр Іванович знав, як робити такі справи. По-перше, вирішив провести розвідку боєм. Викликав до себе трійку власників «Вторпродукту». Хай злякаються, забігають, бо в Сумах усі добре знали, що значив виклик до зама губернатора з економічних питань.

Власники прийшли, вони були напружені та рішучі, видно, що швидко здаватися не хочуть. Що ж, пограймося. Олександр Іванович запропонував їм продати «Втопродукт», назвав ціну. Звісно що, не реальну ціну будівель і ділянок землі. Десь втричі менше. Він не збирався нічого купляти, він звик брати усе даром, це була лише перевірка. Власники «Вторпродукту» відмовилися.

— Ви розумієте, на що нариваєтесь?

Вони мовчали. Троє кремезних чоловіків зі зціпленими зубами.

— Як хочете, потім даром віддасте.

Вже наступного дня розпорядженням голови облдержадміністрації була створена Комісія з перевірки діяльності закладів санітарного побуту Сум. Причиною створення Комісії називалися численні скарги громадян та ріст захворювань на шлунково-кишкові інфекції. У склад комісії увійшли більше двадцяти представників різних інстанцій. Вже через три дні був підготовлений звіт Комісії, який засвідчив жахливий стан речей в туалетах, які належать ТОВ «Вторпродукт».

З виступу Бориса Михайловича Радкіна, директора Центру стандартизації, на обласному телебаченні:

— Це просто ганьба! У самому центрі міста розміщується дуже важливе в санітарно-гігієнічному відношенні підприємство, що цинічно, я б навіть сказав по-варварськи, порушує права споживачів! Ми провели ретельну перевірку і порушень виявилося просто море! Діаметр вічка був менше встановленого на три сантиметри! А пісуари закріплені на шість сантиметрів вище норми. Батьки змушені були на руках піднімати дітей! Це ж приниження! Як так можна! Ми закрили усі туалети «Вторпродукту» і будемо наполягати на безумовному виконанні усіх вимог нормативної документації!

З виступу Степана Колопупова, начальника пожежної інспекції:

— Відповідно до рішення виконкому міської ради від сімнадцятого серпня була створена координаційна група з перевірки дотримання законодавства в установах гігієнічного побуту. Групою був затверджений план перевірок. Відповідно до плану 19 серпня була проведена перевірка туалетів ТОВ «Вторпродукт». У ході пе-

7 років без взаємності

Серед всіх квітів всесвіту
Серед всіх скарбів вічності
Ця квітка мене хвилює
Гладкою непересічністю
Як місяць у самому розпалі
Як горіх з едемського саду
Справжній п'ятий елемент
Усього всесвітнього ладу
Бачу скрізь хмарки його
Перший з найкращих в рядку
Сяє, пишається, квітне, рясніє
Персик твого задку
Він уві снах пливе як корабель
Він у думках наче сонце сяє
Без цього першого дива у світі
Життя моє жодного сенсу немає
За цим фруктом пливли б аргонавти
Одіссей би шукав цей солодкий плід
Для самого вишуканого гурмана
Це був би найсмачніший обід

ревірки нами були виявлені серйозні порушення протипожежної безпеки. Так, в обох залах була відсутня пожежна сигналізація, хоча туалети, згідно з розпорядженням держпожежнагляду від дванадцятого дванадцятого сімдесят шостого року, віднесені до категорії об'єктів другої категорії пожежонебезпеки, і сигналізація повинна там бути в обов'язковому порядку. Також відповідно до Правил пожежної безпеки об'єктів туалетного господарства,

прийнятих розпорядженням Ради Міністрів від третього п'ятого сімдесят другого, у залах туалетів повинні бути організовані пожежні щити з розрахунку один щит на 10 кабінок. Щити можна не організовувати, якщо кількість посадкових місць не перевищує два, але в Центральному туалеті ТОВ «Вторпродукт» по сімдесят посадкових місць у кожній залі. Щит був виявлений лише один і той у розукомплектованому стані. Крім того, згідно з тими ж Правилами у кожній кабінці повинен знаходитися вогнегасник на випадок виникнення загоряння в унітазі або на колоунітазній поверхні. Вогнегасників було виявлено лише три, з них у неробочому стані — три. Також було встановлено, що в кабінки вели три сходинки, а не дві, як повинно бути за нормами, а двері кабінки відкривалися усередину, хоча є строгі розпорядження щодо відкривання дверей назовні. Також була відсутня схема евакуації з будівлі, а також світлові сигнали, що позначали вихід. Ці фактори цілком могли перешкодити евакуації відвідувачів туалету у випадку початку пожежі. У такий спосіб подібна зневага щодо

До відома

Іридій

Ir

— хімічний елемент, символ Ir. Назва походить від грецького Iris — веселка, через велику різнобарвність його солей. І. належить до металів групи платини. Сріблясто-білий, дуже твердий та крихкий метал. Хімічно дуже мало активний. У царській горілці не розчиняється. У вигляді тонкодисперсного порошку (черні) адсорбує сірку, галогени і інш. Неметали. Типовий елемент ультраосновних і основних гірських порід. Відомі нечисленні його сполуки з інш. Металами платинової групи (осмієм, рутенієм, родієм, платиною), з сіркою і арсеном. Добувається з платиноносних і золотоносних розсипів, а також з гівна сумчан. Найбільші запаси — в Україні та ПАР. Застосовують сплави І. з платиною у виробництві еталонів мір, сплав І. з рутенієм та родієм у виробництві термопар тощо. Щорічно споживання іридію зростає на 10-15%, а ціна на 5-8%.

правил пожежної безпеки на підприємстві Центральний міський туалет ставила під загрозу безпеку відвідувачів і могла привести до великих жертв у випадку загоряння, протистояти якому було б нічим, а вогонь поширився б швидко через могутню систему вентиляції, що створює приплив свіжого повітря і наслідки могли бути найстрашніші, при тому у центрі міста.

З виступу Сергія Бібікова, головного санітарного лікаря міста:

— У ході перевірки туалетів підприємства ТОВ «Вторпродукт» нашими працівниками були виявлені численні і серйозні порушення вимог санітарно-гігієнічної документації. Так освітлення обох залів було на сімнадцять відсотків нижче норми, установленої наказом по санепидемслужбі від третього березня нуль п'ятого. У кабінках освітлення ще більше погіршувалося, що створювало перешкоду в здійсненні природних потреб, а також обробки ділянок шкіри, що прилягають до анального отвору, туалетним папером. Щодо паперу, проведена експертиза показала, що її твердість перевищує рекомендовану міністерством охорони здоров'я для установ гігієнічного побуту. У даній установі була погано поставлена збиральна робота, на підлозі знайшли бруд, у якому вміст бактерій у рази перевищував гранично припустиму концентрацію. До того ж на встановлені унітази не було сертифікатів відповідності і погоджень з Мінздравом, тому не можна виключати їхнього шкідливого впливу на організм відвідувачів.

З виступу Миколи Погосяна, старшого фахівця міського управління торгівлі:

— Наше управління давно одержувало численні скарги споживачів на великі порушення в туалетах ТОВ «Вторпродукт». Перевірка, проведена комісією по боротьбі з порушеннями в сфері гігієнічного побуту, підтвердила всі ці дорікання, як обґрунтовані і такі, що потребують негайного усунення. Зокрема, в туалетах грубо і неодноразово порушувалися правила надання гігієнічно-побутових послуг у місті Суми, затверджені сесією міськради тридцятого листопаду дві тисячі першого. Відповідно до них тариф на послуги повинний встановлюватися диференційовано, у залежності від фактично спожитої послуги. У туалетах ТОВ «Вторпродукт» з городян і гостей нашого міста брали по максимальному тарифу, навіть якщо послуга була надана по-маленькому. Також не завжди видавався чек, а ті що були, були з гастроному і там було позначення «Смачного!», що інакше як цинізмом стосовно наших людей не назвеш.

З виступу Володимира Зельцева, головного архітектора міста:

— Ми, архітектори Сум, давно виступали з заявою, що будівлі туалетів ТОВ «Вторпродукт» зовсім не прикрашають місто, а навіть навпаки. Адже, наприклад, центральний туалет розташований в колишніх стайнях знаменитого сумського мецената Івана Харитоненка, будинку, який має архітектурну цінність. Але як же безжалісно поставилися до спадщини керівники ТОВ «Вторпродукт»! Перевірка показала, що фарбування фасаду будинку було зроблено без узгодження з архітектурою, у колірній гамі не характерної для українського бароко, а саме у цьому стилі і побудований будинок. При перепланувані залів і побудові міжкабіночних перегородок істотно ушкоджена ліпнина на стінах і стелях, вирвані раритетні чавунні кільця, до яких у свій час прив'язували коней. До того ж водопровід і тепломережа підведені до будинку в порушення державних будівельних норм і зрубом двох дерев, на що дозволу отримано не було. Не можна допустити подальшого руйнування пам'ятника архітектури і треба зробити так, щоб будинок центрального міського туалету став дійсною прикрасою Сум, яким могли б пишатися ми і наші діти!

З виступу Анатолія Кадченка, начальника регіональної інспекції державного комітету охорони праці:

— За запитом комісії з контролю за діяльністю установ гігієнічного побуту наші фахівці, тобто я, взяли участь у перевірці Центрального міського туалету, розташованого за адресою Червона площа п'ять, будівля три, а також інших туалетів ТОВ «Вторпродукт». Результати показали, що в цій організації виявлені численні порушення законодавства про працю, особливо щодо безпеки праці. Так, робочий день касира продовжувався на дві години більше норми, що сприяло підвищеній стомлюваності працівників, а як наслідок, підвищувалась імовірність нещасного випадку на роботі. При огляді спецодягу й інвентарю прибиральників було виявлено, що гумові рукавички мають несанкціоновані отвори, що могло б привести до потрапляння частин фекалій на шкіру рук, а далі на слизувату оболонку. Виходячи з цього, на підприємстві був відзначений підвищений рівень професійних захворювань. Крім того, у двох сантехників, що займалися ремонтом техніки, не виявилося допусків до обслуговування унітазів і пісуарів другого класу складності, що у загальному унітазному парку складали понад третину. У зв'язку з перерахованим вище, ми підтримуємо рішення про закриття Центрального туалету до усунення порушень.

7 років без взаємності

Хтось запитав мене
За щоб віддав життя
Згадав я погляд Ваш
У миті забуття

З виступу Аркадія Єгорова, директора територіального управління антимонопольного комітету в області:

— При перевірці установ гігієнічно-побутового обслуговування ТОВ «Вторпродукт» були виявлені наступні порушення конкурентного законодавства. ТОВ «Вторпродукт» володіє єдиною мережею туалетів у місті, отже займає монопольне положення на ринку гігієнічно-побутових послуг. Споживач був змушений або звертатися до вигрібних туалетів, або йти в туалети ТОВ «Вторпродукт». У результаті адміністрація ТОВ «Вторпродукт» змогла установити монопольну ціну на свої послуги. З дорученням мера ми розглянули економічну обґрунтованість тарифу і прийшли до висновку, що він завищений на двадцять два відсотки. У зв'язку з цим ми видали розпорядження зменшити тарифи, увести пільги для пільгових категорій або розглянути питання про будівництво в місті ще однієї мережі гігієнічно-побутових закладів.

З виступу Неоніли Жобчик, начальника міського управління захисту прав споживачів:

— Перевірка туалетів ТОВ «Вторпродукт» виявила численні порушення прав споживачів. Так, рідке мило в резервуарах біля умивальників було розчинено водою і фактично не здійснювало якісного вмивання. Сушарки для рук порушували стандарти по шуму. В усіх туалетах ТОВ «Вторпродукт» не знайшлося місця для стенда про права споживачів, хоча наявність такого стенда обов'язкова у всіх установах побутового обслуговування населення. Не було в туалетах ТОВ «Вторпродукт» і книги скарг та пропозицій, причому керівництво спробувало виправдатися тим, що її використовували самі відвідувачі. Але це лише свідчить про нестачу паперу в закладах, що теж є серйозним порушенням. На дверях сімнадцяти кабінок у чоловічому залі і трьох у жіночому не було засувок, таким чином,

доступ у кабінки залишався відкритим, і тим самим порушувалося право громадянина на недоторканність під час оправлення потреби, гарантовану Основним законом. Було зафіксовано кілька випадків, коли замість туалетного паперу відвідувачам видавалися розірвані газети, що категорично заборонено. Крім того, адміністрація закладу дозволяла собі трансляцію рекламних оголошень по внутрішній радіомережі туалетів, що також є порушенням.

З виступу Алли Ковток, начальника міської комісії з дотримання мовного законодавства:

— Люди добрі, що ж це робиться! Коли я побувала в центральному міському туалеті, я була шокована тим, що побачила! Усі написи були зроблені з порушеннями мовного законодавства, тобто не українською мовою! А що робиться в кабінках! Це щось жахливе! Непристойні малюнки, сама брудна лайка, так би мовити прикрашають усі стіни, двері, навіть стелю цього закладу! А ці туалети відвідує дуже багато людей, у тім числі діти! Чому вони змолоду навчаться, читаючи цей бруд? А яке враження отримають від нашого міста гості, більшість яких неодмінно відвідує наш центральний туалет, відомий

Статистика

Зміст іридію в гівні сумчан в залежності від строку проживання у місті, %

як найбільший у Східній Європі! Це справжня ганьба для нас всіх, і ми повинні докласти щонайбільше зусиль для того, щоб виправити становище!

З виступу Петра Клопника, начальника міського відділу міліції:

— Центральний міський туалет та інші туалети ТОВ «Вторпродукт» є одними з найбільш напружених у кримінальному відношенні місць нашого міста. Майже щодня в ньому і його околицях фіксуються випадки хуліганства, часто трапляються бійки, у тому числі і з нанесенням фізичного збитку. Також він служить місцем скупчення жінок легкої поведінки, не раз відзначалися і випадки вживання наркотиків. Щоб хоч якось контролювати ситуацію, ми змушені були ввести туалети ТОВ «Вторпродукт» до маршрутів наших постів у вечірній і нічний час. Це дало свої результати, але не викорінило проблему повністю. Я хотів би відзначити, що керівництво ТОВ «Вторпродукт» не охоче йшло назустріч нашим побажанням, зокрема так і не було встановлено прожектори, що повинні були освітлювати прилеглу до туалетів територію.

З виступу Володимира Прищавого, міського голови:

— Дорогі мої, у своїй передвиборчій програмі я обіцяв, що доможуся і наведу в місті порядок, тому що давно пора, ви самі подивіться! Де це бачено, щоб так усе було, це ж центр міста! Не можеш нормально працювати в центрі — їдь на окраїну, відкривай свій туалет там! Але в центрі, повинні відповідати! І я обіцяю, що доможуся цього!

Таким чином усі туалети ТОВ «Вторпродукт» були зачинені, далі перевірки пішли у споріднених до засновників підприємствах. Засновникам знов була зроблена пропозиція про продаж бізнесу, але вони не погодилися. Більше того, почали боротьбу — розмістили кілька статей в газетах, найняли двох адвокатів з Києва, які відразу почали оскаржувати дії влади у судах. Конфлікт набрав певного резонансу, так що Олександра Івановича викликали до губернатора, і той поцікавився навіщо воювати за параші.

— Там щось нечисте.

— Звісно, нечисте — параші!

— Там є гроші! Ще не знаю, звідки, але є! Потрібен тиждень і скажу точно.

— Давай, бо щось шум підіймається.

Олександр Іванович дав. Знайшов дідка, який був директором центрального міського туалету, з якого і почався зріст ТОВ «Втор-

продукт». Дід був вже трохи дурнуватий, та все ж розповів багато цікавого. Як до нього, ще у далекому 91-му прийшли енергійні хлопці з грошима і запропонували зробити орендне підприємство. Тикнули хабар, і він погодився. Хлопці зробили ремонт в помешканні і відкрили перший у місті платний туалет. Щось заробляли, але справи йшли не дуже добре, то вирішили переробити туалет під великий магазин. Зробили навіть ремонт, викорчували усі унітази, завезли товар. А потім узяли і за кілька днів повернули все, як було, тобто зробили туалет. Тоді ж у діда забрали обманом його акції, бо ж центральний туалет був акціонерним товариством, і викинули геть.

— А вони ж нічого в туалетах не розуміють! Я тридцять років туалетом керував! А вони нічого не знають! Узяли, відімкнули від каналізації! Тепер машиною вивозять!

— Навіщо?

— Бо телепні!

Діда відвели, Олександр Іванович викликав прокурора області і вже до вечора була порушена карна справа проти засновників ТОВ «Вторпродут» по звинуваченню у махінаціях. Всіх заарештували і привезли до слідчого ізолятору. Олександр Іванович прийшов до них і ще раз запропонував продати підприємство. Засновники казали «ні» і не куплялися на брехню про те, що їх товариші вже погодилися. Міцні чоловіки, таких просто не розчавиш. І за що ж таке вони готові стояти на смерть? Чому ті туалети так для них важливі? Олександр Іванович не знав головної відповіді, але був впевнений, що не помиляється. Він довіряв інтуїції, яка дуже важлива для хорошого фінансиста, яким він себе вважав. Усе неможливо прорахувати, тому важливо відчувати те, що ховається від цифр та формул. От і зараз він був впевнений, що біля цих туалетів крутяться великі гроші. Це звучало по ідіотськи, ніхто б у це не повірив. Окрім нього, бо славен він був нестандартними ходами і хвацькою інтуїцією.

Він поїхав на саме підприємство, викликав до себе в машину головного інженера, задавав питання. Той дуже злякався і відповідав. Виявилося, що ТОВ «Втопродукт» вивозило усе лайно з власних туалетів на пункт переробки за містом. Там з нього робили добрива. Олександр Іванович спитав про ціну тих добрив. Виявилось, що копійки — не те.

— А ще щось, крім добрив, виробляють?

— Та є щось. Я не знаю, я ж не хімік, мені головне, щоб обладнання працювало. Є там один агрегат, так керівництво особисто приїздить вивантажувати його.

Олександр Іванович усміхнувся. Бо відчув, що знайшов відповідь.

— Веди мене туди.

— Ні, є наказ туди нікого не пускати.

— Веди і зараз.

Олександр Іванович зателефонував Борису Радкину, якій керував бандюками, попросив у нього з десяток людей. Хлопці прибули за півгодини, вибили двері в цеху і зламали заслінку на агрегаті. Там виявилася кілька застиглих крапель якогось металу. Їх повезли на дослідження, а Олександр Іванович поїхав додому, бо дуже вже заморився за ці дні. Вранці йому подзвонили і доповіли, що знайдений метал — іридій. Це дуже рідкісний елемент, який належить до платинової групи. Його видобуток складає сотні кілограмів на рік по всьому світі, а ціна сягає десятків тисяч доларів за кілограм, дорожче, аніж золото. Кожен рік споживання іридію зростає, найчастіше він використовується для виробництва надміцних сплавів. Але сумські вчені казали, що добувати іридій в Сумах неможливо, бо тут немає потрібного обладнання, а головне — руди. Це тільки покійний Малашенко стверджував, що винайшов спосіб добувати іридій. Та усі знали, що він збожеволів через сина-наркомана.

СУМСЬКЕ ТОВАРИСТВО НАУКОВИХ СПІВРОБІТНИКІВ
організовує диспут на тему
«ДУПОЛИЗАННЯ:
наука, мистецтво чи шлях до духовного переродження»
За підтримки: ass-lick association

Усі бажаючі прийняти участь у диспуті повинні вислати тези свого виступу за електронною адресою blagonravov@gmail.com (обсяг не більше трьох сторінок формату А4, українською та російською мовою).
$\{E=mc^2\}$

Олександр Іванович знову засміявся і зателефонував в прокуратуру, щоб ті провели обшуки будинків і офісів засновників ТОВ «Вторпродукт». Там нічого не знайшли, і Олександр Іванович наказав почати катування. Через чотири години один з засновників отримав серцевий напад, а інший почав говорити. Він вказав на сейф, де були важливі документи.

— Цінні документи, Володимире Петровичу, дуже цінні! Ось! Хоч це і виглядає якимись затертими папірцями, але насправді це гроші, великі гроші!

— Які гроші?

— Які завгодно! Це доповідь професора Малашенка, який виявив, що у гівні сумчан чомусь присутній іридій, дуже рідкісний і цінний метал, самої платинової групи!

— У гівні?

— Саме так! І лише сумчан. Малашенко робив досліди в інших районах і виявив, що іридій є чомусь лише у тих, хто живе саме в Сумах. Вже у приміських селах його немає. Навіть у тих, хто живе в Сумах менше десяти років іридію немає.

— Ну і що?

— Цей Малашенко винайшов засіб збирати іридій, навіть розробив проект установки, та в нього не було грошей. Він пішов шукати інвестора, а над ним сміялися, вважали за божевільного. Та він все ж зміг переконати кількох бізнесменів, і ті профінансували агрегат. А коли виявили, що то справжнє золоте дно, то вбили вченого. Але тепер справедливість поновлена, ми забрали їх бізнес і будемо багатіти самі.

— Які це гроші?

— Десь мільйон доларів на рік.

— Скільки?

— Мільйон на рік, але у цього бізнесу є великі перспективи для розвитку. Можна збільшити виробництво у багато разів. Тільки ніхто з тих, хто у тюрмі, не повинен вийти на волю. Нам конче потрібна таємниця.

Ніхто не вийшов. Самогубство і ще один серцевий напад. Родичів примусили замовкнути погрозами забрати рештки майна та просто вбити. Сина одного з засновників доводилося вивозити в ліс і там вішати за ноги, щоб охолонув. Тим часом на очисних спорудах, куди надходили усі каналізаційні стоки міста, почалось велике будівництво. Казали, що це буде новітня станція очистки та насправ-

7 років без взаємності

Хтось запитав мене
Чи є щось краще волі
Я знову Вас згадав
Коли лежали голі

ді то був агрегат з видобутку іридію. Дуже простий, чимось схожий на самогонний апарат. Будівництво закінчили в рекордні два тижні, і робота почалась. У Києві заснували дві фірми, які займалися продажем. Щоб не було питань, вивозили іридій під видом лома. Від напливу пропозицій ціни спершу обвалилися. Через рік усі виробники іридію збанкрутували, і ціни знову пішли вгору. Минулих значень не досягли, та сумський губернатор робив гроші на обсягах. Спочатку мільйон у місяць, а потім — і на тиждень. Причому це був чистий прибуток, не враховуючи видатків. Найуспішніший проект, це було безперечно.

Олександр Іванович уже був на тому світі, бо дуже багато знав та й ще вимагав собі долю. Слуга повинен радіти тому, що дає господар, а не вимагати більшого. То отримав розкішні похорони, на яких Володимир Петрович навіть сльозу пустив по товаришу. Але Олександр Іванович виявився ще тим хитруном. Мабуть, передбачав можливість свого вбивства, намагався втекти. Не встиг. Але в інтернеті з'явилася дурня про велику цінність гівна сумчан. Смішно і чути було про таке, та все ж. Там розповідалося про іридій та про те, як легко, у домашніх умовах, можна зробити апарат з видобутку цього металу. Ту сторінку вдалося швидко знешкодити, але з'явились багато інших. А потім зі станції пішла інформація, що зміст іридію почав швидко зменшуватись. Зате на вулицях міста почало пахнути гівном. Бо майже з кожної квартири чи будинку стирчали труби саморобних апаратів, які добували цінний метал. Міліції наказали конфісковувати ті апарати, але люди не віддавали їх, спираючись на те, що законом не заборонено переробляти своє гівно.

Налагоджений механізм загальмував, мільйони зупинилися, бо іридію тепер добувалося небагато, до того ж була втрачена монополія, бо десятки і сотні людей везли той іридій до Києва чи Москви,

приймальні пункти почали робити навіть в Сумах, незважаючи на заборону. Ця нестабільність вплинула на ціну, яка ще більше зросла, що тільки стимулювало незаконний видобуток іридію. Губернатор був у розпачі, а Олександр Іванович, мабуть що, посміхався десь під землею.

Щоб узяти ситуацію під контроль, Володимир Петрович вимушений був піти на різкі міри: було оголошено про створення закритого акціонерного товариства «Сраки Сумщини». До складу товариства автоматично увійшли усі жителі Сум, які отримали акції із розрахунку — одна срака — одна акція. Головою правління ЗАТ був призначений мер Сум Володимир Прищавий, а головою спостережної ради — сам губернатор. Задачею ЗАТ було якомога ефективніше використання гівняного надбання сумчан, а саме — видобутку і реалізації іридію. Через ЗМІ та у трудових колективах провели велику роботу з популяризації ЗАТ. Підкреслювалося, що об'єднані у ЗАТ сумчани зможуть отримувати значно більші гроші, аніж самотужки добуваючи і продаючи іридій. Кожному акціонеру обіцялася щомісячна виплата дивідендів.

Але ні до чого це не призвело, бо люди не довіряли владі і продовжували самі добувати метал, залишаючи «Сракам Сумщини» лише переробку гівна тюрем, шкіл та лікувальних закладів. Причому і в лікарнях, і в школах срали дуже мало, намагаючись робити це вдома, щоб можна було видобути додаткові міліграми металу. Іридій став засобом для існування багатьох сумчан. І не тільки існування. Грошей було багато, у місті почався справжній споживацький бум. Підприємства закривалися, бо ніхто не хотів на них працювати, зате розквітала сфера послуг і торгівля, в якій працювали здебільшого приїжджі. Несподівано Суми почали багатіти, а губернатор лише тупав ногами, дивлячись, як у бездонних кишенях цих клятих сумчан зникають його мільйони.

Та він не збирався здаватися, він придумав узяти сраки сумчан під свій контроль. Встановити там замки, щоб городяни не могли оправлятися, де хотіли, а лише у відведених місцях. Щоб встановити замки потрібно було скорити сумчан, а для цього заручитися підтримкою президента Чучми. Її отримали, але губернатору наказано було ділитися. Далі в місто ввели війська, які почали проходити квартал за кварталом, вулицю за вулицею. Під Сумами були розбиті чотири військові шпиталі, в яких і проводилися операції з установки замків на сраках сумчан. То були надсучасні замки, які через ефір

були завжди підключені до центрального пульту, де відразу знали про намагання зламати замок, який вводився у пряму кишку. Справити потребу з замком було можливо лише на спеціальному унітазі, які були встановлені із розрахунку один на 10 квартир. Людина не мала можливості вкрасти своє гівно, яке централізовано постачалося на станцію переробки. Це був великий бізнес і ЗАТ «Сраки Сумщини», де контрольним пакетом акцій володів особисто президент, стало одним із провідних підприємств країни, що переважало обсягами прибутку більшість галузей української економіки. Коли акції ЗАТ були випущені на нью-йоркську біржу, там зчинився справжній ажіотаж, бо вкласти гроші в найбільшого у світі виробника іридію хотіли усі. До того ж ЗАТ звітувало про зріст поголів'я сумчан, що означало і зріст обсягів виробництва іридію, попит на який все зростав.

Я був один з небагатьох, кому пощастило втекти. Жив собі під Києвом, збирав гівно і виварював метал, щоб продавати його на чорному ринку. Усе доводилося робити таємно, бо існував закон, згідно з яким, сумчани, що втекли з Сум, повинні були в примусовому порядку повертатися туди, наче кріпаки. Кожен сумчанин, точніше його срака, були оголошені національним надбанням, за нами йшло справжнє полювання, за кожного спійманого сумчанина виплачували великі премії. Але я ж був обережний. Добре їв, ходив в туалет і потроху курив іридій. На життя вистачало, навіть машину купив. І сміявся з тих дурнів. Бо моя срака, це моя срака. І я ніколи її не віддам.

До речі, навіть через багато років поза Сумами, мій організм продовжував виробляти іридій. Мабуть це був такій подарунок сумчанам від Бога, подарунок, якій влада своєю жадібністю перетворила на кару. Та тільки не для мене.

2004 р.

Кожа, кости и другие полезные вещи

Высоты, достигнутые Конотопским заводом человекопереработки (КЗЧП) под руководством Сучьина-Вымина, были несомненны, доказательством чему являлось большое количество наград, завоёванных предприятием на различных выставках и смотрах. Завод оставался флагманом пищевой продукции, сосредоточив на себе всю переработку человечества в стране. Со всех концов СССР, из жаркого Ташкента, из далекого Владивостока, холодного Мурманска или чопорного Таллинна, шли и шли вагоны с человечеством в Конотоп. При этом в поставках сырья отмечались положительные тенденции. Если количество человечества, поставляемого на КЗЧП, стабилизировалось и не росло, то с каждым годом стало улучшаться качество поступающего сырья. Повышалась упитанность туш, росли их антропометрические показатели, уменьшалось количество болезней. Страна восстанавливалась после войны, питание населения улучшалось, а следом позитивные сдвиги происходили в качественных показателях сырья. Вдобавок среди поступающего человечества стало расти количество женщин, которые в гастрономическом отношении были всегда более предпочтительным сырьём, чем мужчины.

Повышение качества поступающего сырья подкреплялось и умножалось повышением качества его переработки, переходя в замечательное качество конотопской чемясопродукции. Ведь КЗЧП того времени — это не просто предприятие, это ещё и мощный научный центр, разрабатывающий сразу несколько научно-прикладных направлений. Среди них можно выделить рецептурное, технологий разделки, консервационное. В различных бюро, лабораториях и группах работало около 250 ученых и конструкторов, затраты по НИОКР составляли около 7 миллионов рублей. Таким образом, было найдено удачное сочетание науки и производства, ставшее одним из главных составляющих успеха КЗЧП на всесоюзном и даже мировом уровне.

Робкие попытки отдельных заблуждающихся товарищей организовать небольшие цеха по переработке человечества при обычных мясокомбинатах были строго пресечены из Москвы. Партия и правительство настаивали на том, что переработка чесырья — дело не только экономическое, но и политическое, в связи с чем, заниматься им должно специально подготовленное предприятие. КЗЧП с лихвой оправдывало выдаваемые ему авансы.

Но тут произошли события 1961 года, когда Никита Хрущев был отстранен от руководства партией и генсеком стал Леонид Брежнев. Это неожиданно сильно сказалось на КЗЧП, вплоть до смены названия. Сейчас есть разные мнения по поводу происходивших тогда явлений, но при всех отрицательных для предприятия последствиях нельзя забывать и о том полезном, что пришло на завод в то время.

Но начнем по порядку. Уже через месяц после смены руководства страны сменилось руководство предприятия. Николай Авдотьевич Сучьев-Вымин, в то время сильно болевший, был отправлен на пенсию, а взамен ему из Ленинграда прибыл Леопольд Курвель. Был он послан на предприятие с целью коренной перестройки работы КЗЧП. Нельзя исключать, что одной из причин такой перестройки было неудовольствие новых властей привилегированным положением КЗЧП при Хрущеве. Однако много в грядущих изменениях было и здравого, рационального, полезного. Вот что сказал Леопольд Курвель во время своей первой встречи с коллективом.

— Мы должны быть честными перед собой. Нам предстоит большая работа по ликвидации тех недостатков, которые буйным цветом расцвели на предприятии. В этих недостатках нет вины коллектива, они, прежде всего, на совести прежних руководителей, которые допустили гастрономический перекос в работе завода.

При этих словах старожилы предприятия сразу вспомнили тридцатые годы и преступную организацию гастрономов. Вспоминает инженер тарного цеха Вилен Приёбышков:

— Я никого никогда не боялся, я всегда правду в глаза говорил! Может, кому и не нравится, так это пусть, но я тогда возмутился! Какой гастрономический уклон, если у нас учет до грамма был! Чтоб что-то куда-то, да никогда! И все другие сказали, что никакого ухода продукции с предприятия быть не могло. Все шумели, возмущались и, только когда товарищ Курвель объяснил, затихли.

Под гастрономическим уклоном имелась в виду вовсе не подпольная отгрузка полуфабрикатов или готовой продукции, как это происходило в тридцатые годы. Курвель поставил под сомнение саму основу человекопереработки, сориентированную на гастрономический подход к человечеству и долгие годы пестуемую Сучьевым-Выминым.

— Разве человечество это только чемясо? Разве человечество это только еда? Нет, нет и нет! Такой подход мог быть оправдан в послевоенные годы, когда страна подымалась из руин и действительно

7 років без взаємності

Не вистачає слів для Вашої краси
А ті, що є, якийсь фальсифікат
Незграбна тінь довершеності Вашої
Яка відразу й нагорода й кат!

имелись трудности с обеспечением трудящихся продуктами питания. В то время, возможно, и имело смысл направлять все усилия на выработку из поступающего человечества максимального количества продовольственных товаров. Но это время уже позади. Сейчас страна вплотную приступила к коммунистическому строительству. Советский народ сыт, и теперь настал черед удовлетворения его не только пищевых, но и вещевых потребностей!

Советским людям нужны красивая и удобная одежда, предметы быта и гигиены, другие товары народного потребления. Осознавая это, мы должны существенно перестроить работу нашего предприятия в соответствии с требованиями нового времени. Мы должны научиться видеть в человеке не только кусок чемяса. Человек — это и прекрасная кожа, и кости, которые можно использовать для производства многих товаров, это и кровь, которая нужна для приготовления лекарств и вакцин. Это волосы, которые пригодны для изготовления многих бытовых товаров. Мы должны избавиться от шор гастрономического подхода к человечеству, научившись извлекать максимальную пользу из поступающего сырья. Я высоко оцениваю имеющиеся достижения предприятия. Они несомненны и велики, достигнуты благодаря вдохновенному труду на каждом участке. И вот сейчас весь коллектив должен объединиться вокруг новой идеи. Вокруг идеи полной человекопереработки. Мы должны достигнуть максимально возможного выхода готовой продукции из сырья. И обязательно сделаем это!

Хотя у части работников осталось недоверие к новому руководителю, большинство коллектива с пониманием отнеслось к новшествам, вызвавшись всячески содействовать на своих рабочих местах новому курсу предприятия, начертанному партией и правительством. Между тем Леопольд Курвель ходатайствовал в Совете Минис-

тров о переименовании завода и выведении из состава Министерства пищевой промышленности в Министерство перерабатывающей промышленности. Обе инициативы нашли в Москве самую горячую поддержку. Министерство сменили, а предприятие стало называться Конотопским заводом полной человеческой переработки (КЗПЧП).

Казалось бы, невелики изменения — всего-то добавилась одна буква. Но на самом деле изменения на заводе были огромны. Прежде всего, была существенно сокращена гастрономическая составляющая производства. Отдел рецептуры был упразднен, а его функции переданы службе главного технолога. Лаборатория холода и методов длительного хранения слиты воедино и также переданы в ведение главного технолога. В связи с этими действиями начался большой отток кадров с предприятия. Нужно отметить, что большинство работников, уходивших в то время, уезжали в Москву и на ведущие пищевые предприятия крупных промышленных городов. Школа конотопского завода была чрезвычайно важной и ценилась по всей стране.

Не нужно думать, что в результате реформ завод остался вовсе без специалистов и был интеллектуально оголён. Ничего подобного. Взамен убывших на КЗПЧП стали пребывать новые специалисты, уже по отраслям, связанным с современными задачами предпри-

Полезный совет

Как ухаживать за чекожей

Изделия из человеческой кожи (в дальнейшем чекожи) можно обновить, протерев их взбитым яичным белком. Загрязненную чекожу можно мыть теплым некипяченым молоком. Цвет чекожи восстановится, если смазать ее глицерином. Изделиям из чекожи придаст блеск кофейная гуща. Гущу нужно завернуть в шерстяную или фланелевую тряпочку и энергичными движениями протереть чекожу. Сумочка из темной чекожи приобретет блеск, если её протереть ватным тампоном, смоченным лимонным соком.

ятия. Особое внимание было уделено развитию кожевенного производства, ведь со средней туши человечества можно снять около полутора квадратных метров чекожи. Учитывая, что ежегодно на КЗПЧП перерабатывались сотни тысяч туш, речь шла об огромных объемах чекожи. Раньше этот ценный ресурс практически не использовался, теперь же на заводе было создано специальное кожевенное бюро, которое должно было технологически сопровождать весь процесс производства — от снятия шкур до отправки готовых кип чекожи. Бюро возглавил Степан Сергеевич Трихуев, опытный специалист, имеющий большой опыт снятия шкур ещё со времён Великой Отечественной Войны, когда он работал в войсках НКВД.

Трихуев первым делом взялся за налаживание техпроцесса снятия шкур с поступающего сырья. Снятие шкур с туш весьма трудоёмкий процесс, он занимает около 30-40 процентов затрачиваемого на переработку человечества труда. Шкуру снимают с туш по наименее прочному слою — подкожной клетчатке — таким образом, чтобы, с одной стороны, сохранить соединительно-тканую оболочку (фасцию) на поверхности туши и, с другой — исключить повреждение шкуры. Нарушение фасции, срыв жировой и мышечной ткани приводят к снижению выхода мясной туши, ухудшают товарный вид туши, создают более благоприятные условия для развития микрофлоры на поверхности туши человечества. Повреждение шкуры в виде дыр, надрезов и выхватов снижает ее ценность как кожевенного сырья.

На КЗПЧП стали применяться два способа разрушения связей в подкожной клетчатке: путем разрезания ее вручную ножом и путем разрыва их при натяжении шкуры под определенным усилием. Последний метод был достаточно сложен, так как на различных участках поверхности туш направление волокон в мышцах, а также сила их связи с фасцией разнообразны, поэтому для отрыва шкуры на этих участках требуются различные усилия и направления их приложения. По предложению Трихуева, ездившего за опытом на Горьковский мясокомбинат, шкуры с туши снимали в две стадии: частичная съемка вручную (так называемая забеловка) и окончательная механическая. К забеловке относят съемку шкуры с головы, рук и ног, шеи, хвоста (при наличии), разрез шкуры по средней линии живота и частичную съемку шкуры с грудной и брюшной части туши.

Площадь забеловки у различных туш человечества разная, но в среднем составляет около 30–40 процентов всей площади шкуры,

значительным образом завися от возраста и упитанности. Чем выше упитанность туши, тем большая площадь забеловки требуется. Качество забеловки оказывает большое влияние на окончательную съемку шкуры. Забеловку можно проводить как в горизонтальном, так и вертикальном положении туши, однако на предприятии большее распространение получила вертикальная забеловка. По данным кожевенного бюро, она позволяла существенно сократить необходимую производственную площадь и в полтора-два раза повысить производительность труда.

По приглашению Трихуева в Конотоп прибыла группа молодых ленинградских учёных, специализировавшихся на кожевенном производстве. Ими была разработана схема снятия шкур, которая до сих пор используется на предприятии в силу своего совершенства. По тем же временам это был и вовсе впечатляющий шаг вперёд.

Забеловку поступающего человечества, согласно ленинградской технологии, начинали со съемки шкуры с головы. Затем голову отделяют и кладут на конвейер инспекции голов, где её осматривает ветеринарный врач, затем промывают и из нее извлекают железы внутренней секреции. Голова находится на конвейере до окончания ветеринарно-санитарного осмотра соответствующей туши (примерно 25–30 мин). Это делается для того, чтобы при обнаружении заболеваний в туше выявить соответствующую голову и кровь от неё. На бидон с кровью, голову и на тушу наклеивают этикетки с одинаковыми номерами.

При съемке и забеловке вручную применялись ножи различной формы, а также механические ножи с электрическим или пневматическим приводом. Учитывая хорошую энергообеспеченность предприятия, а также существенное повышение производительности труда при использовании механизмов, было принято решение использовать только электрические дисковые ножи. В них зубчатые диски плотно были прижаты друг к другу и вращались со скоростью до 2800 оборотов в минуту. Для облегчения работы они были снабжены противовесами. Применение дисковых ножей вместо обычных увеличило производительность труда примерно на 20%, улучшило качество забеловки и съемки, уменьшило прирези чемяса и жира, облегчило труд и снизило количество производственных травм на этих операциях. С этой же целью на наиболее трудных и неудобных для забеловки частях туши и в области наибольшего сращивания шкуры с тушей, а также для уменьшения

площади забеловки, выполняемой вручную, использовали поддувку воздуха под давлением.

После завершения забеловки начиналось снятие шкур механическим способом. Оно было основано на результатах динамометрических измерений при отрыве шкуры от поверхности туши. В установке, разработанной специалистами кожевенного бюро, профильная направляющая обеспечивала два необходимых направления приложения усилий при съемке шкур (перпендикулярное и параллельное относительно продольной оси туши). Забелованная часть шкуры закрепляется специальным зажимом и верёвкой. Другой её конец набрасывается на каретку, которая тросом соединяется с приводом и двигается при его включении по направляющей. Привод двухскоростной, что обеспечивает выбор оптимальной скорости съемки в зависимости от упитанности туш человечества. После съемки при реверсивном вращении двигателя привода каретка возвращалась по направляющей в исходную позицию. Производительность установки около 60 голов в час. По заказу КЗПЧП на Сумском заводе имени Фрунзе было изготовлено две такие установки.

Позже лично Трихуев разработал новую установку механического снятия шкуры. В ней после забеловки на однорельсовом пути тушу, разворачивая на 90°, переводили на двухрельсовый бесконвейерный подвесной путь. Передние конечности фиксировались специальными крючками за поперечные перекладины (траверзы) конвейера, состоящего из двух параллельных цепей. Этот конвейер служил для транспортировки туш и изменения их положения. Вначале конвейер имел постепенный подъем, что способствовало в период съемки переходу туши из вертикального положения в горизонтальное. Ниже транспортного конвейера располагался конвейер, на котором фиксировали шкуру. Съемка шкуры происходила из-за разницы в скоростях конвейеров фиксации шкуры и рук туши. По окончании съемки шкуры туша, вследствие плавного спуска конвейера, принимала вновь вертикальное положение, ее разворачивали на 90° и включали в конвейер для дальнейшей обработки. Подсечку шкуры производили рабочие, которые стояли на платформах по обе стороны конвейеров. При отделении шкуры туши не загрязнялась, так как отрыв происходил при горизонтальном положении, когда шкура находилась под тушей. Производительность установки — 200 голов в час, что более чем в три раза превысило производительность старых установок.

Налаживание технологических операций по снятию с сырья шкуры заняло около четырёх месяцев, параллельно на предприятии велись разработки других операций техпроцесса обработки шкур человечества, в первую очередь, обеспечивающих сохранность шкур. Ведь высокая влажность (более 60%), наличие питательных веществ в шкуре и повышенная температура (свыше 30°С) создают благоприятные условия для развития гнилостных микроорганизмов, что может привести к снижению качества шкуры или ее порче. В связи с этим шкуры человечества не более чем через 2 часа после съемки должны быть подготовлены к консервированию. Отделяемые при обработке шкур мясные и жировые прирези, подкожная клетчатка, а также участки шкур, по тем или иным причинам не используемые в качестве кожевенного сырья, направлялись для производства мездрового клея, кормовой муки и технического жира.

Для разработки технологий обработки чекожи на КЗПЧП пришлось провести огромную научно-исследовательскую и прикладную работу, так как технологии и методы, применяемые на обычных кожевенных производствах, здесь не годились или имели ограниченное применение из-за большой разницы в строении и химическом составе шкур скота и человечества. Даже в самом поступающем сырье качество шкуры весьма разнилось, очень завися от пола и возраста человечества, условий его содержания, особенно в последние месяцы перед попаданием на завод.

Шкура человечества состоит из трех слоев: эпидермиса, дермы и подкожной клетчатки. Толщина эпидермиса составляет 0,2–5,0 процентов толщины шкуры. Наружный слой — ороговевший. При изготовлении кожи эпидермис удаляют. Поверхность дермы на границе с эпидермисом покрыта тонкой пленкой. На выделанной чекоже эта пленка называется лицом. От рисунка, плотности и прочности пленки зависит привлекательность и прочность кожаных изделий.

Содержание воды в шкуре зависит от вида, возраста и упитанности человечества. В шкурах молодых и менее упитанных туш сырья воды больше. Шкура в парном состоянии (непосредственно после отделения от туши) обычно содержит 60–70 процентов воды. Основную массу сухого вещества шкуры (примерно 95%) составляют белки (коллаген, эластин, ретикулин и др.). Коллаген нерастворим в воде, но способен набухать. После обработки дубильными веществами коллагеновые волокна не растворяются даже при кипячении,

7 років без взаємності

Хтось запитав мене
Як це — біліше білого
Відразу я згадав
Про Вашу ніжну шкіру

не набухают и не гниют. Содержание минеральных веществ в тканях дермы не превышает 0,3–0,5%.

Товарная ценность выделанной чекожи определяется рядом свойств сырой шкуры. Толщина, плотность и другие свойства на отдельных участках ее различны. В области спины и задней части туши она наиболее толстая и плотная. На боках тоньше. Особенно тонкая шкура в области паха и на внутренней стороне ног и рук. От толщины и плотности шкуры зависит прочность чекожи, растяжимость, воздухонепроницаемость и другие качества. Более крупные шкуры имеют большую товарную ценность, так как из чекожи можно получить больше готовых изделий с меньшими потерями при раскрое.

Толщина и плотность шкур зависят от пола и возраста человекосырья. Мужская шкура более толстая и прочная, в то время как женская более тонкая и эстетически привлекательна. Шкуры молодого человечества эластичнее и равномернее по толщине. Масса шкуры зависит от ее площади, толщины и плотности. В основу оригинальной классификации шкур человечества, разработанной на КЗПЧП известным харьковским учёным Николаем Пиздобратцевым, было положено их строение и свойства. Согласно классификации, шкуры человечества подразделяют на следующие возрастные и половые группы: оклизок — шкуры неродившихся или мертворожденных младенцев, малышня — шкуры молодого человечества до полового созревания, юнцы — шкуры молодняка после полового созревания и до 25-летнего возраста, бабцы — шкуры женщин, копцы — шкуры кастрированных мужчин, ебаки — шкуры некастрированных мужчин. Согласно проведенным исследованиям, шкуры человечества в возрасте более 55 лет были признаны непригодными к производству в связи с их плохим качеством и большими затратами

на обработку. Возрастное сырьё обрабатывалось по старой технологии без снятия шкур.

После снятия шкур начинается подготовка их к консервированию. Поверхность шкур с внешней стороны нередко бывает загрязнена, особенно при неблагоприятных условиях содержания человечества перед убоем. На шкуроконсервировочном участке шкуры осматривались и разделялись на моечные и нормальные. Первые отправлялись на дополнительную обмывку, вторые сразу на обработку.

Промывку шкур человечества осуществляют холодной водой для охлаждения и удаления грязи и крови (вместе с ними удаляется значительное количество микроорганизмов и балластных растворимых белков). Есть два способа промывки: под душем из шланга и, значительно более эффективный, во вращающихся перфорированных барабанах непрерывного действия, где шкуры орошаются водой из форсунок. Избыток воды, накопившийся на шкурах после промывки, удаляют в процессе стекания на козлах (не более часа), во вращающихся барабанах, в отжимных валковых машинах.

После промывки начинается мездрение шкур. Это удаление остатков прирезей чемяса и жира, не удаленных в цехе убоя и разде-

По теме

Теоретические основы человекопереработки

Человекапереработка не является убийством человека (личности), но переработкой человечества (вещества). Процесс перехода человека в человечество начинается по решению ОТВС (Особая Тройка Высшей Справедливости) и заканчивается решением Суда по вопросам расчеловечивания (СВР). Человек безвозвратно перестает быть человеком с момента оглашения приговора СВР, направлявшего его на переработку. С этой секунды он — человечество, набор сырья, нуждающегося в переработке. Даже после решения СВР какие-то следы человечности остаются,

лки туш, и подкожной клетчатки (мездры). Процесс осуществляют на специальных мездрильных машинах (на КЗПЧП использовались трофейные аппараты фирмы «Баухаус», вывезенные из Освенцима сразу после войны и долгое время пылившиеся на складах). При машинном мездрении шкуры предварительно группируют по толщине для того, чтобы исключить подрезание дермы. Шкурки молодого человечества сразу после съемки подвешивали для остывания и обезжиривали тупым ножом.

Вспоминает Иван Пидариди, семнадцать лет проработавший на участке мездрирования:

— Дело это не простое и требует твердой руки и тщательности. Это чтоб не пить, потому что пьющий человек ни того, ни другого не имеет. У нас в бригаде все непьющие были, потому и работали хорошо. Поначалу, конечно, придет человек, запорет несколько шкур, нервничать начинает, теряет уверенность в себе. Но мы его успокоим, советом поможем, глядишь — и начинает у него всё получаться. Самая трудная работа с детворой. Там ведь шкура тоненькая, чуть только ошибся — и запорол. А ведь она самая дорогая. Среди человечества детишек мало поступало, так, придёт иногда вагончик из детдомов, но и то по большей части дебильные. Но кожа с них самая

поэтому нельзя сравнивать расчеловеченного человека с животным. Расчеловеченный человек — это человечество, масса с остаточными человеческими признаками, направляемая на переработку. Эта масса не разделяется на отдельные индивидуумы, а лишь на туши, то есть порционные количества сырья. Масса не имеет начала и не имеет конца. Человечество не умирает, оно идёт и идёт на переработку. Поэтому рассуждения о смерти или праве на убийство относительно человекопереработки неуместны, так как последняя занимается не людьми, а массой с остаточными признаками человечества.

А.Вкулачок «Преосуществление по решению суда. Правовые аспекты расчеловечивания». Харьков, 1983 год.

лучшая. Мягенькая, теплая, будто даже лучится. Конечно, были любители и на бабскую кожу, но, как по мне, так ни в какое сравнение не идёт.

Не один я такой, поэтому над детской кожей у нас строжайший контроль был. Давали её мездровать только самым опытным мастерам и платили по двойному тарифу. Я вот только на пятый год допущен до неё был и то в первый день две шкуры запорол, потому что нервничал. Зато потом приучился и всегда на Доске почета висел. Тут же главное — спокойствие, не суетиться. Подвезут мне на тележке кипу шкур, я возьму верхнюю, разложу на столике, поглажу её, подумаю, что вот же был малый какой-то, может, сорванец, а может, тихий. Теперь не к червям ушёл, а на пользу обществу, и надо бы мне это полезное устремление поддержать. У меня-то у самого детей тогда не было, а любил я их, потому и с чувством работал. Проникнусь, возьму ножик и порхаю. Иначе и не скажешь. У нас же работа ювелирная, не сила нужна, а точность, в миллиметрах дело. А такое осилить можно, только если с любовью делать, если всего себя отдавать.

Так мы и делали. Вроде и работа нетяжелая, а так уставали, что последнюю шкуру отмездруешь — и едва на ногах стоишь. Перед глазами круги, сердечко побаливает. И ведь вроде не мешки тягали, вроде ножичком чик-чик, какая нагрузка. Но уж больно душевная работа, сильно старались. Так как дело трудное, то у нас много народа прямо на рабочем месте гибло. Обычно сердце не выдерживало. Только за мою бытность человек двадцать полегло. Сложная работа, не для всякого. Всякие сами уходили. Или гнали их, если человек чёрствый, если в нём понимания нет. Поганой метлой с нашего участка — и вся недолга. Зато уж продукт выдавали, так самим радостно, будто в какой-то сказке мастера. Хорошее было время.

Благодаря таким специалистом, как Иван Пидариди, КЗП-ЧП быстро завоевал положительную славу у своих потребителей. Но вернёмся к производству того времени. Мездрение приводит к уменьшению массы шкур, способствует ускорению процесса консервирования (за счет удаления плохо проницаемой для соли жировой ткани и уменьшения толщины шкуры) и облегчению транспортных операций.

После мездрения шкуры отправлялись на сортировку. Природные особенности шкур, наличие тех или иных пороков, масса, площадь, состояние шкур обусловливают качество изготовленных из них кож. Шкуры расстилают на столе и просматривают с мезд-

ряной и лицевой сторон, применяя лампы дневного света, просвечивающие столы, рефлекторы. У шкур всех видов человечества определяют массу, за исключением шкур мелкого человечества, у которых измеряют площадь. Дополнительно у шкур человечества с обильным волосяным покровом устанавливают шерстность. Обычно это приходилось делать для человечества южного происхождения.

Площадь шкуры устанавливают в расправленном состоянии (в дм^2) путем умножения ее длины (от верхнего края шеи до копчика) на ширину с помощью дециметражной доски или планиметром. По предложению Трихуева шкуры, используемые в качестве кожевенного сырья, сортировались в зависимости от вида, массы и размера в парном состоянии на четыре группы.

После этого приступали к консервированию шкур. Поначалу для этого использовали сразу несколько методов: тузлукование (посол в рассоле), в расстил (посол сухой солью), сухо-соленый (сочетание посола с сушкой), пресно-сухой (сушка) и кислотно-солевой. Однако со временем наибольшая эффективность была признана за тузлукованием и кислотно-солевым способом, от применения же остальных отказались.

При консервировании туш человечества очень важную роль играет качество соли. Соль, используемая для консервирования, должна содержать не больше 5 процентов влаги и минимальное количество минеральных примесей. Особенно нежелательны примеси сернокислого кальция, который способствует образованию на шкурах солевых пятен, и солей железа, которые вызывают ржавые пятна. Для приготовления рассола применяют соль помола №2, а для посола врасстил и сухо-соленым методом — помола №1.

Для повышения консервирующих свойств в поваренную соль и ее растворы добавляют антисептики. Они должны обладать бактерицидными свойствами, хорошо растворяться в водном растворе поваренной соли, не оказывать нежелательного воздействия на коллаген шкуры и качество кожи, должны быть безопасными для обслуживающего персонала. При консервировании шкур применяли такие антисептики, как бисульфит, хлористый цинк, нафталин, кремнефтористый натрий, кальцинированную соду, фенол, хлорамин, крезол.

Законсервированную кожу отправляли в специальных вагонах для дальнейшей переработки на предприятия лёгкой, обувной и галантерейной промышленности. Через два года КЗПЧП стал одним

Уч. сырья
Уч. приемки
добро пожаловать на ккпчп!
Уч. забоя
Уч. обескров
Уч. разделки
Приятного аппетита!
Уч. реализаци
в человеке всё з.
гематоген

Уч. самообработки
Уч. хоронения
Уч. снятия кожи
Уч. гастрономии
Уч. крови
и др.
Уч. кожгалантереи
Не-продукции
ПОЛНАЯ
ЧЕЛОВЕКОПЕРЕРАБОТКА

из крупнейших поставщиков кожи, вдобавок единственным производителем чекожи. Эта продукция нашла широчайшее применение в производстве самых разнообразных товаров народного потребления: обуви, кожаной одежды и галантереи, многого другого. Изделия из кожи человечества получили широкое признание по всему СССР и обильно экспортировались за границу — как в страны соцлагеря, так и в капиталистические страны. Благодаря этому предприятие не только не уменьшило объемы валютной выручки, получаемой ранее за продукцию гастрономического характера, но и существенно увеличило её. При этом капиталовложения в КЗПЧП были незначительны и отдача на каждый вложенный рубль оставалась одной из самых высоких в СССР.

Выступая в 1965 году на торжественном собрании, посвящённом Дню работников перерабатывающей промышленности, Леопольд Курвель сказал:

— За три года преобразований мы сделали многое. Сменив направление нашей работы, мы остались верными своим лидерским традициям, снова став первыми в отрасли. Если раньше наше предприятие было флагманом пищевой промышленности, то сейчас мы лучшие в перерабатывающей промышленности. Об этом свидетельствуют завоёванное нами переходящее Красное знамя, многочисленные награды и поощрения. Но мы не склонны убаюкиваться успехами. Нам предстоит ещё сделать немало, чтобы достигнуть великой цели — полной человекопереработки, когда будет найдено наиболее эффективное применение каждой части человечества, когда у нас не останется отходов, а всё будет переходить в готовую продукцию! Мы наладили кожевенное производство, теперь мы направим все усилия на повышение эффективности использования костей. Никуда не годится, что мы до сих пор сжигаем это ценное сырьё или пускаем его на муку. Кости человечества должны использоваться куда с большей результативностью!

В том же выступлении Курвель сообщил о приглашении на предприятие большого специалиста по костяному производству Виктора Подпизженного, которому предстояло создать участок, который стал бы производить из костей предметы народного потребления. Как известно, предметы широкого потребления вырабатывают из поделочной кости. Это могут быть бельевые пуговицы, зубные щетки, домино, шпатели, ногтечистки, зубочистки, клавиши для рояля, различные художественные изделия. Кости человечества

7 років без взаємності

Сашком Матросовим
На дот Вашого рота
Зоєю у зашморг
Ваших обіймів
Маратом Казеєм
Вибухну з пристрасті
Піду на таран Вас
Й загину Гастело

весьма эстетичны на вид, в связи с чем изделия из них популярны у трудящихся.

Впрочем, высокое качество продукции может быть достигнуто лишь в том случае, если сырье, применяемое для производства изделий широкого потребления, соответствует специальным технологическим требованиям. Чекость обязательно должна быть чистой, плотной, крепкой, без каких-либо повреждений (в трубчатой части) и иметь слегка желтоватый блестящий оттенок. Длина кости должна быть не менее 5 см; масса — не менее 100 г.

С началом работы участка по переработке чекостей, одним из основных видов вырабатываемой продукции стали костяные пуговицы. Основная масса произведенных на КЗПЧП пуговиц отправлялась на предприятия легкой промышленности во все уголки страны. Конотопские пуговицы в короткое время смогли завоевать признание потребителей. Вспоминает Григорий Ёбчиков-Малафьин, работавший заместителем начальника участка по переработке костей:

— Откуда только письма с благодарностями не приходили! А всё потому, что качество, потому, что вкладывали в работу всю душу. Когда участок только создавался, так по восемнадцать часов работали, тут же и спали, чтобы домой не ходить. Нам было организовано горячее питание, в актовом зале раскладушки поставили. Придем, бывало, с работы уже под утро, ноги гудят, голова кругом, думаешь: сейчас упаду и засну. Но начинается разговор, что и как можно

улучшить, и сон как рукой снимает, все начинают живо обсуждать, вносить предложения. Особенно много Виктор Эммануилович Подпизженный старался. Для него наш участок был делом всей жизни. Он ведь до этого больше теорией занимался да у северных народов опыт обработки кости перенимал. Но это же так, кустарщина, а тут настоящее производство, да какое! Тонны костей каждый день! А ведь кость не камень, что в кучу сложил и пусть ждёт лучшего времени! Кость нужно быстро переработать, чтоб в качестве не терять. Вот мы и спешили, рвали, себя не жалея. Трудные были времена, трудные и интересные. Мне до сих пор снится, как мы первую партию пуговиц отправляли. Оно-то про первый блин знаете, всякое могло быть. К тому же человеческая кость хоть и красива, но по крепости, другим показателям скоту уступает. Тут уж как ни крути. Волновались сильно. Но не прошло и недели, как стали звонить со швейных фабрик и благодарить за отменное качество. Ведь обычно пуговицы делались на простых чемясокомбинатах, где главное внимание уделялось чемясопродукции, а уж пуговицы —

Уроки этикета

Как правильно есть чемясо

- Готовые изделия из чемяса можно разделить на две группы: блюда из рубленого чемяса (котлеты, зразы и т. д.) и блюда из кускового чемяса (например, жаркое). Резать рубленое чемясо ножом — грубое нарушение хорошего тона, хотя в ряде случаев этикет допускает исключение из правила: например, если куски гуляша слишком крупные, их желательно с помощью ножа и вилки разрезать пополам, прежде чем положить в рот. В остальных случаях по правилам этикета за столом блюда из рубленого чемяса едят вилкой, но держат ее в левой руке (не забывайте, что есть еще гарнир, который едят с помощью ножа).
- Блюда из кускового чемяса можно есть двумя способами. Первый, называемый «американским», предписывает есть горячее мясное блюдо с гарниром

как получится. У нас же на участке чекостепереработки собрались лучшие специалисты!

Около трети конотопских пуговиц отправлялось на экспорт. В Европе стали знаменитыми костюмы итальянской фирмы «Скагнетти» — «Вторая кожа». Это были костюмы, сшитые из конотопской чекожи и украшенные конотопской фурнитурой. Вдобавок, можно было купить и обувь из кожи человечества. Такой наряд пользовался большой популярностью у европейских модников. Даже сняли фильм «Люди в костюмах». В основу фильма был положен сюжет о юноше с туринской окраины, главная мечта которого — купить «Вторую кожу», ведь это одежда богатых и удачливых, это одежда тех, кто ездит на дорогих машинах и флиртует с участницами конкурсов красоты. Но герой — сын железнодорожника и прачки, поэтому ему не видать «Второй кожи» никогда. Максимум, на что он может надеяться, так это на бабочку из человеческой кожи. Но парню ведь нужен костюм! И чтобы осуществить свою мечту, юноша идёт на убийство старой сеньоры, у которой подрабатывает садовником. Он

так: кусок чемяса сразу разрезают ножом и вилкой на мелкие кусочки, после чего нож откладывают на правый край тарелки, вилку перекладывают в правую руку и приступают к еде. Этот вариант, без сомнения, имеющий право на существование, грешит большим недостатком: чемясо, сразу разрезанное на кусочки, быстро остывает и оттого теряет ряд вкусовых качеств. Тем не менее, этот способ — просто находка для тех, кто не очень-то ловко умеет обращаться с ножом и вилкой.

- Согласно второму, классическому способу, такие мясные блюда следует есть, ни на минуту не откладывая ножа и вилки (напоминаю, столовых), отрезая от большого куска чемяса кусочек за кусочком. Этот вариант правила этикета за столом считают более светским и лучше придерживаться именно его.

забирает у неё деньги и спешит в магазин, где покупает желанный костюм. Парень идёт по городу, замечает на себе восхищённые взгляды, чувствует себя счастливым. А на следующий день его арестовывает полиция. В том же костюме — герой не снял его даже на ночь. Он пытается бежать, его ранят, но он успевает заползти в подвал старого дома. Здесь живёт слепая девушка, которая зарабатывает на жизнь тем, что продаёт себя. Она на ощупь понимает, что за одежда на парне, и думает, что он богат и сможет отблагодарить её за спасение. Она прячет раненого под кроватью и лечит его. В то же время она не может бросить своё занятие и парню приходится терпеть любовь над собой. Когда он выздоравливает, то решает бежать во Францию. Девушка просит взять её с собой, но юноша лишь оставляет ей лишь окровавленный пиджак. Девушка кончает жизнь самоубийством, повесившись на полосках, вырезанных из пиджака, а юноша скоро гибнет от пуль полиции при ограблении магазина мужской одежды, где герой снова хотел похитить «Вторую кожу».

Фильм вызвал живое обсуждение на предприятии и был даже показан во Дворце культуры. Обходя подводные камни идейного содержания киноленты, на заводе радовались положительному освещению качества продукции завода. Если то, что «золотая» европейская молодежь только и одевалась, что в костюмы из конотопской чекожи, можно было еще трактовать двояко (всем известно, что на Западе часто происходит торжество дурного вкуса), то эпизод с повешением слепой героини толковался однозначно в пользу КЗЧП и качества его продукции. Ведь всем известно, что человеческая кожа не очень прочна, но, благодаря отбору сырья, отлично налаженному процессу снятия и консервации, конотопская продукция была весьма и весьма крепка. Даже на тонком её ремешке могла повеситься взрослая девушка средней комплекции, немного склонная к полноте. Это ли не наглядное подтверждение качества конотопской чекожи?

Впрочем, вскоре фильм был запрещен к показу в СССР, а следом и прекратился экспорт чекожи. Оказалось, что владельцы фирмы «Скагнетти» были крайне правых взглядов и спонсировали деятельность нескольких профашистских организаций. Из-за этого сотрудничество с фирмой было признано нежелательным. В связи с увеличением количества предприятий легкой промышленности, было принято решение направлять на них всю чекожу с КЗЧП. В Совете Министров справедливо решили, что торговать сырьём — это удел

колоний. СССР же должен продавать на Запад готовую продукцию. Так как молодые предприятия лёгкой промышленности ещё не могли на равных конкурировать с зарубежными производителями, то большая часть их продукции реализовывалась в СССР и странах соцлагеря.

После налаживания переработки чекостей и чекожи, на КЗП-ЧП приступили к разработке технологии переработки волос. Ведь сотни тысяч туш сырья поступали на предприятие вместе со своим волосяным покровом, а это центнеры и тонны волос — очень ценного сырья, которое можно было использовать на благо Родины. Выступая на торжественном собрании, посвященном годовщине Великого Октября, Леопольд Курвель заявил:

— Раньше волосы были настоящей проблемой нашего завода. Их жгли в котельной, но от жителей окрестных домов поступало множество жалоб на вонь. Волосы приходилось вывозить на специальный полигон, тратя на это время и деньги. Теперь волосы будут приносить пользу. Мы возьмём в оборот этот важный ресурс! Я попросил в Министерстве хорошего специалиста по волосам, и нам его прислали. Знакомьтесь: Геннадий Залупленный!

Геннадий Залупленный работал главным специалистом Краснодарского треста парикмахерских. Очень опытный специалист, прошедший путь от простого парикмахера. В небольшом докладе перед коллективом своего нового предприятия он заявил:

— Нам с вами предстоит заниматься очень важным делом. Да-да, очень важным. Конечно, по сравнению с одеждой или пищей прическа может казаться чепуховым делом, но вспомним Чехова! В человеке всё должно быть прекрасно. И душа, и тело, и прическа! Советский человек заслужил право ходить с хорошей прической, и наша задача ему в этом помочь. Не секрет, что с каждым годом в стране растет число лысеющих людей, которые испытывают массу неудобств. Статистика показывает, что речь идёт о сотнях тысяч людей. И если для мужчин — это лишние нервы, снижение производительности труда, конфликты в семье, то для женщин — это и вовсе личная трагедия. А ведь все может изменить парик. Да-да, обыкновенный парик. Казалось бы, такая немудреная вещь, но сколько проблем она решает!

Поэтому мы должны сейчас наладить пастижерное производство. Для вас это незнакомое слово, так я расшифрую: это производство париков. Это дело люди знали еще за много лет до нашей эры. Наиболее бурный рост это искусство получило в XVIII-XIX вв., когда мода на парики распространилась в большинстве стран Европы. Но тогда хороший парик был привилегией лишь богатых, рабочий человек не мог даже мечтать о парике, вынужденный существовать со своей лысиной. По богатству отделки и по форме парики в те времена даже судили о положении в обществе его владельца. Мастерство изготовления париков было известно немногим и передавалось по наследству, как сокровенная тайна и величайшая ценность.

Теперь мы поставим это дело на промышленную основу и наладим здесь, в Конотопе, производство отличных париков. Ведь самое главное у нас есть, и в изобилии! Лучшим материалом для изготовления париков являются натуральные волосы человека. Они красивы и легко поддаются различным видам обработки: мытью, окраске, химической завивке и пр. Однако натуральные волосы поступают в производство в ограниченном количестве, поэтому возникает необходимость в материалах, заменяющих их. Мы же полностью обеспечены натуральным сырьём!

Для переработки волос на КЗПЧП был создан пастижерный цех, научно-практические разработки для которого вела специальная группа в кожевенном бюро. Сбор волос был поставлен следующим образом. Каждая партия человечества осматривалась медиками и сортировалась в зависимости от состояния здоровья. По настоянию Залупленного, медикам вменили в обязанность и осмотр

7 років без взаємності

На карточці в мене
Три тисячі гривень
Ще дещо у столі
І дещо у банку
Велика сума
Вистачить неї
На посмішку
Чарівної Б'янки

прибывших на предмет наличия вшей. Случаев педикулёза было немного, всё-таки тяжёлые военные годы остались позади. После осмотра человечество отправляли на заготовительный участок, где обривали наголо. Нормальное сырьё для париков можно было получить только из человечества женского пола, потому что мужское было слишком коротковолосо. Да и у женщин стала наблюдаться тенденция увеличения коротких причесок, что плохо сказывалось на объемах волосяного сырья. Впрочем, ситуация уравновешивалась увеличением доли женского сырья в общих объемах поступающего человечества. К тому же, как было принято на КЗПЧП, под обработку волос была подведена солидная научная и технологическая база, что позволяло добиться высокого уровня производства даже при ограниченных объемах сырья.

Как известно, натуральные волосы обладают значительной сопротивляемостью к гниению, поэтому они устойчивы к биологическим воздействиям. Вот почему изделия из натуральных волос при правильном уходе и хранении очень долго сохраняют свои основные качества. Человеческий волос гигроскопичен, то есть способен впитывать влагу, а также глицерин, животные и растительные жиры. При этом объем волоса увеличивается на 10-25%. Не проникают внутрь волоса и остаются на его поверхности такие вещества, как минеральные масла, вазелиновое масло и вазелин. Щелочи и окисляющие вещества уменьшают прочность волос и усиливают их

способность впитывать воду, отчего волосы могут увеличивать свой объем в 2-3 раза. При натягивании и закручивании волос, смоченных щелочным раствором, происходит необратимое изменение формы волос, поэтому их можно завивать.

В ходе проведенных исследований оказалось, что волосы людей европейской группы по структуре являются идеальным материалом для изготовления различных пастижерных изделий. В этом утверждении нет никакого расизма. Это научные данные, проверенные много раз. Особенно ценны волосы, не подвергавшиеся окраске и сохранившие натуральный цвет. Они позволяют подобрать наиболее сходные оттенки с волосами основного контингента заказчиков. Тонкие и эластичные по структуре волосы европейской группы хорошо поддаются любой обработке. Чешуйчатый слой на этих волосах полностью сохраняется, поэтому при неправильной чистке и мытье они легко сваливаются.

На КЗПЧП поступали как окрашенные, так и неокрашенные натуральные волосы. Неокрашенные волосы после обработки и сортировки по длине поступали в производство. Отбирались волосы высшего качества: гибкие, мягкие, блестящие и шелковистые. Изделия из таких волос имеют естественный вид, окраска их более стабильна. Волосы парика можно укладывать феном, завивать щипцами, можно менять прическу парика.

Сперва на предприятии изготовлялось около трехсот пастижерных изделий в месяц, потом эта цифра возросла до полутора тысяч, а затем и до трех тысяч. Готовая продукция отправлялась во все уголки СССР, страны соцлагеря и даже на Запад, где нашла своё признание. Уже через год после начала работ по переработке волос участок окупил капиталовложения и стал приносить прибыль. Завод успешно шёл по намеченному пути достижения полной человекопереработки.

2003 г.

Нещасний випадок

Любіть Україну!

Володимир Сосюра

Він був у поганому гуморі. Тільки-но купив машину, чорне «Ауді», а тепер от доводилося вбивати її на скажено поганій дорозі. Якщо це взагалі можна назвати дорогою. В цій країні немає доріг, в цій країні лише напрямки! Він дратувався і скрипів своїми білими зубами, на які вгатив грошей не менше, аніж на машину. Але ж він хтів бути європейцем. Цивілізованою людиною, володарем досконалого рота у цьому темному царстві карієсів, пародонтозів та зубного каменю. То він і тратив гроші. Він був готовий платити за класні речі. За оцю надійну німецьку машину, за добре австралійське вино чи за престижні швейцарські годинники. Він знав ціну грошей и ціну речей, то тепер презирливо посміхався, коли вимушений був їхати цією клятою дорогою.

— В цій країні ніколи не було гарних доріг. І ніколи не буде!

Він не любив цю країну. Хоч народився і виріс тут. Він завжди почувався чужим. А коли перший раз побував в Європі, в справжній Європі, а не в якійсь Румунії або Польщі, то відразу зрозумів, що справжня його Батьківщина там. Де налагоджене життя, де люди цінують себе і свою працю, де спокій столітніх традицій, усталений та поважний. Не те що тут, у цьому болоті, де серед усіх процесів переважало гниття, тупе та непереборне, що не залишало по собі нічого. Перетравлювало людей, будівлі, усе. Затягувало в себе. Ось чому тут нічого не залишається! В Європі безліч старовинних містечок, з ратушами, соборами, цілими вулицями будинків, в яких люди жили століттями. А тут будинок, який був збудований до революції і вцілів донині, виглядав дивом. І був рідкістю. Чому там все залишалося, а тут усе зникало? Тому що тут було болото, ненажерливе і огидне. Там кожна людина, кожне покоління щось залишало по собі — черговий крок до упорядкування, ці кроки об'єднувалися і залишалися для прийдешніх. А тут все зникало, зникало швидко і невпинно.

Він згадав, як їздив з батьком в його рідне село. Велике село, до війни там мешкало більше чотирьох тисяч жителів, десь в Європі це було б невеличке містечко з площею, ратушею, церквою. Та тільки не тут. Коли вони з батьком приїхали, то села вже не було. Зовсім.

Тільки плями дурнокленикiв на місцях, де раніше стояли хати. Розгублений батько оглядався навколо і ледь не плакав. Вказував рукою: ось тут стояла наша хата. А зараз буяли кущі та дерева. Ось ця невеличка ямка, яку окупували лопухи, це наш погріб. Десь тут була дорога. А тутечки — лікарня. Якщо розгребти кущі, то можна було б побачити кілька цеглин — залишків фундаменту. А ось там школа. Була. А зараз трава та кущі. Він не повірив, що таке може бути та батько показав на сад.

— Це ж ми садили. Я садив. Ось яблуньки, ось там груші, онде вишні, он рядок слив. Абрикосів тоді не садили, бо вони вимерзали — клімат був інший.

Батько ходив серед дерев і згадував дитинство, як вони з друзями бігали тут щасливими повоєнними дітлахами. А він думав, що пройшло ж не так багато років. Ну, півстоліття з того часу, коли батько тут вчився. І років двадцять з тої пори, коли село вмерло. І за ці двадцять років все зникло. Болото зжерло усе. Поглинуло, засмоктало, наче сом макуху, як полюбляв казати тато.

Після тої поїздки він остаточно зворожів до цієї країни. Чужої та дикої. Країни, де люди не вміли ані жити, ані вмирати. Країни, у якій було поганенько з минулим, що там вже казати про майбутнє. Майбутнього тут не було і не могло бути. Бо тут болото, яке зжере все.

Він працював на іноземного інвестора, який збирався вкладати сюди великі гроші. Він би сказав тому пану, що це дурня, що треба тікати звідси, бо болото засмокче які завгодно гроші, розчинить їх в собі без усякого сліду. Але він був розумною і відповідальною людиною. Він робив свою справу і не ліз поперед батька в пекло.

Ось зараз їхав у село Шпилівка, десь недалеко біля кордону з Росією, щоб оцінити перспективи розміщення там курорту. Біля села були джерела мінеральної води та кілька озер, а ще багато лісів, повних дичини. То планувалося, що частина гостей буде займатися полюванням, а частина пити водичку і відпочивати на озерах. Близькість до кордону дозволяла сподіватися і на російських клієнтів, інвестор вважав, що Туреччина вже усім набридла і починається інтерес до відпочинку десь поблизу.

Може й так. Йому потрібно було провести попередню розвідку, визначитися з перевагами і недоліками місця. Якщо його вердикт буде позитивним, тоді сюди прибуде велика група проектувальників і оцінщиків, які візьмуться за справу більш детально.

7 років без взаємності

Соняшником ходжу за Вами
Немовлям прагну молока Вашого тіла
Як п'яниця бажаю горілку кохання
Щоб Ви мені лили і лили і лили.

Він загальмував перед дуже вже великою ямою. Машина неквапливо сповзла в неї, але все ж подерла днище. Він скривився. Оця дорога, точніше її відсутність, була першим великим мінусом проекту. «Пересеченная разпиздяйством местность», як зі знанням справи співав про ці місця пан Гребенщіков. Точніше не скажеш. Він їхав дуже повільно, минаючи ями і трохи роздивляючись навколо. Дика природа. Поля, що поросли кущами, а кой-де і деревами, ліси на далеких пагорбах, кілька озер, зарослих очеретом. Якби не стовпи ліній електромереж, можна було б подумати, що тут не ступала нога людини. До речі стовпи стояли наче дурні: дроти з них було давно знято.

А ось попереду ще один доказ, що люди тут є, чи, принаймні, були. Міст через якійсь струмок. Дерев'яний, зчорнілий міст. Виглядав непереконливо. Зупинив машину, вийшов, щоб перевірити споруду. Миттєво відчув спеку, від якої був захищений у салоні з кондиціонером. Скривився. Він не любив природи і не розумів оцих її красот. Природа була йому ворожа. Він був міською людиною, а кілька разів, коли опинявся на природі, то завжди натрапляв на якісь неприємності. То комарі покусають, то вжалить кропива, то дощ, то вітер, то водорості у воді. Він ненавидів природу, вважав, що людина повинна жити у місті, де все пристосовано для неї.

Він намагався залишатися у місті, але ось робота змусила їхати у ці дикі краї. Він заспокоїв свої дратування тим, що це робота, а роботу він поважав. То розстібнув комір сорочки, трохи послабив краватку і пішов дивитися, що там за міст. Якби не справа, то поїхав би геть, але треба було дістатися того клятого села. Пішки йти не хотів. Поплигав на мості, той наче трохи хитався, але не дуже загрозливо. Остаточним аргументом виявився слід вантажівки. Якщо вантажівка тут їздить, то і він проїде. Повернувся в машину і відчув радість.

Як йому було тут комфортно, у прохолоді, у спокійній джазовій музиці, у цьому шкіряному кріслі. Посміхнувся і рушив з місця, спокійно проїхав міст і почвалав далі, долаючи яму за ямою.

Коли днище знов заскреготало під ним, то подумав, що взагалі то не повинен був їхати. Сюди послали іншого фахівця, який повинен був зробити обстеження. Але він зник. Так-так, зник! Це могло статися тільки в цій країні! Серйозна людина, гарний спеціаліст, поїхав зробити обстеження і зник. Темна історія, казали, наче він тут одружився і залишився жити серед лісів. Дурня! Зламати кар'єру! Але головне — залишитися тут! У болоті! Це самогубство. Ось він жив у цій країні лише тому, що заробляв гроші. Він робив накопичення, купував акції, щоб років через десять-п'ятнадцять забратися звідси і поїхати жити до Європи. Скоріш за все у Мюнхен, таке велике і догледане місто.

Після того, як зник той хлопець, попрохали поїхати його. Він погодився, хоча курорти не було його спеціальністю, він більше працював по підприємствам переробки. Але за кілька днів роботи обіцяли хороші гроші, то він поїхав у цю глушину. Він вже подумав, чи хоч люди тут є, коли побачив попереду коня та віз, навантажений цілою горою трави. Та гора загрозливо коливалася на кожному вибої. Поступово нагнав віз, посигналив, щоб той узяв в бік, обігнав. У дзеркало заднього виду побачив, що возом керував якийсь кумедний дід у кожушку і фуражці з великим козирком. Анекдот. Тому діду могло бути і біля п'ятдесяти, але вже пустий рот, все обличчя у зморшках, виглядав руїною. Люди не жили тут довго, болото жерло їх, висмоктуючи вщент, а вони й не опиралися. Пили собі горілочку та й годі. Так було, так є, і так буде завжди.

Він не вірив, що в цій країні щось може змінитися. Коли була помаранчева революція, багато його колег бігали з палаючими очима і казали, що країна становиться іншою. А він сміявся, він не вірив в це. Болото, завжди залишиться болотом. У цій країні усе тече і нічого не змінюється. Усе тече і нічого не залишається. Коли його знайомі

Статистика

5,67% населених пунктів Сумщини не мають під'їздів з твердим покриттям.

потім розчаровувалися, він лише посміхався. Він знав, що воно буде. Це болото поглине усіх, затягне усіх гниттям і не залишить слідів.

Він думав про все це, але не забував слідкувати за дорогою. Об'їхав велику калюжу, здерся на невеличкий пагорб і побачив село. Розсип хатинок між городів та дерев. Вдивлявся, де може бути сільрада. Але усі хатинки, як хатинки, нічого особливого. Тільки під'їхавши поближче, роздивився крамницю. Біля неї сиділо кілько чоловіків і дудлили пиво. Було всього тільки чверть на дванадцяту, а вони вже дудлили пиво. Він не здивувався, бо знав про суцільне пияцтво по селах. Болото.

Пригальмував, відкрив вікно.

— Не підкажете, а як проїхати до сільради?

— А хто вам там потрібний?

— Голова.

— Так я голова.

З п'ятьох чоловіків виокремився один, років під шістдесят, трохи накульгував, був одягнений у вигорілий мундир незрозумілого кольору з кількома латками, бруднуваті штани та калоші. На голові у голови був військовий кашкет з якимось орлами і величезним козирком.

— Я з Києва, я вам вчора телефонував.

— А, пам'ятаю. Ну, то поїхали!

Він тільки напружився, що прийдеться впускати цього брудного дурня у машину, як голова узяв один з велосипедів, що стояли під крамницею і прудко рушив з місця. Як виявилося, у цьому селі велосипед міг рухатися швидше «Ауді». Бо машині приходилося вишукувати траєкторію руху, щоб не вскочити у калюжі, тоді як велосипед легко скакав по стежках. Та все ж доїхали. Сільрада уявляла собою стареньку хатинку, так глибоко поглинуту землею, що вікна були на висоті не більше півметра, а до дверей в землі вирубали хід. Болото поглинає.

— Зараз, відчиню.

Голова борсався з замком, нарешті стягнув його і відчинив двері.

— Проходьте.

В сільраді було сирувато і прохолодно.

— Сідайте. До речі, як вас звати?

— Юрій Борисович.

— А мене Павло Степанович. Доброго дня поближче.

— Доброго дня.

— То чим можу допомогти?

— Мені потрібні данні про ваше село. Населення, площа загальна, площа лісів і полів, таке інше. І карта, у вас є карта сільради?

— Карта? Навіщо нам карта, ми тут усе як свої п'ять пальців знаємо! Може чаю?

— Ні, дякую, краще інформація.

— А навіщо вам вона?

— Я проробляю один інвестиційний проект, подробиці розголошувати не можу, але, якщо проект буде здійснений, вашому селу дуже пощастить.

— Цегляний завод хочуть будувати?

— Завод?

— Еге ж. Його вже тричі намагалися побудувати. Перший раз ще до війни, потім при Брежнєві і десь років сім тому.

— Але не побудували?

— Ні. Глину треба ж було зі Шпилівських пагорбів брати, а як ти її візьмеш? То ви теж хочете цеглою займатися?

— Я не можу розголошувати деталі. Яке тут населення?

— Триста двадцять чотири людини.

— Так мало?

— Ага. По нормам нас давно повинні були ліквідувати, як сільраду. Та нікуди нас приєднувати. Ми далеко від інших сіл, то нас і залишили.

— Більшість людей пенсіонери?

— Так, десь двісті п'ятдесят пенсіонерів. Інші — передпенсійного віку. Молоді майже нема. Он Марічка одна з небагатьох.

Голова показав рукою на двері, в яких з'явилася дівчина у квітчастій сукні.

— Добрий день.

Вона трохи кивнула головою і пішла в сусідню кімнату. Голова радісно дивився на неї.

— Наша розумниця. Усі справи веде, комп'ютер знає!

Юрко не звернув уваги, ані на дівчину, ані на радість голови.

— Тобто людей працездатного віку небагато?

— Та майже зовсім немає. Марічко, зроби нам чаю!

— Ні, дякую.

— Та як ні, чай гарний, липовий, з медом. Спробуйте.

— А як із землею? Вона у вас розпайована?

— Так. Рілля розпайована, а ліси, звісно, ні. Ліси у держави.

— Але рілля не використовується?

— Та нікому тут її використовувати. І земля тут погана, то пісок, то суглинки. Б'єшся, б'єшся, а врожаї нікудишні.

— То не б'єтеся.

Голова не помітив злої іронії Юрка.

— Еге ж. Ще городи люди садять, а рілля заростає.

Це був плюс для проекту, бо землю можна було дешево викупити.

— Погано, що у вас карти немає.

— Та погано. Карта була, тільки мій попередник, царство йому небесне, спалив її.

— Навіщо?

— Грубу розтопляв. Він у сільраді і жив. Якось прокинувся вночі від того, що змерз. Зима була морозна. Вирішив грубку розпалити, он ту. Світла не було, ми давно вже без електроенергії, так він навпомацки узяв зі стола папірець якійсь, кинув в грубку, трісок зверху і розпалив. А вже вранці з'ясувалося, що то карту він. Ось так.

— То у вас електроенергії нема?

— Нема. Третій рік вже. Як дроти з лінії вкрали, так і нема.

— Зачекайте, ви ж казали що ота дівчина...

— Марічка!

— Еге ж, Марічка, що вона на комп'ютері працює.

— Вона може, але не працює, бо без електрики той комп'ютер ні до чого.

— А як же ви живите без електрики?

— Та нічого, звикли вже.

— А телевізор?

Юрко сам телебачення не дивився, але знав, що для простих людей це найголовніша забава.

— А в нас все одно нічого не приймало.

— Чого?

— Так пагорби навкруги, а ми як у сідловині. Коли колгосп тут був, то зробили передавач. Тоді приймало. А коли передавач вкрали, то перестало. Ми вже багато років без телебачення. Слава богу, хоч телефон залишився. Можна в район подзвонити. А то зовсім би, як на острові.

— Так, дикуваті тут у вас місця.

— Але красиві. До нас один художник з Харкова приїздив, так казав, що це в нас Слобожанська Швейцарія.

Юрко сховав посмішку. Він був в Швейцарії і розумів, що тутешні здичавілі краєвиди схожі більше на якісь пампаси.

— Добре. Ну що, поїдемо покажете мені село, я й карту трохи накидаю.

В сільраді було прохолодно, але пахло сирістю і ще чимось неприємним (Юрко не знав, що мишами). До того ж літало кілька мух, до яких Юрко відчував відразу. Скоріше б у машину.

— Підемо. Тільки чаю вип'ємо і підемо.

— Поїдемо.

— Ні, що ви! Вашій машині хороші дороги потрібні, а тут бозна що в нас. Відразу зав'язнете. Пішки прийдеться.

Юрко с жалем глянув на свої черевики за двісті п'ятдесят доларів. Пожалкував, що не узяв взуття подешевше. Голова його погляд вгадав.

— Та ви не хвилюйтеся. Я вам калоші дам, або чоботи резинові. І одежу дам немарку, а то у вас такий костюм серйозний, щоб не забруднили. Марічко, ну як там чай?

— Зараз, самовар роздмухую.

— Гарна дівчина. Вона в нас і за кордоном жила, кілька років. А потім повернулася, каже, що вдома краще. Молодець.

Голова посміхався і якось солодко дивився в кімнату, де була Марічка. Чи він її поре, що так дивиться? А про закордон, Юрко все зрозумів, ким вона там була. Якось Юрко був на курсах підвищення кваліфікації у Будапешті. Там з'їхалося кілька сотень спеціалістів з Центральної та Східної Європи. Насичена програма, багато тренін-

Пряма мова

Микола Хвильовий,
клясик:

— Надходила осінь. І знову незносно пахло жовтим диким воском, і самотньо виглядала веранда санаторійної зони. Тільки калинники цвіли ще гарячим цвітом. І чути було, як за рікою ричить той страшний Шпиль — «гр-р-р-р-р».

гів і семінарів. Так як частину грошей на семінар дав Європейський союз, то увечері йшли заходи культурного обміну. Готували національні страви, гоцали національні танки, співали пісні. А якось усім роздали анкети, щоб кожний написав про власні стереотипи стосовно інших країн, представники яких приймали участь у семінарі. Стереотипи були різні, але про України був один: батьківщина проституток. Далі з великим відривом йшли Шевченко (не Тарас), брати Клички, хтось навіть згадав і про Ющенко. Але для більшості Україна були краєм, звідки приїздили проститутки. Юрко ніколи не гордився власною країною, а тоді почав соромитися і казати, що він з Білорусії. Там, звісно, тиранія, та це йому здавалося менш образливим.

— Ось і чай.

Марічка принесла самовар, справжнісінький самовар, що поважно гудів. Юрко дивився на нього з острахом, наче на кам'яну сокиру. Марічка принесла тарілку якихось коржиків, горщик з медом і ложки. Голова покопався у столі і дістав звідти пляшечку.

— Коньяк, спеціально для дорого гостя зберігав!

— Дякую, я не вживаю.

— Чого?

Юрко не став розповідати, що його батько сильно пив і помер від цирозу печінки, а він не хотів повторити його долю. До того ж він відчував себе європейцем, а вони п'ють не багато, хіба що келих сухого вина. Та не треба метати бісер перед свинями. То обмежився коротким:

— Я ж за кермом.

— Та ми трішечки, для вигляду! Поки селом походимо, воно вивітриться.

— Ні, дякую.

— Ну я тоді сам. І простенького.

Голова сховав коньяк у стіл, дістав звідти іншу пляшку з подертою етикеткою.

— Настоянка. Для здоров'я.

Сміливо налив собі майже півчашки, потім додав заварки і трохи окропу з самовару. Сьорбнув і закатав очі, показуючи, що знаходиться на сьомому небі від задоволення. Юрко налив трохи в чашку і собі. Спробував. Ледь не скривився. Він любив каву, натуральну чорну каву, яку зранку варив собі. А оці всі бидлячі напої не про

нього. Поставив чашку, вирішивши терпіти, поки голова насолодиться досхочу. Але той не примусив себе чекати, у кілька ковтків здолав чашку, захрумтів коржиком.

— Марічка, дякую!

— На здоров'ячко.

У дівчини був приємний голос. Такий був у одної проститутки, яку Юрко інколи замовляв собі в Києві. Вона була викладачкою у школі, а вечорами підробляла. Не те щоб в неї не було грошей, просто вона хотіла мати більше. В неї була машина, вона їздила у відпустки по Європі, щось там відкладала на старість. Розумна жінка, Юрко поважав таких людей, які не підкорялися болоту.

— Ось, одягайте.

Поки Юрко думав, голова встиг принести гумові чоботи та комбінезон.

— А так я не пройду?

— Ні, що ви. Вчора був дощ, а ми ж тут серед пагорбів, все до нас потекло. Зараз сонечко, але щоб висохло, кілька днів потрібно.

Юрко одяг чоботи, вправив у них штани.

— Піду так.

— Ну, як хочете. Марічка, ми пішли.

— Добре.

Вийшли з сільради. На вулиці було парко, наче в тропіках.

— То куди підемо?

— Навколо села, мені потрібно тут все обдивитися.

— Добре, пішли.

Голова узяв під козирок, він був у тому ж кумедному військовому кашкеті.

— Це що у вас? З армії залишився?

— Ні, зять подарував. Красивий?

Голова щиро посміхнувся, явно хизуючись зі свого кашкета. Юрко дивися по боках. Село дійсно було розкидане серед порослих лісом пагорбів. Трохи дальше блищала на сонці річка та кілька озер, порослих очеретом.

— Риба там є?

— Є. Карась, короп, плотва буває.

— А що за річка?

— Шпилівка. Село в нас Шпилівка і річка так зветься, бо вона тут недалеко і починається.

— А чого назва така у села?

— Тут колись пани жили, Шпилі на прізвисько. По ним і село назвали.

— Зрозуміло. А оті ліси, на пагорбах. Вони довго потім йдуть?

— Довго. Кілометрів двадцять, аж до кордону з Росією.

— А річка теж туди тече?

— Теж туди.

— Озера глибокі?

— Бозна. Там джерела холодні. На два метра пірнеш, вже ноги зводить судомою. А до дна ніхто і не пірнав.

— Зрозуміло. А чого так хати розкидані дивно?

— Хати по пагорбках стоять, щоб коли повінь весною, то не затопило. Весною ж тут море ціле.

— Якось рідко стоять.

— Раніше густіше було. Бо ж людей більше жило. Цілі вулиці були. Тут до війни дві тисячі дворів було, одних колгоспів аж три та ще торф'яний завод. А потім почали люди тікати звідси, хати кидали, і воно рідко так і залишилося.

— А чого тікали?

— Та як сказати. В колгоспі робити приходилося багато, а грошей зась. До того ж край у нас такий, особливий.

— Чим особливий?

— Ну, багато тут усякого. Якби воно сказати. Ну, такого, що людей лякає.

Юрко зупинився, подивився на голову.

— Що саме?

— Ну, ліси навколо. Історії різні, що в тих лісах живе.

— Вовки, чи що?

— І вовки є.

— І що, злякалися вовків?

— Та як сказати.

Голова щось м'явся, та Юрку його хвилювання було не цікаве.

— Давайте он на той пагорб зайдемо.

Юрко прикинув, що з пагорбка можна буде намалювати карту-схему Шпилівки, зобразивши і село, і околиці. Подерлися. Юрко був молодий, слідкував за своїм здоров'ям, займався вправами, ходив в басейн та на масаж, то швидко випередив голову, який крехтів десь позаду, а потім ще й зупинився перекурити. Коли старий виліз, Юрко вже малював.

— Диви, як ти добре вмієш.

— Вмію. А то попід лісом хати, вони що, покинуті?
— Покинуті.
— А чого?
— Та сумно було там людям жити, вони в село і переїхали. Ліс все ж.

Юрко малював і думав, що в принципі, місця придатні. Ліси є, озера можна об'єднати і розрити, зробити нормальний пляж і причал для яхт. Окремо місце для риболовлі. Он на тому схилі можна зробити непогану лижну трасу.

— Як у вас тут, сніг взимку є?
— Є, як же без снігу? У лісі так стільки його лежить, що й не пройдеш!
— Слухай, а що то за будівля?

Юрко побачив на одному з дальніх пагорбів якісь дивні башти, що стирчали серед дерев.

— Де?

Голова здивовано запитав и почав дивитися зовсім в інший бік.

— Та не там. Онечки!
— Не бачу.

Голова наче не хотів дивитися куди треба, то Юрку довелося узяти його за плечі, розвернути, а потім ще рукою вказати.

— Он, башти якісь. Що то воно таке?
— Башти? Які башти? Звідки тут башти, що ви таке кажете!

Пряма мова

Владюша Бар-Кончалаба,
автор бестселера «Сто чудовиськ України»:

— Людина, яка бачила погляд Шпиля і залишилася живою, вже не може поїхати зі Шпилівки, бо за межами сільради у них починаються кошмари та нервові зриви. Частіше за все, після зустрічі зі Шпилем залишаються в живих красиві дівчата, то можна припустити, що в чудовиська є якісь естетичні почуття. Спроб Шпиля вступати у статевий контакт з жінками зафіксовано не було. Більшість дослідників вважають, що фон Шпіл створив чудовисько безстатевим, щоб полегшити контроль над ним.

Він казав це так впевнено, що Юрко засумнівався й сам почав вдивлятися. Але башти були. Дві. І дах якогось великого будинку можна було розгледіти серед дерев, які колихав вітер.

— Та он же башти! І дах видно. Що воно таке?

— Я...

Голова, мабуть, хотів щось збрехати, але не вигадав, що саме. Юрко посміхнувся і закачав головою. От вже дурень. Навіть збрехати добре не вміє. Це головна біда цієї країни — люди не вміють нічого робити. Сантехник може не вміти закрутити кран, автослюсар може не знати, як ремонтувати машину, продавець може гримати на покупців — тотальна непрофесійність. Господи, в цій країні навіть проститутки не знають своєї справи. Скільки разів було, коли дівчата починали розповідати йому якісь сльозливі історії про свою долю. Хіба він платив їм за те? Прийди, відсмокчи, як треба, отримай гроші і йди плач десь у іншому місці! Нічого не вміють. Ось цей голова, він же політик, хоча б і місцевого штибу, але він повинен вміти брехати! Не вміє. Проклята країна, де більшість не вміє робити свою справу!

— То що воно таке?

— Ото?

— Ото.

— А! То колишній панський будинок.

— Тих самих Шпилів?

— Так, тих самих.

— І хто там живе зараз?

— Ніхто.

— Що, така велика будівля пустує?

— Так. А кому вона потрібна?

— Могли б розмістити там сільраду, а то вона у вас наче в погребі.

— Що ви таке кажете? Сільрада повинна бути поруч. А це за кожною довідкою пертися аж на ті пагорби! До того ж, будівля дуже велика, спробуй її витопи взимку. Ніяких дров не вистачить.

— І довго вона порожня стоїть?

— Та майже з самою революції.

— Що і при комуністах не використовували?

— І при комуністах. Кажуть, вони там спробували санаторій відкрити. Та не пішло в них, з тієї пори пустий будинок і стоїть.

— А як це його не розікрали, коли він пустий стоїть?

— А куди ти його подінеш? Він з великих каменів складений, без крану не потягнеш, а кран туди не запроториш.

— Так що він, цілий стоїть?
— Та стоїть.
— А кому він належить?
— Нікому.
— Цікаво-цікаво.
— А що там цікавого?
— Ну, така будівля не освоєна стоїть.
— Там що там за будівля? Руїни самі. І місце там погане.
— Чим погане?
— Ну, на пагорбі, вітер там завжди, он бачите, як дерева гойдає.
— Вітер це добре, можна буде вітряки поставити.
— Які вітряки?
— Сучасні. Будуть електрику виробляти. А будинок можна відремонтувати.
— Який будинок?
— Панський, який же ще.
— Що ви таке кажете? Юрію Борисовичу!
— А що?
— Там місце погане. Там людина, як побуває, відразу хворіти починає!
— Чого б це?
— Кажуть, що панів колиро зстрілювали, то вони прокляття на клали.
— Ну, це дурниці.
— Чесне слово!
— Дурниці! Пішли подивимося, що воно за будинок.
— Куди?
— Туди!
— Я не піду!
— Стежку покажи.
— Далеко дуже.
— Як далеко, кілька кілометрів всього!
— Серце в мене болить. Не можу на той пагорб дертися. І взагалі, в мене робота ще, довідки оформлювати. Пішов я.

Голова зненацька побіг вниз до села. Юрко здивовано подивився йому в спину. Подумав, що, мабуть, у голови якісь інтереси в колишньому панському будинку, що не хоче туди вести.

— Та сам піду, не маленький.

Юрко ще кілька хвилин домальовував схему, потім зробив замальовку башт. Оцей панський будинок, він дуже змінював си-

туацію. Це ж майже палац, якщо його реставрувати, то можна бути притягати увагу клієнтів обіцянками пожити, як колись жили пани. Якщо зрубати дерева, то з будинку буде гарний вид і на село, і на озера. До того ж, дозволів на реконструкцію треба куди менше, аніж на нове будівництво, тим більше в лісі. Цікавий проект, він подобався Юрку все більше.

Подивився, як краще йти до панського будинку. Можна було по краю пагорбів, але це робити великий гак. А можна через село, напростець, але потім дертися вгору. Юрко вирішив йти напростець. І почвалав потроху. Чоботи були малуваті, ноги, які звикли до якісного взуття, парилися у гумі, але Юрко так захопився проектом, що не звертав уваги ані на це, ані на спеку чи сліпнів, які зухвало сідали йому на обличчя і намагалися відразу вкусити.

Швидко спускався до села, десь попереду іноді маячив кашкет голови. Скоро Юрко спустився у село і пішов стежками, які тут були за вулиці. Йшов проміж бур'янів, курячих та гусячих виводків, двічі навіть зустрічав свиней, що ніжилися у багнюці, ховаючи голови в тінь. Людей майже не зустрічав, тільки бачив кількох бабусь, що поралися на городах.

Юрко трохи заблукав у стежках, та потім узяв орієнтиром пагорб, де був панський будинок і йшов навпростець. Скоро пройшов повз останню хату і почав підніматися вгору. Дивно, але на всьому схилі не було жодної стежинки, наче ніхто тут і не ходив. І траву тут не косили, хоча на інших схилах жовтіли скирти сіна. Та Юрко не думав про це, а намагався йти скоріше, щоб побачити той будинок. Втирав піт, зняв краватку і запхав у кишеню, уявляв, як потім злізе з пагорбів, сяде у «Ауді» і до самого Києва буде мчати у прохолоді та комфорті. А ще в нього в машині невеличкий холодильник, в якому літр апельсинового соку. Сам надавив зі свіжих апельсинів вчора увечері. Холодний апельсиновий сік.

Від таких думок Юрку робилося легше.

— Стійте! Стійте!

Він так замислився про сік, що не відразу зрозумів, що це його кличуть. Зупинився, внизу за ним бігла дівчина. Юрко не відразу впізнав Марічку.

— Що таке?

— Дядьку погано! З серцем! Відвезіть його до лікарні!

Юрко навіть зробив крок вниз, але зупинився. Бо зрозумів, що вона бреше. Не вміє цього робити, а бреше. Юрко роздратувався.

— Не треба мені локшину на вуха чіпляти!

Поліз вгору з новим завзяттям. Чоботи ковзались по розпареній сонцем траві, але він йшов і йшов.

— Не йдіть! Не треба! Це небезпечно!

Марічка дуже запихалася, але кричала якомога гучніше. Юрко не звертав на ті крики уваги. Він думав про те, які там інтереси у цих людей, що вони ховають панський будинок. Підозрював щось нісенітно дрібне. Можливо сільський голову був матеріально відповідальним за будинок. Щось там продав і тепер боїться, що це випливе. Або дозволяє комусь там жити за гроші.

— Не йдіть! Стійте! Не треба! Там чудовиська!

Юрко посміхнувся, почувши це. Чудовиська? Та вся ця країна і є чудовисько. Болото, яке зжирає усіх, хто тут залишиться. Оце дійсно чудовисько! А усе інше — дріб'язок.

Юрко дерся далі, ось вже перші дерева, що росли на пагорбі, а серед них будинок. Юрко так вдивлявся вперед, що не звернув уваги на широку стежину, витоптану в траві на краю ліса. Майже біг проміж дерев, а потім зупинився, зачарований будинком. Величним, складеним з кам'яних брил. Будинок був схожий на замок з казок. Вузькі високі вікна і дах, який ховався серед гілок дерев, що росли майже впритул з будинком. Юрко подумав, що не дивлячись на те, що всередині, зовнішній вигляд панського будинку, виправдовував найсміливіші його очікування. Це будинок, та що там будинок, палац!, він буде золотим, він принесе багато грошей своєму господарю.

Юрко замислився. Він вже давно думав про те, щоб почати власний бізнес. Ні, йому подобалася його робота, тим більше, що платили йому добре. Але одна справа робити на дядю, а інша — на себе. В нього є деякі заощадження, є люди, які довірять йому гроші. Написати в доповіді, що негативні фактори в проекті переважають. Вказати на слаборозвинуту інфраструктуру: погані дороги, відсутність електрики, бідність робочих ресурсів. А ще загроза підтоплення, законодавчі проблеми з викупом лісів та водних об'єктів, та багато чого. Нехай інвестор шукає інше місце, а він почне тут свій бізнес.

Юрко зачаровано дивився на палац. Його завжди вражали споруди, навіть якісь корпуса заводу він знаходив більш красивими, аніж краєвиди природи. А цей же палац дійсно був наче з казки. Юрко пішов уздовж стіни по широкій стежині. Вступив у якусь яму. Придивився — яма була зроблена у вигляді людської ступні, тільки разів в десять більшої. Мабуть, якісь туристи пожартували. Йшов

далі, міркував, що в палаці десь три поверхи. Причому справжні, по чотири метри заввишки кожний! Може, навіть, і більше. Раніше люди розумілися на будівництві. Це вам не хрущовки.

Юрко обходив палац і дивувався його розмірам. Величезний. Десь метрів сімдесят на п'ятдесят. Оце так споруда! Зробити великі номери і сюди будуть їхати з усього світу. Старовинний замок у мальовничому місці, з можливостями полювання і відпочинку на воді. Спокуслива пропозиція!

Юрко зупинився. Ні, він знав, які чекатимуть труднощі. По-перше, вибити усі необхідні дозволи. Любому, навіть найпростішому проекту у цій країні потрібні гори дозволів. І кожен дозвіл вимагає грошей або знайомств, чи і того і того. В кожному проекті від шести до вісімнадцяти місяців відводиться саме на дозволи. Цією країною рулить бюрократія і дозволи це її хліб. Потім треба буде знаходити інвесторів, можливо, брати кредити, битися за вихід в нуль. Юрко знав свою справу і розумів, що перед ним амбітне завдання. Але це тільки додавало йому наснаги. Вивести цей проект в лідери і продати на зльоті. Він зовсім не збирався займатися цим проектом усе життя. Він не вірив в цю країну, він знав, що тутешнє болото зжере всіх і кожного. Єдиний вихід, це швидко зробити справу і втекти у тиху та спокійну Європу. Ось так він і зробить. Юрко посміхнувся, бо йому було приємно відчувати, що він зробить це болото. Зробить і втече на цивілізовану землю, де культура і такт, де люди вміють робити свою справу якісно.

Юрко відчув, як землю під ногами затремтіла. Здивувався. Що це за сейсмічні процеси? Він би подумав, що йому здалося, але тремтіння повторилося. І ще. І ще. Юрко відчув, як позаду на нього насувається щось нестерпно велике. Він озирнувся і закричав. Він був спокійною і виваженою людиною, він ніколи не кричав, навіть коли був роздратований. Якось він побачив, як продавець у дорогому магазині обважила його. Тихесенько попросив покликати менеджера і доповів, що ходить в цей магазин і погоджується на досить великі ціни тільки заради сервісу. А якщо його ганебно дурять, то це йому не подобається. І він може не ходити більше в цей магазин. І розповісти друзям. Менеджер вибачився, а продавця звільнили. Якось Юрко купив пральну машину, більш сучасну та економічну, ніж та, що була. Спеціаліст з магазину встановив машину, а наступного тижня вона затопила сусідів. Чогось не закріпили шланг. Юрко пішов в магазин, там його послали. Юрко не став кричати, він винайняв адво-

ката і почав судитися. Витратив великі гроші, але змусив магазин заплатити за все. Навіть коли якийсь нахаба в'їхав в його машину, Юрко не кричав. Почав судитися, але в нахаби не виявилося жодного майна. Усе на жінці. Нахаба сміявся і жартував, що нічого з нього не візьмеш. Юрко спокійно знайшов людину з прокуратури і той притиснув нахабу. Юрку заплатили за ремонт, а скільки вже нахаба віддав прокурору, невідомо.

Юрко всіма цими подвигами зовсім не хизувався. Погоджувався, що якщо порахувати час, витрачений їм по кожній справі, то він залишився в збитках (його час коштував дорого!). Але Юрко вирішив, що не дозволить болоту зламати себе, то ніколи не кричав, а домагався свого.

Тим дивніше було те, що він закричав зараз. Закричав, притиснувся спиною до кам'яних брил панського палацу і зрозумів, що вмирає.

Так і вийшло. Внизу, біля пагорба, почувши страшний крик, заплакала Марічка. І пішла додому.

Через кілька днів в Шпилівку приїхав чоловік на великому чорному позашляховику. Попрямував до сільради. Голови як раз не було, а Марічка щось друкувала на розбитій машинці.

— Добрий день.

— Добрий.

— А де голова?

— У районі.

— А ви, Марічка?

— Так.

— Я брат Юрка.

— Кого?

— Хлопця, який загинув.

— А. Мої співчуття.

— Дякую.

Брат сів і подивився на Марічку, яка перестала друкувати і дивилася кудись в бік.

— Як він загинув?

— Що?

— Як він загинув?

— У прокуратури спитайте, вони ж справу вели.

— Слухай, дівчинко, я багато років пропрацював у прокуратурі, то не кажи мені, що і в кого питати.

У голосі брата метал, Марічка лякається цього голосу.

— Як він загинув?

— Впав з пагорба у річку.

— Не бреши.

— Я чесно кажу!

— Не бреши. Юрко під дулом пістолета не пішов би на край кручі. Він був обережний і поміркований. Кажи, що сталося насправді.

— Я не знаю.

— Знаєш. Ти не вмієш брехати, то я бачу, що ти знаєш. Хто вбив Юрка?

Марічка плаче.

— Хто вбив його? Дівчино, краще розкажи. Я не піду звідси, поки не дізнаюся правди.

Марічка плаче.

— Слухай, я бачу, що ти непогана дівчина. То я не хочу лякати тебе. Просто скажи правду і я піду звідси. Хто вбив його?

Марічка плаче. Брат чекає.

— Ну добре, поплакала й годі. Тепер кажи. Хто?

— Це Він.

— Він?

— Він. Той, хто живе у палаці.

— Що? Що ти верзеш! Тільки не думай мене обдурити!

— Це він.

— Хто він? І що за палац?

Брат відкриває папку, яку тримає у руках. Дістає звідти замальовані Юрком башти.

— Оцей палац?

Марічка киває головою.

— То хто, він?

— Шпиль.

Марічка шепоче це слово і втягує голову, наче чекає удару.

— Хто?

— Шпиль.

— Що за Шпиль?

— Чудовисько.

— Яке чудовисько?

— Вбивче. Він вбиває всіх, хто підходить до палацу. Я казали Юрку не йти, я благала, але він не повірив!

— Зачекай! Поясни про Шпиля. Він бандит?

— Він — чудовисько.

— Що ти маєш на увазі?

— Він — чудовисько.

— Я зрозумів, що чудовисько! Звідки він тут узявся, кому підкоряється і чому він так охороняє той палац!

— Бо то його палац!

— Що?

Марічка непритомніє і падає на підлогу. Брат піднімає її, садовить на стілець, тримає. Сам лізе у папку звідки дістає книгу Владюші Бар-Кончалаби «Сто чудовиськ України». Гортає її. Знаходить статтю «Шпиль» і занурюється у читання.

Чудовисько №96. Шпиль.

Інші назви: Волохань, Будголем, Павук, Йеті, Ентомолог.

Визначення: людожерна істота.

Місце мешкання: околиці села Шпилівка Краснопільского району Сумської області.

Кількість контактів з людьми: 15–20 на рік. Майже усі смертельні.

Особливості контактів: Всі випадки траплялися біля старого панського будинку.

Історія чудовиська: Палац належав панам Шпилям, як їх звали в народі. Насправді їх прізвище було фон Шпіл. Дворяни з німців, при Катерині вони отримали великі маєтки на Слобожанщині та поступово спустили все, окрім родового села Шпилівки, куди у 1902 році повернувся відставний штабс-капітан Олексій Германович фон Шпіл. З жінкою та двома дітьми він оселився у великому батьківському будинку серед села. Займався сільським господарством, поставив лісопильню і намагався відкрити цегляний завод. Та влітку 1905 року в Шпилівці спалахнули заворушення селян, які вимагали збільшити їх наділи, особливо по лугах та лісу. Отримавши категоричну відмову фон Шпіла селяни рушили на його будинок і спалили той вщент. При пожежі загинули малолітні син та донька фон Шпіла, а його жінка отримала важкий удар по психіці, після якого вже не змогла відновитися. Наступного ж дня у Шпилівку прибула рота солдат, заворушення були придушені, сім ватажків повстання були засуджені до страти, а декілька десятків найбільш активних бунтівників відправлені до Сибіру.

Багато хто чекав, що після таких подій фон Шпіл продасть маєток та поїде геть, однак той вирішив залишитися. Більш того, фон

7 років без взаємності

Хтось показав мені
На Моніку Белуччі
Та мені Ви гарніша
Чим італійська сучка.

Шпіл почав будувати новий будинок, тільки вже не в селі, а на пагорбі. Щоб будинок неможливо було спалити, фон Шпіл вирішив будувати його з кам'яних брил, які привезли залізницею аж з кар'єрів біля Катеринославу (нинішній Дніпропетровськ). Щоб доправити брили зі станції до міста будівництва, треба була наймати візників. Платити місцевим селянам фон Шпіл не хотів, а візники з інших сіл боялися пропонувати свої послуги через погрози шпилівських.

Тоді фон Шпіл поїхав у подорож. Достеменно маршрут її невідомий, казали, що пан їздив у Житомир, де купив у одного рабина велику таємницю, що давала можливість робити людей, наче хліб. Замішавши тісто по спеціальній рецептурі, фон Шпіл кілька тижнів тримав його у великому чавуні, чекаючи поки воно достигне. Потім вивалив тісто на стіл і зліпив людину — величезну, як слон. Потім фон Шпіль зробив ще щось. Селяни шепотіли, що вмив тісто людської кров'ю. Але чи насправді так було, чи це лише плітки — невідомо. Відомо лише, в кінці усіх процедур тісто зненацька перетворилося на велетенську людину. Зріст її був майже п'ять метрів, а сила була така скажена, що людина могла виривати з коренем великі дерева. Ось цю силу і використав фон Шпіл, примусивши людину таскати кам'яні брили зі станції. Робилося це в ночі, але швидко стало всім відомо, бо коли йшов велетень, то тремтіла земля і серця людей наповнювалися жахом.

Місцеві жителі писали скарги в губернію і Петербург, та фон Шпіл платив хабарі і заминав справи. Коли ж в Шпилівку таки приїхала комісія, то брили вже були не тільки перенесені, а й складені у величний палац. Комісія ходила залами того палацу, не побачила нічого підозрілого, до того ж вже був накритий стіл. Увечері наступного дня п'яна комісія з торбами подарунків вирушила геть, а селяни

замовкли, очікуючи на біди. І дійсно біди почалися. Спочатку пропало кілька чоловіків, що ходили вночі до панського лісу, щоб вкрасти дров. Потім зник пастух, який гнав череду панським полем. Потім зникли рибалки, що насмілилися ловити рибу в панських озерах. Люди зникали і ніхто їх більше не бачив. По них залишалися тільки сліди, величезні сліди велетня, що служив фон Шпілю.

Ніхто не знав, як виглядає той велетень. Бо він вбивав кожного, хто бачив його, а кому пощастило залишитися в живих, той божеволів і не міг нічого розповісти. У Шпилівці був великий страх. Кілька хоробрих чоловіків поїхали в місто і повернулися зі зброєю і вибухівкою. Вночі вони пішли на пагорб до панського будинку і єдине, що залишилося по них, це страшні передсмертні зойки у темряві. Більше ніхто не намагався вбити велетня. Його боялися і з ним змирилися. Тим більше, що якщо не чіпати панських володінь, то велетень, якого усі почали звати Шпиль, нікого не чіпав. Селяни слали прокльони фон Шпілю, та майно його залишалося недоторканим.

Так було аж до революції. Вже палали панські будинки по сусідніх селах, а на палац фон Шпіла селяни боялися і подивитися. Аж поки в село не заскочив загін червоних моряків з Севастополю. Почувши про страхи селян, моряки розсміялися і пішли до палацу. Фон Шпіл не хотів пускати їх, тоді моряки висадили двері і почали реквізицію майна, якого у фон Шпиля було багато. Селяни стояли на схилі пагорба і чули, як весело перегукуються моряки, що не чекали такої здобичі. Та їм все було мало, то вони приступили до фон Шпіля, вимагаючи віддати скарби. Моряки вважали, що у кожного пана є скарби. Фон Шпіл не віддав, тоді його застрелили. Селяни чули той постріл. А потім чули страшний рев. Потім ще дріботінь пострілів. І крики, страшні крики людей, що гинуть. З пагорбу втекло лише кілька матросів. Посивілих, з виряченими божевільними очима. Більше на пагорб ніхто не ходив.

Аж у 1924 році, коли радянська влада вже більш-менш міцно стала на ноги, хтось вирішив відкрити в панському палаці санаторій для робітників. Одного дня зі станції приїхало з десяток возів, вщент заповнених робочими з півдня, які приїхали поправити здоров'я у мальовничому кутку Слобожанщини. Справа була ранньою весною, у навколишніх лісах ще лежав сніг, робітники запалили відразу кілька печей, нагріли величезний будинок і почали лікуватися, почасти самогоном, за яким ходили у село. Така ідилія продовжувалася з тиждень, та однієї ночі селяни почули спочатку рев, а потім крики.

Селяни сиділи в хатах до самого ранку, а коли вийшли, то знайшли лише кількох збожевілих робітників. Після такого санаторій зачинився і панський дім залишається пустим по цю пору.

Я побував у панському домі влітку 2001 року. Для цього мені прийшлося два тижні прожити в Шпилівці. Від місцевих я довідався, що після чергового вбивства Шпиль зникає і кілька днів можна навіть ходити до панського палацу. Але нічого не можна брати, інакше він вб'є. Вже зморившись від очікування, однієї ночі я почув рев і зойк. Це значило, що Шпиль схопив чергову жертву (зазвичай з туристів чи любителів таємниць). Вранці я пішов до маєтку і провів там деякі дослідження, які дозволили прояснити деякі подробиці існування Шпиля. Зокрема, виявилося, що ця істота харчується людьми. Але не відразу. Схопивши жертву, Шпиль насаджує її на залізну палю і вприскує всередину свою слину. Після цього чекає десь одну-дві доби, а тоді вже їсть. Слина його така дієва, що перемелює кістки. Принаймні, жодних людських залишків, окрім останньої жертви на палі, я в палаці не знайшов.

Причини, по яким Шпиль засинає у проміжок між вбивством жертви і її поїданням, залишилися мені невідомі. Можливо, істота таким чином уберігається від почуття голоду. Також я вияснив, що сам Шпиль мешкає у великому підземеллі палацу. Хід туди зачинений великою кам'яною брилою, яку зрушить з місця може лише Шпиль. Місцеві жителі кажуть, що на зиму Шпиль залягає в спляч-

Ліцензія Мінпромполітики №199 від 29.02.2002 року.

СРАКИ СУМЩИНИ
ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО

ЗАТ, ЯКИЙ ВАС ШАНУЄ

ЗАТ «Сраки Сумщини» повідомляє про збори акціонерів, які відбудуться о 10-00 годині 23 листопада 2008 року у Великому залі Будинку Рад (пл. Незалежності, 2).

В порядку денному наступні питання:

1) Результати роботи у 2008-му фінансовому році;

2) Про зміни в Правлінні та Наглядовій раді;

3) Про розподіл дивідендів.

Запрошуємо всіх акціонерів компанії, або їх вповноважених осіб прийняти участь в зборах.

Правління ЗАТ «Сраки Сумщини».

ку. Цим пояснюється велика кількість смертельних випадків восени (Шпиль нагулює жир), та майже відсутність смертельних випадків взимку (хоча в останні роки відмічався вихід Шпиля на полювання під час довгих відлиг).

Останні повадки Шпиля роблять його дуже схожим на ведмедя. Тому я обстоюю точку зору, згідно якій Шпиль являє собою вид антропоморфних істот ведмежого походження і штучного виробництва. Здається, що спочатку Шпиль не був людожером, але потім перейшов на цей тип харчування, коли, після смерті фон Шпіла, його перестали годувати. Зважаючи на те, що Шпиль є локалізованим чудовиськом, тобто являє небезпеку на невеличкій території, то йому присвоєний клас хижацтва 2Г, один з найнижчих».

Поки брат дочитав статтю, Марічка вже прийшла до тями і тихенько рюмсала на стільці.

— Значить, Шпиль?

— Він.

— Вбиває усіх, хто зайде в палац. А Юрко поліз туди?

— Поліз.

— Ох Юрко, Юрко. Він завжди був якийсь занадто правильний, занадто європейський. В наших краях це небезпечно. Треба вміти відчути халепу і уникнути її. А не говорити правильні і безпорадні речі. Добре, я пішов.

— Ви не будете мститися Шпилю?

— Ні. Він же чудовисько.

— Він вбивав усіх тих, хто намагався помститися.

— Юру вже не повернеш, хіба ні?

Брат йде до дверей, потім зупиняється.

— Слухай, а як залишилися ті малюнки і черевики? Шпиль що, їх виплюнув?

— Ну. Черевики Юрко зняв самий. Щоб взути чоботи, бо була багнюка. А тека, тека, мабуть, вилетіла в нього з рук, коли Шпиль схопив його. Коли я прийшла, то лежала лише тека і трохи крові. Мені зробилося страшно.

Марічка знову заплакала. Брат з жалем подивився на неї.

— Дівчинко, чого ти тут сидиш? Тікай звідси і подалі.

— Не можу.

— Чому?

— Я бачила його.

— Кого?

— Шпиля.

— Хіба можна бачити його і не збожеволіти?

— В мене вийшло. Але я тепер прив'язана до нього. Назавжди. Я не можу нікуди піти звідси. Я спробувала втекти і все рівно поверталася.

— Кляте чудовисько.

— Кляте.

Брат ще постояв у дверях, потім вийшов і поїхав. Марічка поплакала і почала друкувати далі. Довідку про склад сім'ї. Комусь потрібно було отримати субсидію на вугілля.

2007 р.

Общество

Жополиз

Это место досталось мне нелегко. Был большой конкурс, более полусотни претендентов, причем подготовленных, настроенных на победу и готовых ради неё на всё. Невиданный накал страстей, в чем нет ничего удивительного, ведь на кону стояла практически райская жизнь: трехразовое питание (с мясом), отдельная комната с обстановкой, подключение к интернету, возможность заниматься наукой да ещё деньги на карманные расходы. Это и сейчас выглядит сладко, а тогда, в смутные девяностые, это был несомненный рай, прекрасное прибежище в бурном море неопределённости.

Поэтому борьба развернулась нешуточная, победителя определяли в несколько туров. Сначала мы показывали свои языки и отбирались счастливцы — обладатели самых длинных и шершавых. Затем выбирали более крепких здоровьем, ленивых и умных. Я был не самым здоровым, не самым ленивым и уж тем более не самым умным, но во мне, к неописуемой радости, оказался наиболее оптимальный подбор этих качеств. К тому же и язык был длинный, на ощупь схожий с гусиной кожей.

В общем, я выиграл и получил счастливый билет на всю оставшуюся жизнь. Когда узнал о победе, то не спал ночь. Ходил по комнате и думал, что наконец-то устроился, совершил рывок из жалкой толпы неудачников в стройную колонну хозяев жизни. Я победил, и я теперь сам хозяин жизни, устрою её по своему усмотрению. Это очень важно устроить свою жизнь. Попасть в струю, иначе останешься на обочине, будешь неудачником, серой тенью, слабаком, никем. Самое страшное — стать никем. И я обезопасил себя от такой возможности.

Да, мне не удалось стать настоящим хозяином жизни, человеком с уверенным взглядом и крепким затылком, богачом и властителем. Но я и не буду жалким ошметком, инженеришкой за 200 долларов в месяц. Ошмётки ходят в замусоленных пальто и протертых пиджаках, но смотрят на меня свысока: он продался, он жополиз, он никто, хуже проститутки, а мы бедные, но честные, мы люди, а он отброс, изгой! Я смеюсь над их презрением. Я даже не спорю с ними, настолько они жалки и ничтожны в своих рассуждениях.

Да, я лижу жопу, в старых стереотипах это не совсем почтенное дело. Но стереотипы меняются, а главное, я занимаюсь делом, которое обеспечивает мне привольную, насыщенную жизнь. Питание,

досуг, безопасность, а главное — возможность заниматься наукой, всё это есть у меня и будет до скончания дней моих. А за что лижете задницы вы? Ага, слышу вой. «Мы не лижем задниц! Мы гордые!» Войте, войте, лгуны. Пыль! Это вы-то не лижете? Да вы-то как раз лижете побольше меня! Я лижу только своему хозяину, а вы лижете многим! Своим начальникам, крупным и мелким, чтоб не выгнали с работы з жалкой зарплатой, бандитам, чтоб не трогали, женам, чтоб не ушли!

Женам зря, те никуда не уйдут. Кто мог — уже ушли или почти явно перепихиваются с хозяевами жизни, обладателями больших машин и уверенных взглядов. Так что, дорогие вы наши гордецы, не лижите задов вашим женам. Если они до сих пор не ушли, значит, некуда им идти. Значит, не лишат они вас тех торопливых моментиков, когда чувствуете вы себя мужчинами, хотя по сути лишь шестёрки.

Вы просто трусы! Вы боитесь посмотреть правде в глаза и сидите за это по уши в говне, сидите и не рыпаетесь! Да, я жополиз, да, меня кастрировали, но я не скрываю этого и не стыжусь. Я никого не тираню и не учу жить. Мне хорошо и больше ничего не нужно. Мне хорошо! А вам плохо. Вы свободны только потому, что трусы. Свободны, настолько, насколько могут быть свободны трусы. Не открыв глаза, не увидишь цепей, это вы усвоили и жмуритесь изо всех сил, крича самим себе, что вокруг не вонь, а аромат. Когда жена говорит вам о перегоревшем холодильнике, вы ненавидите её. Она напоминает вам о правде, что на новый нет денег.

Вы прячете глаза от изможденных от безденежья жен и детей, не видевших моря, вы шепчете, что не продались, человеческое достоинство сохранено, и прочие нелепости. Я же хохочу — мне жаль вас. Вы учите детей жить, как вы, хоть это не жизнь, а тягомотина, сугубая ублюдочность. Вы учите, а сами мечтаете, чтобы на дочь положил глаз бандит покрупней (авось проживет недолго и деньжат оставит). А сын чтоб спопашил дочь крупного чиновника. Тогда, может, хоть на старость лет и ваши намозоленные задницы будут лизать.

Вы ведь мечтаете обратиться вдруг ясным молодцем, стать хозяином жизни. Ваша сокровенная мечта, чтоб и вам лизали, но вы боитесь себе в этом признаться. Недавно я говорил с человеком, жена которого последний раз надевала новое платье в день их свадьбы. С той поры — лишь обноски, их сына калечат в стройбате, а они говорили мне о свободе, о предназначении человека, о принципах. Они

7 років без взаємності

Коли поставлять до стінки
Коли піднімуть рушниці
Коли, навіть, спустять гачок
Я бачити буду лише Ваші циці

говорили мне, но убеждали себя: что больше двадцати лет они жили безвылазно в дерьме не просто так, а ради чего-то. Только какая разница: лизать жопы ради достатка или жить в говне ради соблюдения принципов? Я не вижу разницы, точнее, вижу: первый вариант куда разумнее. Но людям сложно признать, что они проебали свою жизнь, разменяли её на нечто несущественное и лживое. Они стоят на своём, стоят на своих коленях и пытаются смотреть на меня сверху вниз. Убогие интеллигентишки.

Люди, не испорченные культурой, куда более честны. Рабочий не трандит мне о свободе. Он видит, что я получаю на расходы в неделю столько, сколько он зарабатывает в месяц. Я хорошо и вволю ем, модно одеваюсь, имею телевизор, проигрыватель, видеомагнитофон, ноутбук с выходом в интернет, книги и всё что нужно для научной деятельности. Он лазит в мазуте по восемь часов пять дней в неделю. И он не кричит о своей свободе, хоть и получает те же копейки, что и инженер. Рабочие вежливы и предупредительны, они уважают меня и завидуют. Они показывают мне языки и просят оценить их шансы на успех.

Поздно, ребята. На заре современного жополизания вы ещё могли бы пройти, но сейчас ничего у вас не выйдет. Да, есть такие языки, будто наждак, но это вчерашний день. Уже давно удовольствие от жополизания утеряло физиологическую составляющую. Разве что где-то в среде вечно пьяных провинциальных чинуш сохранился этот атавизм. Сейчас жополизание — это прежде всего дух, его наслаждение, его возвышение, его восторг. Отсюда и современные требования к жополизам.

Посудите сами: о каком возвышении духа может идти речь, если жопу тебе лижет простой рабочий? Никакого! Они всем лижут, и это полный моветон. Вот если бы хоть студент. Да ещё с научными

публикациями и хорошим знанием английского, вот это уже другое дело. Получше. Хотя все равно это уровень глав захудалых районов или директоров небольших фирм. Не выше. Если район промышленно развитый или фирма с приличным оборотом, то здесь для жополиза обязательна научная степень. Как правило, кандидата. Особый шик — кандидаты физико-математических или философских наук. Ниже медики и юристы, на дне технари и экономисты. Первые неотёсаны, вторых слишком много.

Но это на любителя. У одного из заместителей областного правителя единственный жополиз. Первый его жополиз, ещё с производства, со средним образованием, но виртуоз, каких мало. Настоящий профессионал. Оттого и остался на месте. Но это редчайшее исключение. У остальных заместителей в жополизах исключительно профессора и подающие надежды кандидаты с перспективными научными направлениями. Безвозвратно прошли времена, когда на науку плевали.

Сейчас науку уважают, научным работником быть престижно. Деньги выделяются регулярно — только работай. Вот что значит — цивилизация. Раньше воровали, тянули все, как сумасшедшие. Только это ведь тупиковый путь. Ну хорошо, дом стоит и не один, счета в Швейцарии есть, детишки в Оксфорде, любовница в трёхкомнатной квартире. Что дальше? Можно жрать как свинья и трахаться как кролик. Но этого напробывались до отвращения.

И люди стали искать что-то новое, для здоровья не вредное, а уму и сердцу приятное. Много было попыток в разные стороны. В одной области даже счастье сколотили, но больше о той области ни слуху ни духу. Другие попытки тоже неудачные, и вдруг появилось жополизание. Оно-то, собственно говоря, никуда и не исчезало, существовало всегда, но в формах несовершенных, аматорских, замутнённых и чуть стыдливых. С оглядкой. И тогда все лизали, но скрывали, предпочитали молчать или говорить иносказательно, что не позволяло подняться на должный уровень.

Статистика

192123 человека являются членами Всеукраинского союза жополизов «Прекрасный мир».

Теперь же жополизание поставлено на профессиональную основу и совершенно официально. Я могу громко и гордо заявить: «Я жополиз!» На нас оглядываются и сопровождают мечтательными взглядами. А мы открыто лижем зады и получаем вознаграждение. И смеёмся над обитающими на дне и вопящими там о свободе. Они только вопят, а вот я свободен: могу ездить в отпуск на юг, пить дорогой коньяк, кушать морепродукты, смотреть лицензионные фильмы, заниматься любимым делом — наукой.

А ведь я жополиз среднего уровня (седьмой класс по классификации Пиховшека). Конечно, в области мой хозяин — величина, соответственно и я — человек уважаемый. Но для столицы это мелковато. Там целые школы подготовки жополизов высочайшего, практически космического уровня. Потому что Киев диктует очень высокие требования к жополизанию. Если у нардепов с периферии попадаются в свите кандидаты, то у столичных депутатов, а уж тем более лидеров фракций только доктора наук и с полдесятка академиков.

Министры и крупные бизнесмены имеют в своём услужении целые институты. Что уж говорить о президенте, у которого к услугам целая академия наук. У президента есть большая мечта: заполучить в жополизы лауреата Нобелевской премии. Лет двадцать над этим бьются, три президента сменилось, но увы. Что-то перестала земля наша родить таланты. Хотя мечта, конечно, достойная, не разменивается по мелочам наш президент.

Представляю, как трепетен язык человека, получившего Нобелевскую премию. Президент согласен на любого, по любой специальности, пусть даже за мир. Главное, чтоб нобелевский. Ходит шутка, будто и нашего президента могут наградить премией мира за распродажу арсеналов. И что тогда будет? Ну, это причуды великих. У нашего областного правителя мечты скромнее, зато и осуществимее. Он балдеет от олимпийских, мировых, на худой случай, европейских чемпионов. Содержит команды лучников, биатлонистов и лыжников. Как только заработают медаль, сразу к нему везут. Конечно, золотая медаль, — это не нобелевка, но и наш правитель лишь губернатор, а не президент.

Хотя, без сомнения, человек со вкусом. Университет личный создал, пригласил специалистов со всей страны, здание отстроил по европейским стандартам. Теперь в перерыве между медалистами учёные мужи ему жопу лижут. Представляете, какое ему блаженство?! Ведь он простой хлопец из села, среднее неоконченное, высшее

за сало, думает, что инфляция — это блядское имя, а солнце — большая лампочка, которую неизвестный вредитель выключает по ночам. Побывал во многих европейских столицах и вывез оттуда убеждение, что не по-людски живут, а шлюхи там костлявые. Ещё помнит, что нация и государственность — это хорошо, независимость и воровать — ещё лучше, а реформы куда-то не туда. Что не туда и куда не туда, не помнит, потому что не знал, да ещё забыл.

И такой вот человек с солидным брюшком и морщинистым затылком, раскорячится на дорогом итальянском диване, а профессор ему зад лижет. Другие профессора умные вещи говорят и своей очереди ждут. Завтра приезжают серебряные призеры в лыжной эстафете. Вся команда — четыре человека. И, естественно, правитель наш на седьмом небе. Сегодня профессора, завтра, считай, чемпионы! И все к нему идут на сеанс. Что с этим сравнится!

Вспоминает сей кряжистый муж молодость, ворошит скирду заплесневевших извилин. А ничего и близко не подходит, не с чем сравнивать. Положим, водка. Хорошо, никто не спорит, выпить да закусить. Но как-то слишком просто. Всякий дурак может напиться и радоваться, зачем же ради этого жить-то? Эксклюзива хочется. Бабы? Тоже вещь приятная. Но, во-первых, хороши по молодому делу, когда волком воешь, а их нет, зараз. Сейчас штабелями падают, да топорик подустал, сточился. Конечно, побаловаться можно, но такого, как раньше, уже не вытешешь. Во-вторых, непредставительно это, дико и заскорузло, будто скотина.

Человеку высокого положения необходимы утонченные наслаждения. Где большее наслаждение взять, чем от жополижащего светила, научного или спортивного? Профессора, чемпионы толпятся в приёмной, значит, не зря жизнь прожита, не зря сам целую тьму задов перелизал! Вот оно, счастье! Достиг! Такие вот мысли захлёстывают, возбуждая дикий восторг и ясное ощущение счастья. Оттого и ценят жополизов, оттого и содержат на высшем уровне.

Прояснить стоит один вопрос, который завистники наши муссируют. Что, дескать, мы те же проститутки, только механизм общения с клиентом другой. Враньё. Наглая и бессовестная ложь. Проститутки торгуют телом, они оказывают сексуальные услуги. В любом жополизном договоре, подписание которого обязательно, указано, что это нам категорически запрещено. Ведь мы оказываем услуги исключительно духовного характера, помогаем людям возвыситься, почувствовать своё величие. Наши хозяева ценят не сам

факт лизания, не фрикцию, а тот умозрительный момент, кто именно лижет. Таким образом, само лизание есть некая форма, но никак не содержание нашего занятия. Суть жополизства исключительно духовна, мы учёные, мы получаем деньги за свой ум, и в этом нет ничего постыдного.

Конечно, у этой профессии, как и у всякой другой, есть свои минусы. Чего скрывать, есть. Иногда глянешь в окно, а там небо синее, облака белые, стихи писать хочется, а тут принесёт нелегкая шефа. К работе приступай. Тошно, да приходится. Профессионализм превыше всего. Надо — значит, надо, даже через «не хочу». Зато содержание первоклассное получаю.

Опять же, кастрация — вещь не из приятных. Вспоминаешь, как девок портил, сердце кровью обливается. Но то одни воспоминания, теперь плевать я на девок хотел. Живу спокойно, без страстей и порывов. Как и должно философу и учёному. Хозяев я понимаю: действительно, нужно нас кастрировать. Ведь жополиза принимают жить в хозяйский дом, делают членом семьи. Там дочери, жены хозяйские... Зачем лишние проблемы? И им спокойней, и нам легче.

Вдобавок, наличие члена могло подтолкнуть отдельные горячие головы к тому, чтобы семьи заводить. Это уж совсем никуда не годится. Как монах Богу, так жополиз посвящает себя хозяину. Хозяину и науке. Кроме непосредственной, позволительна и даже поощряется научная деятельность. Причем не думайте, что звания нами поку-

паются. Какой смысл хозяевам себя обманывать? Как говорится, язычок настоящего кандидата стоит языка купленного доктора, и я с этим согласен. Поэтому, как и большинство других, работаю в науке. Сейчас на очереди докторская. Хозяин подбадривает меня. Для его уровня иметь жополиза-доктора — это максимально возможный потолок. Я надеюсь, что и он подрастет по служебной лестнице.

В жизни жополиза большое значение имеет положение начальника. Обычно мы растем пропорционально хозяину. Бывают случаи, когда жополиз перерастает хозяина и уходит к более представительному. Бывает движение и в обратном направлении. Ни то ни другое мне не грозит. Я уверен в своих силах и знаю свои возможности. Очень надеюсь, что после защиты докторской мой оклад возрастет.

Вы спросите, зачем мне деньги? Нужны. Те же родители. У них, кроме меня, ещё три сына и дочь. Старший мой брат, необычайный вольнолюб, работает за гроши учителем в школе. Вещает о детях — цветах жизни, учит самоуважению и свободе, человек — это звучит гордо и прочая муть. Представляю: стоит худой мужчина в дырявых туфлях и рубашке с затёртым воротником. Самоуважение! Его жену я устроил служанкой в хорошее место. Он вопил об идеалах, но женщинам ближе материи. Она сошлась с шофёром, и дочка уже забыла отца, а дядю знает. Другой брат пьёт, зато не говорит глупостей. Просит иногда на бутылку. Младший брат обнадёживал, пошел в бандиты, зарабатывать стал, домину начал строить, но застрелили. Разборки. Сестра вышла за поэта, тоже сторонника того, что лучше

Историческая справка

Самая древняя профессия

Первое исторически зафиксированное упоминание о жополизании относится к древнешумерскому эпосу о Гильгамеше. В своде законов Хаммурапи есть специальная статья, которая предполагает наказание в случае, если жополиз нерадив в услужении хозяину и если услуги жополизания получает простолюдин. В последнем случае жополизу отрезали язык и продавали в рабство, а простолюдина сажали на кол.

умереть стоя, чем жить на коленях. Они умеют красиво говорить, но их дети бледны и чахлы от плохого питания. Для них самый большой праздник — мой приход. Знают, что дядя без гостинцев не придет.

Соответственно, как вы понимаете, родители на моей шее. У них есть дети с честью, есть пьяницы, но кормит их жополиз. Вот так. А ведь и папа, и мама кричали мне в своё время: «Опомнись! Что ты делаешь! Не позорь наших седин!» Человеческое достоинство, унижение, гордость — всё по полной программе. «Ты наш стыд!» Теперь они жуют вставленными за мои деньги зубами мой хлеб, моё масло и слезливо благодарят. Они знают, на сколько дней хватило бы их пенсии. Теперь я уже не позор и не стыд, я предмет их гордости и зависти соседей. Опора на старость. Как же, повезло...

Они у меня жили честно, ни перед кем не пресмыкались, воспитывали детей, отстроили домик, вырастили яблочный сад. Им не в чем себя упрекнуть, у них чистая совесть, но эту самую совесть, к сожалению, не намажешь на хлеб. А на старость так хочется уюта, тёплого уголка и сладенького мягкого кусочка. Всю жизнь они экономили, отрывали от себя. Ради детей. И вот дети взрослые, а есть нечего. Когда я приношу торт или конфеты, родители плачут. Я знаю, большую часть они оставят внукам, которых бог наказал честными мамами и папами. Пусть, я не жадный.

Кто еще вокруг меня? Друзей нет. Были, да зависть хорошее лекарство от дружбы — излечивает быстро и надежно. Их языки оказались хуже, а жить сыто очень хотелось. Когда их вышвырнули уже в первых турах, они вспомнили про свободу. Как часто бывает: не доставшийся кусок послужил причиной оппозиционности. Пусть тявкают, я забыл о них. У меня есть коллеги и семья хозяина.

С первыми я общаюсь по научным делам, со вторыми болтаю о всякой чепухе. Обо всём, о чем угодно. Я настоящий член семьи. Со мной говорят о деньгах, блядках, месячных, спорте, женском белье и мужских проблемах. Плюс погода, политика и светские новости. От меня нет тайн, я знаю всё, и семья хозяина для меня прочитанная книга.

Его жена — роскошная знойная женщина. На каждый год её жизни приходится два килограмма зыбкого тела. Может, в тридцать это было прекрасно, но в пятьдесят это уже закат. Дамочка любит гладить меня, настаивает, чтобы я занимался спортом и явно жалеет о моём половом некомплекте. Впрочем, почтальон и педиковатый инструктор по аэробике помогают ей разрешаться от излишней

страсти, наполняющей это щедрое тело. Дальше следуют две дочери, весьма пресытившиеся девицы. Одна, чтобы показать свою изысканность, предается лесбийской любви со своими подругами, прямо на полу. Другая, неизвестно для чего, думаю в пику первой, занимается рукоблудием с помощью миксера, хотя выше второй скорости подыматься не решается. Самый младший, Эдик. Милый малыш лет семи. Наиболее удивительно то, что в нём не обнаруживается пока никаких пороков. Он даже не делает гадостей. Или всё ещё впереди, и тогда это будет местный конец света, или Эдина мама в своё время смогла завлечь в свои объятия идеального мужчину.

Собака Мери. Прекрасная болонка, но любит гадить на паласе, причем всегда на изображение тигра. Видимо, охотница, метит добычу. Ещё свора разных родственников с обеих сторон. Тут сказать что-нибудь трудно, так как все они на одно лицо и обладают волчьим аппетитом. Запомнился один, его звали Петя. Он заразительно смеялся, знал кучу скабрезных анекдотов и стихов. Потом изнасиловал пенсионерку. Дело замяли, но из города Пете пришлось уехать.

Прислуга. С прислугой я разговариваю мало, не о чём. Они слишком тупы. И не ровня мне. Три горничные, две время от времени ублажают хозяина, одна ублажала когда-то. Вихлозадые дамы, считающие, что общение с шефом выделяет их. Обманываются! Повар Бирлык. По национальности марокканец, учился на врача, но слишком полюбил водку, чтобы вернуться на родину. Готовить научился у отца, владельца ресторана. Повар отменный, особенно когда пьян. Во время запоев и вовсе выдаёт шедевры, при воспоминании о которых слюнки выделяются и через много лет. Если Бирлык пьян, то на все вопросы отвечает: «Рамадан!» — и радостно разводит руками.

Садовник Федор, молчаливый мужик, похоже, тайный коммунист. Если будет революция, он первый разворотит хозяину брюхо своими вилами. Я побаиваюсь революций. Всякая пертурбация опасна для меня, ведь я высокоорганизован. Тараканы живут и при радиации, потому что они просты. Рабочий выживет практически при любом режиме, но как орхидеям нужна теплица, так мне нужна система, иначе гибель. Я противник революций и каких бы то ни было резких изменений. Я стараюсь не конфликтовать с Федором, мало ли чего... Пока он усердно удобряет клумбы и ухаживает за деревьями. Читает только две книги: «Сказки народов Африки» и «Книгу юных командиров». Обе затерты до неузнаваемости.

7 років без взаємності

Лише очі закрию — бачу я Вас
Лише задумаюсь — мрії про Тебе
Лише засну — Ви в моїх снах
І мені прокидатись не треба.

Лена, воспитательница Эдика. Интересная девица двадцати семи лет с большими красивыми глазами. Её я не мог разгадать дольше всех. Что она, кто она? И откуда у неё в глазах неизбывная печаль? Я не верил, что это несчастная любовь, я видел, как она считает деньги. Люди, так священнодействующие с купюрами, не подвержены любовной дури. Тогда отчего же печаль? Пришлось побегать, прежде чем я узнал причину. Оказывается, её отец был большой начальник, настолько большой, что даже обеспечил своих детей личными жополизами. Потом папа не почуял, куда ветер дует, его сместили со всех постов да ещё и заграничные счета конфисковали. Пришлось Леночке идти зарабатывать на жизнь. Но печаль её была не от этого. У неё была печаль человека, которому когда-то лизали зад, а теперь лишенного этого навсегда.

Мне было жаль её. Позже она несколько раз подходила ко мне тайком, предлагала немалые деньги. Но всякий раз я отвечал твердым отказом. Затрагивалась моя профессиональная честь. Только зад хозяина может узнать шершавость моего языка, и на предательство я никогда не пойду. Лена огорчалась, но не обижалась, понимала, что такова жизнь. Каждый делает, что положено.

Вот я и описал всех обитателей большого трёхэтажного дома, где я обрёл покой. Мне кажется, что этот дом был своего рода Касталией для меня, областью абсолютного духа, где я был избавлен от материальной суеты и свободно занимался научными изысканиями. Как магистр знал игру, так я знал всё обо всех здесь. Они были для меня расколотым орехом. Знал их тайны и хранил свою.

У меня ведь тоже есть тайна, мелкое нарушение правил жополиза. Я не идеальный жополиз и поэтому застрял здесь, а не попал в столицу. Может, тайна слегка и держит меня здесь. Тайна простая: это — не убийство, не другое преступление. Я чрезвычайно законо-

послушен. Моя тайна — это живое воспоминание. Давно, когда я был ещё зелёным юнцом, разглагольствующим о свободе, встретил средь бела дня девушку. Была ли она стройна, красива, с нежной кожей, загорелыми руками и улыбкой царицы? Не знаю, может, это мои тогдашние мечты рисовали её такой. Белые как свежий снег зубы, спрятавшиеся за спелой завесой цветущих губ, волосы похожие на океан, совсем не тихий, ноги — две изумительных реки, текущих в рай.

Так я тогда представлял её, не спал ночами, тосковал. После того, как ходил за ней месяц, не выдержал и подошел. Мы познакомились, стали вместе. Дни проходили, и я думал, что это счастье. Теперь-то я понимаю, что иллюзия, но тогда верил.

Она до сих пор живет в нашем городе, в старой пятиэтажке. Две комнаты, нуждающиеся в ремонте, и она. Её кожа в морщинах, грудь, в своей непокорности когда-то похожая на Афганистан, теперь грустно обвисла, превратившись в какую-то Северную Корею. Нескольких зубов нет, в остальных пломбы. Губы усохли, улыбка стала жалкой, похожей на собачью. Когда-то я сходил с ума от её ног, сейчас они оплетены густой сеткой вздувшихся сосудов. Я смотрю на эти комнаты с пожелтевшими обоями и старой мебелью. На кухне проржавевшая мойка и пустой холодильник, в туалете сыро и запах. Много тараканов. Были мыши, но ушли от голода. И здесь я хотел построить уютное семейное гнёздышко, здесь хотел провести всю жизнь?!

По теме

Не смешивать

Анилингус (лат. anus — задний проход + lingo — лизать; синонимы — анилинкция, римминг англ. rimming или не совсем корректный вариант аналингус) — сексуальная практика, подразумевающая стимуляцию заднепроходной области языком или губами с целью вызвать половое возбуждение и/или доставления полового удовлетворения. Не путать с классическим жополизанием, как методом воспарения духа.

Каким чудом я спасся? Сейчас был бы типичным мужичком, рано постаревшим от тяжелой работы и плохого питания, ничего не увидевшим, ничему не порадовавшимся, но твердящим о свободе. Кому не хватило куска, всегда говорят о справедливости, кому нужно прикрыть своё лузерство — твердят о свободе. Но я сумел вырваться из этого болота, выиграл конкурс, лёг на операцию и стал по-настоящему свободным.

Она очень тогда плакала. Она не понимала простых вещей, умоляла остановиться, говорила, что хочет быть со мной, что больше ей ничего не надо. Может, она говорила правду, но я не хотел жить в говне. Я понял, что любовь не превратит говно в цветы, любовь просто закончится, улетучится, а говно останется. Я хотел вырваться, хотел стать человеком, у которого не одна мысль — где бы взять пожрать. Я хотел жить спокойно, заниматься своим делом, сытно кушать, отдыхать. И я ушел. Я удивлялся ее слезам. Найдет себе другого кобелька, зачем так убиваться? На коленях стояла, в глаза заглядывала, рыдала...

Я ушел, она осталась. Так ни с кем и не сошлась, жила одна. Точнее, с сыном. Да-да, успел я до своего возвышения выстругать ребёнка. Хороший мальчик, похож на меня в детстве. Послушный, тихий, только есть в нём что-то от матери, очень портящее его. Какой-то скрытый трагизм. Такое впечатление, что он готов вот-вот расплакаться. Она работает медсестрой и кушать бы им картошку с хлебом, но я им помогаю. Не много, тайно, но помогаю.

Жополизам запрещено иметь контакты со своими бывшими семьями, я не хочу рисковать карьерой. Действую аккуратно и вовремя. Знаю, что у неё маленькая зарплата, которую могут ещё и задержать, знаю, когда моя предыдущая помощь подходит к концу. Теперь ей не приходится бегать занимать у соседей, на что она была бы обречена, останься я с семьёй. Мальчик подрастает, и пора задумываться о его будущем. Язык не плох, но хватит ли ума стать жополизом? Не знаю, приложу к этому все усилия. Скоро я стану доктором наук и мои возможности существенно возрастут. Я счастлив и могу помогать другим. А всё потому, что путь избрал в жизни правильный.

2000 г.

Кримінал

Архітектор, який розвалився

— Н у що, розповідай.
— Про що?
— Про те, як і навіщо?
— Що як?
— Слухай, ти що нас за лохів тримаєш?
— Розповідай, навіщо ти його вбив!
— Я не вбивав!
— А хто тоді?
— Тебе ж узяли біля трупа!
— Я не вбивав його!
— Бу-га-га!
— Він що сам, сам себе розірвав!
— Я не вбивав! Не вбивав! Не вбивав!

Він кричить, тремтить, хапається руками за стіл. Слідчі заморено дивляться один на одного, зітхають. Підозрюваний важко дихає, він схожий на оленя, якого загнала зграя вовків. Він ще живий, але більш де-юре, аніж де-факто. Йому десь під сорок років, він середнього росту, на обличчі шрам, на голові — лисина, на лобі — піт. Йому хочеться пити, він облизує пересохлі губи і приречено дивиться на слідчих. Один з них молодий, одягнений у модний піджак, зі злим обличчям і руками складеними у кулаки, поруч з якими чисті жовтуваті аркуші і дешевенька ручка. Іншому слідчому вже біля п'ятдесяти, він спокійний, байдужий. Він майже відпочиває у підвалі, де проходить допит. Бо тут хоч якась прохолода, а на горі — спека, вже третій тиждень така спека, що люди просипають вночі мокрі від поту, а уві снах бачать купи льоду.

— Ну добре, давай с початку, а там, може все і з'ясується. Якого біса ти робив в кабінеті у головного архітектора міста?
— Я за підписом прийшов.
— Яким підписом?
— Дозвіл на будівництво магазина.
— В тебе ж є магазин?
— Два, а я хотів третій відкрити, на вулиці Дзержинського.
— Ну ти капіталіст!
— Який капіталіст? В мене троє дітей! Дітей троє, а магазинів два — не прогодуєш!
— То за підписом прийшов?
— За підписом. Він же обіцяв.
— Хто?

— Архітектор. Я ж усі документи ще три місяця тому зібрав. Тільки його підпис потрібен був. Ми з ним домовилися, він обіцяв.

— Що значить, домовилися?

— Ну, як... Домовилися.

Підозрюваний кривиться, дивиться в підлогу, ламає собі пальці, намагаючись щось вигадати. Старший слідчий з посмішкою дивиться на нього.

— Ну, давай, кажи вже!

— Він сам же пообіцяв! Два місяці тому пообіцяв, що підпише дозвіл на будівництво! Я ж хотів починати будувати якомога раніше, щоб до осені встигнути!

— Але він так і не підписав?

— Не підписав.

— Чому?

— Не знаю. Ви ж знаєте, як воно робиться! Хто у нас просто так підпис поставить? Побігай спочатку, попрохай, почекай у приймальні, а тоді, може і підпишуть.

— Ще і підмазати треба?

— Так я ж давно, ще два місяці тому!

— І не підписав?

— Ні!

— А чого?

— Бо він же великий. Він же головний архітектор міста! Вони ж каста, ці архітектори, справжня мафія! Але головний архітектор, він зовсім себе царем вважав! Плював на всіх через губу. Мені казали про нього, що гроші бере, а нічого не робить. У всіх бере, а справу не робить! Та тільки що мені залишалося?! Мені його підпис потрібен і все! Я заплатив. Чесно! А він два місяці мене мотузував!

— То ти йому хабар дав?

— Хабар?

Підприємець перелякано дивиться на слідчих, йому здається, що він потрапив у пастку, він круте головою, хоче якось викрутитися.

— Ні! Який ще хабар! Не в тому справа! Ми просто домовилися! У мене ж всі документи, все по закону було! Я ж нічого такого не прохав!

— Якого, такого?

— Ну, як буває, коли будують на теплотрасі чи просто у дворі будинку, прямо на дитячому майданчику. А в мене на пустирі, там зараз смітник! Я б магазин побудував, порядок навів, кому від цього

гірше? Ось мені і потрібен був його підпис! Домовилися, все нормально, а потім таке!

— Зачекай! Що значить «домовилися»?

— Ну, я... Я ж показав документи. Там же все, як треба! Він і каже — добре, підпишу. Сам же пообіцяв!

— Але не підписав?

— Не підписав! Я два місяці до нього ходив! Як на роботу. Ледь не кожного дня! Я ж кредит узяв на будівництво! Мені кожен день, як серпом по яйцям!

— Серпом?

— До чого тут серп?

— В тебе серп є?

— Та ні! Який серп?

— Ти ж сам сказав!

— Я про те, що відсотки ж капають! Я хотів до Дня Незалежності магазин вже відкрити! А він не підписує. І не каже нічого!

— Ніяк не пояснював відмову?

— В тому і справа! Ну треба тобі щось — скажи, що я дурень, не розумію! Я нормальна людина, я ж з великим задоволенням! А він мовчить! Я вже і так і сяк, а він мовчить! І не підписує! На мені кредит висить, гроші тануть, а він не підписує! Я почав без дозволу будувати, ну думаю, потім отримаю. Так він через день наслав перевірку і оштрафував по максимуму!

— Оштрафував?

— Ти, мабуть, на нього розлютився?

— Ну, образився трохи. Бо це ж хіба так робиться? Ми ж всі люди, треба якось домовлятися, вирішувати справи, а не ось так! В мене ж не іграшки, в мене кредит, а він мовчить! Пообіцяв, а не підписує і мовчить! Хіба так можна?

Слідчі знову переглядаються. Старший трошки покректує.

— Ми тебе розуміємо. Він не вірно робив. Але і вбивати його, це ж вже занадто.

— Я не вбивав! Я ж кажу, що не вбивав! І в думках не було, його вбивати!

Підозрюваний дивиться на слідчих такими щирими очима, що у молодшого не витримують нерви.

— Слухай! Чого ти нам мозки їбеш! Він був живий, ти прийшов в кабінет, а потім його знайшли мертвим, розірваним на шматки і ти поруч! Ти сам же розповів, який в тебе був мотив!

— Який мотив?

— Щоб вбити його!

— За що вбити?

— За те, що він гальмував тобі магазин!

— Навіщо мені вбивати? Мені підпис потрібен був! Підпис на дозволі і все!

— Розумію. Але підпису не було і ти розлютився. Два місяці терпів і не витримав. Вбив його.

— Я не вбивав!

— У стані афекту.

— Якого афекту?

— Так буває, що людина втрачає над собою контроль. Ти просто не витримав.

— Хлопче, ми ж все розуміємо і суд потім врахує твій стан і мотиви тобі на користь.

— Який суд?

— Міськрайоний.

— Який суд?! Ви що! В мене діти!

— У всіх діти.

— Хто їх годувати буде?!

— Держава.

— Яка держава! Я...

Підприємець підхоплюється, хоче щось крикнути, його переповняють почуття, але молодий слідчий б'є. Добре відпрацьованим ударом у нижню щелепу. Підозрюваний гепається назад і по стінці сповзає на підлогу. Слідчий масує кулак, трясе їм. Старший товариш киває головою.

— Навіщо ти?

— Та задовбав! Усі докази є, над трупом знайшли, практично на гарячому узяли, а він тут пиздить щось!

— Федя, якийсь ти злий. Щось трапилося?

Молодший слідчий кривиться і відвертається.

— Та що! Мабуть, розлучатися доведеться.

— Чого?

— З тестем полаялися. Він мене з дому вигнав, а жінка не хоче до мене в гуртожиток переїздити.

— З тестем? Якого біса? Ви, наче, нормально з ним жили.

— Та задовбав він мене своїми жартами.

— Якими жартами?

7 років без взаємності

Найсолодша у світі
Шкіра як сніг
Як би хотів лягти я левом
У Ваших гладеньких ніг

— Дебільними! Як побачить мене, завжди каже «Эх зять, зять, что с тебя взять». Натякає, що я голодранець, що в мене нічого немає, а він багатий, він і житло дав і машину.

— Хіба не так?

— Так! Але навіщо було ото кожного разу штрикати цим! Не хочеш машину давати — не давай, а то дав, а потім докоряє! І головне, не думає, коли каже. При гостях, зовсім при чужих людях, усе повторює «Эх зять, зять, что с тебя взять».

— Це ж жарт.

— Жарт, коли раз, чи два, а коли кожного дня, то це вже зайоб!

— Ну, тут ти правий. Але чому ж полаялися?

— Не витримав я. Позавчора прийшли до нас гості, тесть вийшов на кухню, приніс пляшку коньяку, сів за стіл і повторює «Эх зять, зять, что с тебя взять». Це при моїх товаришах! І сміється, підморгує їм. Вони не знають, чи сміятися, чи ні. А він все повторює. Тут я і зірвався. Узяв і відповів «Эх тесть, тесть, на хуй тебе сесть». Отут він як підхопиться, як давай кричати! Вигнав мене з хати. Анжелка не схотіла зі мною піти. Сучка.

— Вона до гуртожитку не звична.

— І що? Якби зі мною пішла, так би тесть швидше охолонув, бо він її любить. А то залишилася. Тесть мене і на поріг не пускає, машину забрав. Скотино!

— Може на нього натиснути?

— Та в нього такі зв'язки, що він сам хоч на когось натисне. Він з прокурором області в баню ходить. Сам розумієш.

— Тоді дарма ти так.

— Та знаю. Тільки він же дістав мене тим «зятем»! Скільки можна було зайобувати! Тепер ще цей ідіот мозки парить.

— Підніми його, треба закінчити допит. У мене сьогодні жених

приходить до молодшої доньки. Треба раніше бути.

— І що за жених, хоч не негр?

— Та ні, після того випадку негри тепер мій будинок обходять.

Слідчі задоволено регочуть. Молодший піднімає в'язня з підлоги, садить на стілець, тріпає за щоки, приводячи до тями.

— Давай, давай, тут тобі не вокзал, щоб спати, тут треба відповідати на питання.

Підозрюваний відкриває очі, поводить головою, слідчий чекає, поки той зможе самостійно сидіти. Потім уходить і сідає по інший бік столу. Обидва дивляться на підприємця. Коли приходить до тями, починають допитувати далі.

— Ти прийшов до архітектора, зайшов в кабінет, так?

— Ні. Спочатку в приймальні чекав. До нього ж просто так не попадеш. Приходиш, сідаєш в приймальні і чекаєш. Можна цілий день просидіти, а він так і не прийме. Бо ж зайнята людина. Я багато разів так сидів.

— Дратувався, мабуть?

— Дратувався. Але що поробиш? Мені підпис потрібен був, кредит же. Не просто кредит, а під заставу магазинів. Якщо не поверну — магазини заберуть і як мені тоді родину годувати?

— Ну, звісно. Скільки ти годин тоді чекав у приймальні?

— Прийшов о восьмій, а зайшов в кабінет десь по другій.

— Довгенько.

— Довгенько. Тільки мені, хоч кістьми лягай, а підпис потрібен був.

— Ну добре, зайшов ти в кабінет і що далі?

— Ну як, що? Зайшов поклав на стіл документи, усі документи, які потрібні були.

— А чого серед документів конверт і там тисяча баксів?

— Конверт?

— Конверт.

— Ну, не знаю...

— Хлопче, ну що ти крутишся тут, як гівно в полонці! Тебе у вбивстві звинувачують, а ти тут розповідаєш, що не знаєш звідки конверт!

— Смішно!

Підприємець важко зітхає і дивиться кудись в бік.

— Та вам то може і смішно, а мені ні. Мені підпис потрібен був! Це ж хіба перший конверт був! Перший я ще два місяця тому дав! Архітектор узяв, каже — усе буде добре, приходь завтра, поставлю підпис.

І почалося! Кожного дня прихожу, а він мене не приймає! Я дізнався, що о дванадцятій він обідати їздить, узнав в якому ресторані. Чекав його там...

— Ти слідкував за ним?

— Та що там слідкувати! Місто невеличке, усі про всіх знають!

— Ти чекав його коло ресторану?

— Так. Підійшов, спитав про підпис, а він як почав волати, що заманали його, пообідати не дають, в нього серце вже хворе, а над ним знущаються. Послав мене подалі і сховався у ресторані, там у нього окремий кабінет був. Так підпису і не поставив, сволота.

— Ненавидів його?

— Та ну як! Просто не можна так робити! Що спочатку гроші узяв і каже, що все зробить, а потом у відмову. Я ж кредит узяв! Мені той кредит дихати не давав! А він ось так!

— Зрозуміло. Повернемося до кабінету. Що там відбувалося?

— Та що. Я зайшов, сів, поклав документи. А він давай гримати на мене.

— За що?

— Я так і не зрозумів. Просто гримав. Настрій поганий. Він, мабуть, хворий був. Бо позеленів увесь, як кислий холодець. І белькотав незрозуміло. Чи з похмілля був, чи хворий, не знаю.

— Але дозвіл на будівництво так і не підписав?

— Ні, не підписав. Кричав на мене, щось там дратувався, але не підписував. Я йому кажу, що подивиться ж пакет документів — там все необхідне є, все як потрібно, усі інстанції обійшов, тільки його підпис потрібен. А він кричить.

— Тобто він ображав тебе?

Старший слідчий питає, а молодший все старанно занотовує.

— Та не знаю. Щось белькотів, я нічого не розумів.

— Але ти не пішов, а залишився. Чому?

— Та я ж кажу, що мені підпис потрібен! На мені кредит висить, до дна тягне! Мені кров із носу потрібно було дозвіл і починати будівництво, щоб до морозів встигнути! Куди мені йти? Мені підпис потрібен був!

— Тобто, налаштований ти був рішуче?

— Рішуче? Та дуже рішуче! Мені відступати нікуди було! Останній бій!

— Але він не підписував?

— Не підписував.

— Ти дратувався?
— Дратувався! Всі ж документи на місці! А він вперся, як осел!
— І тоді ти його вдарив?
— Кого?
— Архітектора!
— Навіщо?
— Бо він не підписував!
— Я не бив його!
— А що ж ти робив?
— Нічого! Я прохав, щоб він підписав!
— А чого він помер!
— Я не знаю!
— Ти його вбив!
— Ні, я його не вбивав!

Молодший знову б'є і підприємець знову безпорадно падає на підлогу. Слідчий підскакує і починає гилити ногами. Старший кричить:

— Заспокойся, не треба! Залиш його!

Обидва сидять за столом, закурюють цигарки.

— Суко, чого він вийобується?!
— В тюрму не хоче, чого ж ще.
— Та йому все одне сідати! Чого оце комизитися?
— А що йому втрачати?

Глибоко затягуються. Старший слідчий зітхає.

— А у мене у старшої доньки чоловік, здається, підор.
— Ти що!
— Еге ж. Ленка мовчить, нічого не каже, але я здогадуюсь.
— Як же так, вона ж така красуня!
— Красуня, розумниця. А він підор гнійний.

У народі кажуть

Про зятя та тестя

- Тесть любить честь, а зять любить взять.
- З сином сварися — за стіл берися,
  а з зятем сварися — за двері берися

— Звідки знаєш?

— Четвертий рік разом живуть, а дітей і близько нема. Потім я у Ленкі гостював, випадково самотик побачив. Навіщо жінці самотик, якщо у неї чоловік нормальний?

— Може в Києві так прийнято?

— Причому тут Київ! Той підор і у відпустку завжди сам їздить! З якимось друзями. Я бачив кілька фотографій. А там же явні підори, м'язисті, засмаглі, один одного за ручку тримають.

— Збоченці!

— Суки. Я б його власними руками придушив!

— Ти обережніше, він здоровезний бугай.

— Ти ж знаєш, що у бійці не розмір головне, а завзяття. Я у своєму житті таким бугаям пизди навалював, що цього легко покладу. Тільки Ленку жаль. Вона його, здається, кохає.

— Підора?

— Підора. Просто це він мені огидний, а вона ж жінка, мабуть, подобається їй дуже, що не кидає його.

— І він же багатий.

— Багатий. У німецькій фірмі працює, заступником гендиректора по Україні і Молдові. У нього зарплатня вісім тисяч євро на місяць, уявляєш! А ще пільги різні, якийсь там соціальний пакет.

— Жирно.

— Жирно. І так думаю, що це німці його і навчили. У них підорів, як бруду! Мені знайомий розповідав, що прямо у центрі міста там оті клуби, де вони тусуються, цілими тічками ходять, лапають один одного за сраки.

— З жиру бісяться, капіталісти, блять.

— Їх же фашисти стріляли і не вивели заразу... Ленку жаль. Аж серце крається. Що такій гарній дівчині отака доля! Уже б краще за того чорнодупого йшла.

— Та ні, за мавпу, ну його.

— А як підор, то може мавпа і краще.

Старший слідчий робить останню затяжку і тушить цигарку.

— Ладно, піднімай цього жевжика.

Підозрюваного знову садять на стілець, приводять до тями.

— Хлопче, ти дивися, або кажи, як було, або ми тебе добряче відпиздемо і тоді вже скажеш. Зрозумів? В тюрму тобі все одне сідати. Але можеш без зубів, а можеш з зубами. У тюрязі без зубів погано, ще півнем зроблять. То подумай.

Підприємець крутить головою, він у відчаї.

— Яка тюрма? Я невинний!

— Ти вбив службовця!

— Я не вбивав!

— А що він сам помер?

— Не знаю! Але я не вбивав!

— Тоді що ж в кабінеті відбулося?

— Не знаю!

— Як не знаєш? Ти ж там був! Чи не запам'ятав?

— Ні, запам'ятав!

— Тоді розповідай.

В'язень важко ковтає густу слину, змішану з кров'ю.

— Можна води?

— Може ти ще обід замовиш? Розповідай.

— Що розповідати?

— Що відбувалося в кабінеті.

— Я зайшов, попрохав...

— Далі!

— Він кричав...

— Далі!

— Кричав, а потім в нього випало око.

— Що?

— Око.

— Яке око?

— Праве. Чи ні, ліве. Ліве!

— Його око?

— Око архітектора?

— Так, око архітектора.

Слідчі посміхаються.

— Хлопче, ти вирішив, що ми ідіоти?

— Ні, чому?

— Де ти бачив, щоб очі просто так випадали!

— Це ж тобі не кіно!

— Я знаю! Але так і було! Я сам злякався! Я сиджу, він кричить, але не гонить. Думаю, як буде проганяти, то на коліна впаду, ноги цілуватиму, тільки б підпис поставив! Бо без дозволу мені ж капці! Вже й матеріали закупив і будівельникам задаток віддав! І це ж все за кредит! Магазини під заставою! А у мене ж троє дітей. Молодша, Оленка, у неї хвороба крові, тільки на ліки кожного місяці дві тисячі

потрібно! Розумієте?

В'язень приречено дивиться на слідчих, старший киває головою, молодший строчить протокол.

— Ми розуміємо. І суд зрозуміє, це ж серйозні пом'якшуючі обставини. До того ж троє дітей і раніше ти до кримінальної відповідальності не притягувався. Так?

— Не притягувався. Я законослухняний громадянин!

— Просто обставини так склалися.

— Які обставини? Мені підпис потрібен був! Я сидів, чекав, хай, думаю, покричить, а потім, може, і підпише. Я ж не просто просив, я як треба просив! Потім щось чвакне на стіл. Я у підлогу дивився, наче винний.

— У чому винний?

— Та у всьому! Як він мене лає, то нехай я буду винний! Не дивився на нього, щоб ще більше не дратувати. Роздивлявся паркет, коли ляснуло щось. Наче жменьку мокрого піску кинули на стіл. Я ще подумав, що може він плюнув, з опалу. Дивлюся, а то око.

— Око архітектора?

— Так.

— Отак просто випало?

— Випало і лежить на столі. Він мабуть крутнув головою сильно, коли кричав. Відчув, що ока немає, рукою узяв його і вставив на місце.

— Отак просто узяв і вставив?

— Так! Я подумав, що може воно в нього штучне. Хоча раніше не помічав.

— Око випало само по собі і архітектор просто його вставив?

— Так.

— І що він, не кричав від болю, не просив допомоги?

— Ні, він замовк, потім, коли вже вставляв око, то наче жалівся на щось, зітхав.

— Що потім?

— Та нічого, він мовчить і я мовчу. Потім знову сказав про підпис. Підсунув йому документи, конверт на гору поклав.

— То конверт був?

— Ну а як же без конверта? Чи хоч би один підпис без конверта отримав? А я ж їх вісімнадцять зібрав! Останній залишався! Його підпис!

— Але він так і не підписав?

— Не підписав. Я його прохаю, а він каже, що погано себе почуває і щоб я іншим разом прийшов. Тоді поставить підпис.

— А ти що?

— Я ж почав пояснювати про кредит. Що мені підпис потрібен! І той же підпис — лише формальність. Я ж не вимагав якогось порушення, у мене все по закону! Просто підпиши і відпусти мене! Я ж вдячний буду, я вмію бути вдячним, я ніколи на халяву нічого не прохав!

— Але він не підписував?

— Ні. Почав скиглити, що йому погано. А я йому кажу, що мені теж погано, вже два місяці, як в пеклі, наче чорти на вилах мене підкидають! Кредит! Будувати потрібно! Інакше кінець мені! А він плакати почав. Що погано йому! Сидить у кабінеті здоровезному, з кондиціонерами, кожного дня конверти йому несуть, а йому погано! Та хай би він спробував, як я пожити! Коли конверти не несуть, а вимагають! Санстанція прийшла — плати, пожежники прийшли — плати, з управління по захисту прав споживачів прийшли — знов плати! Плати під час перевірки, допоможи на професійні свята, потім на Новий рік і на Восьме березня, зараз ще й на Великдень почали приходити! А в мене ж магазини, а не нафтова вишка! Мережеві магазини в місто прийшли, вони ціни тримають, у мене націнка не більше десяти відсотків! З отих відсотків самому жити треба з родиною, а ще усім платити! Оце погано, так погано! Хай би він спробував!

— Ти що, революціонер?

— Що?

— Проти суспільного ладу виступаєш?

— Якого ладу! Тут же безлад! Та якби не ці всі кровососи, в мене уже б десятки магазинів були, мережа ціла! Я ж хотів на область виходити, у мене все організовано так, як ні в кого! Все свіже, все вчасно, покупці, які розуміються, так вони з інших районів міста до мене скуповуватися їдуть! Бо я бізнес будував правильно! А знаєте, як це у нас важко! Коли продавця не знайдеш! Візьмеш людину, а вона краде! В мене платня для продавців удвічі вища, ніж по місту! Удвічі! Тому що, мої продавці повиннім посміхатися і задовольняти клієнтів!

— Задовольняти це як?

— Що як?

— Секс?

— Який секс! В мене продовольчі магазини! Людина приходить і отримує задоволення від покупки! Бо їй не хамлять, не обвішують,

7 років без взаємності

Ганно, Ваші очі
Як липневі ночі
Темні, теплі і зіркові
Переповнені любов'ю

не підсунуть тухлятини! Людина впевнена, що все буде добре! От і задоволення покупця! І знаєте, як важко цього досягти! Бо продавці звикли красти! Я їм же на цифрах показував! Що от, скільки вони за місяць крадуть, а ось платня, яку вони у мене отримують. І вигідніше працювати в мене і не красти, аніж працювати у іншого і красти! Але не розуміють! Це вже в них інстинкт! Красти! Я таких гнав, а інших — ще спробуй знайди! Щоб працювали швидко і точно, щоб посміхалися, щоб були ввічливі і не обважували! Навіть таку знайдеш, пропрацює дівчина рік, потім каже, що йде! Як, чого? Виявляється, її хлопець покинув і вона тепер хоче сидіти вдома і сумувати за ним! Отака дурня! Я їй кажу, що так не можна роботу кидати! Чим жити? А вона каже, що картоплю батьки з села передадуть, а більше їй нічого і не потрібно. Ось так! Чому в Америці людина працює, а вечорами вже може хоч сумувати, хоч на голові стояти, а в нас ні! Бо...

— Так, стоп! Що ти нам локшину на вуха вішаєш! Розповідай, що було в кабінеті архітектора!

Підприємець сидить з відкритим ротом, втирає піт з чола, важко дихає, як загнаний кінь.

— Що там було, кажи!

— Він розвалюватися почав.

— Як це?

— А от так. Сидів, стогнав, потім проганяти мене почав, я йому пояснюю, що без підпису не піду, що без підпису мені тільки в зашморг. А він як чхне. І розсипався.

— Як розсипався?

— Обидва ока випали, ніс, вухо, шматок лівої брові, частина щоки. Усе це на стіл як гепне. Бридке таке, слизьке, смердяче.

— Він просто сидів, чхнув, а потім у нього все посипалося?

— Так, так! Посипалося! Після того, як він чхнув.

— І що ти зробив?

— Хотів втекти.

— Чому?

— Я злякався! Я ж такого ніколи не бачив!

— Ми теж.

— Мене аж тіпало усього! Я до дверей побіг, забув про все! Коли він мене покликав.

— Як покликав? Він же розвалився?

— Ну, язик в нього на місці залишався. І губа одна. То він пробурмотів «Сачко, стій!». Дуже нерозбірливо. Він і у комплекті нерозбірливо говорив, а розвалений — зовсім. Я вже двері відчиняв, коли він прохрипів, що підпише.

— Що підпише?

— Дозвіл! Мені ж дозвіл потрібен був, у мене кредит! Я повернувся в кабінет, підійшов до столу. Архітектор каже, що, підпише, якщо я допомогу йому зібратися.

— Що зробити?

— Зібратися.

— То він був живий?

— Та Бог його знає.

— Ну він же говорив!

— Говорив.

— Тоді живий!

— Мені здалося, що він давно вже помер, бо від нього тхнуло гнилим м'ясом!

— Мерці не можуть розмовляти!

— Ну, не знаю.

— І ти допоміг йому?

— Так. Він же нічого не бачив, не міг себе зібрати. Я подав йому спочатку очі. Він вставив їх, казав, що бачить погано, потрібен час, щоб вони встоялися. Потім я подав йому усе інше.

— Що саме?

— Ну, ніс, брів, щоки, вухо.

— І що він з ними робив?

— Ставив на місце, притискав і вони залишалися там. Це як діти граються пластиліном. Шматочок пластиліну приліплюють до фігурки і він тримається. В мене діти люблять ліпити, особливо Оленка.

В'язень задумливо посміхається, мабуть згадує доньку, але цей сентименталізм не діє на слідчих.

— Тобто ти зібрав архітектора і той став цілий?

— Так, цілий. Майже цілий.

— Що значить, майже?

— Ну, ніс сів не досить правильно, вище, чим був. Виглядало жахливо, однак я вирішив, що нехай підпише, а потім вже скажу.

— І...

— Він не підписав. Я допоміг йому зібратися! Я ледь не блював, бо його м'ясо смерділо! Та я допоміг, а він зібрався і почав реготати з мене.

— Насміхався?

— Казав, що не поставить підпису, що він вже дозволив будівництво на тому самому місці моєму конкуренту! Уявляєте? Він же узяв мої гроші, він пообіцяв, а потім узяв і прокинув! А в мене ж кредит! Він, вважайте, вбив мене! Ось так просто узяв і вбив! Хіба так можна?

— І тоді ти вбив його?

— Я не вбивав!

— А що ж тоді трапилося?

— Я просто вдарив його.

— Вдарив? Куди?

— В морду. Ну, в обличчя. Я як збожеволів! Взагалі то я спокійна людина! Терпляча. У нас не можна робити бізнес і бути нетерплячому. Всі ці йобані дозволи, підписи, перевірки, вся ця чиновницька банда, вони ж насідають з усіх боків! І треба тільки терпіти. Або кинути все і піти, або терпіти, принижуватися, підмазувати, прохати. А я не міг піти, бо в мене діти. Оленка хвора, то я терпів. Це важко, повірте, дуже важко, але у мене не було іншого виходу. Я терпів, я довго терпів, але тоді терпець урвався. Бо це ж хіба можна так? Пообіцяв, узяв гроші, а потім кинув! І я вдарив його в обличчя. Не сильно, я не вмію битися. Але його голова впала на підлогу.

— Ти відрізав йому голову?

— Я нічого не відрізав! Я вдарив йому в морду, бо він дістав мене! А голова узяла і впала з плечей.

— Нічого собі удар!

— Я не сильно бив!

— Чого ж тобі відірвалася голова?

— Не знаю! Він був, як гнилий! Він був увесь гнилий, він розпадався на частини, розлізався, як гнила шкіра!

— Що далі?

— Я знову злякався. Хотів втекти. А потім придумав поставити голову на місце. Якщо ніс приліпив, чому б і голову не приліпити? Я підняв голову, поставив на плечі і натиснув, щоб міцніше узялася.

В'язень замовк, важко дихаючі, наче він біг кудись, а не сидів на стільці у прохолодному підвалі.

— І?

— Він розвалився. На частини. Відпали руки, тріснув тулуб, покотилася нога. І голова впала.

— Це ж як треба було натиснути!

— Я хотів, щоб голова міцніше трималася!

— Ти розірвав його на шматки!

— Я не розривав, він сам розвалився!

— Ти вбив його.

— Я не вбивав його! Навіщо мені було його вбивати?

— Через підпис. Тепер ось на аркуш і пиши.

— Що писати?

— Зізнання.

— Яке зізнання?

— Це буде серйозною пом'якшуючою обставиною. Тебе не посадять надовго.

— За що мене садити?

— Ти вбивця.

По темі

Архітектор (із грецької мови «arkhitektōn»: архі +tektōn-будівник), — фахівець, який за допомогою матеріально-технічних ресурсів, створює проект організації простору. Основне завдання архітектора — створити максимально зручне середовище для життєдіяльності людини. Професія охоплює організацію всіх рівнів просторового середовища: від малих форм до великих територіальних систем. Мають схильність до мимовільного розпаду, особливо в країнах з високим рівнем корупції.

— Я не вбивав!

В'язень підхоплюється, він збуджений, він хоче щось пояснити, він простягає руки до слідчих і знову отримує удар. Знову падає на підлогу, слідчі знову закурюють. Сидять.

— Я тільки не розумію, як він його розірвав?

— Бозна. На вигляд він не такий вже сильний.

— Може жилавий? Або ножем?

— Ніякого знаряддя не знайшли. Зовсім ніякого. Та й лікарі кажуть, що тіло не різали, а саме розривали. На шматки.

— А чого воно так смердить?

— Кажуть, що гниле.

— Як таке могло бути?

— Не знаю.

Сидять, жадібно затягуються. Старий питає:

— І що будеш робити з жінкою?

— Не знаю. Піду до тестя, вибачуся.

— А як не вибачить?

— Не знаю. Мабуть, тоді буду розлучатися.

— І я Лені скажу, щоб розлучалася. Бо з підором життя не буде. А ще як СПІД підхопить? Збоченець, це як наркоман, скільки не сподівайся, а даремно.

Затягуються, кидають обпалені фільтри в попільничку.

— Піднімай товариша.

Підприємця приводять до тями, садять. Той тільки відкриває очі, починає белькотати:

— Я не винен, я не вбивав, я не винен, мені не можна в тюрму, в мене діти!

— Слухай, хлопче. Нам то твоє зізнання не дуже і потрібно. Не так, як тобі той підпис. Просто ми хочемо, як краще для тебе ж. Ми бачимо, що ти не злочинець, що просто так вийшло. Але сидіти тобі все одне.

— Чому?

— Тому що загинула людина. У тебе був мотив, ти сам зізнався, що бив його, тебе знайшли біля трупу.

— Якого трупа, він розвалився!

— Це не важливо.

— Ви ж самі знаєте, що я не міг його розірвати! Людина не може розірвати іншу людину на шматки. Розрізати може, а розірвати — ні! Не може і все! Я не винний. Я тільки ударив його!

— Хлопче, в мене було багато випадків, коли людина била, як і ти. А інша людина падала потилицею об бордюр, чи під машину, чи ще щось. І того, хто бив, садили саме за вбивство. Тебе теж посадять, то краще зізнайся.

— У чому?

— У тому, що вбив архітектора.

— Але я не вбивав його! Я просто фізично не міг розірвати його!

— Це не важливо, міг ти чи ні. Головне, щоб ти зізнався. Тоді суд зменшить тобі строк. А ще як врахувати дітей та твій стан афекту, то взагалі, ти незчуєшся, як вийдеш на волю.

— Але ж я не вбивав!

Старший слідчий заморено дивиться на в'язня.

— Невже ти не розумієш простих істин? Є труп, загинула людина. Не просто людина, а головний архітектор міста! За нього хтось повинен відповідати! Ще якби він був якійсь бомж чи робітник с заводу, то нехай, якось би замазали справу. Але головний архітектор міста! Поважна людина! Не можна вбивати поважну людину і залишитися непокараним.

— Але я не вбивав!

— Хтось повинен бути покараний. В тебе був мотив, ти бив його і тебе знайшли біля трупу.

— Біля смердючих шматків гнилого м'яса!

— Це не важливо. До тебе головний архітектор був живий, проводив засідання, зустрічі, підписував накази і розпорядження, навіть мав телефонну бесіду з мером. А потім його знайшли мертвим. Ти повинен відповісти за це і ти будеш відповідати, хочеш цього чи ні. Просто ти сам мусиш вирішити, чи сидіти тобі повний строк, як злочинцю, що не розкаявся, чи сидіти частину строку, бо суд врахує твоє зізнання. Ось і все.

— Мені не можна в тюрму, моїй родини ні за що буде жити!

— У них залишаються магазини.

— Магазини під заставою!

— Ну, значить, так буває.

— Ти ж доросла людина.

— Моя Оленка! Вона загине!

— То не будеш підписувати?

— Відпустіть мене! Я невинний! Невинний! Відпустіть!

В'язень кидається до дверей з камери, але вони заперті, стукає по них кулаками. Слідчі всміхаються, підходять ззаду і хапають

за руки. Вивчені рухи, кілька секунд і в'язень вже стогне на підлозі.

— Ну, як хочеш. Як тобі увесь строк мотати краще, то мотай. Ми тобі не лікарі.

— Тільки потім же лікті обгризати будеш.

— Суки! Суки! Ненавиджу! Усю кров випили! Тварі!

Слідчі б'ють в'язня. Без всякого захвату, а так, аби замовк. Він стихає, кавкає кров'ю, щось белькоче. Слідчі відкривають двері, кличуть чергових. В'язня забирають. Наполовину ведуть, наполовину тягнуть. Слідчі з полегшенням зітхають.

— Пішли, поснідаємо?

— Не хочу. Апетиту немає.

— Через нерви?

— Еге ж.

— Тоді пішли по сто грам. Воно попускає.

— Пішли.

Через десять хвилин сидять в якомусь генделику, наливають зі штофу горілку по чаркам. П'ють, не цокаючись. Закусують салатом з невеличкою тарілки. Старший каже:

— І жаль його.

— Кого?

— Та лошка цього.

— А що поробиш?

— Він же не вбивав.

— А хто?

— Може, дійсно згнив той архітектор? Згнив і розлізся?

— Якби чиновники гнили, в Києві б уже жити не можна було через сморід. Тільки вони не гниють, а квітнуть.

— А цей же хлопець, він не сидів на місці, боровся, копійку заробляв, дітей піднімав.

— Тепер сяде.

— І не підор якийсь.

— І не суко, як мій тесть.

Випивають ще по чарці, гризуть в'ялі помідори і мовчать. Потім дістають по цигарці і закурюють.

2007 р.

Криминал

Фамилия на букву «С»

Он сообразил, что нужно делать. Лежал весь в крови, перепуганный и избитый, но голова работала, хотя и досталось ей. Сказать фамилию прокурора области, наврать, что знакомые, близкие знакомые, родственники, может, даже племянник. Они такой шишки испугаются. Должны, всё-таки прокурор области! За это ой как можно по голове получить. Подумал, что вроде шутки. Сам только что получил по голове и их припугнёт тем же. Прокурор — это выход. В прошлом году дочка прокурорская загуляла, так вся милиция с ног сбилась плюс СБУ. А это ж мелочьё, налётчики, им такой шум не нужен, испугаются, сволочи. Он их ещё сделает, возьмет на арапа.

Степанов? Как фамилия этого чертового прокурора? Читал же недавно в газете, награждали его чем-то. Имя-отчество помнил, странное потому что. Варфоломей Модестович, не то жид, не то из попов. А фамилия на «С» и простецкая. Точно помнил, что на «С». Главное — не продешевить, правдоподобно сыграть. Чтобы поверили. Засмеяться и сказать: «Вот пожалуюсь я на вас Варфоломею Модестовичу, он вам покажет, козлам таким, где раки зимуют». Можно и без фамилии, но вдруг спросят, какому Варфоломею Модестовичу. Имя-отчество могут и не знать, придурки ведь, а вот фамилия их убьёт. Сорокин, Собакин, Савельев. Нет. Точно на «С», но другая.

А у неё фамилия Немчинова. Машенька. Ой, хороша! Он третий месяц от неё без ума. Такая красавица! Какие у нее груди! Такие теннисные мячики, что играть и играть. Особенно когда она в белой обтягивающей маечке. И в джинсовых шортах. Какой у неё зад! Это же рай, а не зад! На него поглядеть — уже рай, а погладить, так совсем! Машенька, белокожая Машенька, хорошенькая Машенька.

— Смотри, падло, если денег не найдём, будем тебя пытать.

Стоят над ним — три рыла. Бандиты. Не бандиты, а наркоманы какие-то. Беспредельщики.

— Он без сознания.

— Приведем.

Этот маленький, он тут самый шустрый и опасный. Видимо, бывший спортсмен, в лицо так завалил, что наповал. Хотя он же не маленький, 85 килограмм весу, а свалили будто белого бычка. В челюсть удар, натренированный. Теперь надо лежать и не подавать виду, что очухался. У них ножи, лучше не дергаться. Лежать,

а потом он их огорошит. Чуть не улыбнулся впервые за этот проклятый день. Вовремя сдержался. В соседней комнате тихо выли сестры. Сводные. Боятся, что бандиты их изнасилуют. Это зря, в том смысле, что еще не слышал о таких случаях. Раз грабят, значит, грабят. Насиловать им ни к чему, а вот убить могут. Уже было: квартиру обчистят и оставят связанного хозяина убитым. Твари. Поэтому нужно спасаться. Вовремя он газету прочитал. Никогда не читал, а то на унитазе сидел, рвал потихоньку газетенку, кое-что и почитывал. Обратил внимание на портрет человека в мундире, прочитал подпись, что областному прокурору присвоили звание советника юстиции первого ранга, а это как генерал. И как же его фамилия? Синицын, Солнцев, Серов, Семенов. Не то. Похоже, но не то. Вспомнить надо, срочно надо. Точно на «С», в этом был уверен. И, кажется, славянская.

Только некрасивая. Вот у Маши — красивая. Немчинова. Машенька Немчинова. У неё веснушки на щеках и такой трогательный носик! Он любил этот носик покусывать, этот носик его заводил. Да всё в ней его заводило. Это же любовь, а не хухры-мухры. Любовь! Вот это чувство! Как будто летишь над землёй! Он ждет, не дождется, чтобы увидеть её, Машеньку! А плечи, а плечи-то какие! Кругленькие, сдобные плечи. И тоже веснушек немножко. Целовать плечи. Ласкать груди и целовать плечи. В последнее время они уже далеко заходили, но последний барьер она держала. Настоящего секса у них не было. Пару раз он кончал себе в штаны от избытка чувств, и всё.

— Водой облей, чтоб очухался быстрей.

Плеснули, да холодной, аж вздрогнул. Тут уж ничего не поделаешь, нужно открывать глаза. Стоят все трое. У маленького нож в руке.

— Где деньги?

Мычит. Как он может ответить, если кляп во рту? Вынули.

— Где деньги? Говори!

— Я не знаю!

— Видишь нож? Будем тебя резать на куски, падла, так что лучше вспомни!

— Я не знаю! Ребята, честное слово не знаю!

— Не кричи, дурак.

По губам. И так болят. Страшно болят. Бывало, что приятно болели, когда с Машей нацелуются. С Машенькой. Они, бывало, по часу целовались! Как же им хорошо было! Ой, как прекрасно!

7 років без взаємності

Виходить море з берегів
А в Лохвиці ростуть банани
Буя глобальне потепління
Бо Вас кохаю до нестями

— Думай, где деньги!

И бьют по губам. Надо думать, только не о деньгах, а о фамилии. С, С, С. Степанов, Савельев, Симонов, Скоморохов, Семин, Седов, Старухин, Сомов.

— Не хочешь говорить?

Будут резать... Фамилия, нужна фамилия! Скворцов, Сенин, Суслов, Скорик, Самоцветов, Сухов, Солин, Се...

— Ну, молчи, молчи, посмотрим, до чего домолчишься. Рот ему заткнуть!

Запихнули на этот раз не майку, а грязное кухонное полотенце, сальное, фу. Блевал, чуть не захлебнулся. Побили и ушли к сестрам. Будут их пытать. А они тоже ничего не знают. Убьют. Сорин, Соплев, Сунгоркин, Соловей, Сергеев, Санин... Нужно вспомнить, если не вспомнить, убьют ведь. На соседней улице хлопца зарезали. Так же скрутили, всё перерыли и убили. Деньги забрали. Наверное, сначала убили, потому что не раскололся хлопец, а потом сами денежки нашлись. Или пытали, раскололся, а они, чтоб свидетеля не оставлять, дорезали. Это самое худшее. С, с, с. Старцев, Синебрюхов, Сатомайор. Идиот, о чем думает! А мысли разбегаются, от страха шныряют в голове, будто тараканы и трудно ухватить. На эс. Солнышков, Стоянов, Савицкий, Соколов, Собакин, Собакевич, Сорос, Сошкин, Сирхаев, Ступин, Сахаров, с-с-с-с-с...

А ноги у неё какие! Белые, полненькие, чудо, а не ноги. Она их чуть стесняется, говорит, что лучше более худыми их сделать, даже на спортивную секцию ходить собирается, но он отговаривает. Какая там секция? У неё же чудо, а не ноги! Когда ходили вместе на пляж, он только на ноги и смотрел. Ну, еще на зад, у неё такие бёдра! Женственные, королевские. Он видел съёмку её выпускного вечера. Там она была такая худенькая, будто щепка. Ему не нравятся щепки.

А сейчас она была на третьем курсе, расцвела, просто драгоценный цветок! Ласкать и ласкать!

Кричит одна из сестер. Он вздрагивает. С-с-с-с. Селиванов, Стариков, Сивухин, Сентябрьский, Сонцепеков, Стеклов, Сергиев-Посадский, Сарабандов, Сингапуров, Солонцеватый, Стильнов. Да что ж за глупости в голову лезут!

Вдруг его парализует мысль, что не вспомнит. Память-то у него дрянная, в школе за стихи больше тройки не получал, всегда конфузился перед малознакомыми людьми за то, что не помнил их имён. Убьют. Он закостенел. Убьют. Ведь отморозки, им же это как два пальца обоссать. Чик по горлу — и полетела душа в рай. Он почувствовал, как туповатое лезвие ножа дерет ему горло, стошнило, но рот заткнут, вынужден был проглотить. Убьют.

А ведь он мог уйти. Он должен был уйти до налёта, договорился о встрече с товарищем в центре, но всегда опаздывал, поэтому задержался. Звонок в дверь, он даже в глазок не посмотрел, открыл и получил в морду. Грабители, их трое, ворвались, скоренько скрутили всех и стали искать деньги. Уже с полчаса. Неужели соседи не слышат, что подозрительные звуки? Сестры вон мычат, связанные. Может, уже вызвали милицию? Осел! Не вызвали. Папа же сделал звукоизоляцию, чтоб соседские звуки сюда не проникали и здесь можно было детям громко музыку слушать. Хоть из пушки стреляй, не услышат. Да ещё в окнах стеклопакеты. Это всё папа. Он капитан дальнего плавания, денег уйма, об этом многие знают, вот и лезут. Перед этим два раза взламывали дверь, папа поставил бронированную и решетки на окнах, хоть и четвертый этаж. Всё равно одолели. Надо вспомнить. Надо взять себя в руки и вспомнить. Он же умный, он же молодой, куда умирать!

Успокоиться, не паниковать, собраться с мыслями. Недавно же читал газету, неделю назад. Сапожников, Стечкин, Салов, Скаченко, С,С,С, Снегирёв, Степанов, Серженко. Не помнил. Скорей всего, фамилия русская. Кажется, русская. Суховерхов, Стеблов, Саблин, Сорин, Сапармурат, тьфу! Как же, как!

А голос у неё какой бархатистый! Обволакивающий голос! Он ей на полном серьезе советовал в дикторы идти. Потому что против такого голоса никто не устоит. Услышишь такой голос раз, и будет он потом всю жизнь в лучших снах сниться. Голос. А шея какая белая да нежная, как он любил эту шею целовать! Машенька, милая Машенька! Я ведь к тебе потом собирался, к тебе. Пошли бы в город, гуляли

по улицам, ели бы мороженое. Или нет, ты же на диете, ты хочешь похудеть. Хотя зачем? Ты же, как конфетка! Пирожное! Тортик, моя Машенька!

Они возвращались. Сейчас будут мучить. Сняли повязку.

— Будешь орать, зарежем. Последний раз спрашиваем, где деньги?

Нож к лицу.

— Глазки выколем. Сначала левый, потом правый. Дальше пальчики резать начнём. По одному. Это больно, очень больно. Лучше скажи, где денюжка лежит? Всё равно ведь сломаешься, только тогда уже инвалидом будешь. Зачем оно тебе?

Это маленький, который с ножом. У него страшный взгляд, он действительно может и глаз выколоть! Хладнокровный убийца! Страшно, дрожь.

— Я не знаю, я действительно не знаю!

Нож вперёд, он отпрянул, но голова упёрлась в стену и дальше пути нет, а нож наступает.

— Я не знаю! Папа никогда не говорил! Нас же грабили не раз, он скрывал. Не знаю!

Снова залепили рот.

— Сказано же, не орать! Не знает он. Узнаешь, сволочь жадная. Тут баксов мешки спрятаны, а он жидится. И не мычи! Ладно, мокрощелки эти, сестрички твои, не знают. Но ты-то знаешь, ты уже взрослый, тебе папаша доверяет. Говори, где деньги, или без глаз останешься!

В дверь позвонили. Нападавшие засуетились. Не ожидали такого поворота. Маленький бросился к окну. Обрадовался, что машин ментовских не видно, значит, не они. Переждать нужно, затихли. Он лежал и трясся, будто в лихорадке. Левый глаз затёк кровью, наверное, надрезали веко. Выколют, как пить дать выколют, ведь отморозки! Сафин, Сеткин, Сливкин, Сафронов, Стеклов, С....Скотская память. Их же тысячи, этих фамилий на С. Ладно бы Ю или Э, а то С. Словно специально. С, С. Спицын. Спицын, точно, Спицын! Спицын. Спасён. Спасён! Заплакал. И было уже всё равно, что в дверь позвонили два раза, потом тишина.

Может, это даже она заходила, Машенька. И хорошо, что они не открыли, а то бы и ей досталось. Он потом ей всё расскажет. Когда напугает этих бандитов, выгонит их из дома и пойдёт к ней. Такое пережить! Но верил, он же верил, что не погибнет! Разве он может сейчас умереть?! Сейчас, когда он влюблён, когда только и думает

про Машеньку! У неё розовые пяточки. Розовые, розовые, будто бутоны. И пальчики на ногах такие маленькие и сама ножка аккуратная. Голени полненькие, точеные голени. Небольшой шрамик на бедре. В детстве упала с качели. Ещё родинка на ладошке, такая маленькая, такая миленькая родинка. Машенька! Она вся такая маленькая и миленькая! Уже сегодня вечером он будет с ней гулять. Потом проводит домой, начнут целоваться ещё в лифте, потом на лестничной площадке, потом ей позвонят родители, она скажет, что уже рядом, потом снова целоваться, снова позвонят, а они всё никак не могут расстаться, как голубки!

Бандиты вернулись. Показал им, что хочет что-то сказать, они вынули кляп.

— Где?

Он хотел уже сказать и вдруг понял, что не Спицын. Спицын, это одноклассник отца, иногда приходил, весёлый такой бородатый мужичок. Смеялся громко, у него небольшой строительный бизнес был. А прокурор с другой фамилией!

— Ну, говори!

Он молчал, хлопал глазами. Он же уже спасся, расслабился, а тут снова надо искать ту проклятую фамилию. Стрекозов, Стручков, Сокуров, Стеблин, Сулейкин, Сумкин, Стрелкин, Самгин, Сафин, Снегирёв..

— Он над нами ещё издеваться будет!

Били. Много и сильно, он хрипел, пытался спрятаться, потерял сознание. Бандиты ушли проверять шкафы. Деньги должны были быть, капитан дальнего плавания, одна зарплата несколько тысяч долларов в месяц, а ещё леваки всякие. Должны быть деньги. Но квартира четырёхкомнатная, мебели полно, чтобы всё обыскать, нужно время, а времени нет. Соседи могут заподозрить неладное, и так уже кто-то приходил, ещё могут, риск. А главного не нашли. По мелочам — то гривны, то колечко золотое, но тайника с долларами нет. Девки дрожат и не знают. Им порезали лица, и если не сказали, то не знают. Он остался. Сознание потерял, урод.

Очнулся от холодной воды. Сурков, Селиванов, Сохатый, Стремянов, Соплин, Силкин, Суков, Ставнев, Стеклов, Стонов, Семченко, Самохин, Сатурнов, Соков, Сливов, Сантиментов, Серебряков, Стаканов, Сергиенко.

— Где тайник? Ты хочешь остаться без глаз, хочешь? Ты думаешь, мы шутим?

7 років без взаємності

Хотів би бути весняним вітерцем
Щоб обвівати млосне Ваше тіло
Яке царює в пам'яті моїй
І викликає почуття завдовжки у багато метрів-кіло.

Нет, он так совсем не думает. Он понимает, что они настроены решительно! Мотал головой. Он не хотел стать слепым. Не хотел.

— Последний раз спрашиваю, где тайник?

Он мычал и извивался, хотел сказать, что не знает. Действительно не знает. Отец никогда не показывал, где прячет деньги. Тайна тайн. Закричал в полотенце, когда начали резать, опять потерял сознание. У него было высокое давление и слабое сердце. Из-за этого вынужден был бросить футбол, хотя очень любил играть.

— Дай воды, попалось же говно такое!

Бандиты нервничали. Думали быстренько взять хороший улов, а тут одна кровь. Вдруг действительно не знает, где деньги? Отец — жмот, скрывает. Ещё раз привели парня в сознание, снова резали, потом вынуждены были вынуть кляп, чтобы не захлебнулся в собственной блевоте. Опять потерял сознание. Значит, не знал. Они были ребята опытные и различали людей. Этот бы не терпел, раскололся б.

— Придётся старого ждать.

— Вдруг не один придёт?

— Что, пустыми уходить?

Разбрелись искать по комнатам. Отодвигали шкафы, щупали полы и стены, в очередной раз переворачивали горы одежды.

— Может, упакуем всё и уйдём?

— Да нас же с торбами сразу повяжут! Деньги нужны!

Все трое были внутривенниками, нужна была доза, нервничали. Хотели денег срубить и залечь на недельку на квартире, запариться хорошенько. Теперь ждать.

Она в закрытом темно-синем купальнике выходит из воды. Богиня. Афродита на белом речном песке. Он смотрел на неё, и сердце ёкало, как и должно было ёкать у влюбленного человека. А ещё гордость, что все на неё глядят, на его прекрасную Машеньку. Вот

она подходит, встряхивает волосами и ложится на полотенце. Рядом с ним. Слышит её довольное сопение, она любит плавать и хорошо наплавалась. Целует её в плечо. Он бы исцеловал её всю, но на пляже много народа, могут быть знакомые, она просит быть сдержанным. Это так трудно, он специально купил просторные плавки, но и в них не знает, как лежать, чтобы не был виден вставший член. Вынужден больше сидеть и поменьше смотреть на неё. Но хватает и её голоса, её дыхания, её запаха, чтобы член стоял. Он в воду не мог нормально зайти, стыдно было, что люди увидят его озабоченность.

Приходит в себя. Не видит одним глазом, там темнота и боль. Фамилия, ему нужна фамилия. Серафимов, Снобов, Стольников, Столыпин, Сташис, Степнов, Ступин, Стукалин, Слонов, Степанов, Сатрапов, С...Голова не хотела работать и предоставлять нужные

По теме

Что за буква

С, с (название: эс, в аббревиатурах иногда сэ: США [сэ-шэ-а]) — буква всех славянских кириллических алфавитов (22-я в украинском и македонском, 18-я в болгарском, 19-я в русском и белорусском, 21-я в сербском,); используется также в письменностях некоторых неславянских народов. В старо- и церковнославянской азбуках носит название «сло́во», что могло означать разное: «слово, речь, дар речи, молва, весть, известие, проповедь, изречение, Писание, заповедь». В кириллице обычно считается 19-й по порядку; в глаголице по счету 20-я. В обеих азбуках числовое значение — 200. Происхождение кириллической буквы — греческая сигма

Иератическое письмо

Финикийское письмо

Греческое письмо

Хорватская глаголица

фамилии. Их так много, а он в крови и блевоте, раны пекут, глаз не открыть, всё тело болит, и неизвестно, чего ещё ждать. Не уходят. Надеются найти, рыщут. Потом плюнут, дорежут и уйдут. Хотел схватиться рукой за голову, но руки связаны. Стоков, Стыков, Соловьев, Сулятицкий, Семафоров, Сёмин, Снежицкий, Сипало, Серенгети! Не мог вспомнить. Проклятая буква. Сейчас придёт отец, его также свалят, будут пытать, отец расскажет. Не сразу, он мужик крепкий, но пригрозят убить детей — и расскажет. Деньги заберут, а их зарежут. Суворов, Сорняков, Слепышев, Стаканов, Сибиркин, Сивкин, Сормов, Стодолин, Супьянов, Столцерс.

У неё любимая книга про Гарри Поттера. Она смотрит дурацкий сериал «Моя прекрасная няня». Но раз сериал нравится ей, то и ему кажется не таким уж глупым. Они часто вместе смотрят. Она

(в с-образном византийском варианте «sigma lunata», который используется и сегодня в книжках для маленьких детей), глаголическую часто объясняют как искусственное образование, сочетание христианских символов треугольника и круга.
В церковнославянских шрифтах строчная буква с обычно делается очень узкой. В украинской традиции полууставного кирилловского книгопечатания известно и широкое начертание, применявшееся более или менее регулярно в начале слов вплоть до начала XX века (особенно в униатских изданиях), хотя разница между двумя с до системы строгого разграничения их функций не доходила.

Болгарская глаголица | Устав, полуустав | Допетровские формы | Гражданский шрифт

смеётся над шутками, он — от счастья. Держит руку на её талии, если дома нет родителей, то притягивает к себе и целует. Она с удовольствием отрывается от сериала. Машенька. Любимая Машенька. Он хочет на ней жениться. Нет, не будут торопиться. Может, следующей весной, или подождут, пока она закончит институт. Он нравится её родителям. Он же серьёзный парень, не дурак, из хорошей семьи. Папа обещал купить квартиру на свадьбу. У него ведь отложены деньги. Те самые деньги!

В двери щелкнул замок. Бандиты не ожидали, они были в разных комнатах, бросились к двери, отец свалил одного, бросился к выходу, но там была вторая дверь. Сам же поставил, чтоб отгородить коридор от площадки. И сам же закрыл. Прижался к ней спиной, отбивался, успел несколько раз крикнуть, прежде чем его свалили ударами ножа и дубинок. Втащили в квартиру и стали приводить в сознание. Окатили водой, били по щекам, но он лежал неподвижно.

— Дохлый.

Умело определили отсутствие пульса.

— Твою мать!

Переполняющая злость, а нельзя даже грохнуть дубиной по серванту. Соблюдают тишину. Денег нет и не будет.

— Надо уходить! Уходить! Хватит того, что есть!

— На что хватит?

— Сейчас менты приедут!

— Заткнись! Ищем ещё, в последний раз. Всё просмотреть!

Ползали по раскиданным вещам, заглядывали всюду. Он слышал, что произошло, и теперь плакал. Он любил отца. Хотя мало видел его, хотя тот бросил мать. Но любил. Может, не слишком сильно, он же плохо знал отца, все время пропадавшего в дальних плаваниях. А теперь его убили. Бедный папа. Из-за этих проклятых денег. Фамилия, нужна фамилия... Фамилия — и он спасён! Соломонов, Слабоженский, Сильнов, Синёв, Строкатов, Страченов, Строгов, Саахов, Сероводородов, Сурьмин, Сниколов, Столетов, Сентябрёв, Синельников, Синебрюхов, Стапелев, Стократов, Сократов, Семафоров, Стапелев, Стопкранов, Сиракузов, Суллов, Сенеков, Снежин, Сипаев, Сирхаев, Стаханов. Нужно вспомнить, нужно напугать. Областной прокурор, это не шутка. С, с,с,с!

— Ни хера!

— Может, хоть техники прихватим? Видик, магнитофон, сидюк...

— Хватай! Есть же где-то, лежат! Невезуха!

Он вспомнит фамилию, вспомнит! И он выживет! Он не может умереть! Его ждёт Маша. Он ещё не спал с Машей, а он же так любит её! Машенька! Нежная Машенька, горячая Машенька, белокожая Машенька! Целовать и ласкать, Машенька, она пожалеет его, она утешит его, они будут вместе! Будут вместе! Голенькая Машенька! Милая Машенька! О Машенька!

— Блять, да у него член стоит!

— Что?

— Ты посмотри! У него член стоит!

— Точно, стоит!

— Ах, ты извращенец!

— Урод!

— Да он сейчас кончит!

— Он на нас кончит!

— Тварь!

Они бьют его ногами, маленький заносит нож, он стонет, он вспомнил, он хочет сказать, вспомнил фамилию, он спасен! Мычит в кляп из всех сил.

— Погоди! Может, скажет.

Вынули кляп. Хотел сразу сказать, но язык плохо слушался.

— Говори, говори!

— Варфоломей Модестович Селянинов! Друг отца, он за нас вам голову снесёт!

— Чего?

— Он областной прокурор!

— Срали мы на твоего прокурора! На, сука!

Удар ножом в грудь. Потом ещё. Нагрузили сумки и ушли, не встретив никого на темной лестнице. Милиция их поймала на другом деле через месяц. Посадили. Фамилия же прокурора была Доброрезов, звали Николай Семенович, но бандиты об этом не знали.

2007 г.

Культура

Співучий Василько

Звідки він взявся у місті, напевне ніхто не знав. Десь наприкінці березня страшного 33-го року Василька зустрів дід Микита, який тоді працював у міському Будинку культурі на всіх робітничих посадах. Був і прибиральником, і сторожем, і двірником, робив все, що казали, мовчав і робив, хоч його частенько лаяли, а бувало, що навіть били. Але дід Микита все терпів, бо мав брата, який у метушливі двадцяті був чи не правою рукою самого батька Махна, а потім зник десь за кордоном. Зник то зник, але тільки не з архівів НКВС, де про брата пам'ятали і будь-коли могли схопити Микиту за барки та відправити у Сибір, куди пішов уже багато хто і за куди менші провини.

Та поки що не чіпали Микиту, бо був він ніхто, та й ще вдавав з себе не те щоб божевільного, а трохи пришелепуватого. Ходив собі накульгуючи, тряс головою та мовчав, а як починав говорити, то так заїкався, що найвпертіші стукачі і ті плювалися та йшли геть від цього дурня. А він навіть не посміхався, бо добре знав, що як схочуть, то посадять його і так, без усілякої зачіпки і не дивлячись на те, що ідіот. Нічого тут не вдієш.

Багато років чекав дід Микита арешту і пошарпався, як старий віник від цього клятого очікування. До того дійшло, що інколи здавалося йому, наче він вже не боїться, так заморився, що все йому байдуже і хоч би скоріше закінчилося це жалюгідне життя. Але таке тривало недовго, а може, тільки у сні.

В той день Микита узяв великі сани, впрігся в них, наче коняка, яка в господарстві Будинку була, але вмерла з голоду ще на початку зими, страшної і голодної, як ніколи. Микита і сам після цієї зими ледь тримався на ногах, хитався, важко дихав і бачив перед очима якісь різнобарвні кола та кострубаті хмарки. Він вже давно досита не їв, йому хотілося лягти десь у теплому і не ворушитися. Але увечері планувався в Будинку концерт, не абиякий, а великий концерт усієї міської самодіяльності. Прийде багато глядачів, усе керівництво, а воно полюбляє тепло, бо жінки будуть в ошатних сукнях, чоловіки — у френчах та піджаках, дві години в такому вбранні не висидиш, якщо холодно. Тут же, хоч і весна, а на вулиці сніг лежить, наче календар не для нього, ночами такі морози гилять, що Микита, який спить у порожній кімнаті Будинку, тільки зубами цокотить, хоч обкладений соломою та зодягнений аж у три кожухи.

Та це йому терпіти можна, а керівництву треба забезпечити тепло. Розпалити велику піч, що складена в великому залі, добре її розжарити, щоб теплий дух розійшовся будівлею, де колись, ще до революції, було дворянське зібрання. Тоді тут було парове опалення, таке зручне і гарне, але у тяжкі пореволюційні роки батареї порвало через морози, вони ще кілька років висіли, а потім зовсім їх прибрали. Бо якось це неправильно виглядало, що до революції парове опалення було, а зараз, коли комунізм вже десь близько, — немає.

Ось і зняли батареї, замість них збудувавши в залі велику піч, яка теж гріла непогано. Тільки був у неї вовчий апетит, дуже багато треба було кинути дров, щоб пішло від неї тепло. А де ті дрова узяти? Звичайно, що як по-хорошому, то повинен був директор Будинку йти до керівництва і дрова ті вибивати, а може, навіть, і вугілля. Бо як не як культурний об'єкт, важлива ланка ідеології, хіба ж можна, щоб люди там мерзли? Але директор, Іван Мефодійович, був людиною слабохарактерною, душа його лежала більше до мистецтва, до номерів та виступів, аніж до господарювання. Гірше за все йому було вибивати паливо чи гроші на ремонт.

Тому і зараз Іван Мефодійович дав наказ, щоб було увечері тепло, а тільки-но дід Микита почав щось казати про дрова, відразу на нього накричав і втік. Довелося Микиті брати сокиру, запрягатися у сани й тягти їх через пів-міста, аж до берега річки, де знаходилася лісопилка. Біля неї було невелике звалище, де можна було знайти соснової дранки, яку і рубати легко, і горить вона добре. На ту дранку багато було бажаючих, і давно б вже її розтягнули, та стояв там охоронець з гвинтівкою, молодий хлопець з рязанських країв. Кому завгодно він не давав. Діда ж Микиту знав і завжди дозволяв узяти дров. Звичайно не задарма. Кожної суботи Микита проводив охоронця на кіно чи танці, іноді навіть не одного, а з дівчиною.

— Привет, дед, что такой взмыленный?

Охоронець дуже зрадів Микиті, бо скучив стояти сам, йому хотілося хоч з кимось побазікати, бо був він людиною товариською та й ще балакучою. Стояв він на варті добре вдягнений та ситий, бо дозволив за кусман сала і хліба узяти дров одній бабці з міста. Швиденько те сало з'їв, жалкуючи, що немає горілочки або ядерного місцевого самогону, хоч би грамів сто п'ятдесят. Бо так же стояти нудно — час тягнеться, наче ледь живий.

— Ты же пустые сани еле тянешь, чего с полными делать-то будешь?

7 років без взаємності

Цьом-цьом-цьом
Співає в саду соловейко
І хмарки на небі
У формі серця
Бо весна у мене і кохання
Міцності червоного перця

Микита лише похитав головою, важко дихаючи і з останніх сил тримаючись на заслаблих ногах. Він сподівався, що повертатися буде легше, бо трохи згори. Ще, може, він розійдеться. Чи хтось дивом йому допоможе. Може, і нічого не думав, йому треба було привести дров, інакше директор вижене його з роботи, і він здохне, як бродячий собака під якимось парканом. В нього немає хати, немає грошей, немає родичів, окрім того химерного брата, якій понівечив йому все життя. Треба привезти дров, мабуть, це була єдина думка діда Микити. І він, перепочивши кілька секунд, потягнув сани далі.

— Слышь дед, а чего там у вас за концерт сегодня? Хороший говорят? Я приду, если смогу. Пустишь же?

Микита слухняно хитнув головою і пішов далі, бо вже встиг заморитися від цього сповненого енергією молодика. Колись дід Микита і сам був таким, перший хлопець на селі, грав на баяні, так грав, що не одна дівчина мріяла про нього, і було йому весело швидкими літніми ночами. Навіть коли забрали його на війну, ту, що тоді називали Другою Вітчизняною, а зараз нарекли Світовою, навіть там, у м'ясорубці під Перемишлем, де з його роти залишилася лише чверть і сам він був тяжко поранений, навіть тоді був він веселий та хвацький. Отримав Георгіївського хреста, закохав у себе медсестру із шпиталю та пішов воювати далі, аж поки не трапилася революція.

Швидко зрозумів, що часи темні і подався собі додому, де від батька мав шмат землі, розкішного чорнозему, на якому хазяйнувати і хазяйнувати. Та не судилося. Бо спершу ледь не вбили його денікінці за грабіж панського майна. А потім поставили до стінки червоно-

армійці, бо якась падла доповіла про махновського брата, якого він з самої війни не бачив. Розстріляли б, навіть рушниці вже підняли, та прискочив тут жидок з штабу, відмінив страту, бо вигаяв одну витівку. Бажав зв'язатися з Микитчиним братом, щоб той, заради родича, зрадив батька Махна. Але брат прислав коня, на якому прив'язаний був вже мертвий гонець. На спині його ножем, ще по-живому, вирізав, що нема в нього ніяких родичів, окрім батька Махна та його загону. Переконливо це було, як брат і вмів.

Червоні про Микиту забули. Все ж таки розстріляли б, та почався наступ, така метушня, що не до бранця. Микита цілу ніч копав яму, зірвав два нігтя на руках, виліз через хід і втік з сараю, де його тримали. Додому не повернувся, а почав бурлакувати країною. Мав надію, що про нього забудуть. Але не забули, знали, пам'ятали, кожного дня могли прийти і забрати. Микита бачив, що ці нічого не забувають.

— Слышь, дед, я вора сегодня поймал. Не поверишь. С утра заступил, слышу, копошится что-то вроде за сторожкой. Туда золу с печки ссыпают, собаки, бывает, прибегают погреться. Я их ловлю на проволоку и продаю. Мясо у них очень даже ничего, как говорится, сам бы ел да денег нет. Я вон крале своей платок хороший выменял на собаку.

Дід Микита цих балачок не слухав, зосередившись на дровах. Рився старанно, але траплялась йому лише кора та тріска, з якої полум'я швидке, тепла й зовсім немає. Можна цілі сани цим непотребом напхати, а піч не нагріє. Хоч би на якусь колоду натрапити, дубову колоду. Воно і важко буде її рубати, але ж як займеться, то загудить піч, стане тепло і директор буде задоволений.

Поруч була кучугура, де такі колоди лежали, але охоронець забороняв їх брати, бо то було для міськкому партії, управління НКВД і інших важливих об'єктів, звідки кожен день приїжджали вантажівки.

— Пошёл я, значит, поглядеть, что там такое и поймал его! Ворюга, зарылся в золу, спрятаться хотел. Только от меня хрен спрячешься, у меня нюх, что у собаки! Сейчас покажу, гаврика!

Охоронець побіг до своєї сторожки, а дід Микита все рився у купі, навіть не поглядаючи на кучугуру. Скоро вже долізе до землі, звісно, нічого не знайде. Доведеться навантажити на санки це сміття і тягнути їх до будинку. Там з великими труднощами розпалити і даремно чекати тепла. Прибіжить Іван Мефодійович, він дуже тиха

людина, але йому ж дістанеться від керівництва, то буде кричати, може навіть вдарити, хоча потім йому буде соромно.

— Смотри, какое чудо!

Охоронець тягнув дивну істоту, в якій важко було впізнати людину. Щось жалюгідне, згорблене, одягнене в незрозуміле лахміття, чорне, наче мара, воно щось собі стогнало, відгукуючись на поштовхи солдата.

— Наверное, из села убёг! Непонятно, как это его не поймали. Кордоны ж везде. Да хоть посмотри, что за чудо в перьях!

Микита подивився, лише для того, щоб охоронець не образився. Далі занурився в купу, вже не маючи ніякої надії знайти щось добре. Ну хоч би якусь деревину, щоб кинути її перед самим початком концерту! Потім надихають, багато ж людей прийде, але спочатку, щоб коли зайдуть до залу, не йшов пар з рота.

— Слышь, дед. А он то похоже того, вроде тебя, бахнутый. Может, поговоришь с ним? Узнаешь, откуда он такой взялся.

Микита знизав плечима, показуючи, що і хотів би, але нічим допомогти не може. Аж тут охоронець зненацька розлютився.

— Чо, ты тут плечами трясешь! Дурака из себя строишь! Знаю я таких, а ну говори! Спрашивай!

Солдат був хлопець гарячкуватий, міг прикладом ушкварити або чоботом прикластися, так що аж полетів би Микита. То важко зітхнув, кинув у санки оберемок трісок і пішов до істоти. Не любив дід Микита цього охоронця, завжди він щось вигадував, але що тут поробиш. Підійшов, подивився, здається, хлопець, тільки худий, такий худий, що кістки пнуться навіть через лахміття, у яке зодягнений. Тремтить, голову ховає в плечі, очима шмигає навколо, повадки усі, як у бродячого собаки. Микита вже таких халамидників бачив, кажуть — у селах великий голод, народу багато померло, хто може тікає, але їх ловлять, цілі загони НКВС-ників задіяні, щоб не повалила зголодніла юрба в міста. Стоять по всіх шляхах і зупиняють. А цей проліз. Дивно, бо не схожий на хитруна. То може і не схотіли солдати з ним зв'язуватись, божевільний же.

— Ну що, хто ти такий і звідки?

Хлопець наче не почув, стояв собі, потім зойкнув, коли охоронець вдарив прикладом в спину.

— Краще кажи, а то гірше буде!

Микита намагався сказати це погрозливо, можливо, навіть крикнути, але такий був знесилений, що вийшло, наче тихенько

спитав. Хлопець мовчав, тільки став скавчати та крутитися, мабуть, чекав, що знову охоронець битиме. Микита зітнув плечима і щось забуркотів нерозбірливе, показуючи, що з цим дурнем нічого не вийде. Охоронець вилаявся, а дід пішов до кучугури з тріскою, повільно думаючи, що треба навалити побільше цього сміття, запалити його перед самим початком. Є у нього в хованці пляшка з бензином, яку він колись виміняв у водія. Може, вона його врятує, запалить це сиряччя.

Охоронець, роздратований невдачею, звалив хлопця на землю і почав бити своїми чоботами, цілячись в обличчя, щоб пустити юшку цій потворі. Істота скрутилася, ховаючи голову в руках і лише стогнала. Тварина. І цей ідіот лазить собі в смітті, щось шукає, хоч там нічого окрім кори та тріски і бути не може. Солдат і діда б побив, щоб кудись подіти свою злість. Але не можна. Хто ж тоді пустить його до клубу, та ще й неприємності можуть бути, коли дідове керівництво побачить синці. І тут щаслива думка.

— А знаешь, дед, как мы сделаем?

У цих словах нічого доброго, Микита повинен почути загрозу, але він так захопився дровами, здалося, що наче є якась гарна цурка, але то була лише кора.

— Чудо то это сдавать в НКВД надо. Приказ же такой, что если из сел беглецы, то ловить — и на разбирательство. А мне ж уходить нельзя, я на посту. Так что погрузим его тебе на санки и отвезешь в НКВД. Тебе всё равно по дороге.

Микита як втямив, що йому пропонують, відразу ж затряс головою, навіть руками замахав, хоч і не сильно, бо не було сили в його кволому тілі. Не згоден, ні, не згоден! Не хотів дід Микита мати жодних справ з НКВС. Так лякався цієї організації, що навіть обходив їх будинок у центрі міста, оточений височенним парканом з колючим дротом зверху. От і сюди їхав не ближнім шляхом, а робив добрячий гак, тільки б подалі. І повертатися збирався тим же шляхом, хоч навантажений, хоч нема сил, але подалі від того темно-зеленого паркана, за яким люди зникали назавжди. З переляку Микита навіть почав репетувати, тільки б переконати охоронця, що не повезе, хоч зараз вбий його. Але солдат був хлопець впертий і лише посміхався. Він вважав, що ламає старий комедію, лише удає з себе пришелепуватого, а насправді хитрий, наче лис.

— Отвезёшь, отвезёшь. А в награду дам тебе хороших дров, есть вон у меня. Шпалы с железной дороги, мало, что не гнилые, так ещё

7 років без взаємності

Земля — Ганна
Бути орачем твоїм довічним
Збирати щедрі врожаї
Коханням до тебе непересічним.

и смолой пропитаны. Горят похлеще угля! А если не согласишься, так никаких не дам! Пустой поедешь! Имею право, у Дома культуры лимита на дрова нет, это тебя я по доброй воле пускал, а сейчас хватит!

Солдат і сам лякався НКВС, бо знав як зникали люди, навіть зовсім випадкові, якоюсь чорною долею занесені за паркан тієї жахливої установи. Хіба мало його знайомих так-от зникло? Що цьому дурню Микиті лякатися? Навіть як і загребуть, так він уже старий, до того ж одинак, хто за ним плакати буде? Інша річ він, молодий, ще і життя не бачив, його в селі під Рязанню дівчина чекає, ніяк не можна йому в НКВС. Бо це ж будуть розпитувати, як ця істота пролізла на об'єкт, який він повинен пильно охороняти. Можуть звинуватити у службовій недбалості, а то і зрадництві. Вони на це швидкі. Он кращого його товариша посадили на сім років лише за те, що той випив пляшку горілки та заснув на посту. А він літаки охороняв, хоч не військові, а все ж техніка. Зразу його під суд, свідки показали, керівництво звинуватило і посадили без всякого жалю. Це ще хоч хлопець з бідняцької родини, старший брат в Громадянську загинув у польському поході. Якби якісь з куркулів, то і розстріляти могли. Хоча куркуля до охорони б не підпустили. Зараз треба не ловити гав, бо вже дуже часи тривожні.

Микита дивився на солдата. Ні, не менше боявся він НКВС, ніж раніше, але ж шпали, вони так піч розжарять, що директор прийде дякувати, може, навіть і чарку наллє. А з цим дурником щось вирішить. Микита звик вже великих планів не будувати, бо все одне буде по-іншому. Тому ще трохи покомизився, вициганив ще одну шпалу, та щоб солдат допоміг їх повантажити. Той радий був здихатися бранця, якого так і не зміг вбити. Хотів, бо хоч і мало, але м'ясо, яке зараз коштує великих грошей. Кажуть, що в селах з голоду людей їли тільки так, можна було і тут, сказати, що лосяче м'ясо, хто того лося

знає. Але як не намірявся, а вбити цю істоту не зміг, може, тому, що дуже вже вона була жалюгідна. Хай там в НКВС з нею розбираються, хоч відомо, які там розбори. Поб'ють і одішлють на Конотоп, зроблять ковбасу і все. Хай роблять, може, цьому хлопцю і краще, чим так життям поневірятися.

Поклали його поверх шпал, та прив'язали, навіть не для того, щоб не втік, а щоб не падав з санок. Солдат поміг випхати їх за ворота та ще трохи далі.

— Говори там, что под забором нашел. Про меня молчи. Понял? На следующей недели я тебе ещё шпал дам.

Микита почвалав далі, важко переставляючи ноги. Попереду було ще багато важких кроків, а сили вже залишали його. Він хитрував з собою, умовляв зробити кілька кроків, після яких він перепочине. Але він пройшов замало, якщо сів би зараз, то вже б не підвівся. І він дурив себе, тягнув сани, які були, наче із каменю. Ще й цей мерзотник скавчав. Тихо і безперервно. Якби у Микити було хоч тро-

До відома

У кого руки в крові

Насправді, не дивлячись на масштаби терору безпосередню участь у виконанні вироків приймало не так вже багато людей. Наприклад, усю Москву обслуговувала бригада з десяти чоловік. Щоправда, у розпал терору вони вимушені були працювати по вісімнадцять годин на добу, але все одно встигали. По нормам на виконання одного вироку виділялося спочатку три хвилини, потім півтори, потім хвилину, потім 42 секунди. Але досвідчені робітники при правильній організації потоку в середньому витрачали на постріл по 15–20 секунд, враховуючи і перезаряджання. Тобто вся бригада могла розстріляти 30 людей у хвилину. Такого темпу цілком вистачало, щоб не використовувати розстріл з кулеметів та інші варварські методи.

Зі статті Краснодара Горностаєва «Технологічні аспекти сталінського терору».

хи сил, він би пхнув цю тварину, яка тільки додавала ваги вантажу. Добре хоч на порожній дорозі попід берегом ніхто нічого не запитував, що це він тягне. Микита кинув оком навколо, йому здалося, що якби цього хлопця скинути, то сани побіжать легше. Скинути з берега, він напевне вб'ється, а як і ні то швидко замерзне, ніхто його тут не побачить.

Микита зупинився і тут же зрозумів, що помилився, що тепер зрушитись з місця буде важко. Неможливо. Він ще кілька разів тріпнувся, наче риба, викинута на лід, і сів на сани. Може, б заплакав, але страх давно вже висушив його, наче сухар, то і сліз зовсім не залишилося. Микита тільки щось шепотів. Він не дотягне сані до Будинку культури, потім — звільнення, його виженуть з кімнатки, грошей в нього нема, а без них хто його пустить до хати? Часи важкі, голодні, люди стали, наче вовки, і не треба розраховувати на співчуття. Він загине, загине цієї ж ночі, бо мороз. Він багато разів міг загинути, він пройшов дві війни, криваві, жахливі війни. А тепер він замерзне і його навіть не відправлять в Конотоп, бо зараз там і так багато сировини. Його згодують собакам, може, навіть тим самим собакам, які гавкають за парканом НКВС. Це не здавалося Микиті чимось образливим, він вже давно не ображався.

Хтось сіпнув його за голову. Це та істота, якось висунула руку, вже не стогнала. Микита піднявся і почав розперезувати хлопця. Хай живе, може, йому пощастить, його доправлять до якогось дитячого будинку. Це малоймовірно, бо їжі дуже мало, кажуть, що ці будинки зачинили, а всіх дітей відвезли до Конотопа. Микита багато чого знав, при ньому люди дозволяли собі патякати більше.

— Іди геть!

Він хотів прогнати хлопця. Микиті було погано, він не хотів, щоб його бачили таким слабким і нікчемним. Може, він хоче кинутися на лід, навіщо йому дурнуваті очі цього хлопця? Але той не йшов, отирався поруч, наче собача. Так, було щось в нього від собаки.

— Чого тобі? Йди геть!

Хлопець сховався за саньми, було чути, як він там крекче. Микита швидко забув про нього, думав про своє минуле, якесь не таке, як у людей. Тільки і пожив, що у молодості, потім же одні поневіряння. Зараз йому ще й півсотні немає, а всі кличуть «дід». І виглядає він, як дід. І сил в нього, як у старого. Попіл, а не людина. Дуне вітром і нема, завтра ніхто і пам'ятати не буде. Микита згадав, що в хованці біля пляшки з бензином є шматок хліба. Невеличкий такий шмат.

Його треба обов'язково з'їсти, а потім хай як буде. Зараз він кине ці сани і піде до Будинку. Ні, ще трохи потягне, а потім кине.

Микита підвівся. Він знав, що не зрушить з місця ці важелезні сани, але узявся за мотузку та напружився усім своїм химерним тілом. Сани не зворухнулися, а Микита вже почув слабкість і закрив очі, перед якими почалася якась незрозуміла метушня. І тут трапилося диво. Якась сила допомогла — і сани поїхали. Микита розгубився, зупинився, сани штовхнули його, він ледь не впав. Перше, що побачив, це хлопця, який з усіх сил штовхав сани. Микита допоміг йому, і вони пішли вперед. Може, сто кроків, а може, і більше, вони злізли на гору, далі було легше. Вони перепочили і дотягнули все ж таки сани до Будинку культури. Потім шпали, вони не могли їх підняти, тому котили, забиваючи змерзлі пальці.

Нарешті перетягли усе до пічки. Хлопець впав на підлогу. Дивно, звідки в нього взялися сили тягнути сани. Микита стругав сокирою тріску на розпал. Скоро полум'я затанцювало, з'ївши спершу папір, а потім схопивши деревину. Микита тесав дровенята побільше і кидав їх у вогонь. Він уже знав, що все обійдеться. Йому пощастило, як щастило і раніше. Це не було обов'язковим, але траплялося. От уже від пічки пішов теплий дух і хлопець підліз поближче. Він почав сильно тремтіти, наче не зігрівався, а мерз ще більше. Микита приніс йому хліб з хованки. Хай їсть, вигрівається, а завтра він відведе його в НКВС.

Давав маленькими шматками, щоб хлопця не знудило од їжі після довгого голоду. Таке часто трапляється.

— Жуй, сучий син, жуй! Не ковтай відразу, жуй!

Хлопець його не слухав, а лише отримував хліб, відразу ковтав його, заморожений, глевкий хліб 33-го року. Микита кинув ще дровенят і пішов до буфету. Там вже почались приготування до вечора і там йому дали їсти. Якоїсь каші, шматочок жиру та четвертину хліба. А ще цілий кухоль солодкого компоту. Справжнє багатство! Микита все поїв, залишивши для хлопця лише компот. Все одно йому завтра в НКВС йти, то навіщо жир наганяти. Той радий був і компоту, вихлистав його, ще й шматочки кришеників повиїдав. Потім підліз до печі і заснув. Микиті теж спати хотілося, хоч би прилягти, але пересилив, почав сокирою працювати. До початку концерту нагрів-таки залу, директор задоволений був, обіцяв премію. А Микита радів, що одну шпалу зекономив. Ще на один концерт буде, а там же прийде-таки весна, не можуть же бути морози до самого літа. Хоча

казали всяке. Наприклад, що це останній рік, і далі буде кінець світу. Бо хіба ж може бути ще гірше? Микита слухав ці розмови і крутив головою, бо пам'ятав, як вже були роки, коли здавалося, що гірше нікуди. Але виявлялося, що є куди.

Микита ще сходив до буфету, де йому підкинули недоїдених бутербродів. Хто — як, а керівництво не голодувало, дозволяло собі залишати шматки хліба з маслом, хоча ковбасу, смачну конотопську ковбасу, виїдали. Багато хто б із глядачів сам би доїв хліб та масло, але офіціанти недоїдки швидко прибирали, бо були голодні, ще й додому треба було щось узяти. Микиту вони пригощали не задарма, а щоб пустив він їх до печі, точніше до попелу, куди кидали вони картоплю. Потім виймали і швидко їли.

Від цих смачних запахів хлопець прокинувся і поліз просити їсти. Терся об ноги, дзявулив, люди сміялися з цього дива та кидали, хто лушпайку, а хто і їстівний шматочок. Той хапав усе та жував.

— Досить з тебе! Не давайте більше, а то на шлунок захворіє! Хто за ним прибирати буде, як він тут усе обдрище?

Всі тільки посміхалися і кидали ще, а хлопець їв і їв. Звичайно, захворів, наробив у кімнаті, так що Микиті довелося прибирати, сипати пісочком з пожежного ящика, підмітати, мити підлогу. Хлопець лежав у кутку і лише підвивав. Микита вдарив його кілька разів і подумав, що от як добре, що недовго залишилося з цим дурнем валандатися. Завтра відведе до воріт НКВС, там кине і втече.

Але сталося все по-іншому. Вранці, ледь Микита вийшов на двір, як почув розмови жіночок, що вбили охоронця зі складу лісопилки. Навіть пострілу не встиг зробити бідолашний, а йому горлянку перерізали. Гвинтівку забрали, кожух та чоботи і зникли. Микита як почув, то злякався, бо ж слідство буде, почнуть його тягати. А ще як згадав про хлопця, то зовсім погано стало. Це ж таке можуть приплести, що не відкараскаєшся. Микита повернувся до своєї кімнати, хлопець спокійнісінько спав біля печі і все йому було байдуже. Микита почав його будити, хотів кудись виштовхати подалі, щоб через цього дурня не втрапити в халепу. Хлопець прокинувся, але вставати відмовлявся, навіть коли Микита почав його бити ногами. Наче прикипів до тої тепленької стіни і лише стогнав. Трохи сили в Микиті було, і він би таки витягнув хлопця, але зупинився. Може, хай хлопець залишається? Буде допомагати йому, він же молодий, вчора он дотяг же сани. А що дурник, то хай, то ще краще, слухатися буде.

— Будеш слухатися, скотино, чи ні?

Хлопець радісно заблагав, його не тягнули від печі, і це було так гарно! Він скучив за теплом довгими і холодними днями, коли він кудись біг. Не пам'ятав, куди і звідки. Потім люди здогадувалися, що скоріше за все він з Северинівки, колись великого та заможного села за Ворсклою. Це було видно з того, що на шиї у хлопця був синій слід, наче його вішали. Такий слід був у кожного северинця, бо, кажуть, заснував те село якийсь шибеник, що дивом врятувався від смерті. Обірвалася мотузка і його залишили на землі, він десь поблукав між життям і смертю, та повернувся жити. Нікуди з того місця не пішов, збудував там капличку, а поруч — хату. Виявився він людиною вдалою та дотепною, затіяв багато справ, одружився та наплодив безліч дітей, які будували собі хати біля батьківської і жили там же, дивуючи всіх своїми шиями, які хоч мотузок не бачили, а синіли. За сто років поселення стало великим селом, в якому було три церкви та невеличка лікарня.

Все було добре, але коли почалася Громадянська, то северинці замість того, щоб ставати до лав Червоної Армії, збилися у власний загін і дуже бешкетували по околицях, воюючи проти всіх і лише за себе. Кілька років все було весело, а потім приїхав панцерний потяг та цілий полк солдат оточив село. Три дні йшов штурм, а потім уночі кілька десятків найвідчайдушніших пішли в прорив і всі загинули під зливою кулеметного вогню. Вранці солдати увійшли в село, розлючені опором і великими втратами, почали вбивати всіх чоловіків, які були зростом вищі за гвинтівку Мосіна.

З того часу село занепало, бо як же в на землі без чоловіків? Останнього удару по ньому завдав голод. Казали, що коли до села приїхали підводи з Конотопа, щоб узяти вцілілих на переробку, то знайшли лише кілька кістяків, обтягнених шкірою. Хати спалили, церкви розібрали на цеглу і не залишилося нічого від колись великого села.

Тільки цей хлопець. Він прижився в Будинку, бо був працьовитий і виконував все що казали. Тільки погано розумів слова, краще йому було показати, що робити, і тоді вже він брався і робив. Директор сумнівався, чи залишати хлопця, в якого ж ніяких документів, але все вирішила донька Івана Мефодійовича — Катерина. Вона була красуня та розумниця, гордість для батька, який її дуже любив, вбачаючи в доньці трагічно загиблу кохану жінку. Слово Катерини важило дуже багато, і батько погодився, щоб хлопця залишили. Назвали його Васильком, бо людину треба якось звати, людині не можна без імені.

7 років без взаємності

Кохаю Вас, принцесо ночі
Бажаю Вас, царівна снів
Співаю Вас і дуже хочу
Щоб наша пристрасть була live

Для Катерини Василько був, наче іграшка, наче кіт чи пес, з яким можна було погратися. Катерина вчила Василька різним фокусам, таємно підгодовувала його, і хлопець ходив за нею, наче справжня собака. Заглядав у очі, дуже радів, коли Катерина раділа, а як ображалась, то дуже страждав.

Коли дівчина йшла до школи, Василько нудився, погано працював, не звертаючи уваги на стусани і лайку. Ще за годину до того, як Катерина мала повертатись, він вже стояв біля входу до Будинку і віддано чекав. Вигнати його звідти було неможливо, і всі дивувалися цим справді собачим витівкам.

Коли Катерина з'являлася, він біг до неї і радісно урчав, махав руками, сміявся, всім виглядом показуючи своє щастя. Катерина сміялася і завжди давали хлопцю чи цукерку чи пиріжок, та хоч би шматок хліба. Василько хапав подарунок і радів ще більше, бо дуже любив їсти. Ще з голодних часів запам'ятав він, як добре, коли є їжа. Він завжди поїдав все, що йому давали, і просив добавки. Біля свого ліжка тримав мішок з сухарями, своєрідний запас. Колись мішок віднесли, бо в ньому завелася міль, яка почала розлітатися по всьому Будинку. Не знайшовши мішка, Василько почав вити і благати, його заспокоювали, потім били, поливали холодною водою, але нічого не могли вдіяти. Лише коли прибігла Катерина, присіла поряд, та почала гладити по голові, Василько стих. А потім швидко назбирав ще один мішок сухарів і знов заспокоївся.

Василько прожив в Будинку кілька років, повністю замінивши діда Микиту. Того все ж таки забрали, почали допитувати, він упав од перших ударів і його відправили на Конотоп, бо і без нього роботи було багато. Самому Васильку спочатку було важко, бо він багато чого не знав, а ще більше не розумів. Але Катерина взялася його вчити і за кілька тижнів так вивчила, що він зробився дуже вправним

робітником. Спритний, міцний, затятий. Він дуже пишався тим, що у Будинку блищить чиста підлога, завжди є вода, тепло і затишно. Він прибирав сніг, допомагав буфетнику, таскав декорації на сцені, чистив картоплю для директора. Останнє подобалось йому більш за все, бо поруч була Катерина, яка варила батьку дієтичний суп. Вона всміхалась, щось казала йому, інколи гладила, а він дивився на неї своїми великими красивими очима і зачаровано посміхався.

Важко сказати, скільки йому було тоді років, бо в Будинок він потрапив ще зовсім хлопчиськом, а через кілька років вимахав в дорослого чоловіка. Рослого, з широкими плечима, густими чорними вусами та басовитим голосом. Цей голос та ще очі, великі, якісь пронизуючі очі, дуже діяли на жінок, які відразу ж ніяковіли. Кілька разів вони приходили до нього в кімнату, але Василько боявся інших людей, дуже нервував, коли вони з'являлися з ним наодинці і щоразу тікав. Жінки ображалися і, щоб помститися, починали розпускати плітки про те, що недарма Василько частенько буває в кімнатах у Івана Мефодійовича, ще й тоді, коли там Катерина одна. Чого це він так до неї прикипів? Кажете, хлопчик, а ви знаєте, які в нього причандали? Бачили його на річці, там такий хлопчик, що і не у кожного чоловіка є!

Коли чутки дійшли до Івана Мефодійовича, то він прибіг до доньки і навіть почав на неї кричати, що траплялося дуже рідко. Але Катерина швидко змусила батька розмовляти спокійно, а потім посміялася над всіма цими чутками.

— Папа, ну это же настоящая чепуха!

— Доченька, он уже взрослый мужчина!

— Папа, он дурачок. По уровню развития он трехлетний ребенок. Он ничего не понимает. Я для него вроде мамы или няньки, которая его жалеет и балует. О чем ты говоришь?

— Об этом пол-города судачит!

— Значит, этим людям нечего делать, кроме как распускать глупейшие слухи!

— Хотя бы не пускай его к нам в комнаты!

— А кто будет мыть полы или чистить картошку? Кто будет носить воду и топить печку?

— Ну, хотя бы не гладь его по голове! Просто держи его на расстоянии.

— Папа, неужели ты думаешь, что я не знаю, как нужно вести себя с ним?

На цьому розмова і закінчилася. Катерина була дівчина з характером і завжди домагалась, щоб було по її. Звичайно, вона бачила, що Василько зненацька обернувся дорослим чоловіком і в його почуттях було не лише дитинство. Вона бачила, які траплялись рухи у нього в штанях, коли він дивився на неї. Чула його запах, запах дорослого чоловіка, який хвилював її. Це було цікаво, вона досліджувала, що і як, але для неї це була гра, така гра, в якій вона встановлювала правила. І коли Василько колись раптом поліз до неї, важко дихаючи, з очима, налитими якимось маслом, вона кілька раз вдарила його по обличчю, потім довго лаяла і два тижні не помічала його. Василько ледь не вмер, навіть перестав їсти, лише ходив за нею, чекаючи, коли вона подивиться на нього. Він засвоїв той урок, більше не дозволяв собі нічого, лише дивитися на неї. Дивитися своїми очима, від яких навіть у Катерини, такої спокійної і розумної, щось траплялось і вона відчувала слабкість у ногах.

Це були дивні почуття, заборонені і цікаві. Ще Катерині подобалося, що їй заздрять всі жінки. І артистки самодіяльності, і робітниці, всі вони теж хотіли бути хазяйками Василька, але він підкорявся лише цій пигиді Катьці. Вона крутила ним, як хотіла. Кажуть, що вона причарувала його до себе чаклунськими травами. А може, вона дозволяє Васильку те, що не повинна дозволяти порядна дівчина. Кажуть, що чули її стогони за дверима. Такий чолов'яга, як же без стогону!

Жінки ковтали слинки, дивлячись на Василька, його міцну статуру, чорний густий чуб, товсті червоні губи. Які вони сильні та ніжні, як гарно відчувати на собі його сильні руки! Жінки закривали очі, а коли проходили до тями, то бачили, як Василько тікає від них, наче від чумних.

А як же його зваблювали! Залишалися з ним наодинці, показували своє тіло, говорили ласкавими голосами, навіть лягали перед ним, маючи надію, що природа прокинеться у Васильку. Але нічого такого, він дивився на всі ці витівки, нерозуміючий і переляканий. А коли одна акторка стала перед ним на коліна і почала розстібати йому матню, обіцяючи, що буде дуже гарно, як цукерки їсти, Василько закричав і так штовхнув жінку, що вона забилася головою.

На галас прибігли люди, тоді акторка наплела, що Василько напав на неї і хотів зґвалтувати. Він стояв з переляканим обличчям і все намагався кудись втекти, але його міцно тримали. Чоловіки, які працювали в Будинку, ненавиділи Василька, бо заздрили його

популярності серед жінок. Іван Мефодійович зрадів приводу для того, щоб вигнати цього божевільного, хоч без нього і буде важко. Але всі ці чутки, його навіть в райкомі питали, що це там за справи з його донькою, чи не шкодить вона репутації осередку культури. От і вижене його, хоч, зрозуміло, що хлопець просто переляканий, а ця акторка — відома шльондра та ще хвора на сифіліс.

Василька би вигнали, але знову встряла Катерина. Вона наполягла, щоб батько залишив хлопця, акторку ж звільнили. Щоб присікти плітки, Катерина почала ходити з одним молодим офіцером, який служив у частині за містом. Офіцера звали Міша, він був височенький, з приємним обличчям і тонкими, білими, наче у жінки, руками. Він миттєво закохався в Катерину, таку гарну і розумну. Приходив до Будинку кожного дня, чим дуже дошкуляв Васильку, якій дратувався і нервував. Це були смішні ревнощі. Василько не міг знайти собі місця, бігав під дверима до кімнат директора, дзявулив і зітхав, наче робив щось важке. Іноді його пускали в середину, там Катерина примушувала його робити фокуси: ходити на руках, ловити ротом цукерки, зображати собаку чи пароплав.

Він все виконував і радів, не відчуваючи ніякого приниження, бо вона ж була поруч, бо вона так дзвінко сміялася, плескала у долоні і хвалила його. Міші ці пустощі не дуже подобалися, Василько був для нього якимось меблем, якого він волів не замічати. Ну, якщо Катерині подобається, то хай розважається з цим нещасним дурником.

Міша був закоханий і витерпів би усе заради Катерини. Вона відчувала свою владу і дуже майстерно підтримувала у офіцера уяву, що теж кохає його. Насправді він то їй подобався, але ж лейтенант, якому ще багато років микатися маленькими містечками в провінції. Катерина ж мріяла про Москву, де вони з батьком колись прожили кілька років. Там залишилися подруги, там справжнє життя, а не це провінційне борсання. Міша — гарний хлопець, але такий посередній, невигадливий, може, років за двадцять він до чогось і дослужиться, але вона не хотіла втрачати ці золоті роки. Вона ж молода, дуже гарна, розумна, вона мала наміри поїхати в Москву після закінчення школи, там вступити до університету і успішно одружитися. А Міша її розважав, він знав багато анекдотів і вмів їх розповідати. До того ж офіцер у провінційному містечку — це значуща фігура, їй заздрили, від чого Катерина тільки раділа. А коли батько питав про весілля, то казала, що от закінчить школу, а там подивиться.

7 років без взаємності

В мене Вас 120 гігабайтів
Кажуть забагато
Я ж кажу замало!
Треба гігабайти гігабайтів
Щоб вмістити всю красу Оксани!

Тим часом жіночий інтерес до Василька все ж таки знайшов стежину успіху. Зробила це Віолета Іванівна, така собі розкішна жінка з не дуже вдалою долею. Казали, що вона колись була повією в орді батька Махна, може, навіть завагітніла от самого славетного отамана. Так чи ні, але жінка вона була красива, особливо діяла на офіцерів в віці, які дивились на її високі груді чи примітний задок і тільки крехтіли. Вони були з неабияким досвідом і розуміли скільки радощів може дарувати ця жінка. То приходили до неї, витрачали великі гроші, один, кажуть, навіть пустив кулю в лоба, а Віолета Іванівна заощаджувала на старість і керувала хором при Будинку культури.

Вона відразу помітила Василька, і він їй дуже сподобався. Такій міцний і соромливий, він міг принести щастя їй, і сам пізнати багато чого. Але вона чула, що Василько лякається жінок, ходить тільки до директорської доньки, цієї пихатої тріски, яка задирає носа до стелі і вважає себе бозна-ким. Що ця дурепа могла дати Васильку?

І Віолета Миколаївна почала вивчати хлопця, ходила біля нього, наче не помічала, але він то бачив і потроху звикав до неї, тим більше, що вона ніяких різких дій не робила. А одного разу пригостила його шматком ковбаси. Василько був обережний, часто його підманювали їжею, щоб потім посміятися. Колись навіть поставили капкан з пиріжком. Василько сунув туди руку, і залізо клацнуло жахливим болем. Він волав і нікого не підпускав до себе, мотаючи травмованою рукою. Лише Катерина спромоглася його заспокоїти і показала, як зняти капкан. Але тепер ця жінка спокійно посміхалась, і Василько не відчув ніякої небезпеки. Взяв ковбасу і з'їв. Потім ще і ще. Через кілька місяців він спокійно вже брав від Віолетти Іванівни їжу і зовсім не лякався, коли вона була поруч, навіть

дуже близько. Ще йому подобався її запах, такий ненав'язливий і затишний.

Колись Віолета Іванівна прийшла вранці, коли Василько ще спав на ліжку, збитому з дубових дощок ще дідом Микитою. Під боками у Василька був старий матрац, вкритий він був двома кожухами, але за ніч угрівся і зараз розкидався по ліжку. Жінка із задоволенням подивилася на його міцну статуру. Вона принесла цілу миску пельменів — найулюбленішої страви Василька. Погладила його і він прокинувся, навіть не злякавшись. Простягнула йому ложку з пельменем, Василько почав задоволено мурчати. Ще один пельмень, ще, іншою рукою Віолета Іванівна почала ніжно пестити хлопця. Той трохи здивувався, але наступний пельмень розсіяв його сумніви. Він їв і не дуже звертав уваги на те, що робить Віолета Іванівна, яка потроху спустила його штани і дивилась на член.

— Якій він в тебе. Наче кукурудза у врожайний рік.

Василько не розумів, про що мова і потягнувся губами до ложки. Віолета Іванівна дала йому наступний пельмень, а сама почала водити рукою. Не поспішаючи, продовжуючи годувати Василька. Той їв, а потім почав стогнати, посміхався, все це йому подобалося. Жінка прискорилася, а потім схилилася і почала цілувати. Потім схотіла допомогти ротом, але Василько злякався, що вона вкусить його.

— Тихо, тихо, тихо, не бійся! Я тобі нічого поганого не зроблю, я меду тобі принесу. Ти ж полюбляєш мед? Любиш мед, я знаю.

Василько заспокоївся і дивився як Віолета Іванівна працює десь внизу, а йому так гарно, ще гарніше, а потім він закричав, бо трапилось щось таке, що ще ніколи не траплялося з ним, щось надзвичайне, схоже на землетрус, аби Василько знав, що це таке. Віолета Іванівна потягнулася, щоб затулити йому рота, а він чомусь схватив її пальці і почав смоктати їх своїми сильними губами. Йому було нестерпно гарно, так що він нічого не відчував і не бачив, як Віолета Іванівна ковтнула і почала вільною рукою задирати сукню. Вона дивилась на його член, якій стояв Вавилонською вежею і сочився спермою, вона була збуджена як ніколи, вона чула той вологий вогонь, що спалахнув у неї між ногами. Серце билося, і вона забула про всяку обережність, підняла сукню, порвала труси, щоб не знімати, заперлася зверху і обережно почала присідати. Потім заплигала, вона давно вже не робила таких справ і відчула, що м'язи ніг швидко заморилися, але вона не зупинилася. Вона стогнала раз,

потім другий, стогнала б і третій, але ноги змикнула судорога і вона впала на бік.

Віолета Іванівна важко дихала, тручи ноги, потім спробувала затягнути Василька на себе. Цілувала його, намагалась спокійно щось казати, тільки б не злякався, але він був такий приголомшений, нічого не розумів і підкорявся її рухам. Заліз зверху, вона щось зробила, а потім стала бити його по спині. Він почав рухатися, знайшов потрібну траєкторію і почав вганяти в неї свій член. Це продовжувалося довго, Віолета Іванівна збилася з рахунку оргазмів, хоча завжди за цим слідкувала. Але тепер вона була, як непритомна, нічого не розуміла і лежала собі, схопившись за Василька.

Той якось швидко все пережив і заходився вставати, бо не любив валятися в ліжку та і роботи в нього було багато. Віолета Іванівна спробувала його зупинити, але він почав нервувати, бо за незроблену роботу його будуть лаяти, а цього він не любив. Зодягнувся на очах закоханої жінки і пішов собі працювати, як завжди за трьох, такій вже він був моторний.

Про той ранок дуже швидко стало всім відомо, бо Будинок був великим гуртожитком де ніяку таємницю не збережеш. В одну мить тема Василькового приборкання зробилася головною, всі про це чесали язики, осуджуючи обох та віддаючи належне досвіду Віолети Іванівни, яка могла зробити те, про що багато хто тільки мріяв. Розповідали, як довго чулися крики з кімнати Василька, яка потім

WILD HANNAH

КІНОКОМПАНІЯ «ZAZO-FILM»
ПРОВОДИТЬ НАБІР МАСОВКИ
для зйомки у кінофільмі «Дика Ганна».

Оплата 50 грн. за день + горяче харчування. Потрібні чоловіки та жінки української зовнішності.
За наявності одягу часів Громадянської війни доплачується 25 грн.

З приводу працевлаштування звертатися в тимчасовий офіс «Zazo-film» у Сумах (Міський парк дозвілля та відпочинку, наметове містечко біля літньої естради).

Віолета Іванівна цілий день була квола, наче ціпком побита, як потім розквітла і зараз не ходить, а літає, співає все якісь арії та розповідає, що такою щасливою ще не була ніколи в своєму житті. От шльондра махновська, як же вона змогла зачарувати хлопця, який раніше від жінок тікав, наче від нечистої сили! А зараз кожний ранок так працює у ліжку, що послухати зойки Віолети Іванівни збираються люди.

Інші жінки теж намагалися отримати шматочок цього чоловічого пирога, але зась. Якимось чином Віолета Іванівна так все зробила, що тільки її підпускав до себе Василько, а од інших тікав, як і раніше. Хотіли навіть за це куркульство морду їй бити, але вона жіночка була міцна, багато чого бачила і тим все закінчилося, що подерли одне одному патли, а не домовились.

Пройшов, може, тиждень, як стало відомо про пристрасть Василька Катерині. Вона вся була в думках про Москву, листувалася зі знайомими, які обіцяли прийняти її, а то, може, і посприяти вступу до якогось університету. Листувалася вона таємно від батька, який завжди їй казав, що від Москви треба триматися подалі, бо там зникають люди, і сам він ледь не зник, дивом врятувався, коли порадили йому втекти подалі, у якусь провінцію. Чого йому прийшлося тікати,

По темі

Стигматизм — процес передавання через гени надбаних якостей. Причини та механізм процесу досі невідомі. Припускається, що у шоковій ситуації відбувається втручання у генну інформацію. Через дуже невелику чисельність випадків Стигматизму, його дослідження обмежені. В Україні були відомі два випадки стигматизму. У першому, члени роду Хребто народжувалися з тріщиною на лобі, такою самою тріщиною, яку отримав в одній з битв засновник роду. У другом випадку жителі села Северинівка, що на Охтирщині, народжувались з синіми шиями, як у засновника села, який був повішений, але мотузка обірвалася, залишивши його живим, але зі слідом на шиї.

Джерело: Вікіпедія
(Увага, ця стаття має положення які не підтримуються академічною наукою).

батько не пояснював, а Катерина і не питала, пам'ятаючи якісь неприємності. Тільки слова батька її зовсім не зупиняли, бо відчувала вона себе блискучою жінкою, частенько уявляла, як у Москві біля неї постійно будуть витися найкращі чоловіки. Оце життя! А що їй тут, в цьому нудному містечку? Працювати бібліотекарем чи вчителькою, поратися з цими нестерпними дітьми? Або одружитися з цим Мішею, вештатися з ним по маленьких гарнізонах, не маючи навіть свого кутка? Це був шлях не для неї, і Катерина готувалися тікати звідси, навіть якщо прийдеться піти проти волі батька.

Вона зібрала трохи грошей, днями готувалася до екзаменів, навіть не помічала, що Василько почав рідше заходити. Аж ось їй розповіли про нього і Віолету Іванівну. Розповіли і дивилися на її реакцію, чекали роздратування, але вона лише посміхнулася, що от які дурниці, але дуже добре, якщо Віолета Іванівна знайшла своє щастя. Ця Віолета Іванівна їй подобалася, така вже була вона яскрава жінка, та ще й ті плітки про її минуле, про історію з Махном. Шепотіли, що вона оселилися після Громадянської війни десь у Росії, але її знайшли і забрали дитину, сина, бо боялися, що той буде в батька, в батька Махно. Кажуть, вона тоді дійшла до самогубства, навіть різонула собі ножем по шиї, але її врятували. Тепер же завжди ходила з якимось бантом на шиї і так їй вдавалося прикривати шрам, що ніхто і гадки не мав, а всі казали, як же красиво. Катерина мріяла бути такою ж незалежною, як Віолета Іванівна, лише долю хотіла собі кращу.

Тому тільки посміхнулася і продовжила заняття з підручником. Пройшло, може, хвилин п'ять чи десять, коли вона відчула якесь незрозуміле роздратування. Щось свербіло у ній, не давало зосередитися на книжці, відволікало і тривожило. Катерина похитала головою, наче хотіла струсити це марення, але замість цього відчула, що дійсно дуже ображена. І причиною цього був Василько. Смішно, дурниці, навіщо потрібен їй цей божевільний, істота з розумом собаки, це для неї минуле, скоро вона поїде до Москви і плювати їй на всі місцеві справи!

Так думати було правильно, але образа не проходила. Як же так, цей Василько завжди був її іграшкою, слухався тільки її, а зараз він знюхався з якоюсь бабою і навіть не приходить! Та якби не вона, не її заступництво, давно би той Василько вже згнив десь під парканом! Оце така дяка!

Вона пробувала заспокоїти себе, переконати, що це все дурниці, та нічого з того не вийшло. Кинула підручник, підвелася і заходилась

вештатись по кімнаті з кута в куток. Дуже хотіла щось ударити, але її кіт кудись втік, бити по стіні не стала, бо колись так дуже забила руку. Питала саме себе, як ця стара корова Віолета Іванівна змогла прибрати до рук Василька? З ним все зрозуміло, дурник, але як же ця грудаста курва його приборкала? Тобто, відомо як, що там гадати, коли в нього вже з рік випиналося з матні! Але ж раніше тікав від жінок, тільки їй довіряв, а тут зрадив.

Катерина підскочила і пішла до нього. Жила вона з батьком на другому поверсі, в світлих просторих кімнатах, а Василько жив у підвалі, де навіть літом було прохолодно. Погане місце, ніхто там жити не хотів, бо це гарантований туберкульоз, а от цей ведмідь жив і нічого. Правда зробив він собі маленьку пічку і добре топив її, бо сам же дрова возив.

Коли Катерина підходила до його кімнати, то почула спів. Це сповнена щастя Віолета Іванівна співала щось народне. Так-то вона любила арії з опер співати, але зараз такі були часи, що могли припаяти яку-небудь контру, що співає на іноземній мові і, може, вихваляє якихось експлуататорів, чи ще щось таке. Тому співала лише народні пісні, яких знала багато. Аж ось раптом загримали в двері. Раніше Василько ніколи не зачинявся, бо що йому зачиняти, якщо в нього з майна лише стара одежа, за яку і копійки не дадуть. Тому Катерина ще більше розлютилася новим цим порядкам: співам Віолети Іванівни і зачиненим дверям. Навіть думка промайнула, що треба батьку сказати, хай вижене Василька, щоб і ноги його тут не було.

Двері відчинила Віолета Іванівна, яка була в старовинній сукні. Катерина зробила вигляд, що навіть не помітила цієї жінки, гордо пройшла і заговорила до Василька.

— Привет. Что-то совсем ты меня забыл, Василёк. Не приходишь ко мне, не помогаешь, случилось что?

Василько як її побачив, то зрадів і через надмір почуттів почав чухати собі потилицю та посміхатися, а потім втік у куток за ліжком, бо страшенно був схвильований і радий.

— Может, пойдём, Василёк, поможешь мне картошку почистить да прибраться. Хочешь?

Він захитав головою і відразу ж пішов за нею, наче на поводу, навіть не глянув на Віолету Іванівну. Тій було дуже прикро, що так Василько її кидає, але, як жінка розумна, бачила вона, що нічого тут не поробиш. Всміхнулася.

— Повертайся скоріше, Васильку.

Той наче і не чув, біг за Катериною, як теля за мамкою. А вона йшла і посміхалася собі, що от воно як. Був Василько її іграшкою і назавжди залишиться, що б там Віолета Іванівна не витворяла. Ось і тепер, відразу забув про стару дуру, пішов за нею, мив підлогу, хоч та була чиста, посуд мив, все робив, що Катерина наказувала. Вона вигадувала побільше, щоб затримати хлопця, хай чекає Віолета Іванівна, хай мучиться. Потім ще гралася, Василько фокуси свої показував, вона пригостила його цукеркою, а коли вже захотіла спати, то відпустила. На ліжку знов мріяла про Москву, про те, який видатний в неї буде чоловік, може, актор, чи письменник, або ж капітан дальнього плавання чи льотчик.

Перемога Катерини була поза всяких сумнівів, але Віолета Іванівна знайшла чим відповісти. Якось помітила вона, що Василько, слухаючи її виспіви, і сам почав щось мугикати. Здивувалася, бо ніколи не чула від Василька людської речі, лише якесь бубоніння. А тут він підспівував, вимовляв слова правильно та й ще співав з мотивом. Віолета Іванівна помітила, що коли вона замовкає, то і Василько кидає співати. Коли просила, щоб він заспівав для неї, то він тільки головою крутив і тікав. Тоді пішла на хитрість і розповіла, що Катерині дуже сподобається, якщо він заспіває. Василько наче і не почув, але днів за три прийшов у зал, де відбувалася репетиція хору, яким керувала Віолета Іванівна.

Стояв собі, всі посміхалися, що прийшов коханчик, а він узяв і заспівав. Спочатку нерішуче, а потім, як узяв силу, так усі і сіли, бо такої чистоти та сили голос, що хоч кого за серце візьме. Віолета Іванівна навіть сльозу пустила, так розчулилась від цього співу. І всі хто чув теж потім розповідали, що нічого кращого не чули. З таким почуттям співав та все пісні про кохання, що навіть не вірилось, що це дурень.

Аж поки замовк. І знов став, який був. Бубонить собі та очима кліпає, де все і поділося. Віолета Іванівна до нього підбігла, дала цукерку і відвела. Потім сказала, що випустить його на маленькому концерті для працівників освіти у середу. Іван Мефодійович був проти, бо концерт це не просто розвага, а ідеологічний захід, хіба ж можна його божевільному довірити? Та коли сам почув спів Василька, то дозвіл дав, навіть наполіг, щоб повели Василька у лікарню. Бо якщо співати вміє, то може і розмовляти зможе.

Але лікарі Василька подивилися і зробили висновок, що важка травма голови та ще й затримка в розвитку. А що співає, так людина

це вінець еволюції, тому містить в собі багато таємниць, до яких наука ще не дійшла. Співає і хай співає, гірше йому від цього не буде.

Віолета Іванівна, отримавши дозвіл, почала Василька готувати до виступу. Пішла з ним до кравця, якій повинен був перешити ошатний костюм, що знайшовся в гардеробі Будинку культури, зібраному ще в часи революції з панських маєтків. Василько дуже лякався одного вигляду цього костюма, а щоб одягнути його, то й зовсім. Але Віолета Іванівна багато разів розповідала йому, який він буде гарний в цьому костюмі і неодмінно сподобається Катерині. А ще як добре заспіває! Василько хвилювався, бив себе по голові, намагався втекти від того страшного костюма, але врешті-решт все ж дозволив зодягнути себе. Кілька годин ходив у ньому, а Віолета Іванівна обережно його годувала, бо нічого не заспокоювало Василька більше за їжу.

Коли Катерина почула, що Василько заспівав, то була ображена до глибини душі. Бо розуміла звідки ці співи йдуть. А ще шепотіли їй на вуха, як він гарно співає та все пісні про кохання. Йолоп йолопом, розмовляти ж не вміє, а про кохання співає, от як його та Віолета Іванівна зачепила. Невже і справді закохався? Катерина сміялася, яке там кохання, якщо це тварина! Справжня тварина! І прихопила його та стара шльондра саме за його тваринність, що стирчав член, наче голобля. Дурень, дурень, дурень!

Сама собі дивувалася Катерина з цих хвилювань. Чого це вона так? Москва попереду, а вона тут нервує? Начхати їй на це все, от візьме і піде на концерт, буде слухати його, потім аплодувати, якщо дійсно гарно заспіває. А нервувати не буде, бо це дурниці. Їй вчитися треба, в університет легко не вступиш.

І прийшла на концерт. Сіла на улюбленому місці, де її не було видно. Дуже їй потрібно, щоб всі на неї вирячилися. Вона не якась там провінційна дурепа, розуміє, що тут легко королевою бути. Тільки не потрібно їй це, вона прийшла концерт дивитися. От виступили танцюристи і ансамбль народних інструментів. Їм аплодували, та було відчутно, що глядачі чогось чекають. Містом вже пішли чутки про дивовижного співака, зовсім божевільного, але такого талановитого, що від його співу жінки непритомніють. Тому нетерпляче слухали хор, а коли оголосили Василька, то почали аплодувати. Від цієї голосної овації Василько занервував і лише шепіт Віолети Іванівни, що Катерина в залі і чекає, допоміг його трохи заспокоїти. Звісно, що Віолеті Іванівні було шкода, що Василько тільки до ім'я цієї вер-

7 років без взаємності

Хтось запитав мене
Що найсмачніше в світі
А я про Вас згадав
Про ті солодкі тіті

тихвістки прислухався, але вона терпіла, бо поїде Катерина вчитися, а хлопець залишиться з нею. Хай.

Василько вийшов на сцену і пішов, як його і вчили до центру. Там зупинився, зібрав руку до купи. Він багато тренувався, тим більше, що літом роботи у нього було менше, час був. Він озирнув зал, наче там нікого і не було, побачив у кутку Катерину і усміхнувся. Віолета Іванівна кахикнула кілька разів, але він забув, що після цього треба починати співати. Він дивився на Катерину і посміхався, аж поки Віолета Іванівна, десь за кулісами, не почала потроху наспівувати. Тут він отямився, бо ж це він хотів співати, співати для Катерини. Він заспівав і весь зал, який вже почав сміятися з цього дива, приголомшено замовкнув.

Бо це справді було щось надзвичайне. Голос чистий, наче кришталевий, міцний голос, який розлітався по всьому залу і влучав у серце кожного. Жінки почали рюмсати, а чоловіки важко дихали і дивилися вбік, бо це було нестерпно гарно. Навіть Катерина, яка вже відчувала себе москвичкою, якій все тут не подобалось, як селянське і миршаве, навіть вона зачаровано слухала Василька, що раптом перетворився на зовсім іншу людину, на розумну людину, яка могла тужити за коханою і плакати на її могилі. Коли він закінчив, то слухачі кілька секунд сиділи в тиші, аж поки не обірвалися гучні оплески. Такі гучні, яких ще в Будинку не пам'ятали, навіть коли сюди приїздили столичні виконавці.

Далі вже слухати нікого не хотілося, тому концерт скоротили і всі знову плескали в долоні Васильку. Начальник відділу культурі сказав Івану Мефодійовичу, що дуже задоволений, що хлопця треба готувати на республіканські змагання, де він обов'язково переможе.

— Оце так голос! Іване Мефодійовичу, це не голос, а справжнє золото!

— Золото. Только досталось кому. Он же сумасшедший.

— Це ще краще! Бо виходить, що в країні Рад навіть божевільні можуть приносити користь своєму народові! Тільки от що. Ви б йому репертуар трохи змінили. Народні пісні — це гарно, але ж якось не відображені досягнення революції. Якусь там комуністичну думу про колгоспи чи про звільнене селянство або про будівництво нового життя. Зараз же так багато гарних віршів і пісень на ці теми. А то ж ви розумієте що нам потрібно йти разом з часом, а не зупинятися тільки на минулому.

Іван Мефодійович дуже добре це розумів і тому відразу ж викликав Віолету Іванівну і наказав вивчити з Васильком кілька революційних пісень. Вже думав про те, що цей хлопець прославить його Будинок культури на цілу республіку. Але от тобі на — виявилося, що Василько не міг нічого вивчити. Скільки не билася Віолета Іванівна, скільки не читали йому революційних дум і пісень звільненого селянства, але все це проходило десь поруч, Василька наче не чіпляючи.

Іван Мефодійович був людиною з досвідом, знав, як воно справи робляться, тому дуже злякався. Бо виходило, що Василько — якийсь небезпечний тип, може, навіть ворог народу, бо як це так, що старі пісні співає, а нових, справжніх революційних пісень вчити не хоче? Так, Іван Мефодійович розумів, що бідна дитина несповна розуму, але все одне така перебірливість видавалася дуже підозрілою. І він заборонив Васильку співати, відчував щось погане попереду і намагався якось врятуватися.

Аж тут Василько зненацька завив. Це було дивно, він робив собі, потім Віолета Іванівна займалася з ним коханням, а серед ночі він прокинувся і почав скавчати. Наче поранений собака, він так ніколи ще не скавчав. Віолета Іванівна намагалася його заспокоїти, пестила, цілувала, казала, що Катерині це не сподобається, але Василько лежав і вив, тремтячи всім своїм дебелим тілом. Прибігли з сусідніх кімнат, Віолета Іванівна накрила Василька ковдрою й подушкою, щоб не так було чути. Їй було дуже тривожно, бо вже дуже схвилювало її це виття. Не перед добром, не перед добром. Щось буде, щось страшне буде.

Віолета Іванівна сиділа біля Василька і чомусь подумала, що як його не стане, то вона піде і втопиться, бо не хоче жити без нього. Плигне з мосту і відкриє рота. Вона бачила, як топляться люди, це дуже просто.

А з ранку в Будинок прийшли люди з НКВС і почали обшук в кімнатах директора. Той тремтів, переконував себе, що це якась помилка, цього не може бути, він вірою і правдою служив Радянській владі, за що? Слідчі нічого не казали, лише ставили якісь дивні, підозрілі запитання. А гірше за все було те, що вони чомусь допитували і Катерину. Іван Мефодійович бачив арешти, але завжди родину не чіпали, а тепер про щось розмовляли з Катериною. Чув, що вона навіть плакала, що їм від неї потрібно? Іван Мефодійович дуже хвилювався, хоча обшук нічого не дав. Не було в його речах виявлено чогось навіть найменш підозрілого. Він вже думав, що зараз слідчі вибачаться і підуть. Хай навіть не вибачаються, тільки би зачинити за ними двері і зітхнути з полегшенням. Але вони наказали піти з ними.

— А Катя, Катя зачем?

— Затем, что надо.

— Это ошибка, она же школьница!

— Там разберутся, давайте быстрее.

Їх вели спустілими коридорами Будинку культури, було чути їх кроки і виття Василька.

— Кто это там воет?

— Да сумасшедший один, он тут истопником работает. Приступ у него, с самой ночи воет.

— Это тот, который пел?

— Он, только сейчас не поет, директор запретил.

Слідчому розповідала про цього хлопця жінка, сам він на концерти не ходив, бо не було часу. Роботи стільки, що працювали по двадцять годин, лише іноді лягаючи поспати на маленькому диванчику прямо в кабінеті.

— Его тоже взять.

Слідчий міркував, що можна буде пришити затоптування народних талантів, бо поки що доказів малувато. В Москві викрили велику контрреволюційну групу, яка готувала вбивства і диверсії. В одній родині при обшуку знайшли листи. Наче нічого особливого, якась школярка з провінції писала, що хоче приїхати до Москви. Але ж ворог вміє гарно маскуватися, треба бути дуже пильним і все перевірити. Тим більше, що цей чоловік чомусь втік з Москви кілька років тому, до того ж колись був есером. І казав, що нічого не знає про плани доньки їхати до Москви. Дивно, дивно.

Слідчий був молодий, хотів зробити кар'єру, для чого потрібні були гучні справи. А де їх візьмеш у цьому дикому закутку, де ос-

танніх куркулів перестріляли вже давно? І ось шанс. За нього треба вхопитися і триматися. Розробляти цю сімейку. Він узяв на себе доньку, таку красиву і розумну, навіть шкода було, що стала вона ворогом народу, а не будівельницею комунізму. Так, вона все заперечувала, але ж ворог не швидко здається, ворог чинить відчайдушний опір.

Її відвели в камеру, привели Василька. Той не пручався арешту, йшов собі, похнюпивши голову, і плакав. Слідчий мав надію результативно з ним попрацювати. Бо божевільного легко обдурити, а ще можна приписати йому які завгодно свідчення. Але цей виявився зовсім дурний, нічого не відповідав, лише мукав. Слідчий викликав двох солдат, які добряче побили Василька. Той лежав весь у юшці і стогнав, але так нічого і не сказав.

— Товарищ лейтенант, он же того, ёбнутый. На всю голову. Говорить не умеет.

— Так пел же.

— Петь поёт, а говорить не умеет.

— У меня заговорит, как миленький.

Василька ще били, але ні до чого. Слідчий ударив його чоботом в обличчя, наказав вмити і відпустити. Камери були переповненні, для Василька в них не було місця. Після цього пішов до Івана Мефодійовича. Слідчий знав деякі хитрощі і запропонував таке. Іван Мефодійович робить зізнання, що був задіяний у шпигунській групі, керованій ворогами народу з московського угруповання. Саме він від ім'я доньки писав листи до Москви, а ці листи були насправді зашифрованими.

— Я никогда ничего такого не делал!

— Иван Мефодиевич, вы хотите, чтобы Катя вышла на свободу? У вас только один выход — взять вину на себя.

— Какую вину?

— Значит, не хотите? Что ж, тогда иду допрашивать вашу дочь.

Іван Мефодійович погодився. Він так любив Катерину, донечку, свою єдину надію, він не міг допустити, щоб її відправили до Сибіру. Писав все, що казав слідчий, зізнавався в численних злочинах. Так, він загине, але Катя буде жити. Він все зрозумів, він же чув всі ці жахи про НКВС, він не вірив, але він бачив як зникали люди, люди, щодо яких він не мав жодних сумнівів. Багато його знайомих по Москві були заарештовані. Серед них були різні люди, деякі ідейні комуністи, деякі байдужі до політики. Ця різноманітність лякала, бо виходило, що заарештовували усіх. Тому він втік з Москви. Він не чув

7 років без взаємності

Бог приходить через Інтернет
А кохання через телевізор
Нові технології змінюють життя
Тільки я в мережі не полізу
Я прийду до Вас з живим букетом
Зачарую Вас смішним куплетом
І візьму Вас у ніжні обійми
І ми підемо до щастя в прийми.

за собою ніякої провини, але передбачав, що у Москві буде найгірше. А до провінції ця хвиля може і не дійти, країна велика.

Дійшла хвиля, та коли так, він все візьме на себе. Він не боявся загинути, він радів, що смертю врятує доньку. Треба якось передати їй, щоб вона відмовилась від батька. Дівчині ще жити, а батько — ворог народу, це важкий тягар. Івану Мефодійовичу чомусь зробилося дуже добре. Він не боявся загинути, головне, щоб його Катрусі було добре.

Тим часом слідчий викликав до себе Катерину. Вона йому подобалася. Жінка слідчого була дурною та пихатою бабою з передмістя, з якою він побрався майже випадково. Тепер навіть був радий, що роботи багато і можна лише зрідка приходити додому. А ось ця школярка, вона інша, вона не тремтить на допиті, вона впевнена в собі, в неї такий гордий погляд. Він зненацька зрозумів, що хоче її. Хоче зламати цей погляд, зробити її своєю служницею, щоб вона благала про пощаду.

Це нахлинуло на нього раптом та так сильно, що слідчий спітнів і почав говорити хриплим голосом. Сам хапався за слизькі і солодкі думки. А що, кажуть наче інші слідчі так і роблять! Зачиняються з жінками на допити, потім знаходять для них пом'якшуючі обставини. Це зовсім не огидно, це ж він їй ще краще зробить! Та й що з неї убуде, все одно її в сибірських таборах таке чекає, що й казати страшно? А він просто покохається з нею і все.

Слідчий відіслав охорону і зачинив двері. Побачив, як вона напружилася, вона відчувала небезпеку, агресію і хіть, якою переповнилося повітря. Вона сиділа на стільці, він підійшов зі спини і взяв її за плечі, такі привабливі, круглі плечі сімнадцятирічної красуні. Катерина труснула ними, скидаючи руки наче якісь огидні потвори.

— Какая ты, Катюша, горячая.

— Что вам от меня нужно?

— А что может быть надо молодому мужчине от такой красивой девушки?

— Что? Я буду жаловаться!

— Кому? Я веду следствие, кроме меня тебе некому больше жаловаться.

— Я найду кому!

— Ну, поищи. А пока я прикажу провести с твоим отцом допрос, допрос с пристрастием. Говорят у него слабое сердце? Очень жаль, он, кажется, впечатлительный человек и может этого не выдержать.

— Вы — негодяй!

Він дивився на її обурення і відчував, що хоче її ще більше. Йому ніколи не доводилося мати справи з такими жінками, розумними та сильними. Зазвичай, вони навіть не помічали його, якогось замизганця з лисиною і кирпатим обличчям. І ось тепер ця Катерина в його руках, він її пан і володар, він може зробити з нею все, що схоче. Слідчий відчував сп'яніння цією владою. Кинувся на Катерину, вмілим рухом притиснув її обличчям до стіни і почав зривати одежу. Вона була в біленькій ситцевій сукні, така тремтяча і худенька. Вона пручалися, але ж слідчий був відмінник по фізичний підготовці, він добре вмів заламувати руки кремезним чоловікам, що там казати про цю тендітну красуню. Ось тільки гвалтувати він не вмів, бо не відразу здогадався, що сукню треба задрати вгору, а труси стягувати.

— Не надо!

— Надо!

— Я — девочка!

— Что?

— Я — девочка. Будет много крови. Давай я лучше сделаю тебе минет.

— Что?

— Минет. В рот возьму.

Слідчий трохи розгубився. Кров, крові він не лякався, це ж робочий кабінет. Але те що вона пропонує. Йому ніхто цього не ро-

бив, жінка відмовлялась, бо вважала це збоченням. А тут це зробить горда красуня, з таким ротом, наче у цариці. Він відпустив її. Катерина, ледь стримуючи блювоту, стала перед ним на коліна і стала розстібати матню штанів. Там вже випинався його член. Він був такий бридкий, вона зрозуміла, що більше не витримає, тому запхала його в рот і щосили стиснула зуби. Він закричав, він бив її по голові, але вона тиснула і тиснула, вона відчувала кров, його бридку кров у себе в роті. Це продовжувалось, аж поки її не знудило, тобі щелепи розжалися і вона почала блювати. Слідчий кричав, зігнувшись навпіл і качаючись на підлозі. Схопив рукою член, що лежав поруч у крові. Катерина хрипіла, їй здавалося, що вона блює вже власними кишками.

Тим часом Василька, усього в синцях, випхали за ворота НКВС і веліли йти додому. Таке траплялось рідко, щоб відпускали, але це ж божевільний, що з ним поробиш? Як же здивувались солдати, коли побачили, що Василько сів біля воріт і наче чогось чекає. Вони гримали на нього, щоб він йшов, кидали каміння, били прикладами, але він сидів, наче коріння пустив.

Хтось побачив його і збігав в Будинок, звідти примчалася Віолета Іванівна, яка вже виплакала всі очі, бо знала, що з НКВС не повертаються. Вона ледь змогла відвести Василька за кущі, де той знову сів і вже більше нікуди не йшов, час від часу дивлячись в бік зеленого паркана з колючим дротом. Віолета Іванівна розуміла, за ким Василько дивиться і за ким стогне. Вона намагалася якось переконати хлопця, але знала, що це неможливо.

В кущах їх і знайшов Міша, якому розповіли про арешт Катерини. Він прибіг до управлянні НКВС, але там його зустрів товариш дитинства і порадив не лізти.

— Ничем ей не поможешь, а себе все испортишь. Уходи, а как будут про неё спрашивать, говори, что порвал с ней, уже не встречаетесь.

— Я её люблю!

— Миша, не дури. Уходи и не возвращайся.

Він пішов, аж ось побачив Василька, якого, наче, теж заарештували. Він підбіг, хотів розпитати що там, хоч дізнатися про причину арешту, але Василько тільки хитав головою, дивився в землю і одноманітно нив, наче механізм.

— Не знає він нічого! Випустили і все, тільки побили.

— Может, и их выпустят?

— Не знаю.

Віолета Іванівна знала, що нікого не випустять. Це Васильку пощастило, бо він божевільний, а звичайна людина звідти не вийде. Міша теж це розумів. І ще розумів, що нічого, зовсім нічого не може вдіяти. Командир полку не міг нічого вдіяти, коли заарештували наречену його сина. Бігав, писав листи в Москву, нічого не допомогло, а потім прийшли і за ним самим. Так то командир полку, герой Громадянської, а що він, якийсь лейтенант, та ще й з дядьком священиком! Треба ж було дядьку, хлопчику з бідної селянської сім'ї, йти до семінарії, з відзнакою її закінчити і стати священиком! Так, його вже кілька років, як розстріляли, а Міша відрікся от нього ще раніше, але ж це пляма, пляма на все життя! Він не надійний, він під підозрою, він нічого не може зробити, щоб допомогти Каті. Коханій Каті, яка снилася йому кожну ніч, з якою він мріяв одружитися і щодня дарувати квіти. Каті більше немає, Катя зникла, а він, дорослий чоловік, командир взводу, озброєний, він нічого не може зробити!

Міша йшов по скверу, звернув в хащі, де колись була Бесідка закоханих, спалена під час Громадянської. Дістав пістолет, приставив до скроні і подумав, що кохає Катю, кохає по-справжньому. Це здалося йому замалим, і він кілька разів гучно промовив:

— Катя, я тебя люблю! Катя, я тебя люблю! Катя, я тебя люблю! Прости!

Він натиснув на курок і впав, закинувши голову від пострілу. В цей же час пролунали постріли і за зеленим парканом. Це слідчий зумів піднятися і дійти до столу. Він розумів, що зробив помилку, яка зіпсувала йому все життя. Тепер ніякої кар'єри, тепер — лише сором і приниження. Він хитався, швидко слаб, бо з переполовиненого члена хлистала кров. Катерина стояла біля стіни і посміхалася. Вона добре все прорахувала, тепер цього негідника покарають і радянське правосуддя встановить, що вона ні в чому не винна.

Слідчий дістав пістолет та вистрілив в неї. Влучив в живіт, вони почала осідати по стінці. Вистрелив ще раз і ще, щоб ця блядь, сука, тварь, загинула. Двері в кабінет вже виламували і тоді слідчий вистрелив собі в рот. Він навіть не подумав, що це виглядає якось несерйозно, краще було б у серце чи скроню. Двері зламали, та почулися постріли на вулиці. Це Василько, який сидів біля Віолети Іванівни, раптом скочив і побіг до управління НКВС. Плигнув на паркан, переліз його, не звертаючи уваги на кров з розідраних об колючий дріт рук. Йому кричали зупинитися, стріляли в повітря, але він біг до

7 років без взаємності

Коли я бачу Вас
Завжди за чверть десята
І крила за спиною
І в серці дике свято

будівлі, де знаходилася Катерина, де вона повільно помирала на очах переляканих людей.

Перша куля влучила Васильку в спину, але він біг. Друга куля влучила йому в ногу, але він біг. Третя збила його з ніг, то він почав повзти. Знадобилося ще п'ять куль, щоб назавжди зупинити цього дивака. Але він домігся свого і вночі їх з Катею поховали в одній ямі за містом, де ховали всіх загиблих у будинку за зеленим парканом.

Івану Мефодійовичу нічого не казали і він поїхав на 25 років в Сибір, свято віруючи, що врятував доньку. Він загинув в кінці 42-го від цинги. Віолета Іванівна ледь пережила смерть Василька, але пережила і вмерла аж у 1961 році, перехвилювавшись від розмов про грошову реформу. Кістяки жертв НКВС відрили у 2004, коли будували на місці яру будинок для прокурора. Щоб не засмучувати шановного пана жахливою знахідкою, нічого не розповіли, лише закопали ще глибше і на цьому все закінчилося. Один робітник, який там працював, розповідав мені, що бачив таку дивну річ, як два кістяки, що обіймались один з одним. Йому ніхто не вірив, бо як таке може бути?

2004 р.

Культура

Пение и наказание

Она поёт, как богиня. Сильный, чарующий голос, на который сходятся отдыхающие со всей набережной. В заведении, где мы поём, всегда аншлаг, столики заказывают заранее, и администратор хорошо зарабатывает, продавая несколько резервных мест. В этом кабаке самые высокие цены на набережной, но людей это не останавливает, они готовы заплатить, чтобы послушать нас. Мы с ней чередуемся, пара песен за ней, пара за мной, потом инструменталка. Под занавес мы поём одну-две песни дуэтом, и это настоящее чудо. Лучшего дуэта вам не сыскать в всём Крыму. Я чувствую это, я так выкладываюсь, когда пою, что зрители начинают плакать и вздыхать от избытка чувств.

Особенно зрительницы. Мой баритон действует на них чарующе. Знаете, есть легенда, что в Древней Греции некоторым певцам могли запретить петь, а то и вовсе отрезать язык. Потому что их пение было настолько чарующим, что люди, особенно женщины, теряли голову, и любая девственница была готова отдаться певцу. Не могу утверждать, что мне в Древней Греции тоже запретили бы петь, но знаю точно, что каждый вечер несколько женщин ждут, когда я закончу петь, чтобы встретиться со мной. Я могу выбирать и выбираю, хотя думаю не о них. Я думаю о ней, моей прекрасной Оксане, о её голосе, похожем на вечернее море, спокойное, теплоё, влекущее. Я люблю её, люблю по-настоящему, поэтому мой голос в дуэте приобретает такую силу и страсть. Когда мы поём, я практически овладеваю ей и она вовсе не против, мы соединяемся с ней в порыве страсти, но лишь на несколько мгновений. Как только песня заканчивается, она становится далёкой и чужой.

Оксана, за её голос мужчины готовы отдать многое, у неё толпы поклонников, но она не обращает внимания на них. После выступления она идёт на набережную, к этому ничтожеству. Я даже не знаю, как его зовут. Какое-то чмо, неспособное ни на что иное, кроме как собирать деньги за пользование телескопом. Он зазывает желающих посмотреть на звёзды, без конца повторяет какие-то астрологические глупости, обещает показать невиданное, путается в созвездиях и внимательно следит за временем. Три рубля минута. С трех рублей ему достается пятьдесят копеек, остальное идёт хозяину телескопа. Чмошник зарабатывает мало, но смотрит на Оксану по-хозяйски. И она сидит рядом с ним, терпеливо ждёт, пока набережная опустеет. Тогда чмо уносит телескоп, они идут в ночной магазин, где покупают

варёной колбасы и водки. Он плох настолько, что крымской ночью пьёт водку. И Оксана пьёт с ним.

Не знаю, что она в нём нашла. Это загадка женской души. Ладно, пусть он не имеет ни голоса, ни слуха — это распространённое уродство. Пусть он не слишком красив и редко моет голову. Но он даже в сексе слаб, я видел их занимающимися любовью прямо на пляже и могу сказать, что он не продержался и трёх минут. Слабак. Но она ходит за ним, подкармливает его в облачные вечера, когда неба не видно сквозь тучи и телескоп никому не интересен. Неужели она не видит, кто он и какова его цена? Неужели она не понимает, отчего я так хорошо пою с ней? Так может петь только влюблённый. В каждом обороте моего голоса звучит любовь к ней, и она, когда поёт, вроде бы чувствует это и отвечает мне. Но едва песня заканчивается, как Оксана делается равнодушной, поглядывает на часы, нетерпеливо ожидая, когда можно пойти к своему нелепому звездочету.

Я злюсь, я нервничаю, я не понимаю её выбор. Потому что я красивее его, умнее, чувственнее, я прекрасно пою и я люблю её! Он — нет, он не любит её, это видно по всему. Он просто рад, что так хорошо устроился этим летом. А Оксана будто не замечает. Неужели она ослеплена? Чем? Этим ничтожеством? Странный мир, непонятный мир. Чтобы забыться, я ухожу с одной из своих поклонниц. После моего пения они ждут меня, разомлевшие и осоловевшие. Они хотят меня, желают меня и отдаются мне с такой страстью, какую вряд ли кто ещё будил в них. Обычно это женщины между тридцатью и сорока, уже повидавшие жизнь и разбирающиеся в ней. Те, кто помоложе, ещё не понимают магии моего голоса, которая проходит мимо них. Хотя бывают и исключения. Эти курортные романы быстры, чаще всего дело ограничивается одной ночью, я даю этим женщинам самое яркое воспоминание отпуска, а они помогают мне забыть неприятные мысли об Оксане.

Я никогда не остаюсь ночевать в чужом номере, всегда возвращаюсь к себе и засыпаю под утро. Просыпаюсь после обеда, в самую жару. Принимаю холодный душ, иду поесть, потом прихожу на площадку для репетиции. Обычно час-два мы повторяем репертуар, после чего я иду на пляж. Немного загораю, плаваю. К шести музыканты начинают играть, я выхожу на сцену свежим и полным сил. Я смотрю на Оксану и зажигаюсь страстью, я начинаю петь, и посетители слетаются на мой голос, словно пчёлы на поляну, полную цветов. С той поры, как мы начали петь, наш хозяин повысил цены

7 років без взаємності

Спочатку було слово
Яке казали Ви
А потім було тіло
Яке побачив я
Розкішне і цнотливе
Наче весняні фарби
Як манять і хвилюють
Мене всі Ваші скарби.

в два раза, но от желающих нет отбоя. Хозяин гребёт деньги лопатой и хорошо платит нам. Понимает, что если мы уедем, то его кабак враз потеряет клиентов. Ходит вокруг нас на мягких лапках, убеждает остаться на осень. Я не хочу оставаться, осенний Крым похож на площадь после праздника — много мусора и мало людей. Я уеду самое позднее в сентябре. Уеду с ней. Пусть она об этом ещё не знает.

Я серьёзный человек. И я не только хорошо пою, я ещё привык добиваться поставленных целей. Она не смотрит на меня, не замечает мёд моего голоса во время пения, не слышит, как бьётся моё сердце. Пусть. Но всё меняется, и люди меняются. Однажды, после выступления, я иду на причал. Там меня ждёт человек, я даю ему деньги, немного, свой дневной заработок, включая песни по заказу.

— Пусть он просто исчезнет и никогда больше не появляется здесь.

— Ты хочешь, чтобы я замочил его?

— Я хочу, чтобы его тут не было, а там уж твоё дело, как ты этого достигнешь.

— Я его припугну.

— Меня не интересуют детали. Нужно, чтобы уже завтра вечером его не было на набережной.

— Не будет.

Следующим вечером я пою, как бог. Не знаю, какое каменное сердце нужно иметь, чтобы не услышать мою страсть, не растаять от моей нежности, не задрожать от моей любви. Оксана смотрит на

набережную. Телескоп уже стоит там, но возле телескопа другой человек. Он куда лучше работает с публикой, к нему стоит очередь, молодец. Я уважаю людей, которые хорошо делают своё дело. Однажды в Ивано-Франковске я дал пятьдесят рублей дворнику. За то, что тот подметал улицу с усердием и знанием дела, а на его лице светилось счастье от хорошо исполняемой работы.

Её голос начинает чуть дрожать. Она предчувствует недоброе, но ещё надеется. Эта её надежда растекается в песнях, задевает и тревожит. Я вижу мужские взгляды, устремлённые на неё. И вижу их мечту о том, чтобы её надеждой был кто-то из них. Это волшебство голоса. Если глянуть в зал, то можно увидеть там женщин красивее её, но вызывает ли хоть кто-то из них такое желание? Нет. Она богиня, она волнует сердца, она заставляет нервно сглатывать слюну. Она прекрасна, я чувствую себя так, будто за спиной у меня выросли крылья. Моя очередь петь, и я пою, стремлюсь достучаться до её сер-

По теме

Пение — вокальное искусство. Происхождение пения связано со стремлением человека выразить своё настроение в звуках голоса. Постепенно развиваясь, пение становится предметом особого искусства. Слова, благодаря пению, приобретают больший рельеф. Речь, в соединении с пением, производит особенно сильное, захватывающее действие. Для пения, как искусства, необходимы правильная, натуральная постановка голоса и техническое вокальное развитие.
Пение применяется не только в соло, но и в совместном исполнении (дуэт, трио, квартет, квинтет, хор, ансамбль, то есть пение солистов с хором). Пение выигрывает в музыке мелодичной, дающей возможность певцу передавать исполняемое свободно, не делая над голосом слишком больших усилий, не утомляя его приемами, противными его натуре. Музыка для пения не должна носить на себе характера инструментального, то есть не должна заключать в себе приёмов, более подходящих к инструменту, чем к голосу.

дца, открыть ей глаза, разбередить душу. Услышь меня, услышь мою любовь, забудь о ничтожестве, думай о том, кто изливает тебе в песне всю свою душу!

За столиком слышны всхлипы, женщины растоплены моим голосом, зал срывается бурными аплодисментами, когда я заканчиваю. Вот подходит мужчина, крупный загорелый, видимо еврей. Я видел его на нудистком пляже, он обрезан. Здесь он с молодой любовницей. И он заказывает песню для неё. Конечно же Ободзинский, кто ещё мог так петь о любви! Человек суёт мне свёрнутую купюру, я не смотрю, сколько, я выше этого, да и не было ещё случая, чтобы люди давали мне денег меньше, чем я рассчитывал.

Смотрю на Оксану, напитываюсь чувствами, про любовь нужно петь любя, тогда получается, так, как надо. Пусть Оксана смотрит на набережную, пусть тревожится, скоро я успокою её, заставлю забыть об этом несчастном звездочете, который не стоил даже её взгляда. Я называю музыкантам песню, барабанщик начинает отсчёт. Понеслась...

И я пою. Возможно, это моя лучшая песня в этом сезоне. Лучшая не потому, что слушатель хорошо заплатил мне, лучшая потому, что я люблю Оксану. Она стоит у меня перед глазами, она делает мой голос таким медоточивым и волнующим, она даёт мне тот накал чувств, который я выплёскиваю на своих слушателей. Волна моего голоса накрывает людей, окутывает их, переносит в другую реальность. Благодаря моему голосу мужчины говорят своим женщинам о любви так, как никогда не могли бы сказать сами. Конечно, я немного преувеличиваю, потому что в летнем Крыму немного любви, здесь царит похоть, но и она становится чище и краше благодаря моим песням.

Снова бурные аплодисменты, мне кричат браво, дарят цветы, дарят цветы! А ведь это не принято в отношении ресторанных музыкантов. Оркестр начинает играть рок-н-ролл — нужно сменить настроение публики, я ухожу со сцены в гримёрку поменять рубашку. Всё ещё душно, я вспотел, хочется принять душ, но максимум что я могу себе позволить, — свежую рубашку. Надеваю её, слышу, как приоткрывается дверь. Я не оборачиваюсь, я знаю, что это кто-то из самых нетерпеливых поклонниц. Смотрю в зеркало, поправляю причёску — у меня роскошные каштановые волосы с казацким чубом, видимо доставшимся по наследству от прадедушки, бывшего одним из атаманов Всевеликого войска Донского. Слышу, как лов-

кие пальцы расстёгивают пуговицы на ширинке, как сильные губы принимаются за работу. Я смотрю в зеркало, одной рукой держусь за столик, а другой глажу волосы прекрасной незнакомки, которая знает своё дело. То будоражит, то успокаивает, не гонит лошадей, растягивая удовольствие. И случайно выходит так, что оргазм у меня случается в тот момент, когда на сцене начинает петь Оксана. Я скрежещу зубами, чтобы не закричать и чувствую стон внизу. Ей там тоже хорошо. Я остаюсь, поклонница выходит, протираю салфеткой член, застёгиваю брюки и возвращаюсь на сцену. Успел вспотеть, но не возвращаться же второй раз.

Притом моя очередь петь. Я выхожу к микрофону, пою «Вечер трудного дня», смотрю в зал, пытаюсь определить, кто приходил ко мне в гримёрку. У неё короткие волосы и чувственный рот, есть несколько кандидаток, но так вот, с лёту, определить трудно. Я улыбаюсь им всем, я пою им всем, но главное я пою ей, царице ночи, райскому голосу, морю моей любви, Оксане, которая так встревожена, которая побежала бы на набережную, если бы не трудовая дисциплина. Я вижу её смятение и оно только усиливает мои чувства. Едва не сбиваюсь на кошачьи интонации, в данном случае не совсем уместные. Это всё-таки «Битлз», группа достаточно чопорная.

Куда лучше Серов, «Выдумать, хочу тебя я выдумать»! Все понимают, что глагол здесь другой, и эта прямота высказывания желаний подкупает, тем более что я выхожу на такие тембры, при которых у дам практически нет возможности отказаться. Я томно прикрываю глаза, вижу мою певицу и повторяю «Выдумать, хочу тебя я выдумать!». Я действительно хочу, я вкладываю в песню всю свою нерастраченную нежность, которую храню для моей принцессы. Зал будто замирает. После этой песни несколько парочек уйдёт, обязательно уйдёт, не в силах больше сдерживать свои желания. А ведь здесь серьёзная публика, всё-таки военный санаторий, по большей части начальники из силовых структур, люди сдержанные и спокойные, но, как говорил мне один восторженный поклонник: «Твой голос может даже из камня высечь слезу, а изо льда — пламень!» Люблю, когда люди красиво выражаются. «Выдумать, хочу тебя я выдумать!», я так думаю тебя, моя принцесса, очень сильно думаю, ты стоишь у меня перед глазами, я раздеваю тебя, ласкаю, а потом думаю, думаю, думаю, думаю!

Кажется, я кончил. Хорошо, что у меня чёрные штаны и рубашка на выпуск. Что же делает с людьми любовь! Милая моя, не смотри

7 років без взаємності

Це так нестерпно і так незвично
Страшний мій вирок — кохати довічно
Кохати Вас кригосердна
Кохати неподільно
Кохати, як ніколи в світі, сильно

на набережную, забудь о ней, сбрось пелену с глаз и ушей, открой своё сердце моим чувствам! Посмотри на глаза публики! Посмотри на этот лихорадочный блеск, а ведь я пел не для них, я пел для тебя! Но она всё смотрит на набережную, потом начинает выдумывать про головную боль. Я настаиваю на продолжении выступления. Мы же профессионалы. И она остается, она поёт, гораздо хуже, чем может, но публика ошеломлена моим триумфом, под впечатлением не видит особой разницы. Две песни Оксаны, потом интрументалки, за это время я успеваю сменить брюки и вернуться к нашему дуэту. Она начинает плохо, она мыслями на набережной, она думает о своём звездочете, но я не так прост, чтобы опустить руки. Я обступаю её своим голосом, я начинаю предварительные ласки, я наращиваю темп, и она не может этого не замечать, она откликается, она начинает петь иначе, и наши голоса начинают сливаться в борьбе-страсти, растекаться по тёмной и томной набережной, туманом расходиться над осоловевшим морем.

Зрители замерли, они ничего не едят и не пьют, они только слушают, тонут в наших чувствах, захлёбываются в моей любви. Оксана играет, но ведь каждая игра на определённом этапе может перестать быть игрой. Я знаю, что когда-нибудь, очень скоро, она поймёт, что у нас всё по-настоящему, я займу место звездочёта в её сердце, займу!

Я преисполнен радости и предвкушения счастья, я пою так, что сам себе удивляюсь. Когда песня заканчивается, настаёт тишина, несколько секунд оглушительной тишины, пока зрители приходят в себя и подымают руки для овации. Они хлопают несколько минут. К сцене подходит растроганный мужчина, крупный, с волевым лицом, явно большой начальник, суёт мне деньги, хлопает по пле-

чу и говорит, что ничего подобного не слышал, что.... Ему трудно говорить, не находит нужных слов, просто жмёт мою руку и говорит «Спасибо, брат!» Мы должны были петь ещё пятнадцать минут, но понимаем, что выдали пик и дальше работать сегодня нет смысла. Публика хлопает, мечутся официанты, принимая заказы, после такого шторма чувств, люди хотят выпить и закусить, музыканты собирают аппаратуру, я ухожу в гримёрку, сажусь на стул и отдыхаю. Устал, я выдавил из себя практически всё и чувствую большую эмоциональную опустошенность. Собираю вещи и иду в своей номер. Хозяин ресторана снимает мне и Оксане отдельные номера. Все остальные музыканты вынуждены снимать жильё, где-то в Партените, этом странном посёлке, состоящем исключительно из многоэтажек. Мне не надо долго идти. Аллея, громада Медведь-горы, нависающая слева. Медленно подымаюсь от набережной, подхожу к корпусу, вызываю лифт, еду. В коридоре мелькает какая-то тень. Я так устал, что даже не пугаюсь.

— Поехали со мной.

— Куда?

— Я хочу, чтобы ты мне спел.

— Я устал.

— Я оживлю тебя.

Кажется, это она, та, что приходила сегодня в гримерку. В коридоре плохое освещение, я вижу только ее тень, отрицательно качаю головой, потому что устал и не в моих правилах пускаться в рискованные приключения. Она прижимается ко мне и целует. Эта девочка умеет оживлять мужчин. Берёт меня за руку, и я иду с ней. Выходим из корпуса, идём на набережную, сворачиваем к причалу.

— Я не буду петь на причале.

По теме

Наказание — это применение каких-либо неприятных или нежелательных мер в отношении человека или животного в ответ на неповиновение или на неугодное или морально неправильное поведение. Наказание проводится по воли наказующего в отношении наказуемого.

С владельцем ресторана у нас договор, что я не пою в людных местах.

— Ты споешь в море.

Замечаю небольшую яхту. Спускаемся по трапу.

— Капитан, отчаливаем!

Она говорит команду голосом, привыкшим к беспрекословному подчинению. Сама ведёт меня в каюту. Предлагает выпить, я отказываюсь.

— Алкоголь губителен для моих связок.

Рассматриваю её. Очаровательная брюнетка, прекрасный зад, а какие груди! И губы, эти губы заставляют забывать обо всём. Она подходит ко мне, яхта чуть колышется, стремительно удаляясь от берега.

— Когда ты сегодня пел, я кончила.

— Я тоже.

— Я давно уже не кончала.

— Тебе нравится мой голос?

— Я хочу, чтобы ты трахал меня и пел.

— Хорошо, королева. Только мое пение не должны слышать с набережной.

Она улыбается и наливает себе в стакан виски, выпивает одним махом.

— Никто не услышит твоего пения, кроме меня. Сейчас мы выплывем за Медведь-гору и станем на якорь в безлюдной бухте.

— Мне будет трудно ждать этой бухты, ты слишком красива.

— Напой мне что-нибудь. Тихонько.

Я начинаю петь и вижу, как она млеет. Мы не дожидаемся бухты, мы ложимся на шикарную кровать, девушка сверху, она пляшет на мне, а я пою. Мне хорошо, но то, что делается с ней, не поддаётся описанию. Женщины со мной часто кончают, но боюсь, что так хорошо, как этой, не было никому. Она падает с меня, едва не теряя сознания, несколько минут лежит молча, потом говорит, что у неё ничего подобного не было. Она берёт в руку мой член.

— Большой.

— Это знак.

— Что?

— Знак. Большой член — знак таланта. Человек пишет отличные картины или стихи, финансист от Бога или прекрасный футболист. Большой член свидетельство неординарности человека. У всех пос-

редственных людей маленький член. Они, может, и неплохие люди, но они ничтожества. Посредственности. Никто.

— Может быть.

— Это точно.

— Спой мне ещё.

— Да, милая.

Что такое любовь? Прежде всего, щедрость. Любви не может быть без щедрости, щедрости, граничащей с расточительностью. Ты даришь себя всего, без остатка, без оглядки, без прошлого и без будущего, без причины и резона, ты открываешь своё сердце, ты распахиваешь душу. Если ты начинаешь опасаться, боишься довериться и быть обманутым, ты скуп и любовь тебе не по плечу. Что там любовь, просто случайные отношения с женщиной. Я никогда не платил за любовь, потому что знал, что за неё невозможно заплатить. Любовь дарят, любовь только дарят. И я дарил этой женщине самого себя, дарил от всей души, дарил без оглядки. Я пел, и я любил её. Возможно, я подарил ей лучшую ночь в жизни, потому что, когда яхта уже плыла к причалу, женщина заплакала и сказала, что я открыл ей счастье.

Она не стала удерживать меня, просить остаться. Она знала, что сердце моё принадлежит другой. Тебе, моя певица, моя Оксана, с тёмными волосами до пояса, с глазами лани, с улыбкой восходящего солнца. Как жаль, что я не умею сочинять стихи, иначе я непременно сочинил бы тебе песнь, цветок моей жизни.

Я едва дошёл до номера, заставил себя принять душ и упал на постель. Спал долго, пропустил репетицию и едва поднялся к выступлению. Оксана была грустна и задумчива, я о чём-то заговорил с ней, потом сказал, что видел на набережной милицию.

— Ищут какого-то парня.

— Парня?

— Да, ты вроде бы его знаешь, он собирал деньги за телескоп.

— Что с ним?

— Милиция считает, что он исчез с деньгами. Около пятисот гривен, выручка за несколько дней.

— Это неправда!

— Я тоже так думаю. Надеюсь, что он скоро появится и всё объяснит.

Но она не верила, что появиться. Она с жаром стала бы разубеждать меня, настаивай я на том, что он вор, но убедить себя, что он вернётся, уже не могла. Смотрела в сторону моря с такой грустью, что

моё сердце облилось кровью. Я даже забеспокоился, уж не наделает ли она глупостей, наподобие тех, что случаются с девочками при несчастной любви. Но нет, она была взрослая девочка, умная девочка, ответственная девочка. Даже сейчас она пришла на репетицию, поработала с музыкантами, теперь готовилась к выступлению. Я подумал, что сегодня хороший момент. Она грустна, а это хорошее состояние для меня, собравшегося проникнуть в твердыню её сердца. Милая моя Оксана, заплетай свои косы — скоро я буду расплетать их, крась свои губы — скоро я буду целовать их, пудри свою шею — скоро я буду нежить её. Сегодняшняя ночь, она необычна, этим вечером, ты услышишь меня, услышишь голос моей любви и поймешь мои чувства. Я буду великолепен. Я чувствую силы, любовь ведь даёт силу лучше всего, я превзойду сегодня себя, Оксана, ради тебя, моя певица, ради тебя.

Я попросил музыкантов немного изменить программу. Нарастание чувств должно идти постепенно, а кульминация наступит во время нашего дуэта. После него я думал подхватить мою Оксану на руки и отнести её к морю. Я хотел любить её возле моря, под луной, на скромном деревянном лежаке ещё советских времён. Всё так и будет, детка, всё так и будет. Я пою первым, я не показываю силы своей страсти, я приберегаю чувства на потом, но даже то, что я позволял себе показать, поражало зал, заводило его. Я видел, как глаза бессильных старцев наполняются блеском отчаянной страсти, как женщины начинали ёрзать на стульях, а мужчины утирать пот, которого не было. Готовьтесь, вы запомните этот вечер на всю жизнь, потом вы будете тратить много денег и времени, гоняясь за тем, что будет хотя бы отдалённо похоже на этот вечер. Но вы никогда даже не приблизитесь к сегодняшнему вечеру, вы будете тосковать по нему, вы не сможете рассказать о нём кому-нибудь, потому что слова не вместят этот вечер. Я дарю его вам всем, дарю ради неё, дарю ей, дарю всего себя, а вам же достаются лишь крохи моего голоса, но эти крохи так обильны, что вам хватит их на многие годы воспоминаний!

Когда уходил со сцены, то увидел Оксану, увидел её взгляд, совсем другой, не такой, как раньше. Я понял, что всё идёт по плану, что она начинает слышать меня. Я улыбнулся ей, что-то шепнул, вдохнул её запах и понял, что опьянен сильнее, чем после алкоголя. Едва дошёл до гримёрки, упал на стул. Впервые за весь этот сезон в Крыму мне не хотелось петь. Петь для зрителей. Мне хотелось петь для неё,

петь и видеть её, мою певицу. Я буду петь только для неё, несмотря на сотни глаз из зала, на стук вилок и хлопки открывавшегося шампанского. Моя Оксана, я подарю тебе всего себя в песне. Паду к твоим ногам, как жаждущий припадает к роднику, как алчущий к сундуку с сокровищами, как хворающий — к сосуду с лекарством.

Я заставил себя подняться и пойти на сцену, стоял за барабанщиком и слушал, как она пела. Совсем иначе, теперь это уже было не голое мастерство, теперь я слышал чувства, настоящие чувства, а не те карикатуры, о которых она пела, пока звездочёт побирался на набережной. Настоящая любовь может быть лишь к настоящему человеку, всё остальное — наваждение. Я разбудил её, я открыл ей глаза, разжёг огонь в её сердце. Вот она обернулась и сразу нашла взглядом меня. Я увидел её глаза, полные слёз, и понял, что сейчас буду петь так, как не пел никогда.

— Делаем дуэт.

Я нарушил программу, которую сам же составил. Но я не мог ждать, я видел, как просыпается моя певица, как между нами вспыхивает свечение, как мы начинаем ощущать друг друга. Господи, как мы пели! Не знаю, услаждались ли когда-нибудь чьи-то уши таким пением. Уши. Какое грубое слово, несовершенное, какое-то неотёсанное. Уши и уста, какая огромная разница! Уста, мы сплелись устами прямо на сцене, наши голоса связались в огромный букет, чей бередящий аромат опьяняющим туманом разнёсся по набережной, заставляя сердца тревожно биться, а руки сжимать руки любимых. Когда мы закончили, над площадкой нависла тишина, тишина, будто мы были одни, пели друг для друга, и никого вокруг. Потом кто-то всхлипнул, первый хлопок — и настоящий девятый вал аплодисментов. Нас засыпали цветами, мне жали руки и совали деньги. Мы едва стояли на ногах и ушли со сцены. Музыканты заиграли что-то бодрое, чтобы сбить настроение, но их никто не слышал, люди переглядывались, точно хотели убедиться, точно ли они слышали то, что слышали.

Мы начали целоваться ещё на лесенке, зашли в мою гримёрку, я хотел включить свет, но вместо этого меня покрыла тьма.

Они действовали очень быстро и сноровисто. Повалили певца на пол, заткнули рот его даме, закрыли дверь в гримёрку изнутри. Певца выбросили в окошко, там его подобрали и потащили куда-то в начинавшиеся сумерки. Бросили в машину, везли до пустынного места на побережье, где ждал крупный мужчина, — босс всех этих

людей. Мужчина был зол, он с размаху ударил певца, едва только того привели в чувство.

— Привет, сладкоголосый. Узнаёшь меня?

Певец выплюнул на гальку кровь и выбитые зубы. Его крепко держали за руки, выкручивая, чтобы удобнее было бить по лицу.

— Не узнаёшь? Помнишь, вчера я заказал тебе песню? Я хорошо заплатил тебе, сто долларов за пару минут работы твоим чудесным ротиком! Ведь правда неплохо? А как ты мне отплатил? Ты целую ночь трахал мою женщину! Разве я заказывал тебе трахать мою женщину? Я просил тебя об этом? Или, может, давал тебе повод так подумать? Нет! Я просто дал тебе сто долларов, чтобы ты спел! А ты полез туда, куда мог лезть только я! В пиздёнку моей бабы! Понимаешь?!

Человек снова бьёт певца, тот теряет сознание, его приводят в чувство холодной минеральной водой из пластиковых бутылок. Человек поднимает голову певца, чтобы видеть его лицо.

— Тебе сейчас больно и страшно, но поверь, что это только безобидное начало. Цветочки, ягодки будут потом. Ты узнаешь, что такое боль и страх чуть позже, через несколько минут. А ведь я не жестокий. Я не какой-то маньяк, который любит кровь. Просто ты сам виноват! Если бы ты просто переспал с ней, я бы ничего тебе не сделал. Ну, разве что подпортил твоё самодовольное личико. Я всегда так поступал, когда она мне изменяла. Но теперь она ушла от меня. Понимаешь?! Сразу после ночи с тобой она пришла и сказала,

что уходит от меня! А я ведь люблю её. Люблю. Очень люблю. И сейчас я ощущаю, как кто-то огромным и ржавым ножом отрезал кусок моего сердца. Ты знаешь, что чувствует человек, у которого отрезают тупым и ржавым ножом кусок сердца?! Знаешь? Ни хуя ты не знаешь, но ты узнаешь!

Человек бьёт певца, бьёт сильно, не жалея своих кулаков, бьёт, пока не устаёт. Только тогда отходит, держась за сердце.

— Не знаю, что ты там ей сделал, урод. И мне плевать! Только я решил отомстить. Отдать тебе хотя бы чуточку своей боли, хотя бы искорку того огня, который теперь жжёт меня, не давая ни секунды покоя! Она ушла, и я чувствую, что мне не вернуть её! Мне остается теперь только выть и подыхать от боли, чувствовать, как сердце разрывается от ревности и тоски! Я ведь любил её! Понимаешь, голосистое животное, любил! Да ни хуя ты не понимаешь, потому что ты скот, существо, наделённое лишь голосом! Тварь!

Он снова бьёт, потом вдруг резко останавливается, даёт команду, и на певца льют воду, чтобы привести его в чувство. Человек снова поднимает лицо певца к себе.

— Сперва я думал тебя убить. Отрезать тебе член, засунуть в рот

К сведению

Отсечение языка — относится к числу изувечивающих наказаний, в числе которых отсечение, отожжение, отморожение, отгноение руки или рук, ноги или ног, отожжение языка, отсечение ушей, губ, носа, ослепление, кастрация, клеймление.
Обычно отрезание языка применялось как наказание, лишающее возможности проповедовать вредные учения и произносить «неистовые» речи. Иногда применялось к певцам, получавшим излишнее влияние на умы народа. В случаях отрезания языка, если подвергшиеся такой казни, получали впоследствии способность говорить и петь, языки им урезывались вновь и так иногда до трех раз, без всякой новой виновности и нового приговора. Впрочем, опытные палачи делали все с первого раза.

и сбросить в таком виде со скалы. Но потом подумал: разве это будет справедливо? Что мне теперь придётся жить без неё, пожизненно мучиться, умирать без неё каждую минуту, каждый час, каждый день, каждый месяц, год за годом! А тебе придётся пострадать лишь несколько минут. Нет! Это не правильно! И я подумал, что тебя нужно заставить страдать до конца жизни. Я хотел отрезать тебе член, но потом понял, что это не заставит тебя страдать по-настоящему. Ты не ебака, нет, ты другой. Для тебя куда главнее твоё пение, твой голос. И я придумал отрезать твой язык. Слышишь? Язык!

Певец вдруг вскидывается, пытается вырваться, но его легко прижимают к камням.

— Ага! Ты услышал! Ты всё понял! И ты испугался! Ты знаешь, что без своего голоса ты никто! Ты никому не нужен! В том числе и той бабе, которую ты охмурил сегодня на сцене! Никому! И тебе стало страшно! Тебе стало тошно! Тебе не хочется жить! Вот примерно то же испытываю я! Так что мы квиты, мой сладкоголосый дружок. Отрежьте ему язык и заберите с собой, я скормлю его собакам.

— А что делать с телом?

— Тело пусть живёт, пусть прочувствует всё, что должно прочувствовать. Тело оставьте.

Человек уходит, певца хватают, он пытается стиснуть рот, его разжимают отверткой, достают плоскогубцами язык, певец истошно воет, быстрое движение острым ножом и кусочек мяса падает на камни. Кусочек подбирают, кладут в пакет, уходят, оставив на гальке конвульсирующее и воющее тело. Луна большим немигающим оком смотрит на агонию певца, а море так спокойно, будто ничего страшного не случилось.

2006 г.

Здоров'я

Прилади щастя

Сашко вже другий місяць працював в невеличкому магазині при дорозі. Вдень тут було людно, бо зупинялися автобуси з сусідніх сіл, а от ввечері робилося порожньо, то Сашко сидів сам у закутку біля обігрівача. Вже настала зима, в магазині було прохолодно, і Сашку дуже хотілося, щоб ніхто не приходив. Бо от зараз з'явиться покупець, відчинить двері, напустить морозу, а потім ще треба вставати, йти до полиць, подавати товар, тиснути на холодні кнопки каси. Краще сидіти в закутку і солодко зітхати, підбираючи ковдру. Через тиждень видадуть зарплатню, і Сашко обов'язково купить собі теплого кожуха. Він так намерзся у джинсовій курточці, що кожного дня побагато разів мріє про кожух, важкий та теплий, наче затишна хатка. У тому кожуху не страшні ніякі морози, а ще можна і спати. Вдень Сашко спав на складі поруч. Там іноді теж було холоднувато — кожух же мав вирішити усі проблеми одночасно.

Сашко відкрив очі. Він кожні кілька хвилин відкривав очі і дивився навколо. Це він так боровся зі сном. Йому не можна засинати, бо як хазяїн побачить, то звільнить. Його і так узяли на роботу з великими складнощами. Бо ж паспорта не має, просився працювати саме вночі, жити ніде, то майже бомж. Сашку пощастило, що хазяїн був напідпитку, коли він прийшов проситися на роботу. То узяв, тільки наказав не красти.

— Якщо дізнаюся — ноги переламаю і в лісі залишу. Зрозумів?

Зрозумів. Сашко і не збирався нічого красти, старався працювати добре, ніколи не засинав на роботі. Ось і зараз очі закриваються, а він їх вирячить і дивиться навколо, намагається думати про те, що бачить, про всі ці полиці з товаром, лишень би сон нагнати геть. Потім знову совається у теплі ковдри і думає, що як же добре йому зараз, а як ще буде добре, коли він купить кожуха! Він посміхається, коли чує дзявулиння невеликого дзвоника на дверях. Хтось прийшов, то треба вилазити з теплого кубельця, треба щось подавати, слухати, рахувати. Дуже не хочеться, але треба і Сашко підводиться. Бачить, як від дверей якийсь чолов'яга тягне дві великі валізи.

— Добрий день.

— Добрий.

— Не підкажеш, коли останній автобус на район відбуває?

— Вже поїхав.

— От чорт! І більше нічого не буде?

— Не буде.

Чоловік якось приречено ставить свої валізи і розгублено починає терти собі лоба.

— Оце так вляпався. А скільки таксисти візьмуть до району?

— Та десь чотириста, не менше. Їм же сюди їхати треба з міста, тут таксі немає.

— От, зараза.

Чоловік зовсім набурбурився і щось собі микитує, трохи рухаючи губами. Він вище середнього зросту, міцної статури, у шкіряній куртці, зараз зняв хутряну шапку, тепер видно його лисину. Ось він щось надумав, повертається до Сашка. Той дивиться байдуже, від цього чоловіка не віє небезпекою, а усе інше не хвилює.

— Слухай, у мене при собі півтори сотні. Я беру скільки треба на автобусний квиток, а залишок тобі дам і посиджу тут до ранку. Допоможи, друже! Бо на вулиці змерзну. І в борг мене не повезуть. Гаразд?

Він простий і заклопотаний, Сашко згадує, як сам частенько вимушений був просити людей, і від чиїхось забаганок залежало, буде він ночувати в теплі, чи на холоді. На вулиці зараз більше двадцяти градусів морозу та ще й вітер, цей чоловік не бомж, не п'яниця, можна вложити його у промтоварному відділі, який вночі не працював. Ключ є, двері туди скляні, то можна буде дивитися, щоб чоловік чогось не вкрав. Сашко не думав, що цей чоловік буде красти, це щоб сказати хазяїну, якщо той зненацька наскочить на магазин. В нього було кілька нічних магазинів і він любив іноді робити нічні перевірки.

Читайте в сентябрьском номере
«Бальшого горада»
специальный материал
Пантагрюэля Ывченко

«ВТОРОЙ ЛИШНИЙ»

самое полное исследование
благолепного действия
средств счастья,
динамика роста продаж «защей»
плюсы и минусы по сравнению
с традиционным сексом,
и прогнозы специалистов.

— Добре, залишайся.

— Дякую, вельми дякую! Якби не ти, не знаю, щоб і робити мені! Ще ці валізи, їх же нікуди не покинеш, тут товару на тнадцать тисяч.

— Розповсюджуєш?

— Так. Їздив до клієнта, думав, що він обов'язково купить, тому і грошей узяв із собою обмаль. А той гад довго мені голову дурив, а нічого не купив. Слухай, ти їсти хочеш?

— Не дуже.

— В мене великий бутерброд є, так і не встиг ним пообідати. Двом вистачить, тільки б цього, чаю чи кави, чи хоч окропу. Можна таке зробить?

— Можна.

Сашко вмикає електрочайник, чоловік починає розгортати пакет з їжею. Бутерброд і справді величезний, він викликає у Сашка повагу. За останній час йому частенько доводилося голодувати і це дуже змінило його ставлення до їжі в бік поваги, а то й преклоніння.

— Як тебе звуть?

— Сашко.

— А мене — Семен.

Він протягує свою руку, міцну руку робочої людини. Товсті пальці, короткі і широкі нігті, кілька шрамів на задубілій шкірі.

— Ось і познайомилися.

Чоловік посміхається, він помітно задоволений, що владнав справу з ночівлею, що зараз підігріється чай, і він буде смачно вечеряти, та ще й не сам, а у компанії.

— Ніж є?

Сашко дає великий ніж, який завжди тримає під касою для самозахисту, Семен ріже бутерброд на дві рівні частини. Добрий бутерброд: дві здоровенні скибини білого хліба, товсті шари масла на обох, потім кругляки ковбаси, товсті та жирні, потім ще шматки плавленого сиру. Правильний бутерброд, ніяких листів трави, ніякої хімії, як у тих американських потворах.

— Ось і вода закипіла. Скільки заварка коштує?

Чоловік дістає з кишені гроші.

— Два пакетики давай.

— Не треба, в мене є свіжа заварка.

Сашко дістає невеличкий чайничок і наливає у чашки. Потім — окропу, потім — цукру. Колотять і дмухають, щоби чай трохи охолонув і не пік губи. Дивляться на бутерброд, який так і проситься до

шлунку, ковтають слину. Звабливий бутерброд. Сашко думає, що от якби ще зверху товстий шар майонезу, так це б зовсім було свято смаку. Але відкритого майонезу немає, власних грошей теж немає, а прохати Семена, щоб придбав за свої, не дуже добре. Вистачить і такого бутерброда.

— Ну, з богом.

Чоловік піднімає чашку, наче келих, і чокається з Сашком. Невеличкий ковток чаю і райський момент вгризання в бутербродну плоть. Смачно. Обидва мовчки жують і запивають чаєм, крекчуть від задоволення. За дві хвилини впоралися, Сашко прибрав все з прилавку, так наче нічого і не було.

— Як бутерброд?

— Добрячий.

— Жінка робила, вона це вміє. Вона і так готує добре, супи, або голубці, ще пиріжки в неї виходять такі, наче пух.

— Добре з такою жінкою жити.

— Добре. А ти сам жонатий?

— Був жонатий.

— Розлучився?

— Просто вигнав. Вона мені зраджувала.

Чоловік не розпитує далі, бо це ж делікатна тема, якщо людині неприємно про це балакати, то й не треба. Але Сашко продовжує, бутерброд наче сп'янив його. Вже знає, що розповідати.

— Ми два роки тому одружилися. Така гарненька баба, особливо задок. Зараз мода на худорлявих, а ця була, як булочка, пишна. Не те щоб товста, а от в потрібних місцях м'якенька, солодка жіночка. Я в неї закохався до нестями, було що і на руках носив, після весілля у Париж їздили, усі мої заощадження розтринькали, та тільки я не жалкував, бо воно коли кохання, як п'яний робишся. Звісно, що чим більше п'яний, тим сильніше потім голова болить. Ось і у мене. Спочатку почала вона перекладачем працювати. То в школі робила, а то каже, що малі гроші, і пішла у фірму, яка американців привозила, щоб вони дітей наших брали. Американці приїздять, до них приставляють Олену, їздять по дитячих будинках, вибирають дитину, яка сподобається. Їм тільки і потрібно було, що вибрати. А там уже фірма усі документи робила, буквально за кілька днів. І так бувало, що у дитини є батьки, ще можуть вони звернутися, щоб повернути дитинку, а її уже американцям віддають.

7 років без взаємності

Ваше волосся світло-русяве
Шкіра Ваша як пух лебединий
Згадую Вас, пісня ніжна і сумна
Відразу в голові моїй лине.

Брудна робота, я Олені кілька разів казав, щоб йшла, бо дуже вже це недобре, але вона говорила, що добрі гроші усе недобре виправлять. Ну хай так, тільки ось де ті гроші дівалися невідомо. Їжу я купую, за квартиру я плачу, одежу теж я, в Крим поїхали відпочити — і знов за мої. Ну добре, я чоловік, я повинен утримувати родину, але хоч би сказати могла, навіщо заощаджує. Ані слова. Заробляє більше мене, а куди діває — бозна. Я кілька разів хотів поговорити, але так і не насмілився. Зараз уже розумію, що дурень. Не треба боятися. Я тут один фільм дивився, так там почув вислів, що «війни не можна уникнути. Можна лише відстрочити на користь супротивника». Якщо бачиш проблему, то треба її негайно вирішувати, а не відвертатися і сподіватися, що само собою якось вирішиться.

— Це ти правильно кажеш.

— Зараз кажу, а тоді дурень був. Мовчав, дратувався, але мовчав. І не помічав, як її поведінка змінилася. Потім тільки дотумкав, що давно мав підозрювати, але тоді, як сліпець. Коли приходжу одного разу додому. Несподівано, треба було паспорт, щоб довіреність оформити, а паспорт вдома. То я сів на таксі і помчав. Піднявся на свій поверх, двері відкрив, чую — Олена стогне. Посміхаюся, вона завжди так стогне, коли коханням займається. І тут до мене доходить, що я ось, в коридорі стою, то з ким це вона займається? Мене, як мішком по голові вдарило. Стою, нічого не розумію, тільки весь у тремтінні. Нерви мене узяли. Великі нерви. Стою і слухаю усі її знайомі стогони, аж поки не закричала, тобто скінчила. І чоловік закричав.

Він мене до тями і привів. Кричать, значить. Я у другу кімнату, до шафи, там у мене мисливська рушниця. Схопив її — і до спальні. А там лежить чоловік, років під п'ятдесят, вже підтоптаний досить і Олена. Як раз із хуєм його бавиться. Мене вона не бачила, а у чоловіка нижня щелепа відпала, щось як залопоче. Англійською. Дядя із-за

кордону. Від його переляку Олена зрозуміла, що щось не так і сама обертається. Рот з хуя зняла, дивиться на мене. А я спокійно так міркую, що зараз з обох стволів її пристрелити, а потім дядечку голими руками забити. Просто пристрелити його, це дуже легко, нехай усю ціну платить.

Я посміхнувся, Олена щось мені каже, я її не слухаю, думаю, куди стріляти, чи у цицьки, її маленькі та тугі циценята, чи у обличчя, чи в пизду її зрадливу. Я б вбив її і його вбив, я вже все вирішив, і нічого б мене не зупинило. Коли той дядечка всрався. Натурально. Такий неприємний звук, потім темна пляма на білому простирадлі і сморід. Від цього мені стало дуже смішно. І я зрозумів, що зовсім не хочу їх вбивати. Це ж дурня, вбивати чоловіка, який всрався. І навіщо мені сідати за ґрати? Через цю жінку з чужими і злими очами, яка ненавиділа мене? Та хай іде собі, куди хоче. Я наказав їй прибрати з ліжка і йти геть. Вона прибрала, намагалася завести розмову, щось пояснити, але я сказав, що не бачу в цьому жодного сенсу. Я вже зрозумів, що вона не любила мене, вона одружилася зі мною через мій хуй.

— Тобто?

— В мене довгий хуй, сорок два сантиметри у збудженому стані.

— Ти не жартуєш?

— Ні.

— Так це передостанній розмір!

— Який?

— Передостанній у лінійці надвеликих членів.

— У чому?

Сашко здивувався, а чоловік почервонів.

— Розумієш, я на цьому знаюся.

— Ти хоч не підор?

— Хіба я схожий на підора?

— Ні, але знаєш, воно по-всякому буває.

— Я знаю. А ти ось знаєш, чим я торгую?

— Посудом? Коробки у тебе в торбах. Кухонні комбайни?

— Ні, хлопче, щось куди крутіше. Приладами щастя торгую.

— Чим?

— Приладами щастя. Мінівагіни, гумові жінки, самотики, кульки гейші і безліч інших видів пристроїв, які допомагають людині задовольнити свої статеві потреби.

— Краще за все статеві потреби задовольняють жінки.

— А от і помиляєшся, жінки — це вчорашній день.

— Що ти верзеш?

— Те, що чуєш. Як спеціаліст у приладах щастя, я можу тебе запевнити, що жінки, це як їздити на возі замість машини або прати вручну. Минуле. Тобто, звісно, якщо ти кохаєшся з жінкою, ти отримуєш задоволення, але воно ні в яке порівняння не йде з задоволенням від приладів щастя.

Чоловік посміхається, дивлячись на Сашка, який намагається приховати свою відразу.

— Тобі огидно слухати мене, не соромся, більшість людей теж так це сприймають, думають, що я якийсь збоченець. Але це те саме, що приймати за збоченця людину, яка продає машини чи мобільні телефони. Бо я ж продаю нові технології, досягнення науки, винаходи, які покращують життя людини, роблять її більш щасливою. Я хочу тебе запитати, що ти чув про прилади щастя?

— Ну, це, здається, якісь колби куди дрочать.

— Ті колби — то кам'яний вік, давнє минуле. Зараз прилади стали куди більш досконалими. От хоча б цей, зараз покажу.

Чоловік хутко підвівся, кинувся до своєї валізи, витяг з неї коробок, розміром схожий на ті, в яких продають каструлі або взуття. Відкрив, дістав звідти якийсь дивний предмет.

— Дивися: це найпростіша з сучасних міні-вагін. Але подивися, які тут є можливості! Двадцять два режими праці, від суперлайт делікатного до дикого брудного сексу! Чотирнадцять насадок. Автоматичне очищення від сперми, стовідсоткова електробезпека, гарантія на п'ять років, можливість придбання у кредит чи розстрочку! Розумієш?

— Що тикати туди членом?

— Це найкоротший шлях до раю, хлопче! Те задоволення, яке в змозі дати ця машина, ти ніколи не досягнеш з жінкою.

— Я не вірю.

— Ніхто спочатку не вірить. Але потім мені дзвонять вдячні клієнти і кажуть, що я змінив їхнє життя, відкрив їм шлях до раю, зробив щасливими. Сашку, я тобі кажу все це не для того, щоб ти купив щось у мене. Я вже три роки займаюсь розповсюдженням і можу роздивитися, чи є у людей гроші, чи ні. В тебе немає грошей, і ти нічого не купиш. Я розповідаю все це лише для того, щоб ти знав. Світ змінюється, дуже швидко змінюється. І зараз ми підходимо до того, що інша людина стає зайвою у сексі.

— Але займатися сексом самому, це — онанізм!

Чоловік засміявся, наче Сашко потрапив у якусь невидиму пастку.

— Кажеш, онанізм. Тоді скажи мені, навіщо люди займаються сексом?

— Ну як, для задоволення.

— Тобто, головне в сексі — отримати задоволення?

— Ну, ще діти.

— Це поодинокі випадки, але головне задоволення, так?

— Так.

— Тобто задоволення важливіше того, чи займаєшся ти сексом сам, чи з кимось!

— Ну, не можна так сказати.

— Можна. Просто поки засобів щастя не було, доводилося визнавати, що секс з кимось у більшості випадків краще, аніж праця власною рукою. Через це встановилось неправильне твердження, що секс — це коли з кимось. Але зараз прилади щастя дозволяють досягнути таких вершин задоволення, що будь-яка людина залишається позаду. Розумієш?

По темі

Цінові категорії засобів щастя (ЗЩ / защів)

- ДЕШЕВА, НАРОДНА АБО ЧІП-ГРУПА
  Защі вартістю до 300$. Виробництво, переважно Китая, Таїланд. Здебільшого несертифіковані і непогоджені з Мінохороніздоров'я. Часто відмічаються випадки, коли защі цієї категорії мали в собі зміст отруйних, небезпечних для здоров'я речовин. Висока травмонебезпека, відсутність будь-яких гарантій, бо защі цієї групи продаються з рук у нелегальних розповсюджувачів.
- СЕРЕДНЯ АБО МІДЛ-ГРУПА
  Защі вартістю от 500$ до 1000$. Вироби відомих фірм, зібрані в Кітає. Мають погодження та сертифікати, пройшли випробування на травмо небезпеку. Гарантія до року. У випадку незадовільного ефекту від вико-

— Не дуже.

— Добре. Ось дивись, це найпростіша з сучасних міні-вагин. Спробуй її. Звичайно, кожен повинен підбирати параметри під себе, та я б радив тобі обрати режим «Ніжність-3» та насадку «Пуп'янок троянди». Кілька хвилин, і ти погодишся зі мною. Це той випадок, коли краще раз спробувати, аніж сто разів говорити. Хочеш?

— Та ні, не треба.

— Ти соромишся, це звичайна реакція. Секс дуже табуйованна тема. Це одна з головних перешкод мого бізнесу. Люди ладні балакати будь про що, тільки не про свої сексуальні проблеми. Це те, що люди ховають якнайглибше. Почни розпитувати, і вони кажуть, що всім задоволені, що кохають своїх жінок, що все добре. Бо суспільство тяжіє своїми нормами, що онанізм — це погано, що секс — це лише з кимось, що приладами щастя користуються лише невдахи. Але це брехня. Невдахи отримують сексуальне задоволення з людьми. Отримають копійки, потворну тінь, замість справжнього світла. Розумієш, що оця примітивна штука з режимом «Ніжність-3» подарує тобі більше насолоди, аніж будь-яка жінка! Бо за цією шту-

---

ристання товар не приймається для обміну. Розповсюдження іде по спеціальним відділам щастя у мережах супермаркетів.

- ПРЕМІУМ, КРУТА АБО РІЧ-ГРУПА
  Защі вартістю від 2000$ до 10000$. Повністю небезпечні, зроблені з екологічно чистих матеріалів відомими виробниками. Збірка та дизайн розроблені в Європі. Функції автоматичного очищення, не менше двадцяти режимів та п'ятдесяти насадок, вакуумні технології, космічні композити, окуляри-симулятори, велика база даних моделей. Розповсюджується у спеціальних магазинах фірм-виробників.
- РОЗКІШ, ФАБЕРЖЕ АБО ЛЮКСОРІ-ГРУПА
  Защі вартістю від 50000$. Дорогоцінні метали та каміння, інкрустації, індивідуальний дизайн. Моделі випускаються серіями не більше десяти штук. На защах встановлений захищений Wi-Fi, що дозволяє обмінюватися почуттями у режимі реального часу. Защі цієї групи реалізуються у бутіках.

кою — наука і надсучасні технології, тут все прораховано і зроблено оптимально! Секс — це дуже простий процес: тертя і вплив на ерогенні зони, які керують збудженням. Прорахувати фізичні параметри не важко, сучасні матеріали дають велике розмаїття вибору видів тертя. Наука прийшла в секс і легко перемогла природу, як робила це і в інших сферах. Проти науки не попреш! Тим більше в такій простій сфері, як фрікції!

Чоловік сміється, Сашко дивиться на пристрій. Спокійно думає, що в нього давно вже не було жінки. Важкі випробування відволікали від думок про секс, але останнім часом він був ситий, майже не мерзнув, і зараз організм висловлював бажання. А чому б і ні? Сором? Та він бачить цього чоловіка вперше і востаннє.

— Добре, давай.

— Ти не пожалкуєш. Є тільки небезпека, що тобі дуже схочеться купити її собі. А це дорогенька штука — триста доларів.

— Якщо захочу, буду збирати гроші.

— Правильний підхід. Ось, дивись. Треба підключитися до електрики. Потім оце тут вибираєш режим, оце насадки на вибір. Які хочеш?

— Встановлюй ту, що радив.

— Ця конфігурація чіпляє майже всіх, але потім можна підібрати саме під себе. Так, «Ніжність-3», насадка «Пуп'янок троянди». Все. Від тебе потрібно лише вставити туди член, закрити очі і уявити найжаданішу для себе жінку.

— Добре. Якщо хтось прийде, то хай почекає.

— Я скажу, що ти в туалеті у великій справі.

— Можна і так.

— Тільки гучно не кричи. Стисни зуби і отримуй рай, а то як будеш кричати, то люди зрозуміють, що там у тебе за справа.

Сашко тільки посміхнувся і пішов в туалет. Коли повернувся, Семен їв печиво.

— Я сам узяв, ось гроші.

— Не треба грошей.

— Сподобалося?

— Непогано.

— Ти коли-небудь отримував таке задоволення від людини?

— Чесно?

— Чесно.

— Отримував.

Семен не дивується, тільки сміється.

— Ти був закоханий?

— Так, я кохав її.

— Ну, це зовсім інша справа! З коханням мої прилади не можуть конкурувати, бо це з іншої опери. Щоб посперечатися з коханням потрібні наркотики. Кохання майже не пов'язане з сексом — це чиста наркоманія! Мозок виробляє якусь хімію, і тебе так вставляє, що ти майже літаєш! То з коханням нехай сперечаються наркодилери. Я відповідаю лише за секс. Просто із жінками ти отримував таке задоволення?

— Ні.

— Навіть близько не те?

— Так.

— Бачиш, а це ж найпростіший прилад. А є інші, вони коштують від трьох тисяч доларів. Що дарують вони, важко навіть уявити. Це щось зовсім надзвичайне.

— Три тисячі баксів?

— Є і такі, які коштують кілька десятків тисяч. Там використовуються космічні технології. Вакуум і таке інше. Їх продають лише у Москві, у кількох магазинах, точніше не в магазинах, а в бутіках.

— Купують?

— Звісно. Багаті люди теж хочуть великих задоволень. Як і бідні. Мій знайомий каже, що вже пів-Москви сидить на приладах. Проститутки залишилися без роботи, повії пішли працювати продавщицями, борделі прогоріли! Секс-індустрії прийшов капець! Спати з жінкою — це там тепер поганий смак, ознака невдахи. Так само і жінки майже не сплять з чоловіками. Бо є такі самотикі, що жінки забувають про все. Ось у тебе 42 сантиметри, а є і сорок чотири. Можна було б робити і більші, але є вимоги безпеки, пристрій просто не сертифікують в Мінохорониздоров'я, а без цього продаж неможливий. У цій сфері дуже пильне регулювання з боку держави, як на мене, так занадто пильне. Та це може тільки пригальмувати ріст продажів, але аж ніяк не зупинити. Хоча є, звичайно, різні ідеї, щоб заборонити розповсюдження приладів щастя, та до цього не дійде.

— Заборонити?

— Так. Церква за це виступає, кілька невеликих партій. Вони вказують, що прилади зруйнують родину, як суспільний інститут. І в цьому вони праві.

— Зруйнує родину?

— Звичайно. Навіщо одружуватися, коли досить дешевий прилад в змозі забезпечити задоволенням, на яке не здатна жодна жінка? Зараз у Москві, яка завжди перша у всіх нововведеннях, багато людей вже відмовилися від шлюбу, як засобу забезпечення задоволення сексуальних потреб. Люди просто купують прилади і захлинаються від щастя. Це куди ефективніше, ніж одружуватися. Звичайно, залишається тиск суспільства, що потрібна дружина, і деякі люди все ж одружуються, бо це такі загальні уявлення, що родина потрібна для почуття успішності людини. Але ці уявлення дуже швидко змінюються, на моїх очах змінюються. Звичайно, у провінції справи йдуть повільніше. Наприклад, оцей мій клієнт, до якого я приїздив. Він так і не купив нічого, бо засоромився. Я казав йому, що це дурість, що нічого соромного немає в тому, щоб бути щасливими, а прилади щастя дають користувачу саме щастя. Але він так і не наважився. У нього жінка, двоє дітей, бізнес. У цій глушині вже щось чули про пристрої, але досі сміються з них, кажуть, що це для невдах, для слабаків. Це так само, як сміятися з людей, які їздять машинами, кажучи, що коні — ото справа для справжніх чоловіків. Може, і так, але машиною і швидше і зручніше! Так само і з приладами! Навіщо бігати за краплями, коли можна узяти повну пляшку і пити досхочу!

Семен розходився, спітнів, відчувалося, що він казав добре вивчені слова, які повторював вже багато разів. Налив тепленької водички з чайнику і ковтнув. Сашко з цікавістю дивився на нього.

— А ти сам приладами користуєшся?

— Я? Звісно! Як же можна продавати прилади щастя, не користуючись ними?

— І яка в тебе конфігурація?

— Я купив іншу модель, дорожчу, але ж розповсюджувачам досить великі знижки. Моя модель зі змазкою і штучним кліматом. Тобто відтворюється атмосфера жіночих піхв. Коли ти всунеш туди член, то відразу відчуваєш наче всунув член в дівчину твоєї мрії. А це ж ще тільки початок. Потім я одягаю тридешні окуляри, навушники, вмикаю зображення і вибираю одну з кількасот дівчат, які є в базі. Можна відразу замовити двох, вони починають роздягатися, підходять і далі ти обираєш, як хочеш кохатися. Вид секса, поза, все це вводиш і прилад автоматично вибирає відповідний режим. І тоді таке починається! Це неможливо розповісти, це треба тільки відчути. Знаєш, яке обмеження є на цей прилад?

— Ні.

7 років без взаємності

Ваші пальці тримають лист із новинами
Ваші очі читають букву за буквою
Ваші губи тремтять відповідними звуками
Я дивлюся на це зі сподіванням і тугою

— Він може працювати лише раз на добу. Це зроблено для того, щоб користувачі не робилися наркоманами. Бо коли була випущена перша партія, то багато людей забуло про все, вони тільки замовляли новий і новий секс, деякі навіть затрахалися до смерті. Розумієш, що це за сила — задоволення? Щоб не було подібних нещасних випадків, прилади перепрограмували на роботу лише одного разу на добу. Та, кажуть, вже є вміяки, які навчилися перепрограмувати прилади. Але це погано, задоволення не повинно призводити для шкоди здоров'ю людині. Такий перший і найголовніший принцип нашого бізнесу.

— А як твоя дружина ставиться до приладу?

— Добре. Спочатку вона ображалася, навіть хотіла розлучатися, та я поговорив з нею, спромігся переконати. Потім купив їй жіночий прилад з сімнадцятьма параметрами. Діаметр, довжина, жорсткість, швидкість ходу, тип змазки та ще багато чого. Вона спробувала і відразу зрозуміла, що це задоволення і наші колишні борсання у ліжку співвідносяться як небо і земля. То навіщо продовжувати те нікчемство, якщо можна отримувати справжнє задоволення? У мене свій прилад, у неї свій, а в іншому ми звичайна родина, у нас діти, один вчиться, другому скоро вже поступати, проблем багато, але те, що одна з головних проблем — сексуальна, для нас вирішена, це вже досить добре.

— Так і не захворієш якимось непотребом.

— Це одна з медичних переваг приладів. У наш час, коли венеричні хвороби і особливо СНІД набули величезного поширення, використання пристроїв щастя — це не тільки крок для самозбереження, а ще й громадянська позиція, бо випавши з кола людей, які займаються звичайним сексом, ми робимо ще справу по зменшенню захворюваності. Тобто турбуємося не тільки про себе, а й про інших, що велика

рідкість у наш егоїстичний час. Окрім цього, важливою медичною перевагою приладів щастя є те, що почуття щастя, яке вони дають, суттєво впливає на зміцнення імунітету і добре самопочуття людини. Не треба казати, що усілякі сексуальні проблеми і розлади є базою для багатьох хвороб. Так от прилади щастя роблять щасливою і здоровою майже кожну людину! Ти ще не вирішив купити і собі такий?

— Хіба що через кілька місяців, коли назбираю грошей.

— Збирай, хлопче, повір — це добре капіталовкладення. Зараз піду, почищу пристрій.

— Та не треба, я сам!

— Не хвилюйся, це дуже легко, коли знаєш як, постав краще ще чайник.

Він пішов, а Сашко натиснув на кнопку чайника. Щось собі думав. Семен швидко повернувся, запакував товар і зачинив валізу.

— Слухай, а не можна мені тут десь прилягти? Хочу трохи поспати, бо завтра важкий день.

— Звичайно! Можеш лягти у промтоварному відділі, щоправда там холоднувато.

— Та все ж краще, аніж на вулиці.

— А я тобі ще дам ковдру.

— Зовсім добре!

Сашко рушив до дверей промтоварного відділу, коли задзявулив дзвоник і до магазину зайшов хазяїн. Сашко зупинився, думаючи, що ж брехати. Коли Семен зробив крок на зустріч до хазяїна.

— Що Олегу Вікторовичу, передумали?

— А ти що тут робиш?

— Та от на останній автобус запізнився, чекаю, може, хтось підвезе.

— То поїхали, справа є.

— Поїхали.

Семен схопив валізи і потяг їх до виходу, встигнувши посміхнутися Сашку. Хазяїн придивлявся до валіз розповсюджувача.

Статистика

88 країн світу ввели смертну кару за використання засобів щастя жінками і 27 країн — за використання засобів щастя чоловіками.

— Як там твій посуд, ще не весь продав?

— Ні, не весь.

Семен вийшов з магазину, а хазяїн подивився Сашку в очі.

— Він посудом торгує, добрим, німецьким. Я хочу жінці подарунок на день народження зробити. Набір каструль, вона ж у мене така хазяйка.

— Це добрий подарунок, вона зрадіє.

Сашко ввічливо всміхнувся. Він наче чув, що день народження у жінки хазяїна десь влітку і зараз ще ранувато купувати подарунок. Хазяїн вийшов з магазину, а Сашко сів біля обігрівача та закутався у ковдру. Хотілося тепла. Не буде сумніватися, купить спочатку кожух. А ті пристрої можна купити влітку. Сашко сховав під ковдру обличчя і почав часто дихати, щоб швидше зігрітися.

2005 р.

Здоровье

Травмо-опасность крупных женщин

В городе меня называют по-разному. Враги — сутенером. Друзья — добрым волшебником. Сам себя я считаю инженером человеческих судеб. Я проектирую их и помогаю созданию браков. По большей части счастливых. Во всяком случае, положительных отзывов на свою деятельность я получал куда больше, чем отрицательных. Отзывов с обеих сторон.

Чтобы прояснить ситуацию: я занимаюсь организацией приездов американских женихов. Где-то в Нью-Йорке или Чикаго взлетает самолет в котором сидит тридцать американских мужичков, которым на родине как-то ничего не обломилось, но мечту о создании семьи они не бросили. Поэтому они платят немалые деньги за тур в Украину, где им обещают найти подходящих белых жён, готовых последовать за океан и не претендующих на что-то особенное. Жены быстро выучат английский, жены будут хорошими домохозяйками, жены родят детей. Всё будет прекрасно. Разве ради такого счастья не стоит слетать за Атлантику?

Вот американские товарищи и летят. Они могут выбирать из большого количества туров. Невестным бизнесом занимается множество организаций, конкуренция высока, многие стараются выигрывать за счет цен. Если американец лох, то он экономит и выбирает тур подешевле. Если американец с головой, он интересуется почему у агентства «Браки заключаемые на небесах» или «Marriages made on heaven» (ММН) тур стоит в полтора-два раза дороже. Он лезет в Интернет, смотрит отзывы на сайте, смотрит записи в блогах и быстро понимает, что клиенты ММН возвращаются с женами куда чаще, чем клиенты других фирм. А кроме того, с ними почти не случается всяческих инцидентов и поездка в Украину связана только с хорошими воспоминаниями. Клиент с головой может пообщаться с моими бывшими клиентами и после этого уж точно предпочитает переплатить.

Это называется сила бренда. ММН крепкий бренд. Причем по обе стороны Атлантики. То есть в Сумах его знают и уважают не меньше. Знаете, сколько собирается невест, когда автобус с тридцаткой смелых американцев въезжает в город? Минимум полторы сотни! И это не просто полторы сотни! Это полторы сотни отобранные мной. Ещё пара сотен остается за дверями кусать локти. Потому что мне не нужны замужние, мне не нужны несовершеннолетние, пусть даже выглядящие на двадцать пять лет, не нужны проститут-

ки, не нужны клофелинщицы и прочие оторвы с криминальными связями, наконец, мне не нужны хабалки, которые просто хотят пожрать и выпить за чужой счет.

Мне нужна целевая аудитория, мне нужны бабы, которые действительно хотят замуж, серьезно хотят замуж. И только они проходят в ночной клуб, где обычно проходят встречи. Я лично стою на дверях и провожу фейс-контроль. Все знают, что это серьёзно. Не помогут ни деньги, ни секс, ни связи. Если я считаю, что бабы не должно быть на этом празднике брака и семьи, то бабы не будет, чтобы она не вытворяла. Я стою на дверях сам, потому что не могу положиться на охрану. У нас в стране мало на кого можно положиться, люди слишком падки на деньги и люди не ценят себя, покупаясь за смешные суммы.

Итак, сто пятьдесят счастливиц уже внутри. Я закрываю двери на замок, ключ от которого у меня во внутреннем кармане. Никто не войдет сюда и не выйдет без моего ведома. Я прохожу через зал. Полторы сотни красавиц в полном прикидке: лучшие наряды, литры духов, прически стоимостью в треть их зарплат. Девочки понимают, что в лучшем случае у них шансы на успех один к пяти, но они готовы рискнуть и сделать ставку. Тем более, я привез их хороших женихов. Я не вожу плохих. Ко мне едут: а) не жлобы, потому что платят больше; б) умные, потому что знают за что платят больше; в) люди с серьезными намерениями. В том смысле, что я не работаю со всякими секс-туристами. Если хочется поебаться — не надо обращаться ко мне. Я создаю семьи, а не обслуживаю секс-бизнес, чтобы там не говорили мои враги. Несколько раз я просто отдавал деньги и отправлял назад клиентов, которые шептали мне на ушко, чтобы я побыстрее нашел им девочку. Хотите ебаться — езжайте в Таиланд! Или просто сидите в гостинице, вам позвонят. В Сумах почти нет гостиниц, где бы вечером не позвонили с предложением девочек. Но это уже не мои проблемы!

Об этом знают мои клиенты, поэтому случайные люди ко мне почти не попадают. Я иду к женихам. Они в комнате на втором этаже. Волнуются, жеребчики, чуть ли не копытами бьют. Сейчас, сейчас, дорогие мои женихи. Прошу их присесть и напоминаю простые правила поведения.

— Знакомства только с девушками в зале. Если вы познакомитесь с кем-то вне зала, ответственности я не несу. У нас в городе не стреляют, не похищают иностранцев с целью выкупа, не совершают

7 років без взаємності

Ластовиння твоє золоте
Готовий збирати губами
Кирпатенький носик і очі бездонні
Щоки повного місяця, троянду вуст
Нервовий абрис підборіддя
А далі до вушок солодких
Що ховаються у течії кіс
О, Оксано, цариця думок!
Скоро вже перейду я від слів до тіла.

терактов против американцев. Этого нет, мы всё-таки цивилизованная страна, почти Европа. Но у нас есть преступность, есть грабежи и кражи. Есть плохие районы, куда лучше вечером не ходить. Есть таксисты и официанты, которые считают, что иностранцы созданы для того, чтобы платить вдвое-втрое больше. В этом зале вас не обсчитают, за это я отвечаю. В остальных местах требуйте счет, проверяйте его, не стесняйтесь все уточнить и выяснить.

Они кивают головой. Тридцать кивающих голов с глазами полными предвкушения. За что я уважаю американцев, так это за их отношение к деньгами. Сдержанно уважительное. Нет, среди них бывают и жлобы, но по большей части они ценят деньги не сами по себе, а как эквивалент своего труда, своего времени. Вот эта сотня — пара часов моей работы, почему я должен отдавать эти пару часов официантке, которая перепутала заказ, принесла Лате Макьятто не в том фужере, что-то грубила барышням, с которыми я пришел. И они воевали за каждую гривну. Молодцы, не то что наши бандиты, которые любили шиковать и бросаться с деньгами. Человек, который зарабатывает деньги честно, расстается с ними тяжело.

Второй мой респект американцам за их уважение к институту брака. Семья для них ценность. Поэтому они платят тысячи долларов, чтобы ехать на край света и отыскать себе жену. В большинстве случаев именно жену, а не просто подстилку+домохозяйку. Жену

с которой можно выйти в общество, за которую не стыдно перед знакомыми. Они очень чувствительны к стандартам общества, эти американцы. Если считается, что хорошо иметь жену, они стремятся ее заиметь, едут куда угодно лишь бы добыть её.

Вот сидят и смотрят. Я смотрю на них. Я знаю про них кое-что. У меня есть знакомые в Америке, которые пробивают. Мне не нужны женихи, которые отсидели за насилие над женами, не нужны женихи, которые живут в трейлерах, не нужны женатые женихи. Более-менее во всех из них я уверен.

— Ну, что, парни, девушки ждут! Вперед!

Они как борзые, спущенные с поводка. Вскакивают и бегут к лестнице. Едва не создают столпотворение.

— Полегче, джентльмены, невест хватит для всех!

Они немного успокаиваются и спускаются в зал. Тридцать пар глаз женихов, сто пятьдесят пар глаз невест. Невиданное пересечение взглядов, ищущих свою судьбу. Игра в гляделки. Барышни начинают толкаться, чтобы занять место в первом ряду, чтобы обозреваться лучше всего. Такое возбуждение, что они могли бы и драку устроить, но у меня всё продумано. Я направляю клин женихов в пышащее

Прямая речь

Пантагрюэль Ывченко,
рассказ «Изгибы сильных физкультурниц»:

— И тут я испытал такое, этакое, не знаю с чем и сравнить. Что такое страсть крупной женщины? Как пояснить, что испытываешь, когда под тобой бурлит стихия, когда ты маленьким кораблем плывёшь по бурным волнам! Тебя бросает, как игрушку, как щепку, нечто огромное стонет под тобой и исходит любовным жаром, а ты сверху, такой маленький и беззащитный в этом игрище чувств, первозданном хаосе страсти. И вдруг сильные руки начинают тебя прижимать к себе, последние судороги, крик. Оргазм крупной женщины. Ты будто повторяешь рождение. Лежишь потом, слабый и очумелый от нового мира.

парфумами тесто невест, простите за генитальную символику, но куда тут без неё.

Клин женихов кромсает толпу невест на щедрые ломти. Раз, два, три и происходит смешение. Женихи прохаживаются, подходят к понравившимся невестам, заводят разговор. В основном ограничивающийся приветствием и улыбками. Большинство невест английского не знают. Но тут это и не важно. Главное — симпатия, которая должна возникнуть между Ним и Ней. Чаще всего, между Ним и Ними. Жениху трудно сразу определить единственную кандидатуру. Поэтому он собирает небольшой гаремчик в целом понравившихся дам. От трех до семи человек.

И вот уже женихи стоят в прекрасном окружении. Время садиться за столы. Там легкая закуска и шампанское. Это входит в стоимость тура. Все, что сверх, оплачивается отдельно. На инструктаже я учил женихов, что не нужно стремиться обнять необъятное. Две-три девушки, присматривайтесь к ним, заказывайте немного, а то быстро напьетесь и потеряете вечер. Они кивали головами, но сейчас у них кружились головы от всего этого блеска и красоты. Говорю же, невесты старались выглядеть на все сто! И они пьянили женихов куда больше шампанского.

Я сидел чуть в сторонке и слушал канонаду откупориваемых бутылок. Наблюдал за женихами. Тут важно, чтобы никто из них не почувствовал себя чужим на этом празднике жизни. Это сложно почувствовать себя чужим в окружении ста пятидесяти невест, но человек тоже не прост. Я слышал про пару случаев, когда женишок сидел-сидел, потом выходил в туалет и вешался. Мне не нужны эксцессы. Всё должно быть тихо и благородно. Чужих на празднике жизни нет. Я пью минералку. Пять дней, пока американские господа будут улаживать свои матримониальные дела, я не буду пить алкоголь и буду мало спать. Потому что я ж их вождь и учитель. Чуть что они звонят мне и я бегу решать проблемы.

Проблемы всегда случаются. Кого-то обворовывают, кого-то пытаются выставить на бабки, кого-то бросают в чужом, незнакомом городе и много еще чего. Если что-то пошло не по плану, все клиенты могут мне звонить. Для этого им выдаются дешевенькие мобилы и стартовые пакеты украинского оператора (входят в стоимость тура). Я прошу держать телефоны в надежном месте, потому что это единственная связь. Американцы — исполнительные люди, поэтому телефон не теряют и звонят. Пик звонков приходится на полночь

и спадает к трем ночи. Хотя бывают и ранние пташки.

— Майкл!

Вообще-то я Миша, но американцы называют меня Майкл.

— Да, Николас.

Ко мне подошел один из женихов. Николая Филиберти, бухгалтер откуда-то из под Филадельфии. Маленький, толстенький, похожий на Денни Де Вито, только с густой кучерявой шевелюрой.

— Майкл, мне нужна высокая девушка.

— Что?

Обычно я не отвечаю вопросом на вопрос, потому что это глупо и невежливо, но в данным случае я просто удивился. Потому что большинство невест в зале были выше Николаса. Некоторые даже на голову выше.

— Высокая девушка, Майкл.

— Разве тут мало высоких девушек, Николас?

— Мне нужна очень высокая. Чтобы под два метра.

— Что ж ты раньше не сказал, Николас?

— Я думал, что они и так будут. Я читал, что украинские невесты высокие, с длинными ногами.

Хитрец. Не хотел платить заранее, думал, что все получит и так. Бухгалтер. Сейчас сунул мне свернутые в трубку купюры.

— Это триста баксов, Майкл. Триста баксов!

Я улыбнулся и посмотрел с него. Триста баксов вполне приемлемая сумма для того, чтобы я занялся этим делом, но неужели Николас думает, что этого хватит для успешного решения задачи?

— Найди мне высокую девушку. Если она будет выше метр девяносто, я заплачу тебе пятьсот! А если выше двух метров, то тысячу! Тысяч долларов, понимаешь, Майкл?

Ничего в мире я лучше не понимал, чем тысячу долларов. Ну, разве что две тысячи долларов. Ещё я подумал, что никогда не продавал невест фактически по погонным метрам. На вес было. Один жених, иранский эмигрант, говорил, что был поставщиком шахского двора, так вот он попросил жену не меньше центнера. Говорил, что в Америке его не понимают, а ведь полная женщина — красиво! Бьютифул. Теперь вот требовались не килограммы, а сантиметры.

— Окей, Николас, я поищу.

— Это очень важно, Майкл.

— Я понял.

Я не задавал вопросов, зачем ему такая высокая жена. Я предпочитаю не задавать вопросов, кроме редких случаев, когда клиент сам хочет, чтобы вопрос был задан. Николас не хотел моих вопросов, он хотел просто рассказать.

— Понимаешь, это все брат.

— Брат?

— Да, мой старший брат. Он всегда мене подначивал. Всегда пытался опередить меня. У нас с ним большое соревнование. Я не могу проиграть. А он недавно женился на девушке ростом около двух метров.

— Он сам высокий?

— Он, высокий? Ха-ха-ха-ха!

Николас смеялся, как и положено итальянцу, пусть даже всю жизнь прожившему в США.

— Он ниже меня на пол-дюйма! Ниже! Про это все знают, хотя он и не соглашается с этим! Да он боится со мной мериться! Ты бы знал моего брата! Хвастливая обезьяна!

— И где он взял такую жену?

— В Кении! Он был там на сафари! В прошлом году я привез с сафари шкуру льва! Я сам убил льва! И он поехал, что привезти шкуры двух львов! Только он бы их не убивал сам, он бы просто купил шкуры у браконьеров! Это же мой брат, он мелкий итальянский жулик!

— Но вместо львиных шкур он привез жену?

— Да, Майкл, именно! Это негодяй привез себе двухметровую африканку и стал унижать меня! Говорить, что вот какая у него жена, а у меня такой нет! Все понимают, что это глупо, что он дурак! Подумаешь, привез какую-то дикарку! Но мне хочется прищучить его! Уделать! Помоги мне, Майк!

— То есть тебе нужна жена выше, чем у брата?

— Лучше бы так. Но можно и немножко ниже! Всё равно я буду круче, потому что это будет белая жена! Нет, я не расист, не подумай ничего такого, просто все поймут, что я сделал братца!

— Хорошо, Николас. Завтра я предложу тебе варианты.

— Спасибо, Майкл. Постарайся, это очень важно.

Он наконец-то отпустил деньги, свернутые в трубку и пошёл в зал. Полтинники были мокры от его пота. Какой у него рост? Ну, метр шестьдесят максимум. С двухметровой барышней он будет смотреться настоящей итальянской парой. Я подумал, что могу ему предложить. У каждого профессионала в этом бизнесе должен быть

запас. Фамильные драгоценности, которые в нужный момент приходится пускать в оборот и решать проблему. У меня тоже был запас невест, но вот двухметровых среди них как-то не было. Нет, в Сумах высокие девушки, но всё-таки два метра — это очень высоко. В моем запасе не было двухметровых. Нет, была одна, но она совсем недавно вышла замуж. Замужние выбывают из списка, я не хочу семейных сцен. Как же помочь Николасу?

Я только задумался, как увидел подозрительную бабу. У меня хорошая зрительная память и я был почти уверен, что её не было среди полутора сотен, отобранных мной. Только поднялся, как она сиганула за стол к одному из женихов и сказала что-то такое, от чего он засмеялся. Я узнал её. Это была Керимова. Первейшая разводяга, которую я никогда не подпускал к женихам. Как она пробралась? Стерва, парик черный одела, чтобы я не узнал. Только меня не проведешь.

Я посмотрел, как она обхватила ручку жениха и как чирикала с ним под завистливые взгляды других невест. Знала английский. Она сама была откуда-то с Кавказа, когда я выгонял её, то грозилась братцами-горцами, которые зарежут меня, как барана. Я ей отвечал, что если бы ее братья знали, чем она занимается, то зарезали бы ее, как козу.

Я не пошёл вытаскивать её из-за стола. Она бы устроила скандал, испортила бы праздник. С ней разберусь позже. А теперь нужно понять, как она пролезла сюда. Я проверил входную дверь. Замок висел на месте. Каждый раз я менял замок, так что ключей к нему подобрать не могли. Я пошёл на кухню. Там тоже было всё закрыто. В хождение сквозь стены я не верил, поэтому пошел посмотреть в туалет. Сначала в мужской, потом в женский. Туда я имел право свободного доступа, чтобы там не творилось всякого беспредела. В туалете было пусто, невесты, если и хотели пописять, то терпели, потому что важно было завоевать внимание женихов. Я уже хотел уходить, когда услышал шепот. Заглянул за кабинки, там было открытая форточку, в которую лезла ногами вперед какая-то костистая лахудра. Вот значит, где происходило протекание нежелательных элементов.

Я человек не жестокий, но очень не люблю, когда люди играют не по правилам. Меня бесит вот это наше «нельзя, но если очень хочется, то можно». Сделал шаг, подошел к даме, которая пыталась влезь в форточку, схватил за сапожок и снял. Потом второй. Дама

7 років без взаємності

Твоє волосся — океан
То тихий, то цунамі
То вітерець полів у нім
То тиша мов у храмі

закричала и стала перебирать ногами. Видеть она меня не видела, потому что окно было закрашено, чтобы не привлекать всяких дрочунов. Я вытолкал даму обратно и закрыл форточку. Снаружи мне кричали.

— Дядя, отдай сапожки. Дядя, ну пожалуйста!

Судя по голос ряды невест пытались пополнить школьницы. Это уж совсем никуда не годилось. Потому что я знал пару случаев, когда встречи накрывали менты, врывались, клали всех на пол, находили парочку мокрощелок, а потом долго ебали мозги, клея совращение малолетних. Струшивали с людей большие бабки, но это пол-беды. Хуже, что рушилась репутация, полежавшие на полу американцы писали потом такие отзывы, что фирмы приходилось закрывать.

— Дядя, меня папа убьёт!

— И правильно сделает, сцикуха!

— Дядя, я повешусь!

— Завтра приходи, отдам.

— Дядя, ну пожалуйста...

Я закрыл форточку, подобрал туфли и вернулся в зал. Оттуда стали уходить первые сформировавшиеся парочки. Иногда троечки, когда жених так и не смог выбрать между двумя первыми леди. Я показывал женихам на голову и телефон. Это значило, что они не должны были терять ни того, ни другого. Они кивали, показывали большим пальцем вверх. Мол, все окей! Ну, по-другому у меня и не бывало. Люди должны получать то, за что платят. И получат, только по голове, за то, за что не заплатили.

Ждал Керимову. Она ухитрилась начать целоваться с женихом, когда проходили мимо меня. Думала, что это поможет. Помогло ровно до гардероба, где одеваться то надо. Целуясь еще можно раздевать-

ся, а вот одеваться — нет. И как только милые разомкнули свои уста, я взял мадам под ручку. Она бы могла устроить скандал, броситься выцарапывать мне глаза, с неё станется. Но я взял её сзади за волосы и сжал их так, что она даже вздрогнула. Пусть только дёрнется, пальцы у меня крепкие, клок вырву.

— Роберт, одну минутку. Пройдёмте, мадам.

Я вёл её так, что жених не видел моей руки на её волосах. Зачем травмировать психику цивилизованного человека нашими не совсем политкорректными приемчиками? Едва мы зашли за угол, как я ударил её в живот. Волосы держал, поэтому сучка закрутилась, как говно в ополонке. Попыталась ударить меня по яйцам. Ага, губу закатай! Прижал её к стене, ладонь на плечо, руку под горло, придавил так, что она едва хрипела.

— Сучка, разве я тебя не предупреждал?

Она что-то хрипит. Я сделал движение рукой, подкинул её подборок и она ударилась затылком о стену. Снова придавил шею. Честно говоря, я не знал, что с ней делать. Я уже не раз бил её, но это не помогало. Сучка снова пролазила. Чтобы склеить женишка и потом проделать простую операцию по съему бабок. Она приводила американца к себе домой, занималась с ним сексом, а потом появлялся муж. Якобы муж, на самом деле никакого мужа у этой стервы не было. Так вот приходил очередной муж, разыгрывал сцену ревности и заставлял жениха отдать всю наличность, плюс часы, перстни, цепочки и прочие драгметаллы. Всё этом можно было выкупить, если перстень, например, был дорог как память о годах в колледже.

Нужно ли говорить, что такие случаи были мне как серпом по яйцам. Репутация была моим активом, который приносил хорошие деньги и я не мог допустить, чтобы кто-то ее запятнал.

— Ты перешла черту.

Я ещё раз проверил её затылком крепость здешних стен и повёл в подвал. Там была одна комнатушка, говорили, что бандиты, которые раньше держали этот клуб, бросали туда своих должников. Сейчас комната давно пустовала. Я запер сучку там. Пусть посидит дней пять. Без жратвы и воды, в собственной моче и кале. Вдруг это поможет ей понять, что нельзя мешать честному бизнесу. Одно дело — конкуренция. Я не против неё. Но эта сука просто вредила рынку. Обсырала всю малину, как говорят у нас в Сумах. Нарушители конвенции должны получать по заслугам.

Я вернулся в зал, там меня ждал удивленный жених.

— Роберт, пойдем.

— А где она?

— Я сдал её в полицию. Она известная воровка, кстати, проверь на месте ли твой кошелек.

— Воровка?

— Да, Роберт, да.

— Такая красивая воровка?

— С красотой легче работать.

Он был явно разочарован, уже, небось, намечтал себе. Ничего, найдем тебе жену по-лучше.

— А её не будут пытать? Когда я ехал сюда, я читал статьи про Украину. Было несколько статей о пытках, которые применяет ваша полиция.

— Нет, Роберт, никаких пыток. Наш начальник полиции прошёл стажировку во Франции и теперь мы забыли, что такое пытки.

Это я, конечно, врал. Но врал, как говорится, во спасение. Отвел Роберта, подыскал ему пару невест и сел выпить кофе. Ночь предстояла бурная, нужно было поддерживать тонус. Вот и первый звонок.

— Майкл, это Николас. Как там продвигается мое дело?

— Есть пара кандидаток. Завтра с утра я вас познакомлю.

— Может сегодня?

— Слушай, Николас! Я же не сутенер! Я не подгоняю телок в любое время! Я знакомлю с приличными девушками. Сейчас десять вечера. Они уже в своих кроватках и вовсе не горят желанием мчаться куда-то. Понимаешь?

— Хорошо, хорошо, Майкл. Я подожду до завтра. Но это точно?

— Точнее не бывает, Николас.

Тут я тоже приврал. Потому что на самом деле двухметровых кандидатур у меня не было. Я стал ломать голову над этим вопросом. У меня были карлицы, были толстушки, были немые, одноглазые, больные эпилепсией, певицы, парашютистки, с косами до пят, татуированные, специалистки по танцу живота, аккордеонистки, скульпторши, женщины с детьми (1-4 чел.), выпивающие литр водки, биатлонистки, лучницы, метательницы ножей, медсестры, хромые, с пирсингом, похожие на Бритни Спирз, похожие на Мерилин Монро, всадницы, скрипачки, была даже одна любительница Курта Воннегута! Кто скажет, что у меня слабые запасы невест? У меня отличные запасы невест! Но вот двухметровых нет.

Снова звонок. Я объяснил одному из женихов, что обычном ночном магазине может не быть его любимого виски, может вообще не быть виски. Посоветовал съездить в одну точку возле Мемориала Славы, там виски есть всегда.

— Только там стоит танк и пушка. Это не война, это памятники. Не пугайся. Понял?

— Танк и пушка?

— Да, танк и пушка. Но они не стреляют, и лезть на них не надо. Просто купи виски в магазине, и празднуйте дальше. Окей?

Жених пообещал, что не будет осквернять святыни Второй мировой, мы ведь воевали вместе! Я продолжал думать, где мне взять двухметровую невесту. Про метр девяносто я даже не думал. Это для меня не вариант! Я привык выполнять работу по максимуму! И я хочу тысячу баксов!

Заказал ещё чаечку кофе. В голову ничего не приходило, но я

По теме

Число Хвалько-Теницкого

ЧХТ

Установлено украинским ученым Оладыком Хвалько-Теницким в 1997 году. Составляет 180 сантиметров. У девушек выше этого роста начинается превышение роста своих сожителей, причем нарастающим итогом. С помощью ЧХТ можно установить рост партнера девушки, рост которой выше ЧХТ.
Для этого необходимо из роста девушки вычесть ЧХТ (Lдев.-ЧХТ=x), а полученное число вычесть из ЧХТ (ЧХТ-x=y). При этом y и будет ростом партнера девушки.
Пример: Если рост девушки составляет 195см, то рост ее партнера равен:
1) 195-180=15; 2) 180-15=165 (см).
Общая формула для исчисления партнера девушки такова: ЧХТ-(Lдев.-ЧХТ).
Истинность ЧХТ подтверждается многочисленными статистическими исследованиями.

бы настойчив. Чтобы придумать, нужно думать. Перебирал варианты. У меня была знакомая в университетской больнице. Я очень удачно выдал замуж её сестру, так что она выполнит мою просьбу. В карточках студенток указан рост. Попрошу выбрать всех, кто выше двух метров. Среди тысяч студенток университета обязательно будут такие! Потом добыть их телефоны, поговорить, договориться. Нормальный план, только мне нужно было успеть все за ночь, а это нереально. Где могут быть скопления двухметровых дам?

Я выпил третья и четвертую чашку кофе, помог уже десятку женихов с их насущными проблемами (Вопрос: она мне не дает! Ответ: Будь терпелив и нежен. Вопрос: Она просит двадцать баксов на такси. Ответ: Дай пять и поцелуй. Вопрос: Почему они не уходят? Я выбрал одну, а остальные не уходят! Ответ: Дай им двадцатку и скажи: П-О-Ш-Л-И-Н-А-Х-У-Й! Вопрос: Портье говорит, что надо платить за посетительницу. Ответ: за все заплачено, просто иди в номер. Вопрос: Что такое «Е-Б-А-Т-Ь-С-Я-П-Р-И-Л-У-Н-Е»? Ответ: Это круто, но сейчас холодно, езжайте в гостиницу. Вопрос: Где можно достать виагру? Ответ: в любой аптеке).

— Дядя, отдайте сапоги.

Передо мной стояла несостоявшаяся нарушительница конвенции. Кто-то пожертвовал ей рваные тапочки размера на четыре больше. В них она выглядела замечательно.

— Дядя, меня батя убьет. Я их у сестры взяла. А ей батя купил.

— Сколько тебе лет, искательница приключений?

— Семнадцать.

— Не люблю, когда меня за дурака считают. Иди отсюда.

— Дядя, он меня убьёт.

— Как убьёт, вызывай милицию.

— Честное слово.

— Ты правды не говоришь. Сколько лет?

— Четырнадцать.

— И куда ж ты лезла?

— Поесть.

Ответ мне понравился. Честный, без всяких там. И саму девку было жаль.

— Ладно, давай так. Задам тебе вопрос. Если ответишь, отдам сапоги и пол-сотни сверху. А не ответишь, чтоб я тебя больше не видел. Договорились?

Барышня несколько замялась.

— Дядя, я учусь плохо.
— Я вижу. Хорошо бы училась, в окна не лазила бы.
— Я ж голодная.
— Дурная ты. Так согласна?
— Только не по географии. Не люблю я ее.
— Ага, а по истории значит можно?
— По истории тоже не надо.
— Ладно, я по краеведению. Где в Сумах можно найти хотя бы небольшое скопление двухметровых баб?

Задал я вопрос вовсе не надеясь на сколько-нибудь конструктивный ответ. Просто надеялся, что девочка облажается, я пошлю её подальше и продолжу свою думу думать. И тут это дитя природы в тапочках посмотрела на меня своими серенькими глазками и удивленно ответило:
— Как где? В манеже.
— В манеже?
— Ага.
— И что ж делают двухметровые дамы в манеже?
— Как что, тренируются.
— Тренируются?
— Да, там же команда целая.
— Какая команда?
— По баскетболу. «Сумчанка-керамика». От кирпичного завода они.

Тут меня как осенило. Вспомнил! Я же видел эту «Сумчанку-керамику»! Десяток рослых баб, все одна к одной за два метра! Такие мощные бабищи! Это ж целый кладезь невест! Со своим ростом они вряд ли чтоб семьями обремененные. А тут на ловца и зверь бежит!
— Солнышко, садись.
— Зачем?

Смотрит на меня настороженно, испугалась моих улыбок.
— Помогла ты мне. Есть хочешь?
— Хочу. Только мне бы сапоги.
— Будут тебе и сапоги.

Я её накормил, дал полтинник, сходили в клуб, сапоги отдал.
— Смотри, ещё раз полезешь ко мне — накажу.
— Я больше не буду.
— Ну, иди.
— А можно я с вами?

— Нет. Иди.

Светиться с несовершеннолетней мне никакого резона не было. Репутацию блюду. А то ведь сразу менты да прокуроры прискачут нравственность блюсти. Как водится, с немалой выгодой для собственного кармана.

Отдежурил я ночь. Прошло все нормально, утром поспал немного и в манеж поехал. Повезло, что как раз на тренировку попал. Только увидел баскетболисточек, так сразу и понял, что будет мне великое счастье в размере одной тысячи долларов из кармана скромного филадельфийского бухгалтера, снедаемого завистью к брату. Присел я, смотрю. Девки то на загляденье. Здоровенные, но в ходу легкие, сильные, с летящей походкой. Как говорится, сам бы ел, да денег нет.

— Вот ведь девки то какие дебелые!

Это я заговорил со старушкой техничкой. Та соглашается. Присела рядом, рада поговорить.

— Какие ж у них мужья то? Совсем что ли амбалы?

— Да какие тут мужья? Видишь же кобылы какие! Мужчины их боятся, мужчинам куколок подавай!

— Что, незамужние?

— Одна замужем. И то за алкашом. А ты чего интересуешься?

— Да, может сам жениться хочу.

— Дурень, что ты с такой бабой делать будешь?

— Да уж, придумаю.

— Ей же только на платье знаешь какой отрез нужен? А ест сколько? А в постели с ней как же?

— Да, управлюсь как-нибудь. А кто из них по характеру самая приятная?

— Да все нормальные. Тоскуют только без мужиков, нервничают.

— А вон та, капитанша. Что за человек?

— Оксана звать. Хорошая баба, добрая.

К ней я и подошел. Так мол и так, не соблаговолите ли отобедать. Она и рот открыла. Видно, что нечасто её в ресторан приглашали. Но днём же, да и я галантным кавалером побыть могу. Окрутил эту Оксанку в две минуты. Мы с ней говорим, она раскраснелась вся, здоровая же баба, а волновалась, как дитё. Товарки её на нас фыркают, завидуют ей.

— Ну всё, Оксанка, до встречи.

— Ага, хорошо.

Рост я её не мерил, но не меньше, чем два метра. Во мне почти метр восемьдесят, а она меня выше была на полторы головы. Там на стенах зеркала были, видно танцоры занимаются, так я в них посмотрел, когда рядом стояли. Крупная женщина. Позвонил Николасу, обрадовал.

— Значит так, будем действовать. Мы с ней сидим за столиком, ты подходишь, я вас знакомлю. Потом мне звонят и я ухожу, надолго. Тут ты должен её внимание перехватить. А потом я вовсе уйду, вроде бы как по срочному делу. А там уж занимайся. Понял?

— Понял. Слушай, Майкл, а какая она?

— Замечательная. Выше двух метров, так что готовь тысячу.

— А кто она?

— Баскетболистка.

— Кто?

— Баскетболистка.

— Так она, наверное, богатая!

В голосе Николаса почувствовалась тоска.

— Нет, Николас. Это у вас в Америке баскетболистки — богатые. А у нас они — бедные. Так что не волнуйся и деньги принеси.

— Я отдам, если она понравиться.

— Конечно, а как иначе.

В том, что она понравиться, я не сомневался. И точно. Он как только её увидел, так сразу сомлел. По сердечку в каждом глазе, он её раб и слуга на всю оставшуюся жизнь. Припёрся с огромным букетом цветов. По сценарию это было трудно объяснить, он ведь случайно зашел в ресторан, увидел меня, подошёл. Но букет был настолько хорош, что отменил все вопросы. Не ожидал я такого букета от бухгалтера. Также как и прыти. Через несколько минут он овладел всем вниманием баскетболистки и мне можно было отчаливать. Но мавр ещё не сделал всего своего дела. Я толкнул под столом Николаса и ручкой сделал незаметный жест пересчета денег. Две секунды на сбор мозаики из двух жестов и облегченный вздох.

— Ах, да! Майкл, вот тебе письмо от нашего общего друга!

Конверт был чист и не запечатан. Но невеста ничего не заметила. Я вышел, якобы позвонить, пересчитал новенькие стодолларовые купюры и вскоре отбыл, практически незамеченный молодыми. Поставил в блокноте у себя крестик напротив Николаса, как устроившего свою судьбу. За пару дней количество крестиков существенно возросло, потом у меня случились неприятности с милицией. Госпо-

7 років без взаємності

Очі — глибокі
Руки — ніжні
Груди — камені кохання наріжні

да правоохранители снова попытались мне доказать, что нехорошо иметь бизнес в Сумах и забывать про кесарей в погонах. Я в который раз отвечал, что мелок и честен, а потому не то что кесарю, даже богу платить не могу. Мне обещали уголовки и месяцы в СИЗО, я предпочитал тратиться на адвоката. Всё-таки сейчас не глухие кумовские времена, чтоб уж откровенно беспределить.

Как-то утром я спал тревожным сном человека, который, хоть и не совершил ничего противозаконного, но каждую секунду ждет стука в дверь и строгого голоса «Откройте, милиция!». Вместо этого зазвонил телефон. Восемь утра, какого фига, в это время все женишки должны были почивать в теплых кроватках со своими пассиями, ну, на крайний случай планировать будущую свадьбу! Спросонья я даже не разобрал кто звонит.

— Да.

— Алло, Миша!

Женский голос на грани истерики, а то и за гранью.

— Миша!

— Миша, Миша, слушаю.

— Это Оксана! Тут Коля, с Колей беда!

Знакомой по имени Оксана, которая звонила бы мне утром с известиями о бедах её близкого по имени Коля, у меня не было. Что касается Колей, то у меня было два знакомых, но один в Португалию работать сварщиком, а второй разбился на машине.

— Кто говорит?

— Это Оксана! Ой, что с ним будет!

Дальше шли всхлипы, стоны, какой-то судорожный шепот, который ничего не прояснял. Я посмотрел на номер. Это был номер Николаса. Может он потерял телефон? И теперь звонит какой-то новый владелец. Я с утра плохо соображаю, пока не выпью кофе.

— Миша, помоги, Миша! Ты же Колин друг!

Как я уже объяснил, в Сумах не осталось моих друзей по имени Коля. Или мне предлагали ехать в Португалию, спасать товарища?

— Может лучше скорую вызвать?

— Что?

— Если Коле плохо, может вызвать скорую?

— Он сказал позвонить тебе!

И тут я услышал голос Николаса, который с частым употреблением слова «фак» объяснял мне, что сильно ранен и требовал моего немедленного прибытия. Гостиница, в которой я селил женихов, была рядом с моим домом, так что я был там уже через пять минут. Застал просто замечательную картину: закутанную в халат Оксану, которая металась возле лежащего в ванной голого Николаса, который орал дурным голосом и не позволял себя поднять. Я не стал слушать объяснений капитанши баскетбольной команды, а вызвал скорую. Я не врач, но судя по всем у Николаса была сломана рука. Плюс общие ушибы.

В больнице оказалось, что к сломанной руке добавились и два ребра. Плачущая Оксана обвиняла во всем себя и била по лбу кулаком. Знаете, у меня немаленькие кулаки, но каждый ее был, как два моих. Даже если не сильно бить себя по лбу таким кулаком, то в голове может случится что-то неприятное. Я заставил её прекратить истерику и рассказать, что произошло.

Как оказалось, всему виной любовь. Состояние, когда чувства перехлестывают разум. Утром молодые занимались сексом. Оксана краснела и называла это словом «нежились». Потом она пошла принять душ. Старый пердун Николас, переполняемый любовью, решил пошутить и тихонько зашел в ванную комнату. Вдоволь понаблюдал за прекрасной девой в душе и придумал её напугать. Залаял. Оксана была женщиной впечатлительной, а потому испугалась не на шутку, дернулась, нога её поехала по мокрому полу и тело, весом в сто с лишним килограммов обрушилось на дерзкого шутника. Тот был совсем не Геракл, чтобы удержат свет очей своих и пал. Результатом падения под давлением стокилограммового тела стали уже указанные травмы плюс диагностированное лёгкое сотрясение мозга. Хорошее известие, значит было чему сотрясаться, хотя по шутке этого не скажешь.

Оксана ревела на скамейке, собирая толпы зевак, всё-таки не часто увидишь рыдающую двухметровую баскетболистку в одном махровом халате (она не успела переодеться, потому что пролезла

в скорую за любимым, несмотря на сопротивление сразу двух фельдшеров. Но что они могли сделать, мелкие сельские парни, против этой силы в движении?). Я, как мог, успокоил великаншу и пошёл к пострадавшему. Пошёл с плохими предчувствиями. Это же американцы, ещё попытается всучить мне какой-то судебный иск, скажет, что это я не обеспечил его безопасности. Начнёт писать на блогах и страницах обсуждений жалобы.

Как оказалось, боялся я зря. Едва увидев меня Николас, весь перебинтованный, потребовал привести его медовую (хоней) Оксану. Когда она пришла, то объявил, что едва только сможет выйти из больницы, вылетает в США, где с сегодняшнего дня начинается подготовка к их свадьбе. Мне было поручено организовать срочное оформление загранпаспорта для Оксаны. Выделенная сумма позволяла сделать это в самое короткое время.

Через неделю я уже вез молодых в Борисполь. Через месяц мне прислали фотографии со свадьбы. Пара смотрелась сногсшибательно. Николас с забинтованной рукой, украшенной цветами и Оксана во всем своем величии, подчеркнутом белым платьем. Разница в росте делала пару похожей на картинку «Полтора человека». Брат Николаса должен был повеситься от зависти.

Кстати о брате. Увидев Оксану он признал своё поражение и вдруг решил развестись со своей кенийской женой. Та не высказала понимания этих намерений и пырнула супруга ножом. Пара дней в реанимации, брат выжил, отказался от претензий и развода, стал подначивать Николаса, что его жена ударила ножом, а не просто завалила, будто рухнувший дом. Я написал Оксане, что если Николас попросит выстрелить в него, то пусть не соглашается. Она не поняла моего юмора, она выступала в какой-то университетской команде и, кажется, была счастлива.

Однако крупных женщин, после всех этих перипетий с травмами и ножами, я резонно опасаюсь.

P.S. Вдруг у кого-то возникнут вопросы о судьбе запертой дамочки. Ее на второй день выпустил охранник, которого она развела, как разводила всех. Сейчас она мотает срок за одного лошка, который оказался сыном прокурора. Таких нельзя трогать даже ей.

2007 г.

З життя

Страшні історії

— Нумо, розповідай! Швидше!

— Добре, добре! Вже говорю, говорю! В якісь часи було собі маленьке село. Маленьке село біля великого лісу, який годував місцевих у голодні роки, рятував під час нападів, але іноді забирав собі жертву серед мисливців чи збирачів грибів. У селі жив коваль з дружиною і кількома дітьми. Його старша донька була гарна, дуже гарна, надзвичайно гарна, казали, що вона своєю вродою могла засліпити чоловіка, зробити божевільним і навіженим. Ще усі казали, що вона не залишиться в селі, що її обов'язково вкрадуть і продадуть багатому женихові, бо хіба ж може така красуня стати жінкою простого хлібороба чи лісоруба? Усі казали ковалю, щоб він узяв доньку за густе темне волосся та відвів на ярмарок, де продав бородатим купцям, в яких багато золота. Таку красуню можна продати за добру ціну: грошей вистачить на коня та корову, на нові чоботи і кожух, а ще й жінці на подарунок. Чи це не краще, ніж чекати поки її викрадуть, не заплативши ані копійки?

Але коваль лише зиркав своїми грізними очима та хапався за здоровезного ножа, який завжди носив з собою. Він був впевнений, що захистить доньку і ніхто не зможе відібрати у нього це сонечко з очима, глибокими, наче океан, який, як кажуть, є десь на краю землі і простягається аж до самого неба.

Коваль був людиною дебелою та зухвалою, тому хоч у багатьох текли слинки за його дочкою, але йти до коваля, щоб вкрасти дівчину, мало хто наважувався. Коли ж знаходилися такі, кому врода дівчини паморочила розсуд, то вранці знаходили їх біля ковалевого двору з перерізаними горлянками, а іноді й видряпаними очима. Останнє означало, що бідолаха побачив доньку коваля і розлючений батько вирвав очі, наче хотів сховати свою дитину від усіх. Так спливали дні, а ковалева донька ставала усе гарніше, ставала справжньою квіткою тих дощових місць, де багато хто не витримував мряки і робив своєму життю край.

Якось коваль порався у кузні, йому захотілося холодної води зі струмочка, який дзюрчав неподалік. Коваль покликав доньку і наказав принести води. Дівчина пішла і не повернулася. Вже через півгодини коваль побіг до струмка. Чоловік низько пригинався до землі, його широкі ніздрі гучно втягували повітря, наче у собаки, який біжить по сліду. В довгих руках коваля блищав ніж, якій він колись зробив із залізного каменя, що впав з неба. Коваль махав тим ножем,

обіцяючи знайти і вбити нахабника, що напав на його доньку. Та не знайшов і не вбив. Цілий день коваль бігав лісом, але донька його зникла так, наче її ніколи і не було. Слід її закінчувався біля струмка, а далі вона наче злетіла і щезла десь у хмарках. Жодних слідів. Наче вона була і просто перестала бути.

Люди казали: «Як під землю провалилася». Коваль хапав лопату і рив землю на тому місці, де закінчувалися сліди доньки, але нічого не знайшов окрім величезних коренів старого дуба, якій ріс біля струмка. Увечері коваль завив від горя, зрозумівши, що вже не знайде доньки. Люди сиділи по своїх хатах, і деякі посміхалися, що казали ж — треба продавати, а цей коваль такий пихатий, думав, що збереже свою доньку. Та хіба ж таку красуню збережеш! Люди плямкали губами, згадуючи ту дівчину, яка була справжнім дивом у тих краях.

Пройшло кілька років, про дівчину вже почали забувати, хіба що іноді, довгими зимовими вечорами, коли треба про щось говорити, згадували її загадкове зникнення. Але як сніг сходив, то люди ставали до плугу і тут вже було не до балачок аж до самої осені. Та ось одного дня над селом гриміла велика буря. Цілий місяць землю жарило сонце, люди благали про дощ, щоб врятувати врожай. Ось дощ і прийшов, але він не міг просто так віддати воду, він тряс дерева, кидався градом та блискавками. Люди сиділи по хатах і благали Бога про порятунок. Буря вирувала і вирувала, дощ лив стіною, від якої вдень ставало темно, наче вночі.

Як ось у двері ковалевої хати постукали. Він пішов відчиняти, посивілий та кригосердний, після втрати доньки. Спитав хто, та почув мовчання. І плач. Коваль був сміливим чоловіком, то відчинив двері, тримаючи в руках ніж. І серед дощу та спалахів блискавок побачив рідну доньку, яку вже давно поховав у своїх несамовитих

До відома

Якщо поливати лимонне дерево свіжою кров'ю, то його плоди набувають червоного кольору як назовні, так і зсередини, а також робляться трохи солеными на смак. Все це робить їх схожими на грейпфрукти.

думках. Дівчина стояла і плакала. Коваль доторкнувся до неї, бо подумав, що це привид, якому лише і личить ходити по такій погоді. Але цей привид мав тіло, тепле та тремтяче тіло, дуже схоже на його доньку. Коваль узяв дівчину за руку і завів до хати. Посадив біля печі, дав ковдру і теплого молока, вигнав з кімнати усіх домашніх.

То ніхто не знав, про що коваль розмовляв з донькою. Але усі чули, як він заволав, наче поранений звір. Потім розтрощив стіл об стіну, ледь не розваливши хату. Потім схопив сокиру, найбільшу із тих, які в нього були, найгострішу, найубивчу, яку усі звали Смерть, схопив її і побіг до лісу. Ніхто не пішов за ним, бо дощ лився рікою, у якій швидкими рибами мерехтіли блискавки, наче вогняні доньки батька грому.

Коваль прийшов через кілька годин, мокрий та скривавлений. Казали, що він зрубав дуба, який ріс біля струмка. Не тільки зрубав, а й пошматував на частини. Старого та міцного дуба. Бо це він вкрав його доньку. Володар лісу помітив красуню і схотів мати її. Коли вона прийшла до струмка, то дуб схопив її своїми гілками і сховав у своєму великому стовбурі. Володар лісу почекав, поки коваль завиє від відчаю, а потім прийшов і ліг з красунею. Кохав її, а весь ліс тривожно тремтів гілками. Володар лісу приходив до дівчини аж до самої зими, коли він заснув, як засинає і весь ліс. А навесні дівчина народила невеличкий дубовий оцупок — сина володаря лісу. Той відніс дитину на галявину, сховану у гущавині і тицьнув у землю, щоб забути назавжди. Володар лісу був не дуже добрим батьком.

Дівчина не кохала його, вона плакала і тужила за родиною, але не могла звільнитися з нетрів старого дуба. Так і жила, приймаючи володаря лісу та народжуючи йому оцупків. Аж поки під час бурі блискавка не влучила у дуб, який спалахнув однією з гілок. Від болю дерево забуло про все, розтулило свої деренові щелепи і дівчина змогла втекти. Вона бігла по дощу додому, падала у багнюку, бо ноги її відзвичаїлися від ходи та були слабкі, як у новонародженого оленятка.

Та вдома їй були не раді. Батько, коли повернувся зі страти дуба, вказав їй на маленьку комору, де стояли скрині з борошном та крупами. Там вона і оселилася, виходячи з комори тільки вночі. Батько вважав, що вона винна в тому, що її вкрали, батько вважав її соромом для родини, а тому волів, щоб ніхто не знав, що вона повернулася. Вона зникла — і її не було. Вона зробилася тінню, якої лякалися навіть рідні брати та сестри. Днями сиділа у коморі і пряла. Через кіль-

ка місяців народила ще одного оцупка, якого батько схопив і кинув до пічки, так заскреготавши зубами, що це почули навіть у сусідніх селах.

Потім, коли він вже вмер, брати вигнали сестру з хати, і вона пішла світом, постаріла, з жовтуватою шкірою, яка роками не бачила сонячного світла. Що з нею було далі — невідомо.

— Лайно, лайно, що це за історія! Ти мене нервуєш! Ти хочеш вмерти?

Насправді я не розказав і чверті цієї історії, як вона вже почала мене бити і стискати свої пекучі холодом ікла на моїй потилиці. Удари, сильні, гострі, болючі удари в живіт та груди. Я стогнав, я божеволів від болю. Як це можна стерпіти, я навіть крикнути не міг, бо крик збивався від ударів, що котилися на мене хвиля за хвилею!

— Де кров, виродку, де кров? Де червона та солодка, тепла та гарна кров? Пиздюк, мені потрібна кров! Кров!

І знову удари її гострих п'ят, вона драла мені волосся на голові, тягнула за вуха, роздирала кігтями обличчя.

— Крові побільше, де кров?

Вона вимагала крові. Але я ніколи не писав кривавих історій. Більшою частиною сумні та, як мені здавалося, зворушливі. Я був безвісний провінційний письменник, з мене нічого ніколи не вимагали, я писав усе, що хотів, клав у стіл і писав далі, заспокоюючи себе тим, що сам процес письма дає мене радість. Аж ось мене лупцюють і вимагають крові. Як так можна? Я б обурився, та я ніколи не відчував на шиї гострої смерті. Аж ось її ікла на моїй шиї зробили рух, маленькій, ледь помітний, на якийсь міліметр рух! І я здригнувся, бо зрозумів, що можу зараз загинути, здригнувся і заволав.

— Добре, добре! Історія, в якій будуть цілі річки крові!

— Кажи! І не смій обдурити мене, бо це буде твоя остання брехня!

Я ледь не репнув від напруги, намагаючись вичавити з себе кров. Кров за кров, або я вигадаю кров, або моя потече підлогою цієї гаспидської хати!

— Чого мовчиш?

— Ось, слухай, тільки не похлинься! Крові буде багато-багато! Якось дорогою до міста йшов чоловік з дівчиною, мабуть, його донькою. Чоловік був худий та погано одягнений, його мучив голод, він мріяв про шматок хліба та горщик молока. І тут їм зустрівся віз, на якому до міста везли хліб, великі круглі буханці свіжого, запашного хліба. Як тільки чоловік відчув його запах, в голові у нього усе запа-

морочилося, він схопився за одну з хлібин, вирвав її шматок і почав квапливо їсти. Візник, який побачив це, вдарив чоловіка батогом і накинувся з лайкою. Та бідолашний лише жував, напхавши рота хлібом, смачним, як райська їжа. Побачивши, що людина не звертає уваги на батіг, візник плюнув на чоловіка і схопив дівчинку.

— Жери, собако! Щоб ти сказився! Ти забрав у мене хліб, а я заберу в тебе цю дівчинку!

Він кинув її на воза і нагнав коней, бо поспішав у місто. Та невдовзі чоловік наздогнав його.

— Віддай мою доньку!

— Віддай мій хліб!

— В мене немає хліба!

— В тебе немає і доньки!

— Що ти зробиш з нею?

— З'їм, я люблю їсти маленьких дівчаток!

Візник голосно засміявся і почав мацати дівчину, наче перевіряючи її вгодованість. Але тут чоловік плигнув на віз, тримаючи в одній руці каменюку, підібрану при дорозі. Та каменюка розбила візнику голову, він впав безсилим оклунком у дорожню пилюку. Чоловік зупинив коней і почав дивитися на мертвого візника, тім'я якого було геть усе у крові.

— Багато крові?

— Дуже багато! Цілий струмок!

— О, це добре, я люблю кров, розповідай далі!

— Далі чоловік вирвав у візника очі. Одне з'їв сам, а одне віддав дитині. Потім дістав з чобіт ложку і почав штрикати нею у рану в голові.

— Це він мозок хтів покоштувати!

— І покуштував! Потім ще погриз трошки вуха та скинув тіло візника у кущі.

— Стій, а як же серце, воно ж найсмачніше!

— Чоловік поспішав у місто.

— Як би він не поспішав, але так не можна, щоб не посмакувати серце!

— А, так, я забув. Дійсно, він розрубав сокирою груди візника і дістав серце, яке з великою насолодою з'їв. Він плямкав і облизував скривавлені губи, а дівчині дав язик візника, дрібно порізавши його.

— Язик теж смачний!

— Тільки тоді він скинув тіло у кущі і поїхав до міста.

— Ще можна було б пупок пожувати, але нехай буде.

— Встигне і до пупка. Чоловік приїхав у місто і попрямував на базар, де почав продавати хліб. До нього підійшла жінка і спитала, про візника.

— Чому ти продаєш замість нього і чого ти весь у крові?

— Тому що я тільки-но продавав м'ясо, а візник попрохав мене почергувати, поки він сходить у справах.

— Дивно, він ніколи не довіряв чужим торгувати хлібом.

— А ти йому хто?

— Я його сестра.

— Добре, тоді приходь ввечері, я дам тобі шматок відбірної свинини і ми вип'ємо пива разом з твоїм братом.

Жінка прийшла ввечері і спитала, де ж таки її брат.

— Він чекає тебе вдома, ви, мабуть, розминулися дорогою. То пішли, пиво я вже купив і гроші в мене є!

Він струснув гаманцем, повним монет і жінка повела його додому.

— Якщо хочеш, я знайду тобі покупця на цю дівчинку, продай її, щоб вона тобі не заважала.

— Вона не заважає, вона корисна, вміє все робити, їсть мало і не розмовляє.

— За неї дадуть добру ціну, вона молода та білошкіра.

— В мене є гроші!

Чоловік обняв жінку, а коли прийшли додому до почав душити її і задушив.

— Як задушив, а кров?

— Він лише придушив, а потім узяв ножа і почав її різати на частинки. Трохи жував їх, висмоктуючи кров і посміхаючись.

— Кров солодка!

— Одне око він знов віддав дівчині. Тепер вже нікуди не поспішав, спробував усе що було в жінці.

— Чоловіки смачніші!

— Так, так! Вранці хтось постукав у двері, чоловік відчинив і побачив якогось хлопця. Той не встиг і рота відкрити, як отримав ножа у горлянку і впав. Чоловік почав їсти і його, плямкаючи кров'ю та хрокаючи від радості. Він вбивав усіх, хто заходив у дім, вбивав і їв, наче голодний вовк. Він розсмакував людей, ладен був їсти і їсти їх, порсатися у крові та ще теплій плоті. Та одного разу до дому прийшли солдати. Схопили чоловіка і повели на суд. За ним їхав цілий віз, повний кісток та гнилих шматків м'яса. Судді наказали стратити

7 років без взаємності

Чути — серця твого стук — Бути
Плити — тілом твоїм ніжним — Жити
Кисень — сміху твого — Дійсний

чоловіка. Його різали на тонкі шматочки та дуже повільно, він кричав від болю і благав смерті, але вона прийшла запізно, коли він стік кров'ю, ціла калюжа якої зібралися під ним.

— Ціла калюжа крові! Справжня мрія! Добре, я заспокоїлася і хочу спати, але не смій хропіти, інакше я перекушу твою шию!

Зубатка замовкла і скоро вже спокійнісінько сопіла. Дякувати богу, заснула. Я полежав, потім ледь сіпнувся, але відразу відчув на потилиці гостроту смерті. Я був на такому гачку, з якого просто так не сплигнути. Треба було чекати і я спокійно лежав, відчуваючи, як ниють ноги. Завтра буде ще гірше, але якщо я пережив цей день, то мушу пережити і наступні. Закрив очі, але сон чомусь не йшов. Думав про історію, бридку для мене, я ж не любив крові. До того ж багато дурниць. Чого б це чоловік почав їсти інших? Я хотів пояснити, що він одного разу спробував, а потім, що називається, розохотився. Але це було недороблене. Потім, до чого там донька? Вона як рушниця, що не вистрілила. Ще деякі недоліки. І взагалі, не моя історія. Та бач, Зубатці вона сподобалася, доведеться вигадувати таке ж криваве лайно і далі. А я вже думав просто переказувати їй свої оповідання. Що може бути простіше? В мене під дві сотні оповідань. Мене, б надовго вистачило. До того ж, десь наприкінці можна було б задіяти фокус Шахерезади, тобто розповісти історію хлопця, який опинився у владі Зубатки і почав розповідати їй свої історії.

Красивий хід. Але життя сміється з красивих ходів. Цей висновок я зробив пізніше, бо того вечора заснув і спав, як убитий, аж поки вранці Зубатка не почала мене піднімати своїми звичайними засобами — стусанами і криками. Я підвівся і закричав від болю, бо ноги наче різало. М'язи скиглили після вчорашніх навантажень. Треба було розходитись, тоді полегшає. Я зчепив зуби, терпів і витерпів. Поступово звик до Зубатки на плечах, звичайно важко, але

я витримував, дивився, як міцніють мої ноги. Вдень я носив Зубатку по звичайних селянських справах, які я добре знав по відвідинах бабусі. Увечері, коли ми лягали спати, я повинен був розповісти якусь криваву історію, бо без цього моя хазяйка не засинала.

— То чим ти почастуєш мене сьогодні?

— Надзвичайно кривавою історією.

— Давай, в мене вже тече слина.

— Одного разу до чаклуна прийшов миршавий та кульгавий чоловік і приніс трошки золотих монет. Сказав, що хоче щастя і готовий заплатити. Та чаклун лише розсміявся.

— За таку ціну я не можу дати тобі щастя.

— То хоч вкажи де воно, я сам його знайду.

І чаклун вказав, як може вказати тільки чаклун.

— Ти повинен знайти дівчину з квіткою-серцем. Ото вона і буде твоїм щастям, бідолашний.

Чоловік пішов на базар і купив ножа. А потім пішов на вокзал, покрутився навколо, побачив якусь п'яну дівку. Показав їй гроші, вона пішла за ним до ближніх кущів, там убив її і вирізав серце. Крові було багато, але серце — звичайний камінець чорного кольору, схожий на вугілля. Чоловік, його звали Гриша, поклав той камінець у кишеню, обтер кров з обличчя і пішов до річки митися. Наступного

Мовою документів

«Дерева, що ростуть на бідному поживними речовинами грунті, можуть вдаватися до полюванням на живих істот, щоб ліквідувати дефіцит свого харчування. В деяких випадках дерева могуть роботи напади і на людей, але дуже рідко вони завершуються успіхом. Смертність від дерев навіть в районах Полісся становить не більше 2-3 людей на рік. Розмови про якогось «Володаря ліса», що здобуває собі наречених, нічим не підтверджуються і можуть вважатися чутками. Хоча, дійсно, по невідомій причині, серед зниклих переважають дівчата дітородного віку».

Витяг з офіційної відповіді Української академії ліса на запит нардепа Івана Сідельника щодо зникнення людей у лісах північних районів Сумської області.

дня він полював вже у міському парку, теж шукав п'яну та безпорадну, силоміць тягнув її до кущів і виривав серце. Знову камінець. І багато крові, яка текла струмочками і збиралася у калюжу-море, над яким дмухав вітерець солодкого запаху.

— Ой, я це майже відчуваю!

Так тривало довго. Чоловік вбивав у парках та скверах, у під'їздах та біля пляжів, по дорозі до дач і на кладовищах. Він жадібно різав жінок і дівчат, ліз до їх серця, знаходив камінці і розчаровано клав їх у мішечок, де їх було вже багатенько. Вночі він висипав камінці на стіл, дивився як вони виблискують під світлом лампи і гірко плакав, відчуваючи свою самотність і тугу за щастям. Де та дівчина з квіткою-серцем, чи ще довго нудитися Гриші без неї? Йому хотілося вити, але він рятувався тим, що виходив на вулицю з новою надією, що от сьогодні йому обов'язково поталанить. Знову знаходив собі жертву, різав її і клав черговий камінець до мішечка. Якби в нього було почуття гумору, то він обов'язково подумав би, що назбирав стільки вугілля, що вистачить на зиму. Та в нього не було почуття гумору. Він був серйозний і різкий.

Не те щоб міліція не шукала його. Керівництво знало, що у місті хтось вбиває дівчат і виколупує їх серця. Але спочатку мертві тіла з розрізаними грудьми просто ховали, щоб вони не шкодили статистиці. Потім вже ховали, щоб історія про цього кривавого маніяка не потрапила до газет, бо це б була відставка для всього обласного керівництва. До того ж вбивався усякий непотріб: бомжихи, проститутки, малолітні наркоманки, дівчата з неблагополучних родин, те сміття за яким і плакати ніхто не буде, не говорячи вже про те, щоб дивуватися, куди воно ділось.

То міліція чекала, коли маніяк сам прийде до рук, а Гриша чекав, коли зустріне дівчину з квіткою-серцем, яка дасть йому щастя. І одного разу він таки знайшов її. Помітив жінок, які поверталися з другої зміни, йшов за ними, побачив як одна звернула на темну вулицю. Наздогнав, він вже був хижак з досвідом — штовхнув, розвернув, вдарив ножем, повалив на землю, поліз до серця, майже впевнений, що знову нащупає камінець. Крові було дуже багато, він втирав її з обличчя, наче піт у сауні. Коли весь здригнувся, бо його пальці намацали не камінець, а щось тепленьке та м'яке. Гриша обережно дістав знахідку і почав її роздивлятися, але навколо було темно. Тоді він побіг до ліхтаря, який сумно світив десь у чорному небі. Під ліхтарем він роздивився квітку, дивну рожеву квітку.

— Усю у крові!

— Так, усю у крові, але пахла вона медом.

— Ненавиджу мед, від нього у мене нудять зуби!

— То Гриші здавалося, що мед, а насправді вона пахла кров'ю і м'ясом, а ще смертю. Так ось, Гриша повернувся до дівчини, але вона була мертва. Тоді побіг до чаклуна. Розбудив його, ледь не побив вікна, бо старий міцно спав і нічого не чув. Поки прокинувся, поки доплентався до дверей.

— Чого тобі, пришелепку?

— Я знайшов! Ось квітка-серце! Але я не відчуваю щастя!

Чаклун дивився на скривавленого Гришу.

— Звідки ти взяв його?

— Вирізав у тієї дівчини. Я довго шукав його!

— Та хіба можна вирізати серця?

— А як ще пізнати, камінець то чи квітка?

— Дурню! Впізнавати треба по очах жінки, по її словах, по диханню у тебе на плечі!

— Чому ж ти це відразу не сказав?

— Тому що не думав, що ти такий ідіот!

Гриша кинувся на старого з ножем, бо був розлючений здогадкою, що втратив своє щастя. Але чаклун увернувся, а потім крикнув таємні слова, і Гриша зробився сірою мишею. Спробував втекти та чаклун наздогнав і розчавив його. Було багато крові, вона приснула з під чаклунського чобота на стіни і вікна.

— Мишача кров не смачна. Але все одне добре. Кров — це єдине, що мене заспокоює. Гарна історія.

Зубатка позіхнула і швиденько заснула. А я заснути не міг. Я дуже заморився за день, ми ж бо пололи картоплю, але заснути не міг. Ноги гули, навіть трохи поколювало в серці. Я лежав, відчував смерть на потилиці і думав, що все одне не помилився. А що від того, що я залишився на «Чайці»? Тут я хоч можу рятуватися кривавими історіями, а там? Я втік з корабля, бо мусив втекти. Всі ці чудовиська, що вбивали нас одного за одним, вони були нестерпні і невідворотні. Вони вбивали нас, не залишаючи жодних шансів. Треба було бути справжнім дурнем, сліпим та переляканим, щоб не розуміти, що ми пливемо в смерть. А я хотів жити.

І однієї ночі я втік з «Чайки». Просто стрибнув вночі з палуби, випірнув майже при березі, вискочив і сховався у кущах. Довго чекав. На кораблі моє зникнення, здається, не помітили. Бо черго-

вий на кормі сцяв, а черговим на носі був я. І ось втік. Дивно, я втік з утечі. Не знаю, чи можливо це, але я зробив саме так. Спочатку я втік на «Чайку», потім я втік з «Чайки». Клятий корабель, це ж треба було вляпатися в таку халепу! А починалося непогано. Корабель був стилізований під давньогрецьку трієру, раніше називався «Арго». Але потім з відділу культури та туризму хтось наказав ім'я змінити на більш патріотичне. Оце так «Арго» став «Чайкою».

Пливти ми збиралися спочатку Пслом, але той щось там почав пересихати, то нас повезли на автобусі до Чернігівської області, на річку Снів, де і чекала «Чайка». Ми сіли за весла, кілька днів непогано собі пливли, часто зупиняючись на спочинок, щоб приготувати їжу, пограти в волейбол чи покупатися.

Аж ось почалася якась чортівня. Не знаю, як це пояснити, але на нас почали нападати чудовиська. Спочатку щось схоже на дракона, прилетіло і схопило одного з нас. Потім ще і ще. Кожного разу чудовиська були різні, іноді нам вдавалося відбитися від них, але частіше вони вбивали когось з команди. Треба були відразу кидати «Чайку», яка не могла повернутися у вузькій річці, щоб плисти назад. Кидати «Чайку» і тікати. Але більшість вирішила плисти далі, бо по карті там було ще кілька селищ, звідки можна було виїхати. Ми пливли, чудовиська вбивали нас, а ніяких селищ не було. Карта брехала.

Тому я і вирішив втекти сам. Я ж розумний хлопчина, я бачив, що ми пливемо в нікуди. І хоч легше гинути разом, але рятуються поодинці. То я вичекав момент і опинився на березі. Трохи посидів у кущах, потім пішов у темряву. Навколо був ліс, добрий сосновий ліс без комашні, з приємним запахом у повітрі. Я любив такі ліси, хоч в них важко ховатися. Та я сподівався, що хлопці з «Чайки» не поженуться за мною. Вони боялися сходити з корабля, бо той давав якесь примарне відчуття захисту. Хоча який там захист, чудовиська легко вбивали нас що на кораблі, що поза ним!

Я не знаю, як розуміти ті чудовиська, яких не може бути, але вони приходили і вбивали нас. Я психічно здорова людина, хоч і пишу оповідання та романи, а в провінції це майже діагноз, та я офіцер запасу, в мене є водійські права, я пройшов не одну медкомісію, там божевільних не пропустять. Я ніколи не вживав наркотиків, в мене не було жодних видінь чи чогось такого. Але я бачив чудовиська, так само як бачили їх усі інші. То чудовиська були. І саме від них я тікав. Мені здавалося, що треба відійти від річки і тоді чудовиськ не буде.

Та я помилився, бо зараз опинився під чудовиськом, яке тримало моє життя у своїх гострих іклах. Кожної секунди я відчував смерть на власній потилиці, я розумів, що вистачить легкого руху тих щелеп, щоб вбити мене. Спочатку це пригнічувало мене, я нервував, мене кидало то в жар, то в холод. А зараз я звик, людина може звикнути до усього, зараз я спокійненько заснув з тими самими щелепами на потилиці, що кожної миті могли вбити мене.

Я спав без снів, вранці прокинувся від обов'язкових ударів ногами. Зубатка, як завжди сиділа в мене на плечах, вони ніколи не злазила із мене, аж с того першого дня, як я потрапив у це ярмо. Як завжди, Зубатка лаялася, била мене по ребрах і в груди, примушуючи підвестися. Я ж був її ногами, я ніс її на кухню, де вона поралася зі сніданком, потім виносив на город, де було безліч усілякої роботи. Потім Зубатка гнала мене до річки. Коротшою стежкою через пагорби, важкою стежкою, бо вона дерлася вверх наче в горах, а ще слизькою через глину. Я дуже боявся послизнутися, бо Зубатка казала, що якщо я впаду, вона перекусить мені шию. Вона могла це зробити, вона не панькалася зі мною і не берегла мене, казала, що я не дуже добрі ноги, то вона краще знайде нові, ніж буде терпіти хоч якусь мою неслухняність. То я був дуже дисциплінований, робив усе, що вона наказувала, я хотів жити.

Це дивна річ, я був ледь живий, я кожної миті був поруч зі смертю, я жив навіть не рабом, а просто ногами, але я хотів жити. Навіть ввечері, коли, здавалося, вмирав від втоми і виснаження, коли не відчував ніг, коли серце кололо, а в очах робилося темно, я хотів жити. Я сподівався, що якось буде так, що я зможу втекти звідси і врятуватися.

— Чого мовчиш, розповідай! Чи смерті хочеш?

— Ні, ні! Я приготував тобі надзвичайно криваву історію. Таку історію, в якій крові, наче сала у вгодованому кабані! Ця історія червоного кольору від надміру крові, ця...

— Не пизди, давай розповідай!

— Я розповім про завод, але не про звичний завод, де працюють з холодним і бездушним залізом. Я розповім про знаменитий Конотопський комбінат повної людопереробки, один з флагманів не тільки сумської, а й української промисловості.

— Я не люблю промисловість, ми сільські люди, навіщо мені ті труби?

— Але ж ти любиш кров, людську кров?

— Звичайно, люблю!

7 років без взаємності

Тіло Ваше щедре, як Вкраїна
У думках моїх квітне
У мріях моїх лине

— Тоді слухай. Конотопський комбінат займався і займається не тільки виробництвом десятків і сотень видів різної продукції, а й виконує дуже важливу роль для суспільства. Роль ця полягає у наданні сенсу тим людям, життя яких втратило будь-який сенс. Усіляким злодіям і негідникам, які заважають суспільству. У багатьох країнах їх садять до тюрми, або ще якось цяцькаються, але в Україні, ще за радянських часів, було прийняте мудре рішення про те, щоб відправляти таких, їх називають «зайвими», на глибинну переробку. Якою саме і займається Конотопський комбінат. І трапляється справжнє диво, коли приходить вагон крадіїв, вбивць, опозиціонерів, ґвалтівників, зрадників, всього цього непотребу, від якого суспільство задихається. Їх завозять на комбінат, а вивозять вже багато видів ковбасних виробів, шкіряну галантерею, ліки з крові, красиві речі з кістки та безліч інших товарів. Чи не диво це?

— Ближче до крові!

— Ми вже майже поруч! Я хочу накреслити невеличкий план етапів переробки. Вагони з людосировиною приходять до прийомного пункту, де проводиться огляд. Сировину звільняють від одягу та відправляють на сортування за розмірами туш і віком. Відсортовані партії людосировини направляються на мийку.

— Я вже чую кров!

— Так, кров поруч! Якщо під час цих процедур, хтось із сировини намагається пручатися, його відразу ж видаляють і він спрямовується на переробку скороченим шляхом. А інші миються, їм також роблять клізми, щоб вивільнити шлунки. Аби у сировини не виникла паніка, через гучномовці її повідомляють, що це санітарний кордон, а потім видадуть одяг та добре погодують. Зазвичай, усе обходиться тихо, і гола та чиста сировина переводиться до дільниці забою. Там грає заспокійлива музика, бо від настрою сировини під час смерті залежать смакові якості м'яса.

— М'ясо! Сире м'ясо з кров'ю!

— Саме так! І ось дуже важливий момент — сировина надходить на дільницю забою. Раніше застосовувалось кілька видів забою: за допомогою електричного струму, спеціальних молотків, піронабоїв. Але тепер забій проводиться найбільш ефективним засобом — глибинного втручання. Сировина фіксується на дошці, розташованій під нахилом, особливо важливо надійно закріпити голову. Спеціальний бойок під тиском гідравлічного приводу проходить в отвір дошки, пробиває потилицю сировини і завдає несмертельних ушкоджень мозку, яких достатньо для того, щоб сировина знепритомніла. Після цього інший бойок вводиться у горлянку в районі сонної артерії. Починає працювати насос, який викачує кров, забезпечуючи повне і якісне знекровлення туші.

— Усю кров висмоктує!

— Саме так. Кров потім іде на окрему переробку. З частини робляться різноманітні енергетичні напої, ще з частини — ліки, попит на які зростає.

— І багато там крові?

— Кожного дня видобувається приблизно півтори-дві тони.

— Оце б там працювати!

— Конкурс на комбінат дуже високий, більше сорока людей на одне місце. Щоб тебе узяли треба мати незаплямовану біографію у себе і родичів до третього коліна, добре здоров'я, неабияку працелюбність і вміння працювати в команді. Ну і, звичайно, терпимість до крові, бо специфіка професії потребувала контакту з цією речовиною.

— Я б її лизькала і лизькала!

— Там це було заборонено, бо на комбінаті жорстока дисципліна, яка необхідна для втілення диктатури технології. Це було запорукою того, що комбінат випускав надзвичайно якісну продукцію, яку добре знають і цінують у всьому світі.

— Працювати і крові не спробувати? Та це знущання!

— Робітники мали право на порцію крові під час обіду. На комбінаті була дуже добра їдальня, майже палац, прикрашений картинами і скульптурами — виробами представників сировини. В їдальні робітник міг замовити собі склянку свіжої крові та яку-небудь м'ясну страву з парної сировини.

— Слинки течуть!

— Постійне вживання крові приводило до того, що робітники

комбінату відзначались неабияким здоров'ям і жили до дев'яноста і більше років. Разом зі здоровими працівниками комбінат мав сучасне і високопродуктивне обладнання, яке дозволяло проводити переробку сировини з найбільшим економічним і технологічним ефектом. Переробці піддавались усі частини сировини, виробництво працювало майже без відходів, що особливо важливо...

— Цить! Замовкни! Я уявляю склянку з кров'ю! Ні, дві, або три склянки!

— Вона...

— Мовчи дурню! Не заважай моїм думкам, моїм солодким кривавим думкам!

Зубатка трохи проплямкала і заснула. До речі, вона не тільки мріяла про кров. Вона пила її. Я це зрозумів досить швидко. Її ікла, якими вона тримала мене у покорі, вони обережно входили в мою потилицю і я відразу ж засипав. Мабуть Зубатка вприскувала мені в кров якісь снодійні речовини. Поки я спав, вона тягла кров з моїх артерій. А потім днями їздила на мені, ще й примушувала розповідати криваві історії. Більш жорстокої експлуатації годі й чекати. І я відчував, що не довго витримаю, я слабів. Може, ще якби харчі кращі, а то я їв недоїдки, схуд, інколи на мене накочувалась слабкість, ноги не тримали мене, тремтіли, як трава на вітрі. Але я не міг дозволити собі впасти. Я носив Зубатку, розповідав їй історії, потім засипав, а вона пила мою кров.

Іноді вночі прокидався від хропіння Зубатки. Тоді лежав і думав. Згадував різне. Як ось попав у це пекло. Коли втік з корабля, то намагався піти якомога далі. Я знав, що хлопці, якби знайшли мене, вбили б. Вони казали, що дезертирів треба вбивати. То я швидко йшов, іноді переходив на біг. Побачив, що попереду ліс трохи розступається. Зупинився, бо знав, що треба бути обережним. Ліс закінчується, але невідомо що починається. Я тихенько виглянув із-за кущів. Попереду був луг, потім невеличке поле, засіяне кукурудзою і хатинка. Звичайна хатинка, як людська. Але хто там жив? Як би там не було, ця хатинка була зовсім не схожа на кубло чудовиськ. То я швиденько пішов лугом, готовий будь-якої миті втекти. Та усе було спокійно, нікого не видно.

Я пірнув у кукурудзу і став крастися до хати. Визирнув. Звичайна невеличка хата, трохи занедбана. Мабуть, тут жила удовиця, бо видно було, що не вистачає чоловічих рук. Я відчув себе солдатом, який повертається з війни та зупиняється у якоїсь жіночки, замо-

реної від самотності. Про це багато чого написано, сама тема повернення почата ще Гомером чи навіть раніше. Я ще трохи почекав, вагаючись чи йти, чи ні. Та хотілося їсти, і я пішов, сподіваючись, що знайду, як повернутися до Сум, сісти за стіл і написати про всі ті надзвичайні пригоди, що випали на мою долю.

Йшов невеличким городом, достатньо занедбаним, то це господарочка тут живе не краща. Зате, можливо, вона весела, любить поспівати та потанцювати, моторна така жіночка, що з нею не засумуєш. Я увійшов до двору, де будяки як я заввишки і лише кілька стежинок: з хати до сараю та до криниці, показували, що тут ще люди живуть. Підійшов до дверей, старих та обшарпаних, постукав.

— Хто там? Це Ви, сестрички?

— Та ні, це я.

— Хто ти?

— Мене звуть Ярослав Нескінчений. Я тут заблукав трохи.

— То заходь, дуже тобі рада!

Я вслухувався в цей жіночий голос, намагаючись зрозуміти, чи треба мені боятися його володарку, чи ні. Бозна, голос як голос. Я відчинив двері і зайшов. Отут тільки звернув увагу, що в хаті цій височенна стеля. Коли я їздив до бабці у село, то частенько бився головою об стелю. Раніше люди були значно нижче ростом, то будували хати по собі. Та тут я, навіть витягнувши руку, не міг

Пряма мова

Владюша Бар-Кончалаба,
автор бестселера «Сто чудовиськ України»:

— В більшості випадків звільнені жертви зубаток вже у перший місяць роблять спроби самогубства. На мою думку, тут справа у важкій ремісії, бо ж жертви звикають до щоденної дози наркотичних речовин, які їм вводять зубатки під час свого панування. Спроби застосовувати до жертв зубаток програми звільнення від наркотичної залежності були досить вдалі і зараз є обов'язковими у реабілітаційних заходах для жертв зубаток.

торкнутися стелі. Звичайна селянська хата, а стеля як у палаці, це б повинно було мене стривожити, та я тільки здивувався. Одна з моїх вад, що я не вмію по одній зачіпці розплутати всю справу. Йшов далі у кімнату, де стояла велика піч. Назустріч мені вийшла жіночка. Середнього росту, на обличчя симпатична, років біля тридцяти, скоріше за тридцять.

— Добрий день, поближче.

— Добрий день.

Вона підійшла до мене, дивно якось накульгувала на обидві ноги.

— Ноги щось у мене розхворілися, мабуть, на погоду.

— Та сонечко наче.

— А ввечері дощ буде, точно кажу.

Це тільки старі наближення дощу відчувають. А ось я відчув, що пахне доброю юшкою. Ото б зараз поїсти.

— В мене, хазяйко, на дощ апетит страшенний.

— То сідай, поїж!

Вона щиро мені посміхалася і покульгала до плити, де стояв невеличкий чавун.

— Хліб під рушником, ріж собі.

Хліб був здоровий, сантиметрів сорок у діаметрі. Як кажуть: «у два пальця товщини навкруг хліба обжени», то я відрізав собі такий шматок, що аж приємно було дивитися. Тут і хазяйка з полумиском юшки пришкандибала, і так та юшка пахтіла, що не знав куди слину дівати. Схопив ложку та почав кидати поза себе.

— Стривай, вона ж гаряча.

— Смачна!

За дві хвилини укидав її, ще й хлібом миску витер.

— Дякую, хазяєчко, як хоч тебе звуть?

— Парася. Може, пива покоштуєш?

— Пива? Давай, давненько я вже пива не бачив.

Вона швидко притаскала якійсь глечик, налила мені у чашку напою брунатного кольору. Я спробував, на пиво воно було не дуже схоже, але смачне та хмільне. Я і випив чашку, потім ще одну.

— Куди мандруєш, чоловіче?

— Так, у справах. Трохи з дороги збився.

— Ну, дорогу я тобі покажу. Тільки, може, відпочинеш спочатку? Після їжі відпочивати треба. Я тобі можу на пічці послати, годинку виспишся, з новими силами і підеш.

Виглядало це дуже принадно. Я то, наче, і не дуже заморився, а от позіхати став, як кіт, так мені захотілося на м'якеньке лягти та тепленьким вкритися, очі затулити та поспати. Трошки, хоч півгодини і куди мені квапитись?

— Давай, Парасю, трохи полежу, а то заморився.

Вона заметушилася і скоро вже лежав я під важкою ковдрою та засипав. Добре спав і навіть подумати не міг, які тортури наближалися на мою бідну голову, а точніше шию. Так ось спав, щось наснилося мені гарне, коли відчув я, наче задихаюся. Почав прокидатися, коли стали мене бити та кричати, щоб вставав швидше. Били сильно, по животу та голові, я нічого не розумів, спробував підхопитись, але відчув тяжкість на плечах і впав.

— А ну вставай, бидло! Вставай, а то горло перегризу!

Мене знов били, а я нічого не розумів, лише відчував якусь вагу на плечах. Може через хвилину тільки зрозумів, що хтось, мабуть, жінка, судячи з голосу, сіла мені на шию і керує, б'є кулаками по голові, ногами молотить по животу та кричить і кричить, наче божевільна. Коли уявив я цю картину, то розлютився, хотів схопити цю скажену бабу, кинути на землю та дати їй доброго прочухана. Але тільки звів руки, як відчув щось гостре і холодне на шиї, позаду, десь біля потилиці.

— Тільки спробуй! Я тобі в одну мить шию перегризу! Зрозумів?

Я так злякався, що нічого не міг відповісти, тоді ця жінка впилась мені в шию і я заволав від болю та жаху, бо відчув холодне дихання смерті, відчув, що ще трохи — і я загину. Вже потім я здогадався звідки росли ті ікла, якими жінка стискала мою потилицю, а тоді я лише тремтів від жаху.

— Зрозумів?

— Так!

— Ото добре. Тепер слухай. Якщо хочеш жити, то будеш моїми ногами. Носити мене і виконувати усі накази. Хоч трохи посмієш не підкоритись — відразу тебе вб'ю. Зрозумів?

— Так.

— Якщо будеш себе добре вести, то може ще і поживеш. А як ні, то я тебе відразу згризу. Ти мені не дуже то і потрібен. Тепер вставай і неси мене.

Я ледь підвівся і поніс її. Я не бачив, кого саме, тільки ноги у спортивних штанях, але я розумів, що то була господарка хатини, така добра вчора, а тепер моя жорстока володарка. Вона сиділа на

мені і вказувала, куди йти. То на город, де вона полола, то до криниці за водою. Ще ходили пасти кіз. Я, було, спробував поговорити з жінкою, що згоден оце все робити і так, тільки хай злізе, бо ноги мої почали тремтіти з втоми, як у зголоднілого кошеняти. Але вона тільки кричала та била мене.

— Ти — ноги, ти носити повинен, а не розмовляти! Мовчи бидло! Ще слово скажеш, я тебе вб'ю!

Я замовк. Увесь зосередився на ногах, на тому, щоб вистояти. Я ніколи не був дуже фізично розвинутим, я ж письменник, а не спортсмен. А тут бігай цілий день, та ще й не сам, а з жінкою на шиї. Вона не те щоб важка, але кілограмів п'ятдесят є, такий собі оклунок цілий день тягни на собі. А як не будеш бігати, то вона перегризе шию. Я вже звик, що у цих краях зі смертю швидко, бачив, що чудовиська витворяли. То я не хотів перевіряти, чи правдиві погрози цієї жінки, яку я про себе прозвав Зубатка. Я повинен був бігати. Та ще не просто так, а швидко і без трясіння, Зубатка була примхлива і без усякого жалю пускала у хід кулаки та ноги. Ще й обід не настав, я вже був ледь живий і голова боліла нестерпно від постійних ударів. Я терпів, я вмовляв себе протриматися ще трохи, бо ж вмерти завжди можна.

А ще доводилося вигадувати криваві історії. Вигадувати було складно. По-перше, я ж письменник, а не любитель жахів. Ані відповідних фільмів не дивився, ані жовтої преси, в якій кривавих історій безліч, не читав. По-друге, я дуже зморювався. Цілий день бігав і бігав, носив свою жорстоку господиню, отримуючи стусан за стусаном. Зубатка була безжальна та зла. Лютилася з напівоберту, не жаліла мене аніскільки, увесь час повторюючи, що я лише ноги, як здохну, так вона собі нові візьме. Я не думав, чи це вона лише похваляється, щоб залякати мене, я знав, що їй справді байдуже. Я намагався вистояти. Увесь день я тільки і думав про те, щоб не впасти. Кожний день я зосереджувався саме на цьому. Встояти, не впасти. Коли тут вигадувати криваві історії? Але ж вона вимагала їх, кожного вечора історію з кров'ю, щоб заснути. Спочатку слухати про кров, а потім пити мою кров.

— Ну як, ти вигадав, щось криваве?

— Я нічого не вигадую, я тільки розповідаю історії, які бачив сам, або про які чув.

— Розповідай і не забувай про кров, більше крові!

— Слухаюсь. Жила-була одна родина у невеличкому, але досить заможному, звичайно, за українськими мірками, місті.

— Де кров?

— Зараз-зараз! Крові буде багато. Так ось, у родині були батько, мати та їх донька, красуня та розумниця Вєрочка, яка вчилася в архітектурному, займалася великим тенісом та мала такі цицьки, що позбавляли чоловіків спокою. Одним словом, вона була завидною партією і біля неї завжди вирувала ціла хмара женихів. Але Вєрочка заміж не поспішала, принаймні так пояснювала своїм подругам.

— Та де ж кров!?

— Май терпіння. В цій історії буди стільки крові, що навіть тебе знудить!

— Мене ніколи не знудить од солоденької крові! Давай швидше до справи!

— Так ось, приблизно раз на місяць Вєрочка приводила додому чергового жениха, якого знайомила з батьками. Була вона дівчина перебірлива, тому приходили з нею обов'язково хлопці з грошима та спортивними фігурами, а ще щоб чуб густий, зуби ідеальні та оптимістичний погляд на життя, бо інакше Вєрочка і не дивилася. Так ось приводила вона хлопців і починався ритуал знайомства, який був завжди однаковий. Батьки сиділи за столиком, пили чай з солодощами та трохи коньяку, слухали, що говорить гість, чи не дурень, чи чемний і таке інше. Якщо помічали якісь недоліки, то батько Вєрочки казав, а чи не вийти нам на балкон та випалити по цигарці. Женихи, навіть якщо не палили, погоджувались, бо майбутній тесть мав вигляд серйозний та щирий. Виходили на балкон, великий та засклений, кілька хвилин розмовляли, потім батько прохав подати якусь річ, зазвичай невеличкий м'ячик, який лежав на підлозі.

— Чую кров!

— Правильно. Жених нахилявся, а батько бив його по голові сокиркою, яку тільки-но показував під виглядом подарунку від друзів з Карпат. Завжди вистачало одного удару, бо батько Вєрочкин був людиною сильною, кожного ранку робив фізичні вправи і тренував удар на дошці. Коли конвульсії чергового жениха закінчувалися, батько кликав жінку та доньку, щоб разом, розібрати тіло. Кров випивали відразу ж, а м'ясо складали у морозильну камеру, яку спеціально придбали для цих випадків.

— Розкажи ще про кров!

— Кров була надзвичайно смачна. Бо це ж була кров молодих, здорових хлопців, ще й закоханих у Вєрочку.

7 років без взаємності

Погляд твій повний кохання
Не віддав би за все золото світу
Притиснув його б до серця
І відчув — шлях до раю відкрито.

— Кров закоханих завжди смачніша!

— А моя кров, вона схожа на кров закоханого?

— В тебе кров старого, розповідай далі, я відчуваю, що в цій історії ще буде щось цікаве!

— Буде. Так ось кров пили, а м'ясо потім їли, встигаючи підібрати усе до наступного жениха. Але не кожного з них чекала смерть на балконі. Якщо за столом жених поводився, як треба, у розмові виявляв розумність, дивився на Вєрочку з достатньою закоханістю, тоді батько звав його не на балкон, а в оранжерею, подивиться дивне лимонне дерево, яке сам виростив. Гість заходив у кімнату і дивувався десяткам лимонів, які висіли на гілках. Звичайно, що жених починав показувати свій захват від цього агрономічного дива, обережно торкався лимонів, тикав пальцем землю у великому горщику, в якому росло дерево, слухав про те, як треба удобрювати та поливати цю рослину. Коли справа доходила до деталей опилення лимонних квитків, батько зненацька казав, «А тепер бережись!» і хапав жениха за шию. Зазвичай він ламав її, наче сірник, і тіло падало на підлогу, щоб швидко вмерти, але іноді траплялися міцні горішки, з якими треба було повозитися.

Тоді Вєрочка з мамою тихо сиділи у залі, прислухаючись до звуків боротьби і чекаючи, чим же все закінчиться. Та проходила хвилина чи дві, як у дверях з'являвся батько, який поправляв свою одежу, і Вєрочка сумно зітхала. Бо їй дуже вже кортіло заміж, а цей хлопчик був такий гарненький, що вона мимоволі стискувала ноги, коли думала про нього. Вона була дівчина у самому розквіті, але її стосунки не йшли далі цукерково-букетного періоду. Іноді, пораючи чергову тушу, вона навіть намагалась переконати батька, що цей хлопець був би добрим чоловіком і не треба було його вбивати. Але батько скореняв ці розмови одним рухом своїх грізних брів.

— Я віддам мою красуню тільки справжньому чоловікові! А цей мотлох не вартий тебе, моя радість!

Він щиро посміхався, бо ж так любив доньку, скарб всього свого життя. І Вєрочка покірно кивала головою, про себе думаючи, що так, мабуть, і залишиться старою дівою, бо ж хіба знайдеться у світі чоловік, який зможе вистояти проти її батька? Сиділа разом з матір'ю і різала м'ясо на порційні шматки, щоб зручно було потім брати їх з морозилки і готувати різні смачні страви, які вони полюбляли. Іноді Вєрочка відрізала шматочок свіжого м'яску і жувала його, щоб вгомонити нерви. Намагалася, щоб цього не бачила мати, бо та, перелякана епідемією СНІДу, категорична забороняла їсти сире м'ясо, наполягаючи на його термічній переробці.

— Сире м'ясо краще, який там в біса СНІД!

— Мабуть, так. Але матір в родині поважали, то намагалися не сваритися. Вєрочка далі приводила женихів, батько їх вбивав, а мати готувала різні смачні страви, які їли самі, а ще й підгодовували сусіднього хлопчика сироту, якій жив разом з бабусею на одну пенсію і м'яса майже не бачив.

— Бідний хлопчик!

— І ось одного разу Вєрочка привела додому чергового жениха. Зазвичай, вона полюбляла хлопців східної зовнішності, чорнявих та худих, але це був блондин, товстуватий і веселий, схожий на кабанчика. Батьку він дуже не сподобався, і той вже хотів звати його на балкон, коли хлопець, здається, його звали Іван, розповів кілька анекдотів з життя наукової інтелігенції. Анекдоти ці були досить дотепні і батько вирішив дати цьому телепню шанс. Далі батько не пожалкував, бо Іван виявився неабияким знавцем у вирощуванні квітів, порадував усіх своїми гастрономічними вподобаннями, а на Вєрочку дивився з таким коханням, що бідну дівчину всю аж лихоманило. Ну, раз такі справи, то батько запросив Івана подивитися на лимонове дерево. У цей момент на Вєрочку було боляче дивитися. Їй так подобався цей хлопець, у думках вона звала його «мій ведмедик». І ось зараз батько вб'є його і залишить їй лише зітхання та нескінчені ночі у холоді самотнього ліжка. Ну чому так виходить в житті?

— Вкриватися треба, щоб ліжко було теплим!

— Я мав на увазі самотність.

— Це все дурня! Давай далі, поближче до крові!

— Вєрочка слухала, як батько розповідає про дерево, про те, скільки треба залишати квіток, а скільки обрізати, щоб дерево змогло

витримати усі плоди. Іван ще зацікавлено питав, він був людиною з безмежним інтересом до усього, що є в світі. Він був такий гарненький, а зараз помре, бо батько вже прийнявся ламати йому шию, боротьба і тиша. Дівчина навіть пустила сльозу. Та з кімнати вийшов не батько, а Іван. Він широко посміхався, тримаючись за шию.

— В тебе був сильний батько. Але я сильніше, то ти будеш моєю жінкою.

Він не питав, він просто говорив, як новий хазяїн цієї квартири.

— А тепер ходімо, попрацюємо з тілом, щоб плоть цього доброго чолов'яги пішла нам на користь.

І вони поралися на трупом батька, передавали по руках склянку з його кров'ю, відрізали невеличкі шматочки м'яса і жували їх на спомин за покійним. Вєрочка одночасно плакала й посміхалась. Плакала, бо втратила батька, а посміхалася, бо придбала чоловіка, справжнього чоловіка, про якого казав покійний тато. Іван торкався її, потім взяв за руку і повів у кімнату, де під лимонним деревом вони зайнялися коханням, а мати тим часом готувала весільну свіжину і раділа за доньку, яка стогнала так, наче досягла раю. Казкова молодість, про що ще можна мріяти! Потім вони разом сиділи за столом, їли і сміялися веселим історіям Івана. Чи треба казати, що жили далі довго і щасливо, народили багато дитинчат і зняли не один врожай лимонів.

— Але ж кров пити не покинули?

— Звичайно, ні. Хто почав пити кров, ніколи не покине її, це шлюб на все життя і тільки смерть може розлучити їх.

— Це правильно ти сказав!

— Вони пили кров і їли м'ясо, усе як потрібно для повного щастя.

— Гарна історія! А тепер мовчи, я хочу уявити ту склянку з кров'ю, яку вони передавали один одному. Оце картина!

Зубатка ще трохи пововтузилася і заснула, потім заснув і я. А вранці, все як завжди: удари, лайки, біганина, потім чергова історія.

— Що ти придумав цього разу?

— Ще одну червоніючу від крові історію!

— Розповідай! Тільки не тягни!

— Добре! Одного разу в селі почався голод. Спочатку люди їли хліб з полови, потім смажили гнилу картоплю, виловили усіх щурів та мишей, перебили усіх горобців і ворон, про собак і котів, годі й казати. Була ще середина зими, а вся їжа вже закінчилась і люди або

лягали та вмирали, або намагалися втекти з села, та їх вбивали військові, які оточили ці краї. Одна жінка, яка мешкала у селі, не могла ані вмерти, ані втекти, бо в неї було двоє дітей, які спершу плакали і просили їсти, а зараз мовчки лежали, наче скелети, обтягнуті прозорою шкірою. Мати дивилася на них та плакала. Сльози збирала у склянку, потім кидала туди по ложці прілого борошна і робила два маторжаники. Для дітей. Коли борошно закінчилося, жінка важко зітхнула і подивилася на дітей. Вони були ледь живі і якщо сьогодні їх не погодувати, то завтра вони вже не прокинуться.

— Йоб твоя мать, де кров?

— Зараз вже буде, дивно що ти не відчуваєш цього моря крові, яке ось-ось вже вийде з берегів!

— Море крові?

— Море крові!

— То в ньому можна борсатися?

— Можна плавати, можна пірнати, можна відкривати рота і пити досхочу!

— Як добре, продовжуй!

— Так ось, жінка ще раз подивилася на дітлахів, відійшла у куток і там видряпала собі одне око. Кинула його у чавунок і зварила. Потім розрізала навпіл і дала малим, дрібно пошматувавши і окропивши сльозами, щоб було смачніше. Діти з'їли і наступного дня прокинулися.

— Очі — вони смачні і корисні! Я колись сиділа на очній дієті, це добре!

— Жінка сиділа біля дітей та думала, що робити далі. Потім знову пішла в куток і відрізала собі вухо. Зварила і його, додавши кров, яка витікала з рани.

— У вухах хрящі, вони так смачно хрустять на зубах!

— Діти ледь жували, але поїли і наступного ранку знов прокинулися. Жінка вже не замислювалась, а пішла і одрізала собі палець. Потім шматочок щоки, лівий сосок, м'ясо з ноги і рук, зі стегон. Вона відрізала потроху, бо до весни було ще так далеко.

— І кожного разу додавала кров!

— Кожного разу.

— Пощастило діткам!

— Так, хоч вони і нічого не розуміли. Бо тієї їжі, вистачало лише на те, щоб не вмерти. Вони їли і днями лежали, бачили довгі та незрозумілі сни про їжу. А мати різала себе далі, розраховуючи, щоб

7 років без взаємності

Якби був бджілкою
То мед збирав би з духмяної Вашої квітки!
Якби був шукачем скарбів
Узяв би золото Ваших посмішок!
Якби був п'яницею
То пив би вино з чарочки Вашого пупа!
Коли б вмирав у пустелі
То рятувався б у тіні Ваших грудей!
О принцесо!
У безвиході світу Ви єдина стежина до щастя!

вистачило до весни, коли пригріє сонце, сніг зійде і можна буди вийти на город, зібрати мерзлу картоплю, нарвати кропиви і зварити юшку. Тоді усі вони будуть врятовані. Та наприкінці зими у село прийшов обоз з Конотопського комбінату, що збирав сировину, яка залишилася по селах після голодомору. Жінку не взяли, бо кому потрібні обрізані кістки, а от діточки стали в пригоді. Їх узяли, відвезли на підприємство, там два тижні годували відходами виробництва, дочекалися, поки набереться вага, а потім пустили на переробку.

— Вони були смачні! Вони ж виросли на крові та м'ясі!

— Так, їх кров випив сам директор комбінату з першим секретарем обкому, а м'ясо доправили до Москви, на банкет, присвячений черговому всесвітньому жіночому дню. Товариш Сталін, у своїй доповіді відмітив важливість налагодження правильного харчування радянських людей, як однієї з засад якнайскорішої побудови комунізму.

— Який там в біса Сталін! Про кров давай!

— Вона була солодка і майже прозора, якою завжди буває кров маленьких дітей. Її наточили невелике цеберко, керівники пили чарку за чаркою і скоро вже співали революційні пісні, бо кров хмелить.

— Кров збуджує! Тепер мовчи, я буду пити те цеберко!

Я мовчав. Був дуже знесилений: цілий день таскати Зубатку, потім вигадувати чергову історію, а далі вона ще буде пити з мене кров, багато крові. Я слабшаю, з кожним днем мені все важче підніматися, скоро я впаду, і Зубатка перетрощить мені шию, з'їсть та буде чекати нових ніг. Можливо, б зараз варто було спробувати звільнитись. Що я втрачаю, я вже все одно мертвий, то смикнутися, спробувати звільнити шию зі смертельної пащі! Але я слабкий, в голові паморочиться, я засинаю, бо Зубатка вже притиснула мене своїми щелепами, снодійне в мені, і скоро кров моя потече з мене.

А потім звичайний ранок зі стусанами і прокльонами, в мене майже не залишилося волосся, Зубатка усе висмикала, в мене сині живіт і ребра від її гострих п'ят, я погано чую, бо вона майже відірвала мої вуха. Я відчуваю, як тремтять мої коліна і розумію, що скоро впаду, на тому закінчивши своє життя.

— Що ти придумав сьогодні?

Мені дуже хочеться засміятися й крикнути, що нічого. Хай вбиває, мені байдуже, я вже не хочу жити, я занадто слабкий! Я тільки хочу засміятися, коли відчуваю холод її іклів у себе на потилиці і здригаюсь від жаху, який примушує мене говорити.

— Красива кривава історія! Вбивства, купи сирого м'яса, людожери і їх жертви!

— Я слухаю, не барись!

— На трасі Москва-Київ, при дорозі, давно вже мешкають людожери. Наче люди, як люди, вони мають ремонтні майстерні, ресторани, невеличкі готелі, ведуть свій бізнес, платять податки і ніхто не помічає, як зникають проїжджі. Потім їх машини і речі продають на базарах, але тіл ніхто і ніколи не знаходить. Бо їх їдять.

— Їдять?

— Так, ці людожери справжні майстри своєї справи, вони знають безліч рецептів для кожного органу чи шматочка.

— Які рецепти! Сире м'ясо, свіжа кров, що ще потрібно?!

— У них інші погляди, але на великі свята вони їдять саме сире м'ясо і п'ють паруючу кров.

— Добре, це справжнє свято!

— Найбільше свято в них приходиться на середину зими, коли вони згадують свого Старійшину, який здогадався їсти людство, щоб врятуватися від смерті і отримати життя вічне. День Старійшини — найголовніше свято, на яке приїздять усі родини людожерів. І в цей день вони намагаються приготувати щось надзвичайне, щось таке,

чого ніколи не куштували раніше. Готуватися до свята починають завчасно, шукають цікаві туші людства. Були Дні Старійшини, коли їли тільки докторів наук, чи тільки негрів, чи тільки дітей. Аж ось хтось придумав, що наступного Дня Старійшини будуть їсти тільки спортсменів.

— Гівно, вони дуже жилаві.

— Так вважали і деякі людожери, однак їм показали фотографію жіночої команди з баскетболу. Десяток дівчат, високих та пишних, наче тополі. Людожери дивилися на ці дебелі ноги, на спини, широкі, як український степ, на руки, якими можна обхопити усе небо. Ці дівчата повинні були бути смачними.

— Хлопці смачніші.

— Хлопці вже були — кілька гравців з футбольної команди спиртового заводу. А ось дівчат треба було ще вполювати. Людожери дізналися, що команду повезуть на базу, де мав бути проведений тренувальний збір. Автобусу пробили колесо, вбили водія, дівчат під дулами пістолетів примусили вийти, скрутили руки і відвезли на одну з таємних баз, де людство відгодовували до свята. Дівчат посадили в залізні клітки, примушували їсти, щоб вони набрали ваги, щоб під їх шкірою з'явився смачненький шар сала.

— О, так! Від нього м'ясо стає ніжним!

— Вони знали свою справу, ці людожери. Але вони забули про те, що людина слабка.

Незабутній відпочинок!

Сосновий СПА-курорт "Фон Шпіл" пропонує відпочинок у готичному замку з чудовиськом, знаменитим Шпилем! Він вже не їсть людей, але тільки подивіться на цю купу м'язів! У вартість путівки входять три фотографії з чудовиськом, в тому числі під час годування. Також СПА-курорт " Фон Шпіл" пропонує розкішні номера з усіма зручностями, ставки для риболовлі, озеро для водного відпочинку (дайвінг, яхтінг, катання на водних лижах). Окрім цього баня та сауна, страви від шеф-повара з Італії, полювання на оленів та кіз, інші розваги. СПА-курорт "Фон Шпіл" – найближчий спосіб зробити свій відпочинок незабутнім! З питань замовлення путівок звертайтеся на сайт www.fonshpeel.sumy.ua та у представництво курорту у Вашому місті.

Зробіть Свій Відпочинок Незабутнім!

www.fonshpeel.sumy.ua

СПЕЦІАЛЬНІ УМОВИ ДЛЯ ТУРАГЕНЦІЙ!

— Людина смішна, людина — непотріб!

— Так, так! Один з людожерів закохався в капітана команди, таку здоровезну дівчину в два метри заввишки. Її звали Оксана, в неї були такі великі і сумні очі, що кожен хотів запалити в них радість, кожен хотів і кожен тонув в них.

— Не пизди про очі, де кров?

— Кров вже поруч. Якось вночі людожер прокрався до Оксани і став вмовляти зайнятися з ним сексом. Дівчина злякалася, не дивлячись на зріст і статуру, вона була, як дитинка, але чоловік зайшов у клітку і почав цілувати її. Він збожеволів від неї, від її розкішного тіла, від її переляку і сліз. Він кінчив і наступної ночі прийшов знов. Та цього разу він не встиг навіть спустити свої штани, як Оксана зламала йому шию.

— Зламала шию?

— Так, вона дзвінко хруснула в її міцних руках, звиклих стискати помаранчеві м'ячі.

— Добре, це гарна музика!

— Так, Оксана обнишпорила вбитого, знайшла ключі і пішла відчиняти клітки, де сиділи її подруги. Вони озброїлися ножами й сокирами, якими людожери порали туші своїх жертв. Дівчата вийшли з підвалу і розійшлися по будинку.

— Вони вбивали людожерів?

— Так. Вони були звичайні дівчата, не вбивці, але коли вони дізналися, що людожери збираються їх з'їсти, то в їх спортивних серцях спалахнула пристрасть помсти. Вони вбивали усіх людожерів, різали їм горлянки, пробивали голови, відтинали руки, діставали з розпоротих грудей серця, що ще тріпалися. Увесь дім наповнився смертю, м'ясом і кров'ю.

— Як добре, замовкни! Я іду в той дім, я буду лизькати кров зі стін і підлоги, я буду вгризатися у смачне м'ясо! Все моє, я нікому не віддам ані грама!

Вона довго плямкала, а потім заснула. Я був у якомусь маренні

Статистика

200 мілілітрів крові за добу в середньому випиває зубатка у своєї жертви.

і подумав, що цієї ночі Зубатка вип'є мою останню кров і я загину. Але вранці я прокинувся, Зубатка погнала мене косити сіно, я ледь витримав дві години, потім плентався додому, коли пролунав постріл. Я не чув його, я ж став глухуватим. Я просто впав, бо Зубатка почала завалюватися назад. Якби я не впав, вона б вирвала шмат моєї потилиці.

Ми впали, я лежав і чекав. В мене не було сил думати про те, що відбувається. Я навіть не здивувався, коли почув чиїсь голоси. Потім побачив чоловіків з рушницями. Вони розмовляли між собою, казали, що Зубатка мертва. Я не вірив цьому, я думав, що вона жива, що вона вичікує момент, щоб кинутися і роздерти цих бідолашних. Але нічого такого не сталося. Вони звільнили мене від Зубатки. Звільнили для того, щоб закувати у кайдани і відвести на корабель. Такий точно, як «Чайка», з якої я втік. Мене посадили на весло і примусили гребти. Стимулювали батогом. І я гріб, гріб цілий день, щоб вночі впасти на підлогу і спати. Слава богу, хоч ніхто не примушував розповідати страшні історії!

2005 р.

Из жизни

Не полковник

Билет на поезд достался мне буквально чудом. В пятницу из Киева не выбраться: столичные провинциалы спешат на исторические родины, забивая под завязку все поезда и автобусы. Я безнадёжно тыкался по кассам, уже собрался искать спекулянтов, а это же переплачивать вдвое-втрое, когда услышал, что рядом мужчина спрашивает, где можно сдать билет. Я развернулся, поглядел на него, лицо мне показалось знакомым. Отчаяние подтолкнуло меня к активным действиям. Я спросил, не из Сум ли он, мужчина ответил утвердительно. Билет он сдавал именно в Сумы, я его чуть не расцеловал от избытка чувств, тут же расплатился и получил заветную бумажку. Да какую! Купе, в середине вагона, нижняя полка! Это походило на чудо, а дядя явно был посланником ангельским, я смотрел на него собачьими глазами, так обрадовался, что не придётся лихорадочно искать, у кого бы переночевать. А то ведь лето, хорошие знакомые разъехались по отпускам, а напрашиваться ночевать к плохо знакомым людям не хотелось.

Но теперь я был счастливым обладателем билета и Киев как-то враз показался мне лучше и гостепреимней, чем казалось ещё совсем недавно. До поезда оставалось три часа, я закинул рюкзачок за спину и пошёл прогуливаться. Так как Киев знал плохо, то пошёл до Крещатика, посидел там на лавочке, разглядывая спешащую толпу. В Киеве ходят быстро, впрочем, говорят, что в Москве это медленно, там совсем уж мечутся. Порадовался, что живу в тихом и неспешном городке, купил пиво в одноразовом пластмассовом бокале и зажмурился от удовольствия. Мне показалось, что сейчас самое время начаться какой-нибудь романтической истории. Весна, Крещатик, солнце, уже начавшееся садиться, холодное пиво, я и тут что-то должно произойти. Я чувствовал это и священодейственно ждал.

У меня часто бывает ощущение, что вот сейчас начнётся что-то особенное, что-то прекрасное и незабываемое, этакое, что я буду помнить потом всю жизнь. Но всегда ничего не начинается. Жизнь течёт себе и течёт, как будто не замечая моих ожиданий. Так было и в этот раз. Даже если бы подошёл бомжик и попросил оставить допить, и то было бы лучше — смешно, во всяком случае. Я мог бы разговориться с бомжом, я люблю с ними разговаривать, но беда в том, что они зачастую не в состоянии. А так могут рассказать много интересного из своей полунасекомой жизни. Но бомжиков не было, я допил пиво, взял рюкзак и зашагал к вокзалу. Как раз подымался по эскалатору

к выходу на перроны, когда объявили мой поезд. Нашёл свой вагон, предъявил билет проводнице. Она могла бы потребовать паспорт, выявить несоответствие между фамилией в билете и паспорте, начать трепать нервы и давить на взятку, но всё обошлось. Сказала номер места и я прошёл в вагон. Там пели. Тихо и хором. Я удивился, кто это распевает в вагоне песни советской эстрады, мотив ведь был такой. Потом ещё больше удивился, различив текст. Там было про «Иисус придёт, Иисус спасёт! Да, да, да! Избранных детей своих к раю поведёт!».

Я представил женские головы в платочках из искусственного шелка, когда-то я попал в автобус, полный баптистов, ехавших на процедуру водного крещения к реке. Исполнение песен про Иисуса в популярном изводе меня очень покоробило. Я тогда не то чтобы верил в Бога, но думал, что с ним всё-таки не так залихватски весело, как с телевизионной передачей «Песня года», причем какого-то 1988-го, не позднее. Бог казался мне серьёзным и строгим, а так вот петь в переполненном автобусе, это глупо. Тут снова поют. Только бы не в моём купе.

К счастью, там было пусто. Я поставил рюкзак на полку и присел к окну. Тут же ко мне заглянули парень и девушка лет двадцати. Судя по блеску глаз и всемирной любви на лицах, новообращенные. Защебетали, что у них верхние полки, но они будут у братьев в соседнем купе и я тоже могу пойти туда, они расскажут мне о господе нашем. Я мог послать их, мог сыграть православного фундаменталиста с рыком «Чур, сатана!», мог пойти и попеть с ними. У каждого варианта были свои плюсы и минусы, но я решил никуда не идти, а укладываться спать. После пива я становлюсь меланхоличным и отчаявшимся, люблю лежать с закрытыми глазами, думаю о бренности человека и его изначальном одиночестве.

Поблагодарил за приглашение и сказал, что устал. Они не настаивали. Пели за стенкой дальше, а я закрыл глаза, но видимо пива было недостаточно, потому что вместо всемирной тоски думал

Статистика

12 ветеранов Второй мировой войны отбывают длительные сроки наказания в украинских тюрьмах.

о разных глупостях, как-то о Серии А, денежных долгах мне, одной симпатичной барышне, с которой я познакомился на конференции. Хорошая девушка, но из Одессы. Во-первых, далеко. Во-вторых, как гласит известная поговорка: «Черноморец» не команда, одесситка не жена. Это я не к тому, что я жениться на ней собирался, просто пословицу вспомнил. Хорошая девушка, но сейчас она уже мчится куда-то на юг, где степи от неба до моря. Я вздохнул, и пошёл по накатанному пути тоски. Говорю же, что пиво делает меня грустным, как Пьеро. Или как Дель Пьеро по состоянию на 2005 год.

Хоть плач. Я бы, может, и поплакал, иногда я люблю поплакать, это очень разряжает психологически. Но тут дверь в купе открылась. На пороге стоял дедушка. Худенький, невысокий, самого преклонного возраста, с чемоданчиком, в костюме с обилием орденов и медалей. Ветеран.

Час от часу не легче. То сектанты, то ветеран, во компания подобралась! Сейчас будет мне втирать про великую победу, советскую родину и какой хороший Сталин был, потому что при нём порядок, а сейчас одно воровство. Я уже понял, почему они так все говорили. Простая логика: кто уцелел из действующих войск, в большинстве своём уже умерли, а сохранили здоровье и, соответственно, дожили в основном всякие штабные крысы или деятели из войск НКВД. У нас был сосед, дедушка советский патриот, у которого весь пиджак в медалях, ходил на 9 мая в школы, о геройствах своих рассказывал. Я однажды увидел его военный билет, а там эти самые войска НКВД пропечатаны. Я уже знал, что это за контора, потому один раз спросил на 9 мая, много ли он своих расстрелял и в каких лагерях вертухаем ордена зарабатывал.

Я бы смолчал, а тут с утра только фильмы про войну и трандёж о великой победе, героизме, вечной памяти и прочий совковый пропагандисткий набор. Выхожу из дома, а тут сидит этот дедушка на лавке в подъезде и разглагольствует, что раньше порядок был и нас во всём мире уважали, а сейчас что попало, сейчас плохо. Вот же, думаю, курва. Ему пенсию повышенную платят, лечат его и отдыхают, героем признали, а ему всё плохо. Небось, чешутся ручки кого-то к стенке приставить. Я и спросил. С дедушкой чуть удар не случился, пена ртом, даже драться полез. Я ему и говорю, что как внук репрессированных и невинно загубленных людоедом Сталиным и прочими коммунистическими долбоёбами, сейчас двину его промеж глаз и положу на землю, в которую он сколько народа

вогнал. Дед и осёкся, научен был в НКВД эмоции сдерживать. Только потом настучал в милицию, приходил участковый, но я с тем мило поговорил и почти убедил, в 9 мая никакой не праздник, а скорбный день, когда миллионы погибших надо вспоминать, а не их палачей, живых и мёртвых, восхвалять.

Вот это всё мне вспомнилось, когда пронаблюдал я ветерана, зашедшего в моё купе. Отвернулся, чтобы зря не злиться. Может быть он и неплохой человек, в каждом правиле есть свои исключения. Только бы болтать лишнего не начал. Не было у меня настроения с ним разговаривать. Но дед молчал. Сидел в уголку возле входа и молчал. Я краем глаза посмотрел на него и вдруг увидел, что он чем-то чрезвычайно опечален. Как говориться, лица на нём нет. Наверное, с похорон боевого друга едет. Или какая другая причина, но ясно было, что дед такой печальный не каждый день. С грустными лицами долго не живут, а ему за восемьдесят. Лезть с расспросами не стал, грусть такое дело, что должно отстоятся и пройти. Смотрел в окно. Поезд тронулся, скоро за окном промелькнул Днепр, потом кончилось Левобережье, леса.

— Я схожу в вагон-ресторан, скоро буду.

Не знаю даже, услышал ли он. Даже не кивнул, сидел себе в уголке, нос повесил. Видно действительно друг. Последний друг. Я представил себе, каково это, остаться на старости лет одному. Ни семьи, ни друзей, один яко перст. Жаль даже, деда стало, подумал, что может купить водки да раздавить с ним бутылочку, провести психологическую разгрузку. Идея был хорошая, но тут я вспомнил, что кошелёк у меня в рюкзаке, забыл я его в брюки переложить. С пол-дороги пришлось возвращаться.

Открываю дверь в купе и тут предстаёт мне удивительная картина. Дедушка снял ремешок со своих штанов, привязал к верхней полке, петлю сделал, на шею надел, ножки подогнул, висит и хрипит. Я сначала остолбенел, всё-таки не каждый день самоубийц наблюдаешь. Потом деда подхватил и поднял, одной рукой держу, другой пытаюсь ремень ослабить, но ни черта не выходит. Тогда я придумал деда положить на полку, освободил вторую руку и ремешок развязал. А в соседнем вагоне эстраду про Христа всё валят. «Иисус приди! Иисус освободи! Е-е-е, наш спаситель и бог, кто бы нам бы помог! Если бы не ты! О, Иисус!».

Снял я деда со второй полки, усадил на первую, по щекам похлопал. Он кашлять начал, потом глаза открыл.

— Чего ты это дедушка надумал?

Он смотрит. Потом шею потрогал, скривился.

— Ты в своём уме, дед?

— А тебе какое дело?

Неразборчиво говорил и зло.

— Мне никакого, только, что у тебя другого места не нашлось?

Молчит.

— Сейчас бы ты повесился, а мне б жизни не было до самых Сум и потом ещё. В милицию бы таскали, показания снимали. Хочешь вешаться — вешайся, это твоё дело, но зачем же других подставлять? Нехорошо это, дед, нехорошо.

Это был такой психологический приём. Если прямо деду сказать, чтоб он не вешался, так может не подействовать, а если по-человечески объяснить, как он других подставляет, так вполне может быть.

— Понимаешь дед?

Он поднял на меня свое худое, смугловатое, с глубокими морщинами лицо, поглядел красноватыми глазами и скривился.

— Да пошёл ты.

Сказал тихо, уже без сердитости, локтями упёрся в столик, голову на руки положил и сидит.

— Случилось что-то дедушка?

Молчит. Мне даже интересно стало.

— Друг умер?

— Да какой на хуй друг!

— А что?

— А то, что нет справедливости на свете!

Я даже улыбнулся. Это ж надо, сколько лет человеку, а решил из-за несправедливости в петлю лезть. Ну не смешно ли!

— На Свете, может, и нет, а на Маше есть, справедливость то.

Дед на мой юмор внимания не обратил, уставился на столик, потом ударил по нему своим худеньким острым кулачком.

— Хвостами крутять. Говорят, а кто ты? Ну, если б полковник, а так. Тьфу!

— Кто говорит?

— Да вдовы эти, бляди ёбанные!

— Какие вдовы, что за бляди?

Он раздраженно посмотрел на меня, как на умственно отсталого, который задаёт глупые вопросы, когда и так всё ясно. Хотел мне

это сказать, но потом понял, что бесполезно и махнул рукой. Отвернулся, потом снова посмотрел, в глазах его была слабая надежда на моё исправление.

— Выпить есть?

Он внимательно смотрел на меня и по его обреченному лицу видно было, что больше он склоняется к моей полной бесцельности. Только я решил быть молодцом и дедушку обрадовать. Приосанился, улыбнулся.

— Нет, но сделаем. Только обещай, что больше в петлю не полезешь.

— Не полезу. Приеду домой, пулю себе в лоб пущу, а в петлю нет.

— Правильно. А то оскорбительное дело. Человек, когда вешается, так обычно обсирается.

— А ты видел?

— Отец, я четыре года в бригаде скорой помощи проработал, по специализации экстренная психиатрия. Сумасшедшие, белочники, самоубийцы, всё моё. Такого насмотрелся, что не передать.

Понятно врал, но как-то рассказывать, что я мебелью торгую, не хотелось. Скучная ведь профессия. Дед молчал, видимо не ожидал от такого сосунка столь богатого жизненного опыта.

— Тогда сиди, ожидай, я сейчас в ресторан сбегаю. Водки лучше?

— Ну не компота же!

Дед был строгий, прямо командир.

— Понял, папаша, уже несу.

Я купил бутылку водки, шесть бутербродов и минералку. Поспешил обратно в купе. Дедушка уже не вызывал у меня антипатии. Что бы там в прошлом у него не было, а если столько прожить и лезть в петлю, так нехорошо всё должно сложиться. Хоть бы не попробовал в окно выброситься. Ремешок то я на всякий случай забрал, но окно осталось. Ох дед, дед, вроде чужой ты мне человек, а вот волнуюсь за тебя. Обратно, так почти бежал по вагонам, но когда зашёл в купе, дед сидел возле окна и меланхолически зрел пролетавшую природу.

— Вот дурак, стаканы забыл! Сейчас сбегаю.

— Не надо, огурец есть.

Дед оперативно извлёк из своего чемодана свёрток с едой, среди которой был и огурец. Разрезал пополам, выковырял зёрна и получились вполне себе чарки. Я открыл бутылку, разлил.

— Да не жалей, по Марусин поясок!

Не знаю, где у огурца Марусин поясок, поэтому налил полные.

7 років без взаємності

Без Вас завжди осінь
Брудна і мокречна
А з Вами весна
Квітуча і гречна

Даже не чокались, какой смысл чокаться огурцами? Выпили, я стал открывать минералку. Дед меня взял за руку и строго покачал головой.

— Не запивай, дурное дело.

— Не могу без этого.

— Ты ж мужик, соберись.

Кто б говорил, то вешаться собирался, то учит, как мужиком быть. Ох и дед. Но запивать я не стал, взялся закусывать. А дед только сидел и покряхтывал.

— Дед, бутерброды бери.

— Нет, там черный хлеб.

— Не ешь что ли?

— Не ем. Я белый человек, белый хлеб и кушаю.

Дед определенно начинал меня интересовать. Мало что ветеран и самоубийца, так ещё и расист. Что дальше? Может, он от несчастной любви вешался? С него станется. Он полез в карман, достал оттуда коробочку, из коробочки вставные челюсти, установил их у себя во рту и стал кушать булки и варёное яйцо из своего тормозка. Мы больших перерывов не делали, выпили по второй, я снова не запивал, хоть это было и трудно, с непривычки. Поглядывал на деда, который вроде бы от грусти своей отошёл — взбодрила водочка.

— Так что дед, расскажешь, чего это тебя в петлю потянуло?

Дед кушал булку, тщательно пережёвывал и смотрел в окно. Уж думал, что он и не ответит.

— Да из-за этих, вертихвосток.

Со вставной челюстью говорил он более разборчиво, хотя некоторые слова понять было всё равно трудно — приходилось догадываться.

— Каких?

— Ну, вдов этих ёбанных. У них мужики поумирали, а они по их путёвкам в санаторий ездят, бляди такие.

— Какой санаторий?

— Для ветеранов, тут недалеко, под Киевом.

— Так ты из санатория едешь?

— Ага, три недели там проваландался.

— Что, не понравилось?

— Да оно там вроде и не плохо, но из-за этих стерв...

— Так чем они тебя так обидели?

Дед пару раз дёрнул носом, нервничал от неприятных воспоминаний. Я уж подумал, что может свернуть на другую тему, но интересно же, чего в петлю ветеран полез.

— А тем, что только начну клинки подбивать, а они спрашивают звание. Я им говорю, что генерал-ефрейтор, они смеются и отходят. Говорят, вот если бы полковник, тогда можно, а рядовой им не подходит. Прошмандовки.

— А какая им разница?

— Такая, что у меня пенсия шиш, а у полковника по несколько тысяч! Хотя я в пехоте, на передовой, всю войну прошёл, а полковники по штабам сидели, зады грели! Понимаешь несправедливость?

— Ну, полковники тогда рядовыми ещё были.

— Да всё равно! Нехорошо! Я кровь проливал, а они смотрят на меня, как на мудака! Раз не полковник, значит, не человек. Вот ведь выдумали, курвы!

— Не кричи дед, я хорошо слышу.

— Я б их на куски поразрывал! Это ж надо так! У меня дом со всеми удобствами, пасека! Живи не хочу! А им полковника подавай! Стервы!

— А зачем они тебе сдались, дед? С ними только морока.

Дед удивлённо возрился на меня. Потом стал смотреть подозрительно.

— Ты хоть не того?

— Кого?

— Не с мужиками?

— В смысле?

— Не пидор?

Тут уж я рассмеялся.

— Дед, ты посмотри на мою морду валенком! Какой из меня пидор? И хотел бы, так не возьмут.

— А то их сейчас много развелось.

— Пидор с возу, мужику легче. Баб больше остаётся, правильно ведь?

— Правильно.

— И что, так тебе припекло, что решил бабу в санатории сдыбать?

Он заулыбался, чуть виновато, а чуть горделиво.

— Привык я, чтоб рядом баба была. Оно то у меня сейчас и не встаёт почти, чтоб там для дела. Но привык, чтоб в доме хозяйка была, поговорить с кем, сто грамм выпить, песни попеть. Порядок такой, что должна баба быть в хате. Поэтому я клинки и подбивал.

— И ни одна не захотела?

— Ни одна! Полковника им подавай и не меньше! Приехал там один полковник, ходить не может, не говорит, только головой трясёт да под себя делает! И что ты думаешь? За ним очередь выстроилась! Потому что потом можно будет его пенсию получать и квартира останется! Волки, точно волки! Я б их к стенке, сволочей! Давай наливай, чего посуху трепаться!

Мы выпили по третьей, это вообще-то за любовь, но я произносить тост не стал, чтобы не обидеть ветерана.

— А ты, дед, сам живёшь?

— Сам. Моя баба в секту ушла.

— Совсем что ли?

— Совсем. То только по воскресеньям ходила на службу, а то стала чуть ли не каждый день, десятину сдаёт, мёд таскает и меня пилит, что я пью да курю. Я терпел-терпел, а потом взял и прогнал.

— Волевой поступок. Ты дед молодец, только чего в петлю полез?

— Обидно стало. Хоть вой. Значит если я не полковник, так не человек! У меня медалей больше, чем у генерала, настоящих, боевых медалей, которые я кровью добывал!

— Ты с сорок первого на фронте был?

— Нет, когда война началась мне пятнадцать было. Уже когда в сорок третьем Сумы освободили, так я в добровольцы пошёл. Сказал, что документы все сгорели, дописал себе лишний год и на передовую. Трижды ранен был! Вот!

Дед наклонился и задрал штанину на ноге. Там виднелся большой шрам, будто кусок мяса вырвали.

— Осколком.

— Сильно. А страшно в бою было?

— Страшно. Поначалу. А потом как развернётся канитель, так

ничего, бегаешь, воюешь. Потом ночью лежишь, вспоминаешь, как было, и снова страшно.

— Немцев убивал?

— Убивал.

— Нормально, рука не дрогнула?

— А чего ей дрожать — война.

— Так ты их подстреливал или в рукопашной?

— Больше подстреливал, но два раза было в рукопашной. Один раз на Днепре. Как раз форсирование было. Много тогда народу погибло. Мы на плацдарме сидели, а немцы хотели нас в воду скинуть. Артиллерией пух-пух-пух, потом пехота пошла. Там оврагов много, болот, так что танки не пускали. У нас кто уцелел из блиндажей повылазили, а тут немцы уже в окопы сыпятся. Я пару раз выстрелил, а тут бежит на меня фриц, здоровый такой, кабан целый. Ну, думаю, сейчас будет. Только я ещё по гражданке драться умел, наш район — Засумка, тогда самый бандитский был. И я фрицу под руку как нырну, а потом в спину ножом, только закричал и всё, готовенький.

— Насмерть?

— Насмерть. Это им за сестру мою было.

— Убили сестру?

— Ага, она в госпитале работала и разбомбили их. Давай, за упокой. Мы выпили и бутылка закончилась.

— Сейчас ещё сбегаю.

Прямая речь

Галина Семидушко,
пациентка Киевского госпиталя ветеранов:

— Да говно он, солдатишка. Пенсия — смешно сказать!

Элеонора Кольцова,
пациентка Киевского госпиталя ветеранов:

— А пыжится как.
Могилу бы себе лучше искал, а не жену!
Какая нормальная женщина за него пойдет?

Из материалов уголовного дела по факту убийства гражданок Семидушко и Кольцовой.

— Погоди.

Дед полез во внутренний карман пиджака и достал оттуда деньги.

— Отец, прекрати, я сам куплю.

Вскоре сидели за второй и дед рассказывал про свои амурные приключения на фронте. Таковых оказалось много. Перво-наперво девушка из полесского села, потом медсестра из госпиталя, телеграфистка в Беларуси, две полячки и одна немка. Вполне возможно, что список был не полный.

— Прихожу с фронта домой, встретил Нинку. Туда-сюда, я хлопец быстрый. Когда письмо приходит из Полесья. Что так и так, дорогой солдат, родила я и жду тебя для заключения брака. Батя у меня был строгий, в церкви хором руководил, хоть тогда в церковь ходить запрещали. Так он письмо прочитал и говорит, чтоб ехал я, мерзавец такой, и женился на девке. Я говорю, что поеду, только такая катавасия, что и Нинка то беременна. На двоих жениться государство запрещает, тогда кого бросать? Батя мой, царствие ему небесное, дал мне в морду, а потом говорит, чтоб на Нинке женился. Пусть мой позор, мол, подальше останется. Ну, я и женился, нормально жили, пока она вот в секту не ушла.

— А жене изменял?

— А то как! Да у меня до семидесяти лет любовницы были!

— До семидесяти?

— По молодости так сразу с двумя-тремя роман крутил!

— Силён дед, силён.

— Тут интерес нужен! Баба интерес чувствует, им это приятно. А кто это скулит там, за стенкой?

— Сектанты, дед, и тут они.

— Вот сволочи. Будь сейчас война, я бы их из автомата. Пух-пух и в дамки.

— Да, пусть скулят.

— Пусть.

— Ты лучше дед расскажи чего-нибудь.

Он рассказывал много. То случаи с войны, то с гражданской жизни, как его любовница заперла в квартире, чтоб не убежал. А он порезал два пододеяльника, связал их в верёвку и спустился с седьмого этажа. Правда внизу уже ждала милиция, вызванная бдительными соседями. Пришлось долго объясняться, что он не квартирный вор, отказываться от нескольких краж, которые на него вешали.

— Зуб, сволочи выбили! Золотой зуб!

Далее дед рассказывал, как хорошо зарабатывал на шабашках и как всё спускал на выпивку и женщин, потому что «человек широкий, а не тля». Мы быстро допили вторую, я сбегал ещё. Точнее сходил, потому что бегать на таких мягких, подгибающихся ногах невозможно. Чувствовал, что четвёртой не будет, потому что не доживу. Когда вернулся с бутылкой, деда в купе не было. Я немного его подождал, потом пошёл в тамбур, может, там дед курит. В тамбуре никого не было. И приоткрытая дверь. Я уставился на неё, а потом похолодел. Вспомнил, как дед собирался вешаться. Он же отчаянный, мог на ходу выпрыгнуть, если уж решил умирать. Я выглянул из двери, но уже было темно да и в любом случае дед лежал далеко отсюда, за несколько километров и расстояние всё увеличивалось. Побежал к проводнику, стал кричать, что человек выпал. Заспанная женщина в форме стала на меня орать, что пить надо меньше, я чуть ли не силком потащил её к двери.

— Открыта дверь! Открыта! Выпал дед!

— Дверь закрыта была!

— Надо поезд останавливать!

Я рванулся к стоп-крану, но проводница остановила, стала кричать, что вызовет милицию и подсудное дело. Я пытался её отодвинуть, злился и матерился, когда вдруг дверь в тамбур открылась и из вагона вышел дед. Я уставился на него.

— Чё за шум?

— Дед, ты где был?

— В туалете заснул. Покурим?

Проводница стала на меня кричать, снова обещала милицию и прочие кары, а я вдруг почувствовал слабость, почувствовал, что пьяный донельзя и едва стою. Пошёл в туалет, там поблевал, а потом в купе и спать. Будто в омут провалился, снилось что-то неприятное. А утром проснулся от толчков. Открыл глаза и увидел милиционеров. Сразу вспомнил угрозы проводницы. Вот, сука, я ж её не тронул, чего она это милицию тут на меня настраивает? Потом я понял, что милиционеры стояли ко мне спиной и подымали деда. Тот лежал на соседней полке, почему-то одетый, в пиджаке со всеми медалями.

— Давай, давай, вставай.

— Мужики, а куда вы его?

— Куда надо!

7 років без взаємності

Про вічність думаю
Коли дивлюсь на стегна Ваші
Довершені ці вигини
Чи є що в світі краще?

Деда подняли и увели. Лицо у него было такое же горестное, как и в Киеве. Потом я уже узнал, что деда взяли за убийство. Двойное. В пансионате под Киевом нашли тела двух семидесятилетних подружек с перерезанными горлянками. Быстро вычислили, что к дамам клеился старичок, который из санатория убыл в вечер убийства. Потом нашли нож с его инициалами на колодке. Сообщили в Сумы и здесь дедушку уже ждали. На суде он вины не отрицал, напирал больше на обиду, что нельзя так — если не полковник, так и не человек. Дед был ветеран, характеристики от соседей положительные, большой трудовой стаж. С другой стороны, двух человек того. Деду дали пятнадцать. Учитывая его возраст, это пожизненное. Дед принял приговор спокойно, не кричал, не охал. Выслушал и сел на скамью. Кажется, сказал, что покурить бы. Правда, этого не могу утверждать, в зале было шумно. Дедушка сидит до сих пор.

2006 г.

Дозвілля

Дика Ганна

Бою, як такого, і не було. Кінні загони з'явилися зненацька, легко збили нечисленну охорону на в'їзді до містечка — і все було вирішено. Потім тільки пограбування шпиталю, гонитва за переляканими медсестрами, розсипи пострілів, якими вирішували проблему поранених, спирт, ціла діжка справжнього спирту, який стояв у кабінеті начальника шпиталю, товстого чоловіка, що встиг пустити собі кулю в скроню раніше, аніж до нього добралися вовчики. Справжні бандити, зігнані вітрами війни у одну зграю, страшну зграю, яка несла смерть та катування.

Чет чув про «подвиги» вовчиків. Не тільки чув, але й бачив їх жертв. Коли з'явилися чутки, що вовчики десь поруч, сказав собі, що не потрапить їм в руки. Хоч він був і лікар, але пістолет мав. Той клятий пістолет саме сьогодні він забув в хаті, де жив останні дні. Вранці за Четом прибігли, треба було робити термінові операції новій партії поранених. Чет скочив з ліжка і побіг в будинок місцевого багача, давно розстріляного, де розміщувався шпиталь. Роботи було багато, Чет працював, тільки подумав, що ще один поранений і можна буди вколотися, коли дріботінь пострілів і крики. Два десятки козаків, якими посилили охорону шпиталю, відразу зникли з села на своїх швидких конях, а кілька десятків солдат, що стояли при дорозі, чи то були вбиті, чи то здалися вовчикам.

Чет хотів застрелитися, але не знайшов чим. Зараз розумів, що можна було різнути себе скальпелем по венах, але він же планував задіяти пістолет, він завжди все робив по плану, кинувся в кабінет до начальника шпиталю, звідки пролунав постріл. Але не добіг, його збили з ніг, почали бити. Ці вовчики, вони були такі швидкі. Ось їх не було, ось дріботіння пострілів, а ось вони вже вбивають поранених, тих самих поранених, яких Чет рятував зранку, ось вже ґвалтують медсестер, гигочуть про спирт, але не п'ють. Бо в них, бач, дисципліна. Чекають керівництва, якогось свого кривавого отамана. Чи, навіть, отаманку. Чет щось чув, наче одну з великих банд очолила жінка, жорстока настільки, що змогла приборкати цих вбивць.

Так, точно, щось кажуть про Маму Ганну, як її звуть підлеглі, чи Дику Ганну, як її звуть інші. Її усі бояться, бо вона — смерть, уособлення смерті. До її приїзду спирт краще не чіпати і полонених потримати. Їх вже відвели до паркану біля церкви. Цегляний паркан, колись побілений, зараз став сіро-чорним. Бо біля нього розстрілювали усі, хто брав владу в містечку. І вовчики будуть розстрілювати,

вони весело поглядають на кілька десятків полонених, серед яких і Чет. Він сидить у пилюці і думає, що вмирати зовсім не страшно. Він і так пожив досить багато, можливо, навіть забагато. Він мав стільки нагод вмерти, але все якось рятувався. Тепер вже ні, тепер стіна, рушниці в руках цих грубих селян, яким набридло борсатися в землі у такі веселі часи, коли смілива людина може розбагатіти війною, як личить справжньому козаку.

Ці вовчики, вони ж хороші бійці, це визнавали навіть кадрові офіцери з штабу дивізії. Єдиним їх недоліком був брак дисципліни, але, судячи з того, що ніхто навіть не подумав торкатися діжки зі спиртом, дисципліну вдалося встановити. А так, вони швидкі, завдяки своїм добірним коням, добре стріляють, ще краще рубляться, знають кілька тактик ведення бою, освоїли навіть артилерію, невеличкі гарматки з'являються то там, то тут і наносять болючі удари. Офіцери казали, що якби була лінія фронту, якби окопи і бруствери, якби сталі позиції, цих вовчиків можна було б розчавити, як черваків. Але нема ліній фронту, є суцільний бедлам, в якому ці вовчики почувають себе, як риба в воді.

— Ти, вставай!

— Що?

Чет вже бував в полоні, то знав, що не можна перепитувати озброєну людину, він зробив помилку і миттєво отримав прикладом гвинтівки у зуби. Впав у пилюку, хтось схопив його за ноги і потягнув. Чет не пручався, можливо, його хочуть вбити першим, то хай. Вже не тягнуть, ніж під горло.

— Тільки спробуй пручатися!

Чиїсь міцні та спритні пальці лізуть Четові в рот. Він ковтає кров, солонувату та приємну. Пальці вилазять з рота, Чет бачить приклад і знову удар, потім знову пальці.

— Ось!

Один з вовчиків показує кілька золотих зубів, які він дістав з Четового рота. Ці зуби Чету зробили після першого полону, коли він втратив майже всі власні. Зробив висококласний спеціаліст з Москви, за те, що Чет врятував його сина. Встиг встановити лише чотири зуба, потім шпиталь попав в оточення, Чет дивом врятувався в болоті, кілька днів блукав лісами, ще більшим дивом натрапив на загін білих. Що сталося зі спеціалістом та його сином, не знав. Зараз плювався кров'ю і дивувався, що майже не боляче. Тільки губи роздулися, як вареники.

— Їде, їде!

7 років без взаємності

Ганна — це від слова кохати
Ганна — це від слова дарувати
Ганна — це від слова цілувати
Ганна — це від слова чарувати
Ганна — це від слова літати
Всесвіт-Ганна, Ганна-Буття
Зіронька моя і моє життя!

Вовчики забігали, Чета погнали до стіни, боєць, який видряпав зуби, швидко замотав їх в хустинку та засунув кудись під серце. Ось з'явилися перші вершники, потім екіпаж. З нього вискочила якась жіночка у шкіряній курточці. Невеличка, худенька, але вовчики аж тремтіли перед нею, звітували, що захопили, особливо розповідали про діжку зі спиртом, яка ось стоїть, ціла.

— Ну то добре.

Голос був жіночий, і від нього Чет аж сіпнувся. Дуже знайомим був цей голос, Чет хотів підвестися та подивитися, але отримав стусана і впав на землю.

— З пораненими ми вже розібралися, он ще полонених трохи є.

— Що за полонені?

— Та охорона і лікарі деякі.

Ягнятко в шкіряній курточці, з великим наганом на боці і хвацькій хутряній шапці, з-під якої вибивалися біляві кучери, йшла до полонених. За нею десяток вовчиків її особистої охорони, начштабу та кілька командирів з'єднань.

— Як завжди їх, Мамо, до стінки?

— А що ж ще, до стінки.

Вона сказала це і засміялася, за нею почали сміятися і інші, тільки охорона її не сміялася, а дивилася навколо, тримаючи руки на пістолетах. Дика Ганна своєю легкою ходою підлетіла до полонених і зухвало спитала їх.

— Ну що, підлабузники! За білих воювали, за царя-батюшку! І де той цар і що вам від того царя?

Полонені мовчали. Потім один, молоденький солдатик зі скривавленим обличчям кинувся в ноги до отаманки. Мабуть, хотів просити милості, хотів жити, хотів служити Дикій Ганні, але замість цього — кілька пострілів і незворушні обличчя охоронців. Солдатик впав обличчям в землю — і кілька острівців крові, що швидко розпливалися на його спині. Усі засміялися, дивуючись дурості покійника. Це ж треба, милості у кого хотів просити! У самої Мами Ганни, у тої, в якої замість серця каменюка, в якої руки по лікоть у крові, якої бояться навіть найстрашніші з вовчиків. Дурень!

Ягнятко дивиться на полонених, вже піднімає руку, щоб віддати наказ про страту, та їхати далі, справ багато, похід у самому розпалі, треба не втрачати ритм, треба бути завжди попереду, бити першим, перемагати першим, щоб ворог не встиг оклигати. Вона вже робить крок, свій невеликий та легкий крок, коли бачить Чета, що сидить біля стіни і вп'явся поглядом у землю. Зупиняється. Дивиться. Відчуває, як щось всередині, наче обривається. Але всередині, глибоко всередині, ззовні вона незворушна, вона, як кам'яна.

— А це хто?

Вона вказує на Чета. Кілька вовчиків кидаються до нього, піднімають.

— Це лікар, зі шпиталю. Хотів втекти, але ми його спіймали.

— Лікар? Що робить лікар на війні?

Вона всміхається і дивиться на Чета, той дивиться в землю. Його хапають за волосся і примушують дивитися Мамі Ганні в очі. Усі знають, що іноді Мама може порозмовляти з полоненим. Ніхто не може збагнути Маму, навіщо їй це і для чого. Ніхто не задає собі таких питань. Бо усі знають, що з Мамою важливі відповіді, а не питання. Чета б'ють.

— Відповідай, коли тебе питають!

— Я лікував поранених.

Чета підводить голос, він зривається, потім сам Чет починає тремтіти, закриває очі, щоб не бачити її. Ту, яку він давно вже поховав і зустрічі з якою чекав, коли спокійно думав про смерть під скривавленим парканом. Секунди починають довшати. Таке вже бувало, коли Чета поставили розстрілювати, і секунди стали такими довгими, що він згадав усе своє життя, поки не прийшов наказ розстріл відмінити, бо поруч виявили білих, комісар боявся, що постріли видадуть його ескадрон. Зараз Чет згадував потяг на південь, який уносив їх подалі від зчуженілої, червоної Москви. Сімейну пару, мо-

лодого студента, який так і не встиг довчитися на лікаря, його чарівну жінку і маленьку дитинку.

Вони їхали до Одеси, щоб сісти на пароплав і втекти з пекла громадянської війни. Але десь під Конотопом потяг зупинили озброєні люди, які почали потрошити вагон за вагоном. Забирати усе більш-менш цінне і вантажити на великі вози. В них забрали усе, а потім якийсь чолов'яга, вже років за п'ятдесят, у кожусі, з бородою і вусами, він схопив за руки жінку студента. Чет пыдхопився. Пострiл. Чет впав на брудну підлогу вагону. Важкі чоботи б'ють по голові, темрява. Прийшов до тями лише наступного дня. Йому пощастило, у вагоні був ще лікар, який витяг кулю з грудей, обробив рани. Чет хотів повертатися, щоб знайти і врятувати жінку і дитину, але йому сказали, що це ні до чого. Хіба не відомо, що сталося з його родиною? Бандити, звісно, вбили дитину, зґвалтували жінку, потім вбили і її. Вони так завжди роблять, щоб не залишалося свідків. Ось і все. Куди повертатися і для чого?

Він не повернувся, кілька тижнів валявся в шпиталі, потім залишився там же працювати. Бігти нікуди вже не хотів, думав про самогубство, але начальник шпиталю лікар Міщеряков попрохав його ще пожити, бо поранених багато, а спеціалістів нема. Лікар же професія жертовна, яка передбачає, що не завжди можна робити те, що хочеш. Чет залишився жити. Без спогадів. Він заборонив собі згадувати минуле, казав, що нічого в нього не було, колов собі мор-

Шлюбне агентство
Marriages Made on Heaven
(MMH)
запрошує бажаючих вийти
заміж за американця.
Найбільша в Сумській області база даних по женихах,
високий відсоток реалізації шлюбів.
Найкращі женихи для найкращих наречених.
Зробіть крок до родинного щастя в найуспішнішій країні світу!
MMH - ви будете дякувати нас усе життя.
Бо наші шлюби робляться на небесах.
MMH – шлюбна агенція №1 в Сумах. По результатам рейтингу "Сваха-2007" агентство увійшло у першу десятку серед всіх шлюбних агентств України.
MMH – ми не обіцяємо неможливого, ми це робимо!
Телефон (0542) 83-13-42. www.mmh.sumy.ua

фій, коли Ягнятко з дитинкою снилися йому вночі і ставало зовсім нестерпно.

Ось тепер Ягнятко стояла перед ним. У цій дурній шкіряній курточці, з наганом на боці, на її маленькому, гостренькому боці. Вона залишилася такою ж худенькою, як і була. Колись біле обличчя з ніжною шкірою стало обвітреним, вкрилося павутинням дрібних зморшок, особливо біля оченят, оцей зарозумілий капелюх — змінилося у ній багато. Але ж сміх її, білі кучери, різкі, трохи незграбні рухи — все це залишилося. Ягнятко. Як вона стала Мамою цих вбивць? Як вона вижила тоді і виживала потім? Де їх син, їх Павлуша?

— Усіх той-той, а цього лікарчика — до мене.

Легко, наче птаха в польоті, Ягнятко йде до будинку, де був шпиталь, а зараз буде штаб Дикої Ганни. Охоронці поспішають за нею, мовчазні і сурові. Чета штовхають і ведуть, куди наказано. Біля будинку б'ють по ногах, Чет падає на землю і лежить. Чекає, поки Мама Ганна проведе нараду. Хоче плакати, але сліз нема. В голові щось гупає і тисне. Аж ось його піднімають, кудись ведуть, якась кімната, саджають на стіл і виходять. Чет бачить Ягнятко. Вона посміхається. Колись Чет покохав її саме за посмішку, світлу і чисту, майже святу посмішку. Яка зараз зовсім не світла і не чиста. Чужа, колюча, роздерта.

— Привіт.

— Привіт.

— Я думала, ти вмер.

Мовою документів

Клятва бійця, що вступає до лав Вовчої дивізії

Тобі вклоняюся, тобі вовком кричу, тобі віддаю життя своє, Мамо Ганно! Ву-у-в-ву-у-в-ву-у-у-в! Візьми мене сином своїм у славну сім'ю Вовчої дивізії! Буду вовком, твоїм вовком! Ву-у-в-ву-у-в-ву-у-у-в! Куди накажеш — піду, коли скажеш — помру! Ву-у-в-ву-у-в-ву-у-у-в!

Узято зі справи Чека стосовно ліквідації залишків Вовчої дивізії.

— Я теж.
— Що теж?
— Думав, що ти вмерла.
— Та ні, жива.

Чет не знає, що говорити. Це дивно, він же кохав цю жінку, він вив, як поранена тварина, бо не міг змиритися з тим, що її немає з ним. Ось тепер зустрів і мовчав.

— Чого ти не в Парижі?
— Де?
— Ти ж мріяв про Париж, там же в тебе друзі.
— Я мріяв про Париж з тобою.
— Краще ти був би в Парижі.
— Краще б ми були там разом.
— Мені і тут непогано.
— Де Павлуша?
— Ти не знаєш?
— Ні.
— Мертвий. Червоні захопили обоз, захопили Павлушу, почали вимагати, щоб я здалася.
— І що?
— Я напала на них. Я вбила всіх їх. Усіх полонених я вбивала сама. Оцим ось пістолетом, він так нагрівся, що я вимушена було одягти рукавички.

Ягнятко всміхається так легко і безтурботно, наче з Павлушою нічого і не трапилося.

— Господи, це ж наш син!
— Ні.
— Що ні?
— То був твій син. А мої діти — це вовчики, я їх мама, вони для мене головні.
— Що ти кажеш?
— Те, що є.
— Ти стала зовсім інша.
— Люди змінюються.

Ягнятко всміхається і дивиться на Чета. Колись, ще у минулому житті, вона кохала його. Кохала по-справжньому. Ледь не тремтіла від щастя, коли бачила його. Коли вони одружилися, Ягнятко прокидалася вночі і плакала, дякуючи Богові за щастя. Тоді вона ще вірила в Бога. А потім — напад на потяг, міцні руки того дідугана, що

вбив Чета і схопив її. Дідуган, його звали Савич, виявився добрим, він не вбив Павлушу і не вбив її, хоч в тому селі був звичай вбивати чужих, щоб не лишалося свідків. Ягнятко жила зі старим кілька місяців, встигла завагітніти, коли в село прийшли червоні, перестріляли усіх чоловіків і спалили половину хат. Ягнятко узяла Павлушу і пішла собі світ за очі.

Пройшла недовго, десь на лісовій дорозі зустрівся їй отаман Черень. Колишній дрібний злодій з Харкова, власник смішного прізвища Чересчуров з початком Громадянської війни сколотив банду і зробився грізним отаманом, що дуже опікувався скарбами покинутих панських будинків та касами банків. Цей Черень угледів гарненьку подорожницю, вдарив її в живіт, щоб вирішити проблему вагітності, хотів і Павлушу вбити, але вона дуже просила залишити сина. Черень не послухав би, але згадав, що у жінок, які годують груддю такі приємні цицьки, а ще він мріяв попити жіночого молока. Вб'єш того покидька і перегорить молоко, хай живе.

Цього Череня Ягнятко вбила за кілька тижнів. Тому що він був і залишався дрібним злодієм, думав лише про гроші, про гроші для себе. Заради грошей поперся у самі тили червоних, їх там оточили, довелося тікати лісами, банда була невдоволена, а Черень все бігав біля воза зі скарбами. Вони, мабуть, багато коштували, бо заради них Черень навіть наказав кинути поранених, не віддав воза для своїх же, заливши їх на поталу червоним! Бійці гули від невдоволення, і Ягнятко зрозуміла, що зараз настає її час. Вона ненавиділа цього Череня. За його жорстку щетину, за його чіпкі пальці, що кожного разу залишали сінці на її білій шкірі, за його збочення, коли він смоктав її груди, наче був немовлям, а не дорослим чоловіком. І у ліжку він був нікчема, не те що Савич, який навчив Ягнятко таким соромностям, про які вона і не здогадувалася у шлюбі з Четом.

Банда сиділа на невеличкій галявинці, не випускаючи зброї з рук, розмовляли пошепки, чекали, що ось-ось з'являться червоні, Черень презирливо дивився на всіх і казав, що не треба лякатися, що усе буде добре. Йому було плювати на всіх, він тільки і робив, що озирався на віз з награбованим. Уся банда ненавиділа Череня, але він дуже швидко стріляв, наче фокусник, ніхто не міг зрозуміти, як йому вдається так хутко діставати наган. Хлопці сиділи і сопіли у дві дірочки, бо ніхто з них не хотів бути першим. Ягнятко підвелася, йшла до Череня, наче щоб піднести йому води. Ніхто не бачив ніж у рукаві. Потім — удар. Різкий та вмілий. Ягнятку, коли вони жили

7 років без взаємності

Ваш голос — ключ що відмикає серце
Зілля — що лікує душі моєї рани
У раю б чути голос Ваш — чарівная Ганна

з Четом, доводилося різати курей, бо ж грошей на прислугу не вистачало. Ягнятко знала, що головне — вдарити сильно і не вагаючись. В горло. Черень впав і став кахикати кров'ю. Ягнятко тихо сказала, що тепер вона буде головною і хай тільки хтось не буде слухати її. Бандити очманіло дивилися на цю жіночку, яка заважала їм спокійно жити, бо Черень постійно бавився з нею, а вони тільки бігали в кущі. І ось ця сучка вбила Череня та хоче стати головною. Один із бандитів кинувся на неї, щоб тут же зґвалтувати її, потім віддати всій банді, а самому стати отаманом. Бандит впав з невеличкою дірочкою у лобі. Ягнятко вистрелила, наган навіть не сіпнувся в її тонкій руці. Наказала сідати на коней, і ніхто не схотів спробувати піти проти неї.

Так почався її шлях отаманки. Вона ввела залізну дисципліну і навчила бандитів воювати. Воювати з білими, з червоними, з усіма. Саме воювати, а не просто наскакувати вночі, щоб потім зникнути, розчинитися у лісах чи степах. Вона завела штаб, вона наказала здобути гармати, вона заборонила пиячити. Усі дивувалися, як жінка може керувати ордою вбивць, а коли ця орда перетворилася на непереможну армію, то дивуватися перестали. Про неї почали ходити легенди, казали, що вона колишня князівна, чи може, навіть, царівна. Люди вірили, бо вона не залишила нікого з тих, хто знав її минуле. Вона розуміла, що у справжнього вождя повинна буди красива легенда. То хай вона царівна. А ще хай її називають Мама Ганна. І кожний її боєць носить шматок вовчого хвоста на шапці, як і вона. А той, хто хоче вступити до її війська, повинен вклонитися їй в ноги і тричі завити по-вовчому.

Бажаючих було багато, бо Вовча армія била усіх, бо бійцям залишали половину здобичі, а про Маму Ганну казали, що вона чаклунка, яка знає майбутнє, а тому всесильна. Ягнятко слухала ці дурниці і посміхалася. Бо сама ж і розпускала вигідні собі чутки. Вона багато чому навчилася, вона тримала ціле військо у своїх гострень-

ких кулачках, вона відчувала себе щасливою, коли в штабі планувала операції, коли віддавала накази, коли мчала кудись, де потрібні були її рішучість і запеклість. Іноді, після особливо жорстокого бою, коли лежала в ліжку, знесилена і задоволена, вона згадувала своє минуле. Господи, вона була домогосподаркою, готувала їжу, прала, чекала Чета з університету, поралась біля Павлуші і їй здавалося, що це добре! Але ж вона просто нічого не знала! Вона була малою дурепою, яка вигадала бозна що. І як вона плакала, як хотіла вона вмерти, коли згадувала вбитого Чета на брудній підлозі вагону! Вигадала, що кохала його, вигадала, що без коханого їй не жити.

Дурниці. Вона не кохала його! Вона кохала своє військо, кохала битви, кохала запах пороху і стрілянину, кохала скажені перегони безкрайніми степами, кохала пекло кулеметного вогню, черги полонених, крики її вовчиків, готових віддати за неї життя. Бо вона була їх матір'ю, бо вона жила лише ними. В неї не було чоловіків, а коли

Історична довідка

Дика Ганна, вона ж Мама Ганна, справжнє ім'я — Ганна Мірошниченко, дівоче прізвище — Агнцова. Діячка часів Громадянської війни. У 1918 році очолила так звану Вовчу дивізію, що до 1923 року вели бойові діє на території України і прилеглих губерніях Росії. У різні часи Вовча дивізія воювала з німецькими військами, загонами УНР та Директорії, частинами генерала Денікіна, Червоною Армією. У часи найбільших успіхів Вовча дивізію контролювала майже все Лівобережжя за виключенням районів Донбасу. Восени 1923 року, після кількох поразок, залишки Вовчої дивізії були оточені частинами Червоної Армії біля Миколаєва і майже повністю винищені. Тіло Дикої Ганни з багатьма кульовими пораненнями було знайдене і відправлене у Москву, подальша доля його невідома. Історія Вовчої дивізії та самої Дикої Ганни довгий час замовчувалася, але після виходу робіт історика Краснодара Горностаєва, інтерес до цієї сторінки Громадянської війни помітно збільшився.

комісари прийшли шантажувати її захопленим сином, то вона сказала, що в неї немає дітей, окрім вовчиків. І наказала стяти комісарам голови. А потім повела вовчиків в бій, розрізала позиції червоних і розтрощила їх усіх, розтрощила так, що від трьох загонів залишилися тільки розповіді про те, як вона вбивала усіх полонених, вбивала своїм наганом, який розпікся до того, що їй довелося одягати рукавички і вбивати далі. Ціла гора трупів, не якийсь там пагорб, а гора трупів! Не можна жартувати з Дикою Ганною! Не можна йти проти неї! Не можна чіпати її вовчиків! Це всі запам'ятали дуже добре.

Ягнятко посміхнулася. Вона дивилася на скривавлене Четове обличчя. Бачила, як він постарів, хоч пройшло зовсім небагато часу. Розуміла, що не має до нього жодних почуттів. Щось було між ними, але десь так далеко, наче в іншому житті, чи у сні, дурному сні, які трапляються вже під ранок, коли і не розумієш, чи це сон, чи маячня.

— Ти не просиш про порятунок?

— А хіба ти можеш його дати?

— Можу, бо я тут головна.

— Ти головна, але ти рабиня.

— Хто?

— Рабиня.

— Інші вже б наклали головою за ці слова.

— Ти повинна вбити мене. Не те, що хочеш чи не хочеш, ти просто повинна вбити мене. Повинна і все.

— Що ти верзеш, Чете?

— Якщо ні, то почнуться розмови. Чого це вона не вбила його, хоч завжди вбивала? Якась таємниця? Чи він якось важливий для неї? Плітки, розмови, ревнощі. Бо ж ти повинна бути їхня. Лише їхня, лише вовчиків, вони не схочуть мати ще когось біля тебе, Мамо Ганно. Я чув про тебе, але навіть і уявити не міг, що це ти. Я думав, що ти загинула тоді, пам'ятаєш, ти в потязі казала, що коли буде напад і нічого не залишиться, ти накладеш на себе руки.

— Я була дурна, я полізла у зашморг, але Савич, це той чолов'яга, який забрав мене з потягу, він витяг мене і надавав ляпасів. Він багато чому навчив мене, я стала розуміти усе по-іншому.

— Я бачу.

— Що у тебе з ротом?

— Один з твоїх вовчиків вирвав звідти золоті зуби.

— Золоті зуби?

— Так, чотири штуки, мені зробив їх у шпиталі один лікар.

— Ти ж теж не збирався жити, якщо доля розлучить нас.

— Людина призвичаюється до усього. Я не міг без тебе жити, але морфій трохи вгамував біль, а робота відволікала від думок. Поранених було багато, операції йшли одна за одною. Не те щоб я хотів жити, але вмирати все якось було ніколи. Аж ось час настав.

— Я могла б помилувати тебе.

— Не могла, Ягнятку.

— Не називай мене так!

Вона сіпнулася і затремтіла, наче конячка, якій ставлять тавро.

— Ніколи!

— Добре, Мамо Ганно, не буду. Я розумію, що ти не можеш залишити мене живим. Та я й не дуже хочу жити. Але в мене є одне прохання.

— Яке?

— Вбий мене.

— Що?

— Це не викличе подиву, бо ти вже вбила достатньо полонених. А мені буде приємно.

— Що?

— Знаєш, я ж вже давно поховав тебе, намагався не думати про тебе, але ось зараз побачив тебе і зрозумів, що кохаю тебе, як і раніше. А це ж непогана смерть, коли тобі очі закриє жінка, яку ти кохаєш. В мене було стільки можливостей вмерти набагато гірше, то я майже щасливчик.

— Ні.

— Вбий мене, Ганно. Це потрібно і тобі, щоб перегорнути мою сторінку назавжди. Ось зараз ти тремтиш, а ти ж не можеш тремтіти, бо ти велика, Мамо Ганно, цариця вовчиків, могутня та жорстока. І сльози на твоїх очах. Які можуть бути сльози у Дикої Ганни? Це неправильно. Вбий мене і постав крапку у цій справі. Це дуже важливо.

Вона хоче щось відповісти йому, але здригається, бо розуміє, що ось-ось заплаче. Дивиться на його вусики. Пухнасті, м'якенькі вусики. Дотик яких вона пам'ятає до сих пір. Пам'ятає і згадує і слабішає, вона, Дика Ганна, кривава цариця степів, та, від імені якої тремтять сміливі солдати, та, перед якою вклоняються генерали, Мама Ганна Вовчої армії, ось вона тремтить і очі її наповнюються сльозами, як у якоїсь розгубленої соплячки! Хіба може таке бути?

— Просто вбий. І забудь.

Вони глибоко вдихає повітря, вона шукає сили і впевненість, вона нагадує собі, хто вона. Мама Ганна, Дика Ганна. Вона знаходить сили лише на різке:

— Ні!

Вона робить кілька кроків до дверей, але зупинилася. Вона не може вийти до вовчиків ось такою. Тремтячою і заплаканою. Ні, ні! Глибокі подихи, руки стиснуті в кулаках, скрип зубів, вона сильна, вона не рабиня спогадів, вона цариця, вона впевнена, вона перемогла слабкість! Його голос за спиною.

— Роби, як тобі краще. Гірше вже не буде, повір.

Ягнятко виходить. Навіть не повертає голови, спокійно говорить.

— До стінки його.

Вона збігає сходинками, сідає у тарантас на ресорах, поруч її охорона, поруч начштабу, колишній царський полковник Федосевич та ще кілька надійних людей. Вони їдуть до міста, де вовчики оточили залишки білих і де їх чекає непогана здобич. Федосевич доповідає про дані розвідки і про план остаточного розгрому, десь позаду лунає постріл, Дика Ганна не помічає його, питає про те, де будуть стояти батареї і як не допустити підходу підкріплень білих до міста. Федосевич тикає своїм товстим пальцем у мапу, слухає її зауваження і черговий раз дивується, як ця жінка так тонко може розуміти війну. Чета у цей час тягнуть за ноги до могили. Його голова товчеться по землі, залишаючи по собі слід із крові та мозку. А набиті пилюкою вусики дивляться кудись у небо.

2007 р.

Досуг

Не люблю предателей

История эта произошла в 2002 году, перед выборами. Тогда пришёл приказ давить оппозицию, и если раньше этим занималось в основном СБУ, то теперь припахали и прокуратуру с милицией. Грязная работёнка — возбуждать уголовные дела по пустяковым поводам, а то и вовсе без них, арестовывать и допрашивать, иногда применяя пытки. Рутина, потому что не нужно ничего расследовать, нужно просто ломать людей. Ну, это тоже часть работы, ломали.

Меня активно задействовали по той причине, что в большинстве случаев я обходился без особых издевательств. Ну, разве что руку заломлю, дам пощёчину, а так всё больше словами, взглядом и общим своим внушительным видом заставлял я людей давать нужные показания. При том что большинство клиентов были новенькие, к суровому обращению непривычные. Мне, учившемуся работать с людьми на бывалых зэках, это было, как орехи щёлкать. Иному человечишке дашь слегка в глаз, разобьёшь очки — вот и всё. Куда только делась его уверенность и намерение стоять до конца. С иным просто поговорю, а он уже дрожит и готов на всё, лишь бы не видеть больше меня, лишь бы отпустили домой, и забыть поскорее эту страшную историю.

Но были и крепкие орешки, которые выдерживали многое. Только ведь всё не стерпишь. Ладно, ты такой каменный, что никак к тебе не подойти, хоть пополам переломай, а не сдашься. Ну так ведь возле тебя люди есть. Их придавить и будешь, словно шелковый. Только искать надо, а уж слабое место у каждого человека найдётся. Вот так и с парнем одним вышло. Звали его Саша Сливко, занимался он бизнесом, пока не отобрали. Губернатор у нас такой был, что отбирал всё. Надо оно ему или нет, а отбирал, то ли из жадности, то ли из спортивного азарта. Бывало так, что заберёт, а потом и забудет. Постоит турбаза или фабричка, разворуют её потихоньку, и всё. Уж очень много набрал человек, за всем не уследишь. Но лучше всё равно было с ним не спорить, а отдавать. Даже когда отец ко мне пришёл и помощи попросил, я сказал, что лучше не залупаться.

— Понимаешь, заправку ты всё равно не отстоишь, а голову потерять можешь очень даже легко.

— А ты помоги!

— Не могу.

— Ты же в прокуратуре работаешь!

— Именно что в прокуратуре! А не в волшебном ведомстве!

— Ты же здесь в авторитете!

— Есть немного. Только прокурор, начальник мой, он у губернатора с руки ест и против него не пикнет. Хоть в авторитете я, хоть нет.

— Так что ж, вот так просто отдавать?

— И чем быстрее, тем лучше.

Папаша смотрит на меня, улыбается растеряно. Видно очень надеялся на меня. Ведь сколько лет мечтал про собственную прокурорскую крышу. А тут заправку отдавать.

— Я её, сынок, хотел на тебя переписать.

Ну вот, нашёл чем соблазнить.

— Папа, забудь про неё. И всё.

Он посидел, поплакался и ушёл. Заправку отдал, в тюрьму не сел, взамен записался во властную партию в надежде, что хоть какая-то крыша ему будет. Дурак, потому что крыши никакой, только деньги тянут. Но этот Сливко был дважды дурак, потому что пошёл в оппозицию, стал говорить, что страну нужно менять. Вроде и не глупый парень, а пошел туда, куда лучше не ходить. Как говорил один мой знакомый: «В электричество и политику никогда не лезу». Очень правильная позиция.

Я-то понимаю, что Саше обидно. Был у него хороший бизнес, созданный ещё отцом, — сеть из полутора десятков аптек. Когда отец умер, Саша стал вместо него и довольно успешно развивал дело, хотел даже в районы выходить, когда в область пришёл новый губернатор. Тут бы надо было свернуть дело, затихнуть и переждать, как поступили самые хитрые, но Саша подумал, что новые времена, что всё решают деньги, а деньги у него были. Поэтому работал дальше, прикупил ещё аптек, влез в поставки больницам, затеял систему дисконтных карточек. Постепенно стал крупным игроком на фармацевтическом рынке. Когда позвали к губернатору и ознакомили с условием сделки — 51 процент акций отдай и работай дальше. Это ещё щадящие условия были, потому что у многих забирали всё и выгоняли с предприятий, ставя своё руководство. Но тут видели, что Саша толковый менеджер, — пусть работает.

Саша с таким оборотом не согласился. Как же отдавать, когда он столько сил положил на это дело? Ему говорили, что лучше не лезть на рожон, предупреждали, что против лома нет приёма, но парень решил бороться до последнего. Только не учёл, что легенда про мышей, которые могут победить слонов, наукой не подтверж-

7 років без взаємності

О — оксамитова
К — калинова
С — сонцесяйна
А — ароматна
Н — ніжношкіра
А — атласна
ОКСАНА — моє довічне кохання

дается, а воевать в условиях, когда нет шансов на победу, не имеет смысла. Его арестовали, нашли наркотики в машине, держали в СИЗО, плюя на все потуги киевских адвокатов, на статьи в газетах и митинги работников аптек. Это только раззадорило губернатора, который захотел показать, кто в доме хозяин и чтоб другим неповадно было.

Когда расколоть парня не удалось, взялись за его мать. Просто сказали, что ей будет очень плохо. У неё слабое здоровье, после смерти отца часто жаловалась на сердце. А ещё семья лучшего друга Коли, который погиб в автокатастрофе несколько лет назад. Саша помогал им, а теперь ему сказали, что всякое с людьми случается. И с пятилетним парнем и с его молодой мамой. И оно бы случилось, потому что эти ребята не умели останавливаться, для них не было границ: убивать, так убивать, нет вопросов. Но Саша отдал все аптеки. Его подержали ещё месяц, для острастки, и выпустили.

Обычно, пережившие такое, уезжали подальше, чтоб забыть всё как страшный сон. Но Саша остался, пошёл в оппозиционную партию, сделал там быструю карьеру, через год став одним из лидеров областной организации. За ним пошли люди, многие тайно, потому что боялись. Говорят, что помогали бизнесмены, которых доставал губернатор, надеялись на смену власти. Он был вроде казначея, и его взяли одним из первых. Требовали сдать тех, кто давал деньги. Саша молчал. С ним работали самые конченные, которым доставляло удовольствие бить. Такие есть в органах. Карьеры они не делают, да карьера им и не нужна. Лишь бы крови пустить вдоволь.

Но он устоял. Сидел уже который месяц, вокруг него стал разгораться скандал, пошла информация на Запад, и по всему было видно, что скоро придётся отпускать. Только он ведь ничего не рассказал. Спонсоры оппозиции неизвестны, а губернатор приказал раздавить. Поэтому поручили заняться делом мне. Я был вроде резерв верховного главнокомандующего, использовался, когда отступать уж дальше некуда.

Поговорил с этим Сашей и сразу понял, что морду ему бить бессмысленно. Хоть убей его, а он может ничего не сказать. Да и не нравилось мне убивать, я нормальный человек, и от крови у меня настроение портится, а не поднимается. Решил по близким пройтись, как говорится, зайти с тыла. Но оказалось, мама Сашина умерла, жена друга вышла замуж за иностранца и уехала. А больше прихватить его было вроде не за кого. Но я-то просто так не отступал. Смутило меня, что молодой, симпатичный парень, а бабы нет. Может, есть, да только тайно. Стал я справки наводить. СБУ за ним следило, наружка докладывала, что вроде ни с кем не встречался. Но там разгильдяи работают, им нельзя верить. Разыскивал и таки нашёл бы, я в этом деле специалист, когда сама пришла.

Я у себя в кабинете сидел, работы много, когда постовой со входа звонит и говорит, что ко мне гражданка пришла, по делу Сливко. Говорю, пусть поднимается, а сам думаю, что за гражданка такая? Уж не та ли, которую искал? Хорошие предчувствия накатывают, потираю руки да улыбаюсь. Через пару минут стук в дверь.

Прямая речь

Зверослав Клинков,
автор книги «Два пальца прокурора»:

— За свою карьеру я не встречал людей, которых нельзя было сломать. Человек очень меняется, когда слышит треск собственной руки.
Пока человеку есть, что ломать, человека можно сломать. Но даже если ломать нечего, человека можно согнуть, порвать, раздробить, да мало ли что ещё!

— Войдите.

И вошла. Она. Я зачем-то взял карандаш. У меня на столе стоял целый стакан остро отточенных карандашей, и я взял один из них. Мне не нужен был карандаш, но я взял. Очень не люблю, когда начинаю совершать немотивированные поступки. Тем более сейчас, когда она пришла. Это значит, что она меня сбила с толку, лишила спокойствия, что плохо, очень плохо.

— Привет.

Её голос всё такой же медоточивый. Во всяком случае, для меня. Хотел ей ответить, а потом понял, что голос может сорваться, а мне сейчас нужно выглядеть уверенным. Промолчал.

— Я пройду?

Кивнул головой. Понимал, что не должен сидеть окаменевшим истуканом, нужно начать улыбаться, вести себя вальяжно, уверенно, будто ничего не происходит, очередной посетитель, всего делов-то.

— Я к тебе.

Это я понял. И улыбнулся. Она смотрела куда-то в сторону, прятала глаза в своих белых кудряшках.

— По делу Сливко.

— Мне уже доложили.

Вышло нормально. Моё равнодушие хоть и звучало несколько дутым, зато голос был ровным. Не сорвался, это очень важно — не сорваться.

— Помоги.

Она сказала это тихо и смотрела в никуда. В этот момент мне захотелось крикнуть. Ударить кулаком по столу и заорать, сплёвывая вопросы. У меня было много вопросов и много ненависти. Но я сдержался. Если бы я крикнул, я проиграл бы. Спокойствие, равнодушие, улыбка. Я всё пережил, оставил позади, и ничто не заставит меня повторить пройденный путь. Даже она, даже её глаза, это белое платье и полуоборот головы, при котором она казалась мне просто нестерпимо красивой.

— Нет.

Я сказал это спокойно и очень обрадовался тому, что не обрадовался своему спокойствию. Просто ответил отказом. Ничего личного — холодно, формально, пусто.

— Пожалуйста.

Её голос. Конечно, это болезнь. Для всех остальных это был обычный голос. И она была обычная. Да, симпатичная баба, но мало

ли на свете симпатичных баб. А для меня она была одна-единственная, она сводила меня с ума, терзала и мучила, выводила из себя, сбивала с толку, нокаутировала. Делала невозможное.

— Нет.

Я снова ответил, как хотел. Я силач, я сильно продвинулся вперёд, возможно я даже полностью излечился!

— Я тебя очень прошу.

Она смотрит в пол, как двоечница в кабинете директора. Я хочу, хочу её, едва не дрожу, делаю усилие, потому что не нужно никаких мечтаний. Никаких мыслей о ней, только уверенное равнодушие.

— Ты же знаешь, что работа для меня превыше всего.

— Ты всегда мог уйти с работы ко мне.

— Я совершал ошибки, теперь это в прошлом.

— Ты мстишь мне?

Она вскинула голову и поглядела мне в глаза. Она никогда не боялась смотреть мне в глаза. Когда мы только познакомились, мне это понравилось, потому что обычно люди избегали моих глаз, как черт ладана. Я мог взглядом раздавить человека, раздавить, как клопа, одним лишь только взглядом, мог давить и резать, мог терзать и уничтожать! А она не боялась моих глаз, смотрела в них и улыбалась. Потом оказалось, что лучше бы я убежал от неё подальше.

— Нет.

— Ты мстишь мне.

Она очень бы хотела, чтобы так было. Чтобы я мстил, ненавидел, проявлял хоть какое-то чувство. Но я знал, что любое чувство по отношению к ней, это мой проигрыш. Никаких эмоций, только недоумённое равнодушие.

— Если бы я хотел отомстить, я убил бы его. Или искалечил.

Я сказал это так, как хотел сказать. Уверенно и спокойно. И мне было наплевать, поверит она или нет. Меня не интересовали её чувства. А ещё я мог бы добавить, что она ведь знает, что я мог и убить, и искалечить. Практически без всяких последствий. Очень даже просто мог. Но я не стал этого говорить. Она и так всё это знает. А для меня много говорить сейчас — это тоже проигрывать.

Вижу, как начинает дрожать её рука. И голос тоже дрожит.

— Я прошу, очень прошу. Ради всего того, что у нас было.

Видимо, это её козырный туз, который она припасла для этой игры. Вводит в бой резервы. Рановато. Кажется, ты проиграла, девочка. Я улыбаюсь. Всё что у нас было? Да, кое-что было. Сначала даже

неплохо было. Её белая кожа, красивый зад, бёдра, мягкий живот, её груди, соски, которые я любил покусывать, будто виноградинки. Волосы, которые пахли мне морем. Истомный стон во время оргазма, детская улыбка во время сна. Было. А потом она вдруг улыбнулась, и тихо сказала, что уходит. Чуть ли не прошептала своим ангельским голоском, хотя мне показалось, что рубанула с плеча. Перерубила пополам. И началось мое пекло.

— А что у нас было?

— Ты знаешь.

— Я то знаю, а вот ты не знаешь. Иначе бы не пришла сюда, а пряталась бы от меня подальше.

Она поднимает глаза. Посмотрите на неё, она недоумевает! Сучка!

— О чём ты?

— О чём я? О том, что из-за тебя я чуть не сдох. Когда ты ушла, неизвестно зачем и куда, я лежал дома на диване, запихивал в рот майку и выл. Мне было так хреново, что я чуть было не пустил себе пулю в лоб! У меня стало болеть сердце, появились седые волосы, меня чуть не выгнали с работы! Вот что между нами было! А теперь ты приходишь и просишь меня о чём-то?

Они захлопала ресницами своих красивых глаз. Была похожа на растерянного ребёнка. Она действительно не ожидала такого поворота. Наивная, она затеяла битву со мной и не ждала самого вероятного развития событий. То есть она догадывалась, что её уход был для меня тяжёлым. Недаром же я звонил ей, домогался встречи, всё пытался что-то объяснить. Но она не думала, что всё было так тяжело. А я думал, я это пережил, вынес. Я много думал над тем, что произошло. Я всегда анализировал происходящее, пытался понять причины и извлечь уроки. И тогда я понял, что произошедшее — чистая химия. Никакого логического объяснения, кроме сцепления ферментов, гормонов или чего-то там ещё. У меня были женщины до неё и после, но никогда я не переживал такое. Я видел наркоманов в ломке, со мной происходило что-то похожее. Мне было больно и страшно, я всерьёз рассматривал служебный пистолет, думая о том, чтобы пустить себе пулю в лоб и покончить со всем этим. Мне физически её не хватало, как наркоману не хватает дозы, как матросу в потонувшей подлодке не хватает воздуха.

— Но я не хотела обманывать тебя! Я почувствовала, что уже не люблю тебя.

Она говорит это так честно, с чувством! А мне хочется раздавить ёё, как таракана. Но я сдерживаюсь. Равнодушие. Чуть брезгливости, самую малость недоумения. И всё это должно быть в голосе.

— Я понимаю. Я тоже не хочу тебя обманывать, поэтому говорю «нет». Точка. Я давно поставил точку и не хочу возвращаться к этой теме.

Она сделала шаг к двери. Остановилась спиной ко мне. Я смотрел на неё, чувствуя, что до сих не освободился от её чар. Я любил целовать её шею, тонкую белую шею. Я задрожал и сжал кулаки, чтобы держать себя в руках. Мне всё ещё трудно сдерживать себя. Она меня заводит, бередит. Я скриплю зубами, это плохо, это значит, что я не равнодушен, но я скреплю, чтобы погасить свою злость, чтобы удержать себя.

Она развернулась, вся в слезах, сделал шаг к столу

— Помоги ему.

— Нет.

— Если ты не поможешь, я повешусь.

— Дело хозяйское.

Она посмотрела мне в глаза. Я не отвёл. Я увидел, что она действительно может повеситься. А она увидела в моих глазах камень безразличия. И она не знала, что делать. Она рассчитывала, что своим последним козырём таки перешибёт меня. А теперь хлопала ресницами. Она была красива, как богиня. Я бы хотел представить её голой, но я не разрешил себе. Это опасно. Вспомнил, как тяжело отходил от неё. Со многими срывами и рецидивами. Когда уже казалось, что забыл о ней, а потом видел место, где мы были вместе или мне снился сон и снова всё под откос. Я падал на диван и терпел боль, надеясь лишь на время.

Она снова шагнула к двери, потом вернулась. Богиня, чисто богиня. Её кожа, её взгляд, её губы. Стоп!

— Если хочешь, я буду с тобой. Только выручи его.

Она смотрела мне в глаза и плакала.

— Мне не нужны подачки.

Она дёрнулась, будто от пощёчины. Почувствовал, что слабею, что ещё немного и я упаду перед ней на колени, буду молить о прощении, буду целовать её ноги.

— Что тебе нужно, чтобы ты помог мне?

— Ничего. Я не буду помогать и всё.

7 років без взаємності

Чекаю Вас
Шукаю Вас і прагну
Ви розбудили мій вулкан
І розпалили магму

Я сказал это медленно и скривил самую презрительную мину, какую мог. Она покраснела от стыда и вышла, едва прикрыв дверь. Я глубоко выдохнул. Если бы она сейчас вернулась, она могла бы застать меня врасплох, взять тёпленьким, но она не вернётся. Я её знаю. Сейчас она идёт, согбенная, по коридору и ничего не видит вокруг. Странное дело, я всегда думал, что могу проиграть только более умному сопернику. Более опытному, расчетливому. Такую, как она, я должен бы был обыгрывать легко. Но вместо этого я проигрывал в пух и прах, и мне стоило неимоверных трудов вылечиться от неё.

В кабинет ко мне заглянул сотрудник.

— Ну, Слава, опять барышню до слёз довёл. Умеешь же ты.

— Работа такая.

Я улыбнулся. Я был действительно доволен тем, что выиграл эту маленькую битву.

— Пошли этого Сливко допрашивать, начальство результаты требует.

И пошли. Он держался хорошо, но я бы таки его доломал, если бы разрешили бить серьёзно. Этот Саша был крепким парнем, но люди меняются, когда слышат треск ломающейся собственной руки. Только он был везунчик, какие-то дяди из Европы уже ехали сюда, чтобы удостоверить его самочувствие, поэтому я только давал ему пощёчины, хватал за волосы и пугал страшилками. Он терпел. Тогда я, между прочим, упомянул об «этой сучке». Он напрягся. Рыбка подплыла практически вплотную к крючку, мне показалось, что вот-вот заглотит, назвал её имя. Он улыбнулся. Я подумал, что блефует, стал рассказывать, как буду работать с ней. Он должен был клюнуть, я бы подцепил его и он был бы мой. Но Сливко будто не слышал меня, не обращал внимания на мои слова. А я же так обильно живописал её муки! И ничего.

Я еще покрутился вокруг да около и рассмеялся. Потому что этому парню действительно было всё равно. Ему нужно было сохранить тайну о спонсорах, а эта баба его не волновала. Хотя эта баба его любила, но ему было плевать на неё. История повторялась, только действующие лица поменялись местами. Теперь ей придётся выть от боли и отчаяния. Так выть, что нынешние её переживания не будут стоить и копейки.

— Ладно, пошли. На сегодня хватит.

Мы с коллегой вышли из камеры. Он крутился у меня под ногами, заглядывал в глаза.

— Что, крепкий орешек?

Про меня шли разговоры, что сломаю любого, моя осечка радовала. Я не обращал внимания на эту шавку.

— Если бы не приказ, я бы его переломал.

— Но всё равно крепкий.

— Да уж, не слабачок.

Я вернулся в кабинет, когда мне позвонили. У меня стоит опознаватель номера, но это был таксофон. Не любил звонков с таксофонов, но взял трубку.

— Зверослав?

— Что нужно?

— Вам нужна информация о спонсорах оппозиции?

— А у тебе она есть?

— Есть.

— Неси.

— У меня есть условия.

— Какие такие условия?

— Давайте встретимся.

— Давай, только, дружок, не шути со мной.

— Не буду. Сегодня возле театра.

— Взрослого или детского?

— Щепкина. Только лучше не приводите милицию, это вам же выгоднее.

— Дружок, не говори, что мне выгодно. В семь часов я буду там, как тебя узнать?

— Я сам подойду.

И он поспешно положил трубку. Раз не спросил, как выгляжу, значит, знает меня. В принципе, ничего удивительного, меня в городе многие знали, частенько даже показывали пальцем. И не только из-

за размеров (все-таки 150 килограмм веса и за два метра роста), а и из-за россказней о моих способностях раскрывать самые сложные дела, ломать самых крепких людей. Я действительно часто удивлял и коллеги любили поговорить о моих сверхъестественных способностях, что чуть ли не душу дьяволу продал. Дураки, легче всего находить причины чужих успехов во внешних обстоятельствах. Конечно, если сказать, что уже много лет я впахиваю по двенадцать и больше часов в день, что даже дома, даже во сне я думаю о работе, то все только покривятся. Лучше болтать о проданной душе.

На встречу поддел под пиджак бронежилет и взял пистолет. Вряд ли, чтобы это была засада, но готовиться нужно ко всему. Человек — существо иррациональное, склонное к необоснованным поступкам и глупым выводам. Другое дело, что эту необоснованность легко типологизировать и с достаточной степенью точности утверждать, что сделает человек, какой конёк выбросит. Люди похожи в своих реакциях, однообразны в своём абсурде, большинство людей. Есть сильные игроки, способные на нестандартные шаги, с ними интереснее играть, просчитывая их, пытаясь опередить, заставить играть в свою игру. А если это не удается, то сменить правила.

Помню, как мне пришлось работать с одним банкиром, большого ума человеком, который раз за разом обыгрывал меня, уходил от вопросов, ставил ловушки, запутывал следы. Как говорится, уделывал меня, как сынка. Он радовался, как ребёнок, тому изяществу, с которым расправлялся со мной. Он ведь знал, что я за человек и победа над сильным соперником еще больше его радовала. Но этот умный и хитрый человек забыл про приём доски. Когда шахматы сметаются и ты доской ставишь сопернику мат по голове. Когда я двинул ему в зубы, он упал на пол и закричал. Он был прекрасно подготовлен к длительному интеллектуальному сражению, но стоило ему пустить кровь, самую малость крови, как он сломался. Если ты можешь менять правила игры, обязательно выиграешь. Эту максиму нужно помнить.

Возле театра было много народа, там шёл какой-то концерт. Я стал недалеко от входа, видел много знакомых. Для большинства я был связан с очень неприятными воспоминаниями, поэтому люди отворачивались и настроение у них заметно портилось. Но некоторые находили в себе силы подойти и поздороваться, даже предлагали лишний билетик. Я отказывался, говорил, что билеты есть.

Подошел парень, высокий, худой, чуть лохматый по нынешней моде, с нервным лицом и родинкой на правой щеке.

— У вас билетика лишнего не будет?

Я узнал его по голосу, но он ещё стал подмигивать мне. Вот идиот, я же не баба, чтобы мне подмигивать! Не хватало, чтобы решили, будто я с пидарасами общаюсь.

— Нет билетиков!

— А в парке есть.

Он развернулся и пошёл. Такого придурка нужно было поискать. Это я должен был за ним идти в парк! А там сейчас безлюдно и скоро стемнеет. Этого хлыща я легко одолею, но ведь неизвестно, кто там ещё. И я пошёл на работу. Неспешно, чтобы этот балбес мог догнать. Никогда не нужно сбивать свою цену. Он позвонил, ему надо, пусть и бегает. Конечно, мне интересна информация о спонсорах, но раз уж он решился позвонить, то решится и догнать. Ему больше нужно. Шёл, не спеша, и толпа расступалась передо мной, будто шакалы перед слоном. Ему легко было не потерять меня из виду.

Он догнал недалеко от работы. Я предложил зайти в небольшой кабачок, там был полумрак и отдельные кабинеты. Мы сели, я заказал себе пиво, он не стал ничего заказывать. Заметно нервничал, оглядывался. А я удивлялся, что такой крысёнок захотел поиграть со мной. Совсем что ли шарики за ролики заехали. Сидит, молчит, ручки свои лентяйские теребит.

— Дружок, ты или говори, или вали отсюда. Хрена в молчанку то играть.

— Эта информация вам нужна!

— Ну и говори.

— Сперва мы должны договориться.

— Дружок, ты что, опупел? Чтобы я с тобой о чём-то договаривался?

— Это вам выгодно.

— Не говори, что мне выгодно!

Я сказал это тихо, но его парализовало от ужаса. Те, кто слышал

В народе говорят

В политику и электричество лучше не лезть.

такой мой разговор, говорили, что он похож на шипение змеи, которое опустошает человека, не оставляя ничего, кроме дикого, захребетного страха.

— Рассказывай о спонсорах.

— Нет.

— Что?

Он посмотрел на меня глазами, полубезумными от ужаса.

— Не буду. Только если договоримся.

Он сказал это быстро и неразборчиво, будто выплюнул. Ему теперь было трудно говорить. Во рту пересохло, язык был как ватный.

— А хочешь, я сейчас отправлю тебя в камеру и там с тобой поговорю? И ты всё расскажешь.

— Не расскажу.

Он мелко крутил головой и смотрел на скатерть. На ней было маленькое красное пятнышко. Он уставился на него, будто прилип.

— Посмотрим.

— Максимум, что вы сможете из меня выбить, это две фамилии.

Он часто дышал, будто бежал, мчался изо всех сил от настигающего ужаса.

— Вот и назовешь их.

— А я могу узнать больше.

Капельки пота на лбу. Ему сейчас было и холодно и жарко, он дрожал и потел.

— Расскажешь и больше.

— Не расскажу, потому что не знаю. Но могу узнать, только я и могу!

Он снова посмотрел на меня. Я увидел его дно, его предел, до которого нужно дожать и он сломается.

— Дружок, ты себя переоцениваешь.

— Вам лучше договориться!

Он схватился пальцами за стол, как за спасательный круг, он уже почти плакал и мог сейчас сорваться на истерику. Я этого не хотел, потому что дело могло затянуться, а я не собирался тратить на этого дурачка много времени. Схватил за голову и ударил его лицом об стол. Не сильно, чтобы ничего не сломать. Схватил его правую руку и завёл за спину.

— Дурачок, если закричишь, я сломаю тебе руку.

Он молчал и дрожал, его буквально кидало, ещё ни разу не видел, чтобы люди так дрожали.

— Выкладывай, что знаешь и побыстрее.

— Нет.

— Что?

Я немного удивился, думал, что он уже сломался и теперь всё скажет.

— Ломать руку?

— Я ничего не скажу.

Он перестал дрожать и говорил со мной совершенно спокойным голосом. Плохо. Иногда так бывало, что на изломе человек умудрялся как-то вывернуться и вместо перелома укрепиться. Я отпустил его, присмотрелся. Вот сейчас он сидел каменный в своей уверенности, и теперь нужно было немало поработать, чтобы таки переломать его. Можно было потащить его в тюрьму и там им заняться, до утра я бы успел. И я хотел так поступить, потому что не любил, когда события развивались не по плану, не по моему плану. Этот хлыщ должен был сломаться, но не сломался. Я немного разозлился, самую малость, но этого бы хватило, чтобы он пожалел о своём упрямстве.

Но я переборол себя. Нельзя, чтобы тебя вела обида, иначе обязательно проиграешь. Не сейчас, так позже. Нужно быть спокойным и расчётливым, помнить цель. Мне нужны фамилии спонсоров, а не сломать этого дурака. Возможно, фамилии можно добыть и куда более простым путём.

— Что ты предлагаешь?

Он будто глотнул камень с кулак величиной.

— Я скажу две фамилии, и их должны арестовать сегодня же.

— Всё?

— И пустить слух, что это он их сдал.

— Кто он?

— Сливко. Очень аккуратно пустить слух, что он таки сломался.

— Его завтра отпустят.

— Я знаю.

— Зачем тебе это?

— Мы договорились?

— А что мне помешает тебя кинуть?

— Если сегодня никого не арестуют, не будет фамилий остальных. А если арестуют, то через неделю я принесу весь список.

— А если не принесёшь?

— Тогда ты найдёшь меня, и будешь уродовать. Так ведь?

— Так, ты всё правильно понимаешь.

— Мы договорились?

Он первый раз улыбнулся. Как будто в последний момент смог сползти с рельс, по которым уже грохочет товарняк. Стучат колёса, а он лежит рядом и улыбается, смотря на небо, которое уже не ожидал увидеть. Это был удачный момент. Человек редко бывает таким слабым, как в момент, когда уверовал в собственную победу. Несколько раз я специально давал людям почувствовать, что пронесло, а потом брал их тёпленькими. И сейчас я думал, как бы раскусить этого паренька. Мне важно было понять, чего он хочет. Я не допускал, чтобы меня использовали вслепую. Чего ж ты хочешь, сучёнок? Знает, что Сливко завтра выходит, пытается его утопить. Хочет, чтобы пошёл слух. Сделать из Сливко предателя? Но зачем? Занять его место? Пока это место создаёт больше проблем, и в ближайшем будущем вряд ли что-то изменится. Тогда что, дружочек?

— Так договорились?

Мне нужно было потянуть время. Я чувствовал, что разгадка где-то рядом. Несколько минут, чтобы он посидел рядом, и я его сделаю.

— Договорились, но только есть одно «но».

— Что такое?

— Он может выйти сегодня.

— Только завтра.

— Не я решаю.

— А кто?

— Зампрокурора сказал.

— Зачем ему это?

— Не знаю. Говорят, к нему приходила какая-то баба.

— Какая баба?

Он весь встрепенулся, и, хоть я был занят своими мыслями, а всё-таки заметил его рывок.

— Ну, вроде баба этого Сливко.

— Оксана?

— Не знаю, как её зовут, блондиночка такая, коротко стриженная, жопка отличная. Знаешь, как говорят: жопа, как орех, так и просится на грех.

Он дёрнулся так, будто я приставил ему к спине раскалённый утюг. Парень был наш, я распечатал его, как банку пива. Вот чего ты хочешь, дружок. Вот ради чего ты встретился со мной, давясь от страха. Вот почему не сломался, хотя должен был. Влюбился в неё. И вся эта комбинация ради неё. Она ведь любит этого Сливко. А парень

хочет, чтобы любила его, поэтому Сливко нужно убрать. И вряд ли просто слухами о предательстве. Она не поверит слухам, она будет с ним до конца. Поэтому нужно сделать конец. Видимо, кто-то из спонсоров предпочтёт замочить предателя, чтобы тот не разболтал большего. И тогда этот дружок выползет, будет рядом с ней и рано или поздно обратит на себя её внимание. Он так думал. Неплохой план, только зря он решил поиграть со мной.

— Она была у зампрокурора?

— Была. И видно дала. Или взяла, не знаю, что там у них было. Зампрокурора — мужичок блядовитый, купился на неё. Хотя, конечно, баба вкусная.

— Она переспала с ним?

Товарища будто с креста только что сняли. Побледнел, сцепил зубы, заиграл желваками.

— Ну не за красивые же глаза зам теперь бегает, выручает Сливко.

— Значит, его отпустят сегодня?

— Я постараюсь, чтобы нет, но гарантировать не могу. А вот аресты будут, и слух пойдёт. Говори фамилии.

Он сидел, склонив голову и широко открыв рот. Будто я его только что сильно ударил. Да, дружок, теперь ты проходил через то, что и я. Только тебе легче, потому что у тебя был конкретный враг, которого нужно было прибрать. А от меня она уходила в никуда. Если бы к кому-то, я бы уничтожил его. Но она просто уходила. И мне нужно было либо убить её и потом сойти с ума, либо попытаться забыть её и не сойти с ума. Второе мне практически удалось.

— Ты забыл фамилии?

Он будто только проснулся, посмотрел на меня как баран на новые ворота.

— Фамилии спонсоров. Или мы не договорились?

Если бы он не стал говорить, я бы потащил его за шкирку в СИЗО и там бы разделал под орех. Но он вовремя опомнился и назвал две фамилии, да ещё с должностями. Известные в городе бизнесмены, конечно, их прессовал губернатор, но чтобы полезли деньгами помогать оппозиции, такого от них никто не ожидал.

Я оставил на столе деньги за пиво и этого паренька, который даже кровь из разбитого носа перестал утирать, так его подкосила сочиненная мною ложь. Я выстрелил наугад, лишь бы оттянуть время, выстрелил и попал точно в цель. Мне частенько везло, но я ведь знал, что везёт тем, кто этого заслуживает.

7 років без взаємності

Ваші рожеві вушка
Ваші плечі округлі
Ці рідкісні скарби
Не знайти навіть з Гуглем

Снова сходил в камеру к Сливко, мы мирно побеседовали, потом я вернулся к себе и позвонил начальству. Сообщил, что таки расколол парня и нашёл спонсоров. Меня вызвал к себе сам прокурор. Расспрашивал, что да как и точны ли данные.

— Данные точные, можно арестовывать.

— Это уважаемые люди, представляешь, какая вонь поднимется?

— Они бизнесмены, легко можно найти, за что брать. Уклонение от налогов — и никакой политики.

— А если они денег не давали?

— Давали. Через неделю-другую я добуду весь список.

— Откуда? Опять Сливко?

Мне очень не понравился этот вопрос. Какое ему дело откуда? Нам нужно было обрезать финансовые концы оппозиции, и мы обрезаем. Что ещё нужно? Но он интересуется. Вполне возможно, что кто-то, у кого рыльце в пушку, попросил следить за развитием событий, и если что — прикрыть. Потому-то прокурор и не давал поработать со Сливко на полную катушку. И сейчас заволновался.

— Нет, не Сливко. Он назвал только две фамилии и говорит, что это всё. Но я не верю, я ищу другие ходы и найду их.

— Он же один занимался деньгами.

— Оказалось, что не один.

— Кто ещё?

— Пока не знаю, результат не раньше, чем через неделю.

Он ещё что-то спросил, больше для проформы, и я пошёл обратно в СИЗО. Через час привезли спонсоров. Они держались недолго. Первый раскололся почти сразу, второй через полчаса. Куда, когда и сколько перечисляли, полная информация. После этого пошёл домой спать. Я не люблю бумажной работы, составлять все эти протоколы. Лучше поспать. И придумать, как быть. Мне плевать было

на этого Сливко, пусть бы его убили, пусть бы этот хлыщ осуществил свой план. Кстати, у него была дурацкая фамилия — Пантерин. Он был замом Сливко по партии, но за несколько дней до арестов исчез. Вроде бы и Сливко должен был залечь на дно, но не успел. Видимо, прокурор не смог вовремя предупредить.

Итак, я мог оставить всё как есть, мне-то что. Но мне было интересно, чтобы Сливко остался жив. Потому что она любила его. А он нет. И рано или поздно это выплывет наружу. И тогда она пройдёт тем же путём, что прошёл я. Мне очень хотелось, чтобы она прошла тем же путём, что и я. Тогда мы были бы квиты.

Утром я заглянул к Сливко, который уже готовился выходить. Сообщил о новых арестах, назвал фамилии. Он был крепкий парень и почти не выдал своего волнения, даже глаз не отвёл.

— Знаешь, на кого повесят эти аресты?

— В смысле?

Выражение его лица показывало, что ему неинтересна эта беседа, но надо как-то скоротать время.

— Просто очень легко связать твое освобождение и эти аресты. Вечером людей хватают, они дают признательные показания, а на следующий день ты выходишь.

— Я не знаю этих людей.

Он улыбался беззаботной улыбкой.

— А я знаю людей и знаю, какие выводы они сделают.

— Меня отпускают из-за европейцев.

— Это хороший повод, но очень много людей подумают, что ты таки сломался.

— Не понимаю, о чём вы говорите.

Он всё еще улыбался, слишком долго улыбался. Так бывает, когда улыбка будто выгорает, становится пустой, превращается в гримасу. Он не знал, чем заменить улыбку, и продолжал вроде улыбаться.

Статистика

2/3 признательных показаний в Украине добывается с помощью применения физического и морального насилия.

По данным организации «Международная амнистия».

Но улыбка — это не только движение лицевых мышц, это ещё и радость. Ему сейчас было совсем нерадостно.

— Арестов была два, а список спонсоров куда длиннее. И некоторые из них захотят обезопасить себя.

— Глупости.

— Поэтому будь осторожен.

— Какое вам дело?

— Мне нужно, чтобы ты был жив.

— Зачем?

— Это мой маленький секрет.

— Вы берете меня на понт?

— Нет. Я разбираюсь, кого можно взять на понт, а кого нет.

— Тогда в чём дело?

— Мне нужно, чтобы ты был жив. Только и всего.

— Хорошо, договорились.

Он хотел поставить точку в разговоре, чтобы обдумать новую ситуацию. Но я не уходил. Он пропустил один удар, и теперь самое время добивать его.

— И еще благодари бога, что она у тебя есть.

— О чём вы?

— О ней. Я честно завидую тебе. Если бы не она, я сделал бы из тебя отбивную и ты бы всё рассказал.

Он молчал. Закрылся в обороне и ждал, с какой стороны придёт удар.

— Даже эти две фамилии нашла, лишь бы тебя выручить.

Я пробил его! Его повело, потерял уверенность, открылся, запаниковал.

— Я не верю тебе!

— А я и не прошу тебя верить.

— Она ничего не знала!

— Но она ведь умеет развязывать язык другим. И кто-то не устоял.

Его кулак прорезал воздух, а мой нащупал его нижнюю челюсть. Готов. Стопроцентный нокаут, поздравления принимаются, чемпионский пояс уже на ринге. Не нужно было дёргаться. У меня хорошая реакция и мощный удар, хоть я борец, а не боксёр.

Ушёл, и дальше мне оставалось только наблюдать. Она попыталась повеситься в тот же день. Значит, Сливко не стал откладывать разговор, а она не смогла выдержать простую правду, что ему плевать на неё. Ему хотелось отомстить своим обидчикам, прийти к власти

и отомстить. Это цель номер один, и он не хотел, что бы кто-то и что-то мешало ему. А она полезла в петлю. Я думал, что она сильнее. Или в том, что шнурок оборвался, был тайный женский расчет? Ведь три из четырех попыток самоубийств у женщин заканчиваются неудачей. В том смысле, что фигуранты остаются жить. У мужиков смертельным исходом заканчивается две трети самоубийств. Оттого есть предположение, что большинство женщин хочет не смерти, а внимания.

Она лежала в больнице, за ней увивался этот Пантерин, который теперь надеялся заполучить её любовь. Я подстерег его в сквере при больнице. Он бежал из магазина с пакетом фруктов и йогуртов. При виде меня дёрнулся, как от мертвеца, даже попытался сбежать, но я схватил его за шкирку.

— Дружок, а где список?

— Неделя еще не прошла.

— Сегодня к вечеру список должен быть у меня.

— Мы договаривались, что через неделю!

— Дружок, если вечером списка не будет, я приду сюда, поднимусь на третий этаж, в пятнадцатую палату. Я ничего не напутал?

Он был похож на рыбу, висящую на крючке.

— И в той палате мне нужна будет одна барышня. Такая блондиночка с короткой стрижкой, синяками на шее и красивой жопой. Я не буду говорить, что будет дальше, думаю и этого достаточно. Так ведь?

Он закивал головой.

— Ну, беги, беги.

Список был к вечеру, тут же пошли аресты. За следующие двое суток я прикорнул лишь на несколько часов. Работал как на конвейере, пока не расколол всех. Под конец меня вызвали к губернатору, и тот показал мне решение о выделении трехкомнатной квартиры. Для меня.

— А то такой боец и в однокомнатной ютишься...

Я не стал уточнять, что у меня двухкомнатная. Сказал, что очень благодарен. Хотя ведь мне, по сути, достались крохи. Можно только догадываться, сколько он собьёт с предпринимателей, чтобы уголовные дела были закрыты. Вдобавок оппозиция обескровлена и на грядущих выборах всё будет тихо. За такое мне можно и целый подъезд квартир выдать. Но я не жадный.

Целые сутки спал. Потом снова на работу. Случайно услышал разговор об убийстве некоего гражданина Пантерина. Был застре-

лен ночью в своей квартире. Вроде бы пропали деньги и телевизор, так что подозревали неизвестных грабителей. Но я-то знал, в чём дело, и приказал взять гражданина Сливко. На меня посмотрели как на сумасшедшего, ведь европейцы были ещё в городе, но я стоял на своём. И его взяли под мою ответственность. Если бы я ошибался, то был бы грандиозный скандал, который мог поломать мне всю карьеру. Тем более что Сливко шёл в отказ. Но алиби у него не было, говорил, что спал. Хотя за полчаса до убийства звонил покойному. А полчаса как раз достаточно, чтобы дойти до дома Пантерина. Потом нашли телевизор в овраге. То есть грабители его взяли, а потом зачем-то выбросили. Подозрительно. К тому же версия о ревности, потому что барышня ушла от Сливко к Пантерину. И пусть Сливко кричал, что он сам её выгнал, но кто ж поверит, что такую бабу можно выгнать? Потом и пистолет нашли, закопанным у него на даче. Балбес, выбросить надо было.

Пошёл под суд. Обычная уголовка, и тут даже иностранцы не вякали. На меня в прокуратуре и вовсе стали смотреть, как на бога. Пусть смотрят. Звали в Генпрокуратуру, и я был близок к тому, чтобы согласиться. Чувствовал, что вроде бы пора. Что касается её, то видел на суде. Она постарела и сделалась похожей на сумасшедшую. Что неудивительно. Если такую бесчувственную тушу, как меня, трясло сильно, то куда уж ей. Что с ней дальше было, не знаю. А за Пантерина я рад. Не люблю предателей.

2005 г.

Краєзнавство

Ракетники

Доброго дня шановні пані та панове. Вітаю Вас у старовинному українському місті Лебедин. Сьогодні, у четвертий день туру «Сім див Сумщини», ви відвідаєте барліг ракетників, дивовижних створінь, що вже кілька десятиріч мешкають під Лебедином, викликаючи неабиякий інтерес і увагу багатьох науковців з усього світу, а також пересічних туристів, які сотнями тисяч приїздять до нас, щоб на власні очі побачити це справжнє диво. Поїхали.

Спочатку трохи історії. Місто Лебедин довго було звичайним невеличким райцентром, провінційним і тихим, втопаючим у густих дібровах, що тягнуться від міста аж до річки Псел, яка є найбільшою місцевою водною артерією. Ще у 1952 році населення Лебедина складало вісім тисяч і, навіть, ставилося питання про переніс районних установ до сусіднього села Бішкінь, в якому мешкало більше десяти тисяч жителів. Та через активну участь бішкінців у бандитському русі 20-30-х років, а також у поліцейських формуваннях часів другої світової війни, статус районного центру таки залишився за Лебедином. А потім, у 1958 році, під Лебедином почалося величезне будівництво, тим більш вражаюче, що проводилося воно таємно.

У лісах почали рити великий котлован, землю з якого вночі вивозили у сусідні яри. До Лебедину було прокладено гілку залізниці, яка проходила скрізь ліси і була там настільки надійно замаскована, що про її існування американці дізналися лише у часи перебудови. По залізниці пішли потяги з будматеріалами і обладнанням. У розбитому лісовому таборі розмістилося дванадцять будбатів, які до осені змогли зробити першу чергу військової частини А-125. На зиму роботи були призупинені і відновилися лише у травні 1959 року. А вже у 1960-му році в Лебедин прибула сьома, ордена Леніна, гвардійська дивізія ракетних військ стратегічного призначення. Дивізія розмістилася у величезному підземному бункері, що сягав двадцяти двох поверхів в глибину та мав двадцять чотири пускових шахти для континентальних ракет.

Та величезна споруда, за своїми масштабами далеко перевершила такі відомі дива світу, як піраміда Хеопсу або сади Семіраміди. По оцінкам військових експертів, будівництво цілого підземного містечка біля Лебедина коштувало на сучасні гроші близько чотирьох мільярдів доларів. Тоді СРСР міг дозволити собі будівництво такого масштабу. Якщо ви подивитися праворуч, то можна побачити низку

пагорбів, порослих лісом. Цей комплекс в народі називають «ракетні кургани» — усі пагорби штучного походження, вони насипані з породи, яку видобували під час риття котловану під бункер.

Можете собі уявити масштаб виконаних робіт. Особливо, якщо зауважити, що усе проводилося у нічний час та в умовах підвищеної секретності. За планами Генштабу, лебединська ракетна дивізія повинна була знаходитися у резерві і вступити в дію тільки при нанесенні вирішального ракетного удару по цілям в країнах НАТО. Щоб забезпечити секретність і було вибрано місце під Лебедином, віддалене від великих місць, а також досить малолюдне ще з часів 1933-го року.

— А що було у 1933-му?

— Деякі події, що знелюдили цей край, але до теми нашої екскурсії вони не мають ніякого відношення. Отже 1960-й рік, у вересні місяці перші ракети лебединської ракетної дивізії заступили на бойове чергування. Протягом наступних трьох років у Лебедині було побудовано військове містечко, де жили родини військовослужбовців. Через прибуття дивізії населення міста збільшилося майже у три рази. Військове містечко з бункером пов'язувало підземне метро, яким військові їхали на службу і зі служби. На випадок початку ядерної війни, мешканці містечка могли сховатися у трьох спеціальних бомбосховищах, з яких поступово були б перевезені до бункера, де було зібрані великі запаси харчів та води. За розрахунками бункер міг самостійно підтримувати свою життєдіяльність два роки після ядерного удару.

Ось зараз ми наблизилися до периметру, який раніше суворо охоронявся солдатами мотопіхотного полку, який був закріплений за ракетною дивізією. З повітря Лебедин захищали водночас два авіаційні полки, що розміщувалися в Ахтирці і Конотопі. Там досі залишилися аеродроми. У нас же була побудована найдовша у області злітно-посадочна смуга, яка могла приймати стратегічні бомбардувальники. Залишки смуги ви можете бачити теж ліворуч.

— А почему она так разрушена? Тут что велись боевые действия?

— На щастя — ні, але ймовірність такого розвитку подій була досить висока. У 1991 році було прийнято рішення про скорочення дивізії через нестачу фінансування. Самі тоді ракети були зняті з військового чергування, а вже через кілька місяців прийшов наказ про розформування дивізії. Генерал Карамушка, що на той час очолював дивізію намагався переконати керівництво, що розформування

7 років без взаємності

Шукаю Вас серед райських квітів
Шукаю Вас серед зірок на небі
Шукаю Вас і кохаю Вас
Мила Ганнуся, солодке бебі

дивізії завдасть величезної шкоди обороноздатності країни, але йому відповіли, що як ніхто не знає, в якій країні живе, то яка вже там оборона. Фінансування дивізії було припинено, багато хто з офіцерів поїхав з Лебедіна у пошуках кращої долі, але зостався кістяк офіцерів, прапорщиків і солдат, які вирішили залишитися у бункері.

Взагалі то, це був бунт, бо військові не виконали наказ, але тоді таке робилося, що демаршу генерала Карамушкі з підлеглими, ніхто не помітив. Тим більше, що генерал віддав ядерні ракеті, залишившись у пустому бункері. Разом з ним не виконали наказ ще близько тисячі солдат і офіцерів, які не мали квартир поза Лебединим і не схотіли ставати бомжами. У більшості тих, хто залишилися, родин через різні причини не було, а в яких і були, то вони їх залишили. Так сформувався дружний чоловічий колектив, якій спробував вижити у вирі подій, пов'язаних з руйнуванням СРСР.

Ракетники, що залишилися, намагалися якось заробляти гроші, відкривши кілька майстерень та почавши займатися лісозаготівлями. У бункері були досить великі запаси харчів та мазуту, якого вистачало для генераторів, що забезпечували ракетників електроенергією. Ті запаси дозволяли ракетникам, що залишилися, досить пристойно виживати. Але ті ж самі запаси викликали зацікавленість у сторонніх людей. Нагадую, що у дев'яності роки був дуже розвинутий бандитизм, злочинці користувалися слабкістю державного апарату, намагаючись бути альтернативою влади, а то й самою владою. То одного дня до бункеру приїхало кілька битих «БМВ» з яких вилізло два десятки поголених, міцних хлопців у шкірянках, що зажадали зустрічі з генералом. Коли пан Карамушка вийшов до них, то почув навіть не пропозицію, а ультиматум. Бандити вимагали віддати їм увесь мазут і половину запасів їжі, інакше обіцяли показати, де раки зимують.

Пан Карамушка був бравий офіцер, людина горда та різка, він зневажав злочинців і коли почув вимоги, то зареготав і наказав їхати подалі від ракетної дивізії. Він відчував себе батьком-командиром, керівником сили, яка могла зруйнувати Америку, а той і весь світ. А тут йому чимось погрожували якісь бандити. Та генерал не зрозумів, що часи змінилися. І що його погони і досвід мало чого варті у густій пилюці, піднятій зруйнованою імперією, що зруйнувалася. Бандити вбили генерала Карамушку і кількох офіцерів, які спробували допомогти командиру. На цьому опір був подавлений, бо у ракетників майже не було вогнепальної зброї, їх же охороняв моторизований полк, який давно був розформований.

Поки ракетники ховали генерала, до речі, ось ми проїздимо біля кургану, який насипаний на могилу пана Карамушки, так ось, поки тривали похорони, бандити пригнали цистерни і вантажівки та почали спустошувати підземні склади. Ракетні дивилися на це і тільки зітхали, пішли думки про те, що прийдеться залишити бункер і йти кудись. І, можливо б, лебединська ракетна дивізія так і зникла би, як і багато військових частин по всій території колишнього СРСР, та на могилі генерала Кара мушки слово узяв полковник Чепіга. Він ска-

Статистика

Розподіл звань у новонароджених ракетників

Джерело: International Raketnyk Research Foundation

зав, що не хочу нікуди йти, бо йому нікуди йти. І що тут його рідний дім. І не можна віддавати рідний дім на поталу. Коли в нього спитали, що ж робити, він нагадав про рушниці. Більшість офіцерів були мисливцями і полювали у розкішних лебединських лісах.

Через годину біля сотні ракетників, озброєних мисливськими рушницями прибули до бункеру і напали на бандитів. Ті були так впевнені у своїй перемозі, що навіть не чинили опору. Скоро усіх бандитів обеззброїли, ватажків розстріляли, а інших відпустили. Полковник Чепіга наказав організувати бойове чергування, щоправда, замість балістичних ракет тепер ракетники тримали у руках двостволки з шротом. Чергування допомогло відбити кілька бандитських нападів і забезпечило недоторканність підземних складів. Щоб унеможливити конфлікти всередині колективу, полковник Чепіга ввів декілька нових правил поведінки: тепер ракетники харчувалися усі разом, працювали усі разом і відпочивали усі разом. Все це було схоже на комуну, тільки з дещо військовим нахилом. Окрім праці по забезпеченню життєдіяльності бункера, ракетники кожного дня займалися фізичними вправами і крокуванням у строю.

Так, ось ми приїхали на територію національного заповідника «Ракетна дивізія». Зараз я розкажу про правила поводження на території заповіднику, а потім продовжу свою розповідь про його історію. Отже, щоб унеможливити нещасні випадки на території заповіднику треба дотримуватися кількох правил. По-перше, пересуватися по заповіднику тільки групою і тільки з екскурсоводом, тобто мною. По-друге, не виходити за позначені червоні лінії, а триматися стежок. По-третє, при появі ракетників вести себе спокійно, не кричати, не фотографувати зі спалахами, не робити образливих жестів у їх бік.

— Це правда, що ракетники їдять людей?

— Це чутки. Були випадки конфронтації між ракетниками та людьми, про це я ще буду розповідати, але це було раніше і з вини людей. Самі ракетники мирні і не агресивні істоти. Усім все зрозуміло?

— Так.

— Тоді виходимо з автобусу, шикуємося у колону по двоє і в такому порядку йдемо. Дуже прошу виконувати всі правила. Це, насамперед, у ваших інтересах. Якщо хтось буде помічений у порушенні правил, він буде видалений службою безпеки заповідника і не зможе продовжити екскурсію. Більш того, він ще й заплатить штраф. Треба ще повторити правила?

— Ні!

— Добре, тоді виходимо. Не поспішаємо, шикуємося. Я поки продовжу розповідь про історію ракетників. Так ось, після того, як були відбиті напади бандитів, ракетники кілька років жили спокійно. Головним заробітком їх стали ліси, де ракетники здобували дичину та деревину, яку навчилися досить глибоко переробляти. Так ними було розроблені кілька моделей іграшок, які поставлялися навіть за кордон. Ось кілька іграшок, передайте їх, будь-ласка, по ряду. Перша іграшка — ведмеді-ковалі, інша іграшка — ведмідь на кільцях. В Європі моделі мали неабияку популярність, гроші які надходили звідти, дозволяли ракетникам пристойно виживати.

Та у 1994 році в Лебедин прибув представник Кабміну, який мав постанову про остаточний демонтаж обладнання з ракетних шахт та бункера. Такі дії аргументувалися необхідністю виконати умови міжнародних договорів та насправді усіх більше цікавили сотні, якщо не тисячі кілограмів кольорових металів, що містилися під землею. Одного дня на територію ракетної дивізії в'їхала колона вантажівок та кранів, які приступили до вирізки обладнання на одній із шахт. Ракетники спробували зупинити цей процес, бо у них були легенди, що колись, Союз повстане з руїн і ракетні шахти знов знадобляться, щоб грозити ракетами усьому світу. Полковник Чепіга особисто переконував представника Кабміну, та той тільки сміявся. Коли полковник побачив, що очі чиновника запливли жадібністю, він дав наказ до нападу. Ракетники вийшли з підземелля, спалили кілька кранів та вантажівок зі зварювальним обладнанням, представнику Кабміну начистили пику, щоб не смів більше обороноздатність країни приносити у жертву власній жадібності.

Ракетники думали, що вони перемогли, але вони не врахували, що бажання заробити, особливо у ті мутні часи, було таке велике, що не зупинялося ані перед чим. І ось через кілька тижнів на територію дивізії прибуло вісім автобусів з омоном, озброєним автоматами. Ракетники зустріли їх гостинно, бо мали пієтет до форми, та омонівці почали стріляти. І вбивати усіх ракетників, яких зустрічали. За кілька годин страшної бойні була вбита десь третина особистого складу дивізії, включаючи і полковника Чепігу. Врятувалися тільки ті ракетники, що змогли сховатися у бункері. Між тим на територію дивізії знову приїхала колона вантажівок і процес пограбування ракетних шахт розпочався з новою силою. Ось, ліворуч, ми можете бачити одну з шахт.

— Нічого собі!

— Так, навіть у нинішньому жалюгідному стані вони викликають захоплення. Глибина кожної шахти більше сорока метрів, тобто десь дванадцятиповерховий будинок. Навіть при варварських методах демонтажу, пограбування кожної шахти займало кілька днів. Взагалі ж техніка працювала тут більше місяця і весь цей час ракетники не могли вийти з підземелля, бо їх убивали. Керівництво операції платило пристойні гроші за голову кожного ракетника, то омоновці влаштували справжнє полювання. Он бачите невеличкий насип з куском ракети — це пам'ятник ракетникам, що загинули у ті часи.

— Його поставили самі ракетники?

— Так, с дозволу керівництва заповідника.

— А які зараз у вас з ними відносини?

— Про це трохи згодом. Так от, після того, як демонтаж шахт був завершений, техніку було переведено на бункер. Планувалося вирізати увесь метал з нього, знайти підземні склади і спустошити їх. Операція обіцяла великий прибуток, робітникам платили день в день, що в ті часи було великою рідкістю, то тут царювало велике завзяття. Отже почалися роботи по остаточному знищенню бункеру. Але вже в перший же день ракетники почали чинити шалений опір. Якщо на поверхні вони були беззахисні перед автоматами омоновців, то в підземеллі, яке ракетники знали дуже добре, вони були справжніми господарями. Напади йшли один за одним, причому ракетники

ТУРИСТИЧНА АҐЕНЦІЯ
ВІД СЯНУ ДО ДОНУ

Сумщина — Квітка України!

пропонує 3,5,7,11–денні ТУРИ по видатним місцям Сумщини

У ПРОГРАМІ:
відвідування кубла чудовиська,
нафтових свердловин,
Мовчанської пустині,
кінний похід «Козацька слава»
та екскурсія по Контопському комбінату повної людопереробки.

Телефон (044) 922-37-16.
Подробиці на сайті www.donsyan.com.ua

Подорожі здійснюються за підтримки Сумської облдержадміністрації та корпорації «Українські людські інвестиції і співпраця» (УЛІС).

вбивали не тільки омоновців, але й робітників. У перший же день було втрачено біля десятка людей. На другий день стільки ж. Тоді проти ракетників застосували газ. Його закачали під землю, почекали день і почали роботи, сподіваючись більше не побачити живих ракетників. Та організатори операції не врахували, що у складах бункеру було багато чого, в тому числі і засоби захисту.

Як тільки роботи почалися, напади ракетників поновилися. До того ж у них з'явилося кілька автоматів, добутих у вбитих омоновців. Час від часу спалахувала стрілянина, після якої на поверхню піднімали трупи. Так тривало кілька днів, а потім робітники оголосили страйк. Вони не хотіли вмирати у страшних підземеллях, нехай яка там платня не буде. Бо мертвим гроші ні до чого. Робітників спробували примусити та ОМОН став на їхній бік. Міліціянти теж не хотіли гинути у тому страшному бункері, де смерть чекали усюди.

Техніка була відведена, а щоб досадити ракетникам, бункер залили метровим шаром бетону. Поруч був залишений невеличкий гарнізон, який продовжував полювання на ракетників. Згідно постанови Кабміну «Про заходи щодо боротьби з підземним бродяжництвом» за кожного вбитого ракетника давали сто мінімальних зарплат, то сюди почали їхати мисливці з всієї області, щоб заробити грошенят. Таким чином, ракетники більше не могли підніматися на поверхню, а вимушені були пристосовуватися до життя в підземеллі. І треба сказати, що це їм вдалося.

Тут ми підходимо до однієї з великих таємниць, над якою б'ються зараз вчені всього світу: чому пристосування ракетників до нових умов життя було таким швидким? Буквально за кілька років вони вкрилися смухом, майже втратили зір та розвили неабиякі слух та нюх. Більше того, ракетники змогли винайти зовсім інший засіб розмножування. В ракетній дивізії ще за радянських часів жінок служило досить небагато. З розформуванням дивізії усі жінки покинули дивізію, залишивши ракетників самих. Їх чекала сумна перспектива поступового вимирання, та батьки-командири не змирилися з цим, а вигадали спосіб дітородіння без участі жінок. Замість них використовували надстроковиків і сержантів. Ті спочатку соромилися, однак згодом показали себе відмінними матерями, за раз родячи три й більше маленьких ракетників. Через відсутність жіночих статевих органів, народжували ротом, а зачинали у вухо, через що і те, і інше мали розмір великий, а вид натруджений.

7 років без взаємності

Ви з квітів тих, що квітнуть цілий рік
Ви з ягід тих, яких втрачаєш лік
Втрачаєш пам'ять і втрачаєш розум
Як бачиш Вашу ніжную мімозу

— Тобто сержантів той,... У вухо?

— Ну, так. Ще коли полювання на ракетників було дозволено, кілька їх були піймані і продані у цирки, де їх демонстрували, як потвор. Потім кілька ракетників були викуплені європейськими університетами, які досить повно дослідили життя цих дивних створінь. Зараз ми знаємо про них дуже багато, але без відповіді залишається питання, яким чином зміни трапилися так швидко. Зазвичай зміну йдуть повільно, тисячами, десятками тисяч років. Ракетники ж змогли за кілька років відокремиться у інший вид.

— Тобто вони не люди?

— Остаточної відповіді нема, але більшість вчених вважає, що через особливості життя під землею та спосіб дітонародження, ракетників треба відокремити від людини, як інший, хоча і досить близький вид.

— Були люди і стали нелюди?

— Саме так. Є кілька гіпотез того, чому так трапилося. Одна з головніших — радіаційне випромінювання, яке може існувати на самих нижчих поверхах бункеру.

— А на поверхні воно є?

— Це небезпечно?

— Ні, фон на поверхні завжди під контролем і ще жодного разу він не перевищував норму, то ви можете не хвилюватися. Візит до заповідники абсолютно нешкідливий для здоров'я. Ось ми підходимо до музею ракетників, в якому ви зможете наочно побачити усі подробиці життя наших підземних родичів. Велике прохання не заходити за червону лінію. Проходимо.

Перший зал експозиція зветься «Хто такі ракетники». Тут ви можете побачити чучела та воскові фігури ракетників. Зазвичай ракетники мають зріст десь біля метра сімдесяти сантиметрів, вагу

біля шістдесяти кілограмів, вони поросли смухом завдовжки у вісімдесять сантиметрів.

— А що то в них на плечах?

— То погони. Це одна з особливостей ракетників — вони відразу народжуються у погонах. Причому кожен у різних. Хтось народжується рядовим, хтось сержантом, а хтось офіцером. До речі, погони були однією з головних причин високої смертності при пологах, бо зірочки з погонів дерли горлянку сержантів. А якщо народжувався маршал, то ракетник-мати гинув, тому що величезна зірка геть-чисто розпорювала його внутрішності й маленький маршал виходив через надріз у горлі. Але маршали народжуються рідко.

— А чи може той, хто народився рядовим, потім стати офіцером?

— Ні, у ракетників дуже консервативний суспільний устрій. До того ж погони намертво приростають до тіла. То якщо ти народився рядовим — вже ніколи не станеш офіцером. Це як індійські касти, руху між званнями нема.

— А чи народжуються ракетники-дівчата?

— Багато років вважалося, що ні, але потім було доведено, що невеликий відсоток ракетників-дівчат все ж таки народжується. Але ракетники вбивають їх, бо вважають жінок чужим видом.

— Жах!

— Саме через цей звичай ракетники ледь не залишилися без допомоги Євросоюзу, де вважали, що це доказ гендерної дискримінації. Але після того як, вчені довели, що ракетники — це окремий

До відома

Чисельність популяцій ракетників, голів

- Лебединська маточна популяція — приблизно 1,5–2 тис.
- Йєльскій університет — 2
- Університет Каліфорнії — 1
- Університет Локарно — 2
- Московський цирк — 1
- По деяким даним ще десь біля десятка ракетників утримуються і досліджуються у секретних лабораторіях ЦРУ, ФСБ та Моссаду.

від людини вид, допомога була відновлена, бо дискримінація може бути лише стосовно людини. Проходимо далі, у зал «Повсякденне життя ракетників». Тут ми можемо побачити, як живуть ракетники. Точніше, що нам відомо про їх життя, бо ж на нижніх поверхах бункеру досліджень не проводилося і ми можемо робити висновки лише з побічних даних. Ракетники живуть разом у великих залах, десь на рівні 17-19 підземних поверхів. Живуть у постійних сутінках, бо мазут для виробництва електроенергії давно скінчився. У кожного ракетника є ліжко, в якому він спить. На сон відводиться вісім годин щодобово, ракетники сплять змінами. Коли третина спить, інша третина працює, а ще одна проводить заняття з військової підготовки.

— Навіщо?

— Про це в наступному залі.

— А де робить третина? Що можна робити в підземеллі?

— Доглядає за грибними плантаціями. Ракетники майже повністю перейшли на харчування грибами, під які віддано кілька поверхів бункеру.

— Хіба довго протягнеш на грибах?

— Вчені вважають, що в раціон ракетників додаються продукти з складів — тушонка, сухарі та інше. Бо на самих грибах, дійсно, вижити не можливо, дуже вже вони малокалорійні.

— А що до випадків нападів на людей?

— Таких випадків не було зафіксовано. Люди нападали на ракетників неодноразово. Це було. Але ракетники вже багато років не виходять за територію дивізії, майже не з'являючись на поверхні.

— Кажуть, що деякі люди робили спроби проникнути в бункер.

— Дурниці. По-перше, бункер вкритий товстим шаром бетону, ми йшли по ньому і ви самі могли це бачити. То пройти в бункер майже неможливо. По-друге, це дуже небезпечно. Є такі негласні домовленості, що ракетники не виходять на поверхню, а люди не лізуть у бункер. Якщо хтось порушує ці домовленості і лізе в бункер, то я б радив знайти більш простий засіб самогубства.

— Ракетники вбивають людей?

— Вони вбивають лише тих, хто намагається незаконно опинитися в бункері.

— А ви казали, що вони безпечні.

— Коли ви ходити по зоопарку, то ви в небезпеці. Але якщо ви перелізете загорожу і підете до ведмедів чи просунете руку у клітку з левом, то ви будете в небезпеці. Та це буде ваш вибір, опинитися

у небезпеці. Якщо людина хоче небезпеки, вона її знайде будь-де. Так, проходимо далі, у третій зал, який зветься «Звичаї та вірування ракетників». Як не дивно, але ці створіння розробили дуже цікаву космогонію, головне місце в якій займає ядерна війна.

— Ядерна війна?

— Так. Ракетники переконані, що вона обов'язково буде і вже невдовзі. Для ракетників ядерна війна чимось схожа на друге пришестя. Вони не знають дати, але кажуть, що вона буде. По віруванням ракетників, після війни Земля повністю знелюдніє і тоді вони вийдуть на поверхню та заселять усі континенти. Але не будуть повторювати помилок людства, а будуть жити комунами, при жорсткій ієрархії, в праці та братській любові. Ракетники вважають, що після того, як вони заселять усю планету, тут почнеться рай.

— А людей що, зовсім не залишиться?

— Ракетники, вважають, що ні. По їх віруванням, після ядерної війни буде Велика зима, що триватиме кілька десятків років. Ось ви бачите діораму тих подій. За час зими вимруть усі люди, яким пощастить залишитися живими після вибухів атомних бомб. В очікуванні війни ракетники повинні тримати високий рівень власної обороноздатності, то кожного дня вони тренуються і готовляться до виживання у екстремальних умовах. Коли український уряд запропонував ракетникам переселитися на поверхню, то вони відмовилися, бо вважають, що вижити можна тільки на глибині.

— Правильно вважають.

— Можливо. А ось ми можете побачити галерею портретів батьків-командирів, яких ракетники поважають, як святих. Тут і генерал Карамушка, і полковник Чепінога. Зараз командування ракетниками здійснює маршал Чебрець. Йому тільки вісім років, але він народився з маршальськими зірками на плечах, то усі підкоряються його наказам і називають Батьком. Проходимо далі, ви вже чуєте смачні запахи, це ресторан, де ви зможете скоштувати страви з раціону ракетників. Ті, хто не любить експериментувати з їжею, можуть замовити звичайні страви української кухні. Смачного.

— А можна ще питання?

— Слухаю.

— Ракетники живуть тільки в Лебедині?

— Так. Є кілька екземплярів похилого віку у дослідних центрах Європи і Америки. Це ті особі, що були схоплені ще в дев'яності. Були спроби налагодити її розмноження у неволі, але всі вони закінчи-

7 років без взаємності

Ваша шкіра — зима, білосніжна
Ваші губи — весна, квітучі
Ваші плечі — літо, розкішні
Ваші груди — осінь, достиглі.

лися невдало. То під Лебединим находиться єдина в світі популяція ракетників, тому цей об'єкт занесений у список ООН як такий, що потребує особливої охорони. Проходимо, проходимо! Раджу замовити кулеб'яку з грибами, це щось надзвичайне. І обов'язково кухоль пива «Ракетник»! Нефільтроване, воно надзвичайно добре вгамовує спрагу.

— Хіба ракетники варять пиво?

— Самі ракетники ні, вони женуть самогон.

— Самогон?

— Так, в них великі запаси цукру, то вони можуть собі це дозволити.

— Вони п'ють самогон?

— Так, два рази на рік. Навесні вони святкують День дивізії, а восени День чекання, очікують на ядерну війну. У ці два свята ракетники випивають по кілька чарок самогону і співають цілу ніч стройові пісні. До речі, самогон в ресторані теж є, але раджу усім бути обережними, бо він тут міцний і легко валить з ніг. Ще раз усім смачного!

— Дякуємо.

Туристи сідають за столи, гід відходить у бік, сідає при стіночці, замовляє чарочку самогону і шматок кулеб'яки. Швидко приносять. Випиває, їсть.

— Братишка, привет.

Перед гідом стоїть дебелий чоловік років сорока з поголеною головою і грубим обличчям. Він з групи, йшов у хвості, нічого не запитував.

— Доброго дня.

Чоловік сідає за стіл, хоча ніхто йому цього не дозволяв.

— Слушай, мне б эксклюзивный тур организовать.

— Що?

— Эксклюзивный тур. Под землю, к мохнаткам этим.
— Це неможливо.
— Триста баксов.
— Це неможливо, я ж казав.
— Слушай, не свисти. У меня в прошлом году кореш был, рассказывал, как ты его провел по всем этажам.
— Це якась помилка.
— Да ладно, не дрейфь. Триста баксов за часик прогулки. Я тихо буду себя вести, без дураков.
— Та у підземелля немає ходу!
— Четыреста.
— І це дуже небезпечно!
— Пятьсот. И я возьму камеру, хорошая чувствительность, может работать без подсветки. Окей?

Пряма мова

Владюша Бар-Кончалаба,
автор бестселера «Сто чудовиськ України»:

— Насправді питання про людожерство ракетників не з'ясовано до кінця. Такі фактори, як відсутність дичини у лебединських лісах, або часті випадки зникнення домашньої худоби з навколишніх сіл ясно вказують на те, що ракетники радо додають у свій раціон м'ясо чи то дичини, чи то худоби. Якщо в них є потреба в м'ясі, то вони цілком можуть задовольняти її і за рахунок людей. Навряд чи це робиться систематично, але випадки зникнення людей у заповіднику ракетників трапляються досить часто. Хоча треба визнати, що в усіх відомих випадках зникнень люди порушували правила перебування у заповіднику, намагаючись самостійно дістатися до підземель. Тобто самі зниклі провокували ракетників, а ті вже відкликалися на провокації і вбивали зухвалих прибульців, щоб використати їх у їжу. В останньому я особисто впевнений.

Гід їсть кулеб'яку. Потім киває головою.

— Добре. Після обіду всіх повезуть до ліфту в одну з шахт. Це займе десь годину. Я звожу у підземелля. Але нікому ані слова. Якщо будуть запитувати, де був, відповідай, що самогон сподобався і ти залишився у ресторані.

— Договорились, брателo!

Через півгодини гід і турист йдуть темним підземним коридором. У руках гід ліхтарик, у туриста — камера.

— Охуеть, братан, как тут классно!

— Розмовляй тихіше. Ракетники не повинні нас почути.

— Да ты не волнуйся, у меня волына с собой, пусть только полезут.

— А що таке волина?

— Пистолет!

— У вас з собою зброя?

— А как же, я без пистолета никуда. Вот, смотри!

Турист дістає пістолет, крутить його в руці.

— Немецкий, двенадцатизарядний, с двух метров может и бронежилет пробить. Отличная штучка.

— А можна потримати?

На обличчі у гіда захоплення, як у малої дитини.

— Держи.

Турист задоволено посміхається, як дитина горда за власну іграшку.

— Круто. Оце так зброя.

Гід тримає пістолет, потім робить кілька кроків назад.

— Можна!

Зненацька на туриста падають кілька волохатих створінь, які валять його з ніг і в'яжуть. Він пручається, кричить:

— Стреляй, стреляй!

Та гід тільки посміхається, навіть не дивиться в бік туриста, роздивляється пістолет.

— Сука! Сука! Гандон!

Турист кричить, коли один з ракетників б'є його ножем по горлянці. Турист починає хрипіти і замовкає. Ракетники жадібно п'ють кров. Гід дивиться на них.

— Так, не вистачає вам білків.

Ракетники роздягають туриста, кидають одяг гіду. Той перевіряє кишені, дістає гаманець, лізе всередину.

— Непоганий улов.

Дивиться одежу і залишає її, а ось кросівки бере. Дивиться, як ракетники уносять тіло.

— Сьогодні у хлопців буде смачна вечеря.

Гід повертається на поверхню. Звідти дзвонить комусь.

— Алло, Валерий Сергеевич, это Славко. Дело сделано, клиент готов, жду второго транша. Спасибо, обращайтесь еще, если что.

Вимикає телефон і повертається до автобуса. Туди вже йдуть туристи, озброєні безліччю камер та фотоапаратів. Переповнені вражень від спуску до колишньої ракетної шахти.

— Так, сідаємо у автобус. Зараз ми поїдемо до Псла, там нас чекає мальовничий пляж, натоплена баня і шашлики. Також всі бажаючи зможуть взяти участь у пейнтбольних змаганнях. Поїхали.

— Тут одного не вистачає.

— Кого?

— Лысый тут такой сидел.

— А, він терміново поїхав додому. У нього там якісь великі неприємності.

— Менти, мабуть, притиснули.

— Не знаю, поїхали.

Автобус рухається з місця, гід розповідає про русалок, які колись жили на озерах біля Псла та потім були винищені радянської владою, як контрреволюційний елемент.

2007 р.

Краеведение

Хуй-рыба

Вот даже не знаю с чего начать рассказывать эту историю, произошедшую летом 2003 года в славном райцентре Недригайлов, где вечно такое происходит, что только диву даёшься. Начну с Шилова, так как он главный в сём рассказе герой. Шилов капитан милиции, начальник следственного отделения нашего райотдела. Мужик он хороший. Сразу скажу, чтоб потом не было недомолвок и всяких кривотолков, что не пидарас и без прочих там извращений. Нормальный мужик. В бабу влюблён, пусть и неудачно. И так, что, допустим, пошутить, анекдот про пидарасов рассказать, так это может, но чтоб сам, так никогда. И даже не в том дело, что городок у нас маленький, пидорас в нём один и все его знают да подшучивают, а в том дело, что человек серьёзный, без глупостей.

Притом спортсмен. На все руки мастер. И полосу препятствий пробежать и пострелять в десяточку, плавал отлично, в футбол или волейбол — пожалуйста, кросс хоть просто, хоть на лыжах, в настольный теннис мог и в шахматы недурно играл. Спортивнее человека не придумаешь. Утром бегал всегда, летом плавал, непременно с гирями повозится, потом на турнике да на брусьях. В результате не человек был, а набор мышц. Хоть ростом и невелик, но сильный, к тому же приёмчикам обученный, так просто его не возьмёшь.

Но жизнь штука хитрая, у кого хочешь отыщет за что браться. Так и Васю взяла, что угораздила влюбиться его в Машку Теплякову. Хорошая баба, красивая, умная, но бывает так, что два хороших человека, а в совокупности такой минус представляют, что и другим тошно, не говоря уж про них. Машка виду не подавала, а Васька откровенно мучился от её холодности и невнимания. Из-за этого пил и чудил время от времени, так чудил, что весь город про него болтал. Соответственно репутация у него была, как у чудика и не видать ему карьерного роста ни при каких обстоятельствах. Из района ему хода нет. Но и гнать не гнали, потому что следак он хороший, самые невозможные преступления распутывал да так, что иногда начальству вразумлять его приходилось, чтоб подноготная вся не выперлась.

Мир ведь так устроен, что человек существует между видимостей, которые же сам и придумывает. А что в эти видимости не пристраивается, так то человек норовит и не замечать, вроде его и нет. Шилов же, как начнёт копать, так всё и разыщет, тыкает всем в лицо, народ глаза закрывает да кривится, пока не поступает начальственный окрик и не успокаивается Вася. Побухает с неделю для

душевного равновесия и вроде как обычный человек. Но это только видимость, такой он был, что вечно как на козырьке крыши был, балансировал. Чуть только ветра порыв был, так и валился.

В то лето стояла необычайно жаркая погода ещё с самых майских, так что уже давно вода нагрелась и население во всю купалось в разных водоёмах нашего водообильного городка. Я сидел в редакции и кушал черешни, купленные женой на базаре. Плевал косточки в окно и наблюдал, как в придорожной пыли купались куры. Картина была самая успокоительная. Наслаждался и ждал, пока придёт жена, чтобы поработать. У нас в редакции уже с год как был компьютер, но я его осваивать не решался, потому как к технике привязанности не имел, предпочитая виды природы. А жена у меня женщина хваткая, быстро эту штукенцию освоила и легко набирала все тексты, которые я диктовал. Было это куда удобнее, чем на пишущей машинке, потому что ошибки сразу можно исправлять и бумага не тратиться.

Появилась жена, я ей помахал рукой и стал собираться с мыслями, чтоб надиктовать толково и правильно. Ко дню медиков материал, потом, что в одном из сёл бомба найдена и про то, как православные Троицу праздновали. Как раз материалов вдоволь, чтоб всё место забить в нашей маленькой коммунальной газете. Потому я был спокойный и довольный, доедал черешни.

— Что Лида, жарко?

— Ой жарко. Совсем уж сил нет от этой жары. Месяц уже почти душит и душит. Грядки надо дома полить, а то посохнут цветы.

— Польём. А ты на вот, водички выпей.

Жена моя женщина крупная и добросердечная, припала к бутылке с водой, одной рукой утирала пот со лба.

— Сейчас садись, материальчики сделаем.

— Сделаем. А ты слыхал, что Шилов опять чудит?

— Не, новое что?

— Ага. На Графском озере поселился, палатку там разбил, с удочкой бегает, сети ставит, рыбу всё ловит.

— Зачем ему рыба?

— Бог его знает, Ваську разве поймёшь. Всё, готова.

— Что не поймёшь, то не поймёшь. Бедный мужик. Ладно, пиши. 15 июня мы празднуем один из самых прекрасных праздников. День медицинского работника. В этот день мы чествуем тех, кто стоит на страже нашего здоровья, кто помогает нам в сложную минуту недуга.

7 років без взаємності

Коли тремтить Ваш носик
Здається, що здригається світ
Здається, що я вмираю
А Ваші чудові ноги
Рум'яні й гладкі
Дві ріки, що течуть до раю.

В этот день мы чтим каждодневные трудовые и человеческие подвиги врачей, медсестер, нянечек, которые не жалея себя бьются над предоставлением нам медицинской помощи. Честь им и хвала, этим скромным труженикам во славу нашего здоровья. И что, давно там живёт?

— Вторую неделю безвылазно там сидит. Не бреется, зарос будто бомж.

— Видела, что ли?

— Нинка Семенихина рассказывала.

— А я то думал, что в командировку его послали, давно ко мне не заходил. Дальше. В наше трудное время, может быть не всегда хватает в больницах лекарств и медсредств, но всегда там вдоволь внимания и заботы со стороны персонала. Всегда там готовы помочь словом и делом всем нуждающимся. Рассказывает главный врач нашей районной больницы Степан Романович Стогний:

— Коллектив нашего лечебного заведения ведет целенаправленную работу по улучшению качества медицинского обслуживания населения города и района. За прошлый год благодаря помощи райадминистрации и лично председателя Николая Тимофеевича Капустина, нам удалось отремонтировать пять палат, коридор и приёмное отделение. Кроме того, благодаря помощи хозяйств района были закуплены лекарства для ветеранов войны и водонагреватель для больничной столовой.

— Ты любовницу Стогния видел? — спрашивает жена.

— Не, говорят молодуха какая-то.

— Ага, с медпункта сельского привёз, сразу старшей медсестрой сделал и на три ставки поставил, чтоб не мало. Приказал притащить

из приемного покоя диван и врезать в приёмную себе замок, теперь, чуть что, закрывается для производственных совещаний. И совещаются там по три раза на день. Совсем стыда нет.

— Может это и неправда.

— Как же неправда, если Люда, которая на базаре торгует, рассказывает!

— А она откуда знает?

— У неё ж там кума работает!

— Ну их. Давай дальше. В этом году коллектив нашей больницы обязуется дальше увеличивать качество лечения, закончить ремонт первого этажа больницы и покрасить крышу. Кроме того, благодаря подсобному хозяйству мы надеемся полностью обеспечить в этом году больных картошкой и морковью.

— Не обеспечат. В прошлом году он же сам три «Камаза» картошки в Донецк загнал, а потом больные зубы на полку ложили, особенно те, кто без передач.

— Кто ж сейчас не ворует. А про Шилова, так неизвестно чего он на озере поселился?

— Да говорят, что вроде клад ищет.

— Клад?

— Ага. Озеро то Графское. Говорят, что там, как революция началась, какой-то граф сокровища свои спрятал. Думал вернуться, позже забрать, но не вышло.

— Да враньё это всё! Никогда в Недригайлове графов не было.

— Ну может и не граф, просто богатый человек, а народ у нас в званиях не разбирается, вот и прозвали графом. Главное, что на дне вроде сундук лежит с драгоценностями и денег там на миллион, а то может и больше.

— Да кому ж это известно?

— Такое богатство, что не мог граф даже увезти, прятать решил. Так что много.

— Ну, может и так. Дальше. Хочу от всего сердца поздравить всех своих коллег, весь персонал больницы и пожелать им всего самого лучшего, счастья, здоровья, успехов в работе. С праздником вас, дорогие медики. Восклицательный знак поставь.

— А денег и не желает, хоть в больнице не зарплата, а смех.

— Зарплата это дело правительственное, всяк сверчок, знай свой шесток. На вот, набери поздравление от Капустина.

— Говорят, вроде его в область забирают.

— Давно уж говорят.

— Плохо если заберут.

— Плохо. Он мужик толковый, понимающий.

— А пришлют непременно говно. Последнее время только говно и присылают. Люди у них там перевелись, что ли.

— Лида, не надо.

— Так правда ведь!

— Правда правдой, да кому она нужна? Не надо язык распускать. Пиши. Дорогие друзья! Сердечно поздравляем всех, кто обеспечивает нам право на достойное здравоохранение, с профессиональным праздником — Днем медицинского работника. Ваш гуманизм в объединении с высоким профессионализмом являются решающими факторами в борьбе за здоровье и жизнь наших земляков. А поле деятельности врачей и в самом деле безграничное: это и ежедневная помощь больным, и десятки сложных операций, и медицинские обследования.

— Гладко излагает.

— Пилипченко, который внутреннюю политику ведет, в Киеве учился, там насобачился. Дальше. Примечательно, что вместе с вами День медицинского работника всегда отмечают тысячи людей, которых вы спасаете от недугов и страданий, которые верят в ваши знания, умения и опыт, в постоянную готовность прийти на помощь. За все это, за верность клятве Гиппократа и прекрасному призванию благородной профессии медика — низкий вам поклон и всенародный почет!

— Почет. Взятки требуют и с мёртвого сдерут, какой там почёт!

— У них зарплата маленькая, нужно же на что-то жить.

— У больных вроде большая зарплата.

— Лида, пиши. Мы понимаем, что лишь знаниями и желанием больного не вылечить, а потому властные структуры и органы местного самоуправления нашего района постоянно направляют свои усилия на недопущение сокращения объемов медпомощи населению, а одновременно — и снижения ее качества. По случаю праздника примите, дорогие друзья, искренние пожелания крепкого здоровья, мира, добра и благополучия. Оставайтесь и в дальнейшем небезразличными к человеческим проблемам, готовыми в любой миг прийти на помощь. С уважением Николай Тимофеевич Капустин, председатель Недригайловской районной администрации, Наконечный Петр Семенович, председатель Недригайловского райсовета.

— Лучше б хоть по пол-сотни к празднику людям дали, чем поздравлять.

— Не нам указывать, что лучше, власть сама знает и, что может, делает. И давай без критики, знаешь же, что не люблю.

— Это я так, к слову. А Ваську-то в СБУ таскали.

— Зачем?

— Предупреждали насчет клада. Чтоб, если найдёт, так не вздумал утаивать, а сразу государству сдавал и получал свою законную четверть.

— Что и они верят?

— Чего б не верить? Недаром же озеро Графским зовётся. А если с миллиона четвертая часть, так прилично получается. Разбогатеет Васька.

— Хоть тогда, может, Маша на него внимание обратит.

— А может и нет, она баба норовистая, всё себе на уме.

— Да уж, не сахар баба. Точнее сахар, да не про Васькину честь. Пиши. Более двадцати лет проработал в нашей больнице хирург Николай Семенович Зарубенко. Множество операций, сотни спасённых человеческих жизней на счету этого человека. Часто случается так, что в руках его последний луч спасения для больного, ведь операционное вмешательство это крайняя мера в лечении.

— Жаль человека.

— Чего жаль?

— Из-за фамилии. Он то вроде хирург и вправду хороший, но никто не хочет к нему на операцию идти, говорят, что зарубит. Давно его с области к нам спровадили, так и здесь только уж самые бедные к нему идут. И вроде знают все, что ни одного на столе не зарезал, а боятся фамилии. Так и прозябает бедняга. Ему предлагали фамилию поменять, так упрямится. А был бы Здоровкин или Поважный, так совсем бы по-другому жизнь пошла.

— Жизнь она не спрашивает, как идти, она сама куда хочет идёт. С большой благодарностью вспоминают пациенты умелые руки доктора, которые помогли им в укреплении здоровье. Николай Семенович не только успевает лечить пациентов, но и передаёт опыт молодым специалистам. Один из них, Эдуард Силенко уже три года работает в нашей больнице.

— Это тот, которого за дебош с последнего курса выгнали. Он то, считай, без диплома, но дурных нет к нам ехать, так взяли хоть такого. Говорят, что наркоман он, колется.

7 років без взаємності

У краплях води Ви
Шкіра як з порцеляни
У Ганни
Озера — очі
Не нап'єшся досхочу
Білі і ніжні руки
Летіть сюди голуби і геть летіть круки.

— И всё то ты знаешь.

Я не удержался и поцеловал жену в ушко. Она у меня молодец, всё про всех знает. Городок то не большой, но я не местный, поэтому многое упускаю. А уж она так всё прямо ведает. Сидит, щелкает по клавишам и улыбается. В ситцевом она платье с короткими рукавами, ручки у неё полные, загорелые. Хорошо эти руки целовать, а если смотреть на солнце, то виден пушок, будто на персике. Вот она сейчас похвалой моей довольная и я доволен. Если бы не работа, так пошли домой, потешились бы, но надо газету делать.

— А ты бы к Васе зашёл. Всё-таки друг, вдруг в долю встрянешь, так и мы разбогатеем.

— И что ж мы с богатством делать будем?

— Это придумаем, было бы над чем думать.

Ни в какое богатство я не верил, но к Васе на Графское озеро решил зайти. Всё-таки друг. А озеро, так самое обычное, чего его Графским назвали непонятно. Озеро, как озеро. Может в окрестностях и самое большое, но даже по областным меркам чепуха. Ни глубины там особой, ни рыбы, только что вода чистенькая. И какие там клады, если земснаряд работал, песок добывал? Нет там ничего.

— Вон Витька Черивченко, в лотерею три тысячи выиграл, так купили телевизор и стиральную машину. Тоже ведь неплохо.

— У нас же есть.

— У нас наша, что непонятно кого стирают, то ли я, то ли меня. Бегай вокруг неё целый день. А у них барская, что запихнёшь и смотришь себе телевизор, а оно выплёвывает стирку чистеньким да

сухеньким. Можно жить.

— Ну, как разбогатеем, купим.

Так пару часов ещё поработали и шабаш. Жена пошла к подруге, а я на озеро. Чтоб пешком не идти, покрутил на велосипеде, он у меня хороший, подаренный райадминистрацией, чтоб всюду успевал. Город то у нас маленький, из транспорта один автобус, так и тот ездит только если водитель трезвый, то есть не часто. Потому у нас больше пешком или на велосипеде. Вроде Китая.

Подъехал к озеру и вдоль берега путешествую, высматриваю дружка. Палатка у него красная, издали должно быть видно. Но заметил первым его самого. На лодочке плавает в камышах, экраны достает. Экран, это штучка такая из сетки. Метр на метр, ставишь её, а потом проверяешь, не попалось ли чего. Значит точно, рыболовствует Шилов. Странное это для Васьки дело. Никогда он к рыбалке привержен не был.

— Вася, привет!

Меня как услышал, так чуть с лодки не упал, будто я архангел небесный, страшный суд иду чинить. Потом давай в камыши грести, будто меня не услышал. Я даже испугался. Может и правду того Шилов. В большом душевном напряжении жил человек, вот и не выдержал, удалился в болота. Сумасшедший с Графского озера. Хоть для романа какого название. А Васю жаль, хороший был человек. С придурью, но без гнили.

На заметку

Рецепт блюда из хуй-рыбы

Необходима одна хуй-рыбина среднего размера, ядро грецких орехов — 50 г, лук репчатый — 30 г, масло топленое — 10 г, кизил-ахта — 25 г, кишмиш — 50 г, соль. Рыбу целиком очищают, потрошат и промывают. В пассированный лук добавляют измельченные орехи, предварительно замоченный и нарубленный кизил, промытый кишмиш и готовят фарш. Рыбу солят, начиняют фаршем и запекают в духовом шкафу. При подаче режут на поперечные куски.

— Василий!
— Что?
— Хоть бы поздоровался.
— Ну, здравствуй.
— А чего это ты в самые камыши забрался?
— Рыбу ловлю.
— Там рыба если и есть, так та, которая квакает.
— А тебе какое дело?
— Ты обиделся на меня, что ли?
— За что мне на тебя обижаться?

Я постоял, подумал и так выходило, что вроде и не за что. Человек я может и слабохарактерный, но без подлости. Тем более Вася, считай единственный друг в городе.

— Не на что тебе обижаться.
— А я и не обижаюсь.
— Чего ж тогда злой такой?
— А чего радоваться?
— Ну, хотя бы выехал из своих кустов да поговорил, а то ещё подумают люди, что свихнулся я, с природой беседы веду.
— Не хочу выезжать.

Этим, честно признаться, поставил он меня в тупик. Вроде и прежний Васька, без сумасшествия, только злой. Но в камыши заехал и носа оттуда не кажет. Может ему морду набили, синяки скрывает? Так не родился ещё тот человек, который Ваську одолеть мог. Во всяком случае, в Недригайлове. Чего ж прячется?

— Так и не будешь выплывать?
— Не буду.
— И обиды на меня не держишь?
— Не держу.
— Тогда чего?
— Не буду и всё.
— Из-за Машки?
— Не буду и всё! Уходи!

Я ещё постоял немного, но не нашёлся, что ответить и уехал домой. Другой бы, может, и обиделся, а я ничуть. Устройство моё такое: необидчив. Зато любопытен. И не отпускает меня, что ж с Шиловым случилось, что прячется, разговаривать не желает, злится. Жена как услышала, сразу сказала, что уже почти нашёл клад и делиться не хочет. Но я не поверил. Не тот Шилов человек. Он первый бы

прибежал рассказать. Всегда такой был и тут его никаким кладом не изменишь, тем более, что и клада то никакого нет.

— Нет клада, Лида, нет.

— Так может и нет, но с кладом то интереснее, думать, представлять, как оно там. Вроде кино.

— Я вот думаю сходить ещё к Шилову. Самогона возьму.

— Зачем?

— А чтоб излил душу. Это ж у него от переживания. Может Машка уезжает или ещё что. Тоска точит, а гордыня высказаться не даёт. Тут то мы гордыню к ногтю самогоном, чтоб и не пискнула. Выслушаю, может и облегчу человека, а то что ж ему век теперь на озере жить?

— И то так, сходи. Да поесть возьми, а то неизвестно чем он там питается.

Было у нас с женой полное взаимопонимание. Душа в душу жили, будто голубки. Приготовила мне Лида сверток: колбаски положила, сала, огурчиков свежих, хлеба, каши гречневой литровую баночку, столько же самогончика и мазь от комаров.

— Сам помажешься и Васе оставь, а то он от комаров претерпевает. И привет передавай.

— Передам. Спасибо. Поехал я.

— Езжай, только допоздна не задерживайся, а то в люк упадёшь.

У нас по всему городу чугунные крышки люков украли и сдали на лом, так теперь приходилось опасаться, особенно когда темно. Были случаи.

Поехал я, хоть и с другого конца, но городок маленький, за полчаса в любую сторону пересечешь и то если не спешить. Анекдотический случай был, когда губернатор приезжал, так пока вспоминали куда сворачивать весь Недригайлов проскочили, пришлось обратно ехать. Мал городок, да дорог сердцу моему.

Я так намерился, чтоб заехать Шилову в тыл, с посадки. А то опять в лодку вскочит и в камышах скроется. Тихонько подкатил, гляжу — костерок горит, котелок висит, хозяин сетку штопает. Я на веточку наступил, чтоб внезапностью не пугать.

— Ты чего!

Опять при виде меня, так аж отшатнулся, будто я не я, а приведение какое.

— В гости вот пришёл, жена сидор передала. Дай, думаю, схожу к Ваське, посидим, поговорим.

— О чём?

А сам всё отворачивается.

— Да ни о чём. Можно и помолчать, если разговаривать не хочешь. Только мне вот обидно. Что друг был, а теперь с непонятных причин злишься на меня и разговаривать не хочешь.

— Я на тебя не злюсь, а разговаривать и вправду не хочу.

И тут то я подпустил приёмчика. Вроде между делом достаю баночку с самогоном, а Шилов то знает, что это такое. Моя жена самогон гонит замечательный. Во-первых, без дрожжей, специальной травой брожение разводит, чтоб не было сивушных масел. Во-вторых, на березовых почках настаивает напиток-то. Вот и выходит не самогон, а лекарство от всех болезней, кроме бедности, но и эту смягчает. На что я человек непьющий, так и то позволял себе рюмку-другую ввиду сугубой пользительности напитка.

Шилов банку увидел и весь как-то поосел. Пропала решительность у него, отвернулся и штопает.

— Вася, я в душу лезть к тебе не хочу. Я к тебе по дружбе пришёл, а не узнавать, чего это ты тут засел, тем более, что и так это известно.

— Что известно?

Ох же порывистый человек! Вскочил, закричал, будто я тайну какую знаю.

— Известно разное. Люди говорят, что ты клад ищешь, сундук с драгоценностями. А я думаю, что опять из-за Машки ты убиваешься.

Шилов вздохнул, вроде как с облегчением и уже куда более спокойным голосом сказал:

— Нет тут клада.

— Понятное дело нет. И быть не может. Тут земснаряд работал, всё бы раскопал. А как рыба?

— Что, рыба?

И смотрит с подозрением мне в глаза. Не нравятся мне такие взгляды.

— Шилов, чего ты на меня смотришь, как Ленин на буржуазию? Что я тебе плохого сделал?

Он отвернулся. Дальше сетку штопает. Я уже и не рад, что пришёл. Так выходит, что толкусь тут, как любопытная баба, тайны выведываю, а мне те тайны и ни к чему.

— Значит так, Васька, хочешь дуйся, хочешь злись, мне это без разницы, я отдыхать на природу вышел. Вот сейчас сяду кушать,

хочешь — присоединяйся, хочешь — дуйся, хочешь — говори, хочешь — молчи. Гляжу я, что с тобой сегодня каши не сваришь, так буду лучше готовую кашу кушать.

Стал харчи доставать, огурцы да колбасу резать. И чувствую себя родителем. Бывает так с Шиловым, что вроде взрослый мужик, а заартачится, ну будто дитё малое. Приходится с ним педагогику вести, воспитывать. У меня хоть детей и нет, но науку эту знаю. Тут нужно о главенстве своем помнить и ответственности. Что ты за всё отвечаешь. Вот сейчас бы мог я матюкнутся и уйти. Никто бы не сказал, что поступил я неправильно. Ведь старался, с хорошими намерениями пришёл, а оно дуется. Но я то знаю, что такой он человек: со странностями. Потому должен превозмочь и переубедить. Деликатно только. Видно же, что наболело у него на душе, что нужно поговорить, но боится.

Рассуждаю так и режу провизию, потом вывалил на тарелку каши, рюмку самогона налил.

— Ну подходи, хватит дуться, а то лопнешь.

— Я сытый.

— Я тебя не есть зову, а к рюмке. Это дело не свинское, а благородное. Тем более в гости я к тебе пришёл.

Шилов успел ещё в советской армии послужить, где-то на Закавказье и усвоил тамошние обычаи гостеприимства, на что я и давил. Сетку отложил, подошёл. И всё в сторону глядит, будто я его самим видом своим раню. Совсем странно. Так он бывало раньше на Машку Теплякову, любовь свою безответную смотрел. Но там понятно, там он глянет и сердце кровью обливается от горделивой его страсти. Тут то чего?

Выпил, закусил огурцом, присел рядом. Я ему ложку протянул, чтоб кашу кушал, но он салка кусочек глотнул и сидит. Молчим. Рядом жабы хор затянули, комары стали подлетать. Щёлкаю их, кушаю и осматриваю Васькину обитель. Палатка его старая, с заплатками, кострище, котелок, топор и дров кучка. Ещё веревка натянута, одежку сушит. Скромненько, но Шилову больше и не надо, привык по общежитиям жить в вещевой скромности. Сам ещё больше похудел, загорел, если б не волос русый, так точно цыган и не подумаешь даже, что капитан милиции.

— Как с работой то, не выгнали?

— За свой счет взял. Сейчас лето, преступлений мало, отпустили.

— Это хорошо, работы держись, без работы человеку нельзя. Вон

7 років без взаємності

Я схизматик і я єретик
І у пеклі мені горіти
Бо тіло ваше для мене — хліб
Ви — чарка вина налита

Гришка Косой уволился, грозился пчёл развести да деньги на мёде околачивать, а теперь ходит по дворам, рубль на бражку просит. Нашему человеку работа необходима, потому что сам себя он не удержит, начальство нужно. Ну, давай ещё.

Шилов выпил, я кушал кашу с колбасой и хрустел огурчиком. Потихоньку серело, на другом берегу озера зажглись несколько костров, гуляла большая компания.

— Я сплаваю, экраны проверю.

— Закусил бы, а то в голову ударит.

— Я ж на лодке.

Странное было дело, что до экранов рукой подать, а Вася к ним на лодке, но тогда я внимания не обратил. Добавил в кострище несколько поленьев и стал на огне хлеб поджаривать. Смотрю, как Шилов отплыл, гадаю, чего это с ним случилось. Ладно, если бы решил от людей удалиться. Уехал бы в какое-нибудь глухое сельцо при лесе, там бы и существовал. А то поселился по середке, ни вашим, ни нашим.

Чтоб зря голову не ломать, достал я мазь от комаров и стал препоны насекомым делать. Вонючая штука и помогла, комары рядом жужжат, но не кусают. Шилов обратно пригрёб.

— Ух ты, с уловом.

— Не-то!

И бросил рядом со мной сетку. А там щука порядочная, сантиметров на сорок да три плотвы хорошие.

— Что ж еще надо, на уху хватит!

— Не ем я ухи.

— С каких таких пор, ел ведь?

— Ел, теперь не ем.

— Странный ты, Вася, сделался, другой какой-то.

— Какой есть. Налей ещё, а то продрог я.

— Оденься, а то тебя сейчас комары сшамают.

— Не едят они меня.

И вправду, сидит в одних шортах, а комары его облетают. Совсем странно. Раньше мы много с Васей на ночевки ездили, так уху ел и комары его ели. А тут ни он, ни его. Чего только в жизни не случается.

— На Вася, выпей. Чего это ты дрожишь, вода вроде тёплая?

— Откуда тебе знать, ты ж не плаваешь?

— Чего плавать, если жара сколько стоит, всякому понятно, что вода будто молоко. А ты дрожишь.

— Что и подрожать нельзя?

— Да не злись! Цепляешься к словам, будто собака.

Василий кушал огурец, а я слушал с другого берега слова похабной песни. Что-то там про хуй длиннее расстояния. И выдумают же такое, пакостники.

— Как супруга поживает?

— Да ничего, слава Богу хорошо, работаем.

— Машку видел?

— Да не, давненько уже, у неё сейчас сессия в институте, сдаёт.

Васька сам себе налил, выпил, потом еще и еще. Молчит, но глаза такие сделались, что чувствую — сейчас прорвёт. Расскажет мне свою печаль, а я уж постараюсь его здравым смыслом утешить. Не тороплю, потому что штука деликатная. И мне может быть даже вредная, но ради дружбы можно и вреда принять. Сидим. Костёрчик затухать начал, сумерки накатывают, жабы заливаются, луна.

— Беда со мной случилась, Коля. Не пойму, как и рассказывать, потому что всяк тошно.

Ещё накатил. И как заплачет. Истерика с ним случилась, форменная истерика. Вот так и бывает, что крепче крепкого мужик, а как заплачет от жизненных испытаний, будто баба. Рыдал, рыдал, выплакался немного, умолк. Я молчу, жду. Тут главное не помешать, пусть человек сам высказывается. Вздохнул он.

— Значит, побежал я утром купаться. Я с самого Дня Победы бегать начал. Сначала прохладненькая вода, а потом и ничего. Я прибегу с утречка, озеро переплыву туда-сюда и обратно бегу. В конце мая случилось, что прибежал, всё, как обычно, нырнул и плыву. Хорошо, солнышко только встаёт, вода что молоко, народу никого, тихо. Плыву я себе, один раз перемахнул озеро и обратно. Когда вроде тыкнулось мне что-то в бок. Ну, думаю, видно рыба с солитёрчиком,

нырнуть не может, поверху ходит. Дальше плыву. Когда снова в бок мне стучится. Ну, думаю, совсем рыба обнаглела. Только мне без разницы, дальше машу. И вдруг тут началось. Не знаю, как и сказать.

Вася снова выпил, моргал, вытирал слёзы, плюнул с таким чувством, что гори оно огнем, хуже не будет.

— В общем, вдруг как началось вокруг меня бурление. Вроде в косяке рыб плыву и они в меня тычутся. Я даже опупел от такого, открываю глаза под водой. А там, срамно и сказать.

Замолчал. Тяжело ему рассказывать, чувствую, что помощь нужна.

— Что там было, Вася?

— Не поверишь.

— Поверю, Вася, я ж тебе всегда верю.

— Хуи, Коля. Здоровенные такие елдыри, только вместо яиц у них хвост. Типа рыбы.

Сказал и смотрит в костёр. Я на товарища смотрю.

— Это как так, Вася? Что за хуйня?

— Да сам не знаю, ничего не знаю! От удивления чуть не утонул, потому что всякое видел, но чтоб стаю хуёв с плавниками! А эти заразы как напали на меня и давай тыкать. Вроде бабу в порнухе! Понимаешь! Меня, капитана милиции! В лицо, в глаза, в уши, в рот, по лбу, везде! Я бьюсь, отбиваюсь и руками и ногами, а они всё напирают, неизвестно сколько их, может сотня, может больше! Прут и прут на меня.

Васю передёрнула судорога. Его тошнило, трясло. Катарсис какой-то.

— А потом несколько под семейки мне заскочили и выебли! Понимаешь! Как пидараса какого-то, как петуха! Они ебут, а я ничего сделать не могу, потому что от остальных отбиваюсь, а ещё и грести нужно, чтоб не утонуть! А эти сволочи знай наяривают! Потом кончили, куда все и делись! Не стало их. Дальше благодать. Солнышко светит, тишина, водичка тёплая. Я еле до берега доплыл, на песок вылез, лежу и плачу. Тошно мне. Что ж это такое делается? Меня, капитана милиции какая-то рыба засранная опустила, в пидора превратила! И подло ж как! Неожиданно напала стаей целой да выебала! Думал, сдохну от стыда. Потом гляжу, что жив, вешаться собирался. Уже из шнурков петлю сделал. Ведь хоть никто и не видел, но как с этой хуйнёй жить, что тебя будто блядь какую ебали! И тут взяла меня злость. Что я вот, сирота, жизнью битый не раз, но человеком

сделался. А тут какая-то хуй-рыба меня в пидораса превратила! Такого прощать нельзя. Совсем нельзя. И поклялся я себе там же, что отомщу. Что выведу всю эту заразу на хуй! Под корень изведу пакость! Ни одного не упущу! Пару деньков полежал, пока жопа зажила, пошёл на работу, взял за свой счёт и сюда. Так вот. Ни хера я с ума не сошёл, месть у меня, а как перебью ёбнутую рыбу, так и вернусь. Понял?

А я не знаю, то и отвечать. Чудес в Недригайлове много, особенно таких, что человеку во вред. Но про хуй-рыбу не слыхал. Совсем не слыхал. И как то уж чудно. Озеро то популярное, народу здесь уйма купается, но чтоб нападали, так не слышно.

— Ты что мне не веришь?

— Верю, Вася, верю. Это если бы ты сказал, что клад нашёл, так я бы не поверил. А кто же на себя такую хуйню возводить будет.

— Только ты никому. Совсем никому. И сам лучше забудь. Потому что если узнает кто, так убью.

— Вася, ты же знаешь, что я тайну хранить умею.

— Храни, храни, чтоб никому.

Вася допил одним махом остатки самогона, я подкинул в костерок несколько поленьев. Дополнительно помазался кремом, а то комаров совсем уж туча.

— Может, и надо было мне вешаться?

— Зачем, Вася?

— А что ж, пидорасом жить?

— Какой ты пидорас?

— А как ещё в жопу выебанных называют!

— Не злись, Васька, в злости толку нет. Пидорас, это кто сам жопу подставляет и за хуями бегает. А ты здесь причём? Отдыхал себе, физкультурой занимался, плыл. Ну причём ты?

— Тогда чего ж меня? Чего?

— Не знаю, я ж тебе не рыбий царь.

— У них царь есть?

— Да откуда я знаю, я ж даже не плаваю!

— Всё равно тошно мне. Петухов на зоне тоже ведь против воли ебут. И лампочки на ушах накалывают.

— Зачем лампочки?

— Еби, пока не загорится. Присказка такая зэковская. Теперь и мне лампочку можно.

— Дурак ты Васька, дурак да и только! Путаешь грешное с правед-

7 років без взаємності

Усього себе
І серце і душу
Мрії й творчість поклав
Без жалю і з радістю
З великим натхненням
У наш з Вами love.

ным. Петухов опускают, чтоб унизить. А на тебя рыба напала, она ничего не понимает.

— Ага, скажи ещё, что один раз не пидарас.

— А чего, известное выражение. Но не в том же дело! Ты ж всё неправильно понял!

— Что ж неправильно?

— А то, что пидорасня, когда мужик мужика ебёт.

— Ну.

— Баранки гну! А ты ж сам сказал, что на озере никого, кроме тебя не было.

— А хуёв стая?

— Смешной ты человек, Васька! Ну где ты видел, чтоб хуи сами по себе гуляли? Где? Хуй тогда только хуй, когда при мужике, а остальное обрезки!

— Не хера себе обрезки! Видел бы ты эти обрезки!

— Погоди! Видеть всякое можно. Иная баба на кукурузный початок смотрит и хер ей видится. Но одно дело казаться, а другое быть. Это даже анекдот такой есть, про ошибку. Что идет слепой возле рыбного магазина и говорит: -Здравствуйте девушки! Хоть девушек и близко там нет, а ставридкой лежалой попахивает. Так и у тебя. Втемяшил себе в голову про хуи и печалится. А то ж рыба была, рыба! Понимаешь?

— Какая рыба, если точно хуи, с за̀лупой, малафьёй кончали!

— Не кричи, а то на всё озеро слышно. Может и похожи были, может, не отрицаю. Но всё равно смешно даже говорить, что хуи. Рыба. Хуй-рыба, но рыба. Потому и не опидарасили тебя, а просто рыба

напала. Вот что случилось. Вроде как комары покусали.

— От комаров жопа не болит!

— От геморроя болит. У меня вот геморрой, так что мне теперь, вешаться?

— Всё равно не прощу. Поубиваю.

— Ну, это ты правильно мыслишь. Рыбку надо эту выловить, чтоб больше она не нападала. Но только ты должен понимать, что никакая это не месть. Это ж совсем плохим на голову надо быть, чтоб рыбе мстить. Просто ты, как работник милиции, обеспечивая порядок и безопасность граждан, должен этих опасных рыб отловить и всё. Проще простого. И никакого в происшедшем позора или унижения. Были бы пчелы размером с курицу, так у них жала тоже размером с хуй были и что ж тогда, мёда не есть?

— Всё равно убью всех!

— Так я ж и не против. Что сводить эту тварюку надо, так сомнений нет. У нас в Недригайлове и так развлечений мало, а если купаться нельзя летом, так совсем плохо. Я про то говорю, что должен ты досаду из себя изгнать, от людей не прятаться, а жить, как и раньше. Мужика какие то рыбёшки, хоть даже и хуй-рыбешки, не испортят.

— Ты это по дружбе говоришь или так думаешь?

— Я это тебе точно говорю. А сейчас лезь в палатку, я домой поеду. Жене обещал быть.

— Ты приезжай.

— Приеду. А эти, хуй-рыбы, так ни одной и не поймал?

— Ни одной. Чего только не ловил, даже ужей, а хуй-рыбы не поймал. Но достану, не уйдёт.

Шилов махнул кулаком и повалился вперёд, на хвою и шишки. Я помог ему встать и дойти до палатки, закрыл за ним, разворушил костёр. Время жаркое, чтоб лесной пожар не устроить. И пошёл себе домой. Веду велосипед, думаю. Ваську жаль. Похабная штука с ним случилась, неприличная. Хуй-рыба. И чем же эта зараза питается? Не еблей же живёт? Конечно не еблей! Купальный сезон у нас три месяца, а в остальные кого ж хуй-рыбе портить? Как-то по-другому существует. Только недолго ей осталось. Шилов он такой, что слово сдержит. Найдёт и расхуячит всё к чёртовой бабушке. Ни одной хуй-рыбы не оставит. Под корень сведёт. Он Протокал раскусил и уничтожил, куда уж там какой-то плотвичке фаллической устоять!

Пришёл домой, умылся от комариной мази и в кровать к жене.

Она то вроде и спала, но спросонья как-то подкатилась ко мне, лежит вся такая тёплая да румяная, ну и пошёл я на супружескую обязанность. Потом заснули, так что поговорили только с утра.

— Узнал, что с Васькой?

— Из-за Машки тоскует. Боится, что закончит она институт и не вернётся. Грозится повеситься.

— Не дай бог.

— Говорил я с ним, переубеждал, вроде подействовало. Но пока на озере всё равно жить остался.

— Хоть бы похолодало, так, может, быстрее бы в общежитие вернулся.

— Не поможет. Пока сам не поймёт, ничего не поможет. Он же упрямый.

— Упрямый, что бык.

Жизнь пошла своим чередом. Я ездил на работу, на репортажи по району, а вечерами заезжал к Васе на озеро. Мои слова подействовали на Шилова положительно, перестал он бояться людей, в глаза мог смотреть и обрёл хоть какое-то душевное спокойствие. Рассказывал, что вот-вот найдёт, где хуй-рыба прячется. Методично обходил всё озеро с сеткой и обещал, что не скроются. Я верил, только бы до осени успел, пока вода тёплая, а то потом на озере жить — здоровья не жалеть.

В канун Дня Независимости писал я большую статью о том, как недригайловцы рады этому самому большому празднику нашей страны. На две полосы статейка да ещё поздравления районных властей. Притом из области пришло разъяснение на пятнадцати листах, на что в праздничной статье напирать, а о чем умалкивать. Пока всё учёл и написал, так голова кругом пошла. Домой прикатил, чаю выпил и спать лёг, изнеможенный тяжкой умственной бранью.

Заснул мигом, спал крепко, когда Лида будит.

— Васька прибежал, требует, чтоб открыли.

— Открывай.

Я хоть спросонья и недовольный, но стараюсь не злиться. Сам даже грешным делом подумал, уж не оказалось ли, что хуй-рыба существо земноводное. Тогда и вовсе беды не оберёшься.

— Поймал! Хуй-рыбу, поймал!

Шилов залетел в комнату с сеткой, голый, с вихром вздыбившихся волос, ну что чёрт.

— Лида, чая нагрей!

Сам Ваську за руку и на улицу. А то ж прямо при жене и будет неприличную свою добычу показывать. Включил фонарь во дворе.

— Смотри!

Достаёт из сетки и тыкает мне в лицо. Я аж вздрогнул. Ожидал, конечно, что похоже, но чтоб так! Хуй. Как есть хуй!

— Вот, смотри и залупается!

Весь механизм, как у хуя, только на головке маленькая такая челюсть. И вместо яиц плавник. Сам хуй порядочный, длиннее, чем у меня, этакий сантиметров под двадцать.

— Видишь, видишь!

— Да погоди ты! Не кричи! Носишься, как с писаной торбой! Вижу, всё вижу.

А сам стою, поверить не могу. Это бывает так, когда думаешь, знаешь, вроде готов ко всему, а потом как увидишь и остолбеневаешь. Как такое может быть и по какой причине? Хуй с плавниками! Я то вроде Шилову и верил, по правде успокаивал, но всё равно пока этакой штуки перед собой не видишь, так абстракция и что есть, что нет. А тут на тебе, лежит.

— Я их пять штук поймал, узнал, где логово, с утра буду прекращать их. Поможешь?

— Как ты их прекратишь?

— Бомбой. Переглушу всё это блядство на хрен! Сначала из норы выманю, а потом три гранаты сверху. Устрою я им еблю! Перемочу, что котов!

— Не кричи, соседи ещё услышат.

Тут жена моя вышла, любопытствует, чего это мы с Васей обсуждаем.

— Чай готов.

— Идём Лида, идём.

— А что улов не показываешь, может, давай я его поджарю быстро?

— Не надо Лида. Идём чай пить, только сетку на пороге оставь.

Зашли мы, выпили чаю, Лида нашла для Васи свитер, а то ночи то холодные, а он в одних плавках.

— Чего это ты, как модный, в плавках? Раньше в семейках ходил.

Шилов засмущался, не знал, что отвечать.

— Это он Лида потому, что в семейки комары залетают да кусают. Вот он и придумал как защититься.

Жена рассмеялась, была она женщина простая и понимала всё без подвохов. Васька облегченно вздохнул, высадил зараз чашку чая

7 років без взаємності

П'яниця я
Моя горілка — Ви
Пити без міри
Пити без закуски
Впринюх Ваш подих
Впригляд Ваш погляд
І пити далі
З вечора до ранку
До втрати розуму
Солодку Оксанку.

и стал тоскливо озираться. Ну точно дитё, потерявшееся на многолюдном базаре.

— Лида, а для души ничего нет?

— Ох, Васька, Васька.

Но принесла и налила пару рюмок. Шилов прибодрился, выпросил ещё подорожную и побежал на озеро, попросив меня быть часам к шести утра.

— Это зачем?

— Надо, Лида, надо.

С женой у нас уговор в душу не лезть, поэтому больше и не спрашивала. Пошёл я Васю провожать, а он на крыльце, как матернётся.

— Ты чего?

— Коты-скоты, рыбу растянули!

И вправду несколько хуев лежат возле порога, а двух и нет. Не подумали я, что соседи у нас алкаши, коты у них голодные, почуяли добычу и прибежали.

— Что ж теперь делать?

— А что ты сделаешь? Не за котами же гоняться, пусть жрут. Этих хоть забери.

Вася остатки собрал и ушёл. Я ещё часика четыре поспал и пора вставать. На велосипеде доехал к озеру, там Вася уже колдует. Связал

изолентой три гранаты РГД-5, для наживки червячков готовит в солдатском котелке. Дал мне корзину да подсаку.

— Пошли, надо со стороны болота заходить, там у них логово.

Сначала дорожкой шли, потом кустами, потом и вовсе камыши. Как тут хуй-рыбу поймать можно? Но вышли на пляжик небольшой. Песочек, чистенько.

— Тут их логово. Я то как их выследил. Заметил, что Невеста сюда бегает. Странное, думаю, дело. В кустах спрятался, смотрю, а он специально бегает, чтоб его ебли. На мелководье ждёт, пока стая не приплывёт, потом раскорячится и только постанывает, пидор такой.

Невеста был единственный в городе человек, подходивший под определение пидараса. Притом сам признался. Жил себе жил человек, жена у него, двое детей, такой мордатый, краснорожий. Ходили слухи, что в армии его испортили. Но как-то смутно, так что и не поймёшь в чём порча. Внимания даже не обращали. А потом, в перестройку это было, приходит Невеста в горсовет. Тогда у него ещё и клички не было, а по фамилии звали Куцик. Заявляется он к председателю исполкома и требует зарегистрировать себя.

— Чего тебя регистрировать, Куцик?

— Того, что хочу зарегистрироваться.

— Это так если каждый хотеть будет, а мы потакать, так что попало будет. Так что иди отсюда.

— Не пойду, регистрируйте и всё тут.

— Чего тебя регистрировать?

Статистика

Распределение отловленных хуй-рыб по размерам

Источник: Научная экспедиция института ихтиологии и рыбных ресурсов НАН Украины (2003г.)

— Того, что имею право! Пидорас я.

И сидит, смотрит, как ни в чем ни бывало. Ему тогда лет тридцать было, уже с животиком, лысоватый, красномордый.

— Я тебе, блять, покажу, как шутки шутить!

— Я и не шучу.

И рассказал Невеста, тогда ещё Куцик, что до армии был он как все, а в армии попал на Байконур. Где-то при штабе ординарцем был, с донесениями бегал. В штаб делегации разные приезжали, то из соцлагеря, то комсомольцы всякие. Невеста делегации от штаба до гостиницы водил. Однажды предложили ему в гостиницу пойти, бухнуть. Он и пошёл, с неопытности набрался водки или подмешали чего, в общем ничего не помнит, а проснулся без штанов и с мужиком. Так оно и пошло. Потом еще оказалось, что и космонавты все пидорасы были, кроме Гагарина, конечно. Тот ни-ни был, нормальный мужик. А остальные по-разному, некоторые и таскали солдатика к себе. Потому и слали их в космос, чтоб не жалко. Говорят так. В общем, вернулся Невеста в Недригайлов и как-то забывать начал про армейские дела. Даже женился, детей у него двое стало. Жил себе и надо ж, надумал регистрироваться.

— Раньше нас в тюрьмы садили, а сейчас признали нас, потому желаю регистрироваться!

Ясное дело, погнали его из горсовета в три шеи. И сразу же всем известно стало. Смеётся народ, обсуждает, город то маленький, скучно. А тут Куцик идёт в новом белом костюме, он наряжаться в последнее время стал. И ляпнул кто-то, что будто невеста. Так и пошла мода его Невестой звать, больше никак. Невеста и Невеста. Он и не обижался. Только любил в баню городскую ходить. Бывало, если приезжего увидит, так предлагал остаться в баньке побухать. Но приезжих у нас мало, да и предупреждали их, так что кроме разговоров, ничего с Невестой и не было. Жил он по-прежнему с семьёй, спал с женой в разных комнатах, шоферил на зилке в «Дорремстрое». Причёсанный всегда, с ногтями остриженными и в белом любил ходить, когда не на работе. Мне то его жалко даже было, потому что ведь попробуй от космонавтов отбейся, они все крепкие, специально отобранные и на таблетках. Думал, что просто испортили мужика, он же сам хороший. А оно вот что оказалось. С рыбками баловался.

— Я его хотел сначала отпиздить да на весь город опозорить. Это ж он рыбок приучил и из-за него меня того. Но у него ж дети, два пацана, и так им не сладко, что папашу Невестой прозывают. А если ещё

узнают, что и вправду пидарас, да ещё с рыбами! Не хочу им жизнь портить. Поэтому решил хуи мочить. Гляди, сейчас выпорхнут, твари поганые.

Стал спичечным коробком метать червячков. И вмиг забушевала вода, стали высовываться из неё залупы с разинутыми ротиками. Срамота. А Васька всё кидает червяков.

— Чтоб все вышли и малые и старые. Всех хочу замочить.

Еще минуты три подождал и чеку сорвал. Бросил связку. Хуи и внимания не обратили, жрут себе червячков. Дурная рыба. Да и откуда у хуёв ум-то? Упали мы на песок, лежим. И такой гул тихий пошёл, следом волн несколько небольших. Васька вскочил, за подсаку схватился и в воду.

— Держи корзину, урожай хуёв собирать будем!

А оно и вправду всплыло много, так что аж воды не видно, одни хуи плавают глушённые. Самые разные. Наибольшие сантиметров под тридцать, а маленькие, так меньше мизинца. Но что то, что это — хуи. Васька их черпает и сыплет в корзину. Скоро и набрал.

— Высыпай на берег, потом разберёмся!

Я корзину и поднять не могу, еле оттащил метров на пять от воды да на песок высыпал. Гора хуёв и все как варенные. Сильно их бомба ударила. Обратно я в воду с корзиной, снова Шилов выбрасывает подсаку. Хуи и хуи, мне аж поплохело от этой сугубой хуетни. Но держаться надо, а то скоро придут в себя хуй-рыбы и расплывутся.

— Давай, Колька, давай!

Я и даю, таскаю корзины. Пять высыпал и шестая почти полная, пока всё Вася не выбрал. Ещё несколько хуевых мальков руками подобрал.

— Всё, шабаш, пиздец хуй-рыбе! Отомстил я! Сказал, что отомстю и отомстил!

— Что теперь с ней делать?

— Может на базар?

Смотрю я возмущенно на Ваську. Во ведь дурак!

— Ты, что сдурел?

— Да шучу я, шучу! Закопаем, никто и не узнает.

— Это другое дело. Лопата у тебя есть?

— Погоди, проверить ещё надо.

— Что проверить?

— Не осталось ли ещё хуй-рыбы.

— Как же ты проверишь?

— Скоро Невеста прийти должен. Мы в кустах спрячемся и посмотрим. Если никто к Невесте не приплывёт, значит, всё, угрохали хуй-рыбу. Давай сейчас кучу камышами прикроем, чтоб не заподозрил ничего. Ты закрывай, а я сбегаю за бензином.

— Зачем?

— Спалить эту херовину надо, чтоб уж гарантировано навсегда.

— И то так.

— Бери нож, работай. Сильно не усердствуй. Невеста как сюда приходит, так по сторонам особо не смотрит. Предвкушает. Теперь обломится. Ладно, жди.

И убежал. А мне как-то и не по себе. Один на пляже, тут хуёв куча лежит, мне чуть ли не по пояс. Но я себя в руки взял, подышал глубоко и стал камыш резать да закрывать хуи. Потом Васька прибежал, с канистрой и пистолетом.

— Это ещё зачем?

— На всякий случай, мало ли чего.

Вдвоём мы быстренько всё закрыли, так что и не видно хуёв. Потом ещё Вася веничком из камыша прошёлся, все следы наши вытер. Что значит сыскарь, соображает не хуже индейца.

— Садимся теперь и ждём.

Пошли в кусты, а за спиной что-то как ляпнет. Смотрим, а там волны расходятся.

— Чего это?

— Рыба скинулась. Не бойся.

— Большая рыба.

— Да тут разная есть.

Ушли мы в кусты, Шилов притащил корягу, чтоб сидеть удобно, ожидаем.

— Я ж узнал, что в тот день, когда меня это, того, Невеста в командировке был. Послали его в область на недельную стажировку. Хуи затосковали, видать, и на меня напали. Падлы.

— А я думал, что брешут про Невесту.

— И я думал. Мужик, как мужик, дети, жена, только тюфяк. И чтоб космонавты пидоры были, да это никогда! Космонавтов отбирали о-го-го как: КГБ работало! Там бы пидора и на километр не подпустили к космоотряду.

— Почему ж тогда Невеста того после космонавтов?

— Космонавты то тут причём? Да он сам свихнулся!

— Может и так. Когда на работу выходишь?

— Если всё нормально, так и завтра. Соскучился уже даже по работе. Задолбался комаров кормить.

— Ну и хорошо, что кончилось всё.

— Тише!

— Вроде опять рыба скинулась. Что это их колобродит?

— Может, тоже хуями недовольны были, так радуются?

Это было неизвестно, хотя чтоб рыба радовалась — вряд ли. Сидели, ждали, уже так часам к девяти было, когда Васька цыкнул.

— Идёт!

Замерли мы, не дышим почти. Ваське хоть бы что, он к засадам привычный а у меня сердце стучит, выпрыгивает прямо. Когда Невеста вышел. Глянул мельком на кучу и пошёл себе к воде. Был он в белой майке, шортах по колено. С пузцом, лысый, обычный мужик под пятьдесят, плохого и не подумаешь.

Скинул с себя одежду, остался в широких семейках. Носочком воду попробовал. Тут уж точно, как баба. Мужик должен сразу в воду заходить, тем более, что жара уже сколько.

— Нежится, пидорок.

И точно, заходит в воду, что аист. Ступает осторожно, манерно. Зашёл чуть глубже колен, огляделся. А затончик то спрятанный, камыши кругом стеной стоят, закрывают. Тут Невеста раком стал, лицом к берегу, зад заголил свой и стал им волны гонять. Так всё и было, ничего не прибрехиваю. Я даже сплюнул, так мне противно стало, что отец двоих детей, а такое творит.

— Тихо!

Невеста вроде как услышал, насторожился. Глядит на берег. Но нас не видно, хоть сколько ни гляди. Успокоился и снова давай развратничать. Я даже отвернулся, чтоб не смотреть на безобразие. Секунд несколько прошло, вдруг хватает меня Шилов за руку.

— Колька, глянь!

Я смотрю, а с озера, метров шестьдесят от берега, вроде как торпеда плывёт и явно на Невесту. И сильно плывёт. Как в кино акул показывают, только без плавника. Я и понять ничего не смог, а Шилов вскочил и из кустов побежал.

— Невеста, уходи, Невеста, сзади!

А тот Ваську увидел и ошалел. Стоит раком, глаза вылупил и не шевелится даже. А торпеда всё ближе. Или что оно там.

— Уходи Невеста, уходи!

Шилов к нему бежит, орёт, а того как парализовало. И тут как

7 років без взаємності

Ваш погляд — як ядерний вибух
Коли Ви сіпнули носиком, на Землю впала комета
Світ руйнується, хвилюється Всесвіт
А я співаю Вам «Многіє лєта»!

войдёт в него торпеда. И лопнул Невеста, будто шарик. Не дай бог кому-нибудь видеть, как лопается человек. Я тоже не видел. Глаза успел закрыть, уши заткнул и сижу себе в камышах. Потом слышу, выстрелы. Гляжу, валяется на бережку возле воды туша окровавленная, рядом Шилов лежит и шмаляет из пистолета своего. Всю обойму высадил.

— Колька, нож давай! Колька!

Не знаю, как и встал. Бегу, ноги подо мной ватные, два раза падал. Подбежал, отворачиваюсь и нож протягиваю. Васька схватил.

— Коля помогай!

Я глянул и тут кончились мои силы. Обморок у меня случился от перенапряжения, я и лёг на песок штабелем. Пришлось Шилову самому управляться. Как он рассказал, что ещё со всплесков неладное заподозрил. Неладное он всегда хорошо чуял, плохо только определял, что именно неладное. И про огромную хуй-рыбу не придумал. А когда увидел торпеду, так уже поздно было. Хоть бы Невеста не испугался, так смог бы ещё спастись. А то ж с перепугу застыл и стоял в самой беззащитной позе. Хуй-рыба его пропорола и разорвала на части. Шилов говорил, что прямо на куски, будто в животе у Невесты бомба взорвалась. С разгону вынесло и хуй-рыбу на Шилова. Он же к Невесте бежал. Так ударило, что сломало Васе ключицу. Но хорошо, что отбросило. Шилов то, милиционер, в задержаниях участвовал, всякое видел, поэтому сумел одной рукой пистолет из кобуры достать, затвор передёрнуть и давай палить хуй-рыбище в бок. Все патроны вогнал, а она шевелится, к воде лезет. Тут я нож подал и упал сам. А Шилов давай ножом хуй полосовать. Таки добил тварь.

— Огромный был, центнера на два, два с половиной. Сдвинуть с места не мог. Пришлось на части резать. И ведь точно хуй, а не рыба. Костей то не было! Не было!

— Вася, тише, тут стенки тонкие.

Шилов проведовал меня в областной больнице, где я восстанавливался после нервного потрясения. Чувствовал себя уже хорошо, но врачи настаивали ещё на неделе постельного режима и курсе уколов. Я врачей уважал и слушался.

— Хорошо, тише. По частям перетащил я этот хуище к куче прочих, бензином облил, еще веток сухих натаскал и поджёг. Вони было — не передать. Оно то и понятно, что не букеты жёг, но так воняло, что и за сто метров тошно. Всё спалил и следа не осталось. Правда ещё раз за канистрой бензина пришлось бегать, но уж под чистую.

— А Невеста как же?

— А что Невеста? Мне ж и посоветоваться не с кем было. Решил я так, чтоб правды никому и не рассказывать. Зачем детям подляну делать? Куски его собрал, похоронил в лесу, даже крестик маленький сделал. Никто и не заподозрит, что человек, холмик маленький сделал, будто собачка какая. А одежду отнёс на другой пляж. Там её вечером и нашли. Решили, что утонул Невеста. Я подтвердил, что с утра видел, как он купаться шёл, а обратно нет. Хотели водолазов вызвать, но это ж из области везти, деньги большие, решили ждать, пока сам всплывёт. А чего ждать, если всплывать нечему? На пустом месте насыпали ему холмик, крест поставили. Народу на похоронах много было. Все за ним жалели, человек то был беззлобный. Дети плакали. Ну ты не расстраивайся. Тебе нельзя. Главное, что истребили мы чудовищ. А за Невесту мы не виноваты, кто ж знал, что там ещё такой хуище есть?

— Это царь-рыба была.

— Кто?

— Царь-рыба хуй-рыбы. Главная.

— Ага, здоровая. Ну ты на вот, поешь яблочек. Пепенка, сладенькие.

— Спасибо.

— Лида просила передать, что завтра приедет.

— Скажи ей, что не надо. Чего ей через день мотаться? Сто километров не близок свет. Я ж не маленький. И кормят тут хорошо, ухаживают за мной, все лекарства имеются. Пусть не переживает.

— Передам. Только она сильно волнуется за тебя. И на меня злиться. Что я тебя на озеро утащил и беда случилась по моей вине.

— Какая там вина? Я ж сам поехал.

— Это ты сам объясни, я оправдываться не хочу, чтоб зря не злить.

— Правильно. Ты то сам как?

— А что я? Живу себе. Вторую комнату мне в общаге дали, теперь вроде как в двухкомнатной квартире обитаю, барином. Зарплату обещают добавить, я ещё на полутора ставках, так что неплохо выходит. Нормально живу. Давай, выздоравливай, да возвращайся, съездим на рыбалку. Я тут одного бандита захомутал, у него став зарыбленный. Поедем, натаскаем за полчаса по ведру карпиков, потом отдохнём.

— Ох ты и хитрый Васька стал.

— Хитровыебанный.

Этим он больше всего меня порадовал. Раз шутит человек над проблемой, значит, изжил он её. И хорошо. На следующий день Лида всё-таки приехала, вареников привезла, яблок, вишен. Полдня со мной сидела, не отходила. Все больные завидуют, что жена такая внимательная. Не по нынешним временам. А причём тут времена, от человека всё зависит!

Через несколько недель выписали меня и как раз к первому сентября был я в Недригайлове, успел передовицу написать ко Дню учителя и началу учебного года. Втянулся в работу. Уже конец сентября был, когда заметил я у Шилова вздутие на животе. Сидели мы в редакции чай пили, у него китель распахнулся и гляжу, торчит сбоку, будто банка консервная. Можно подумать, что пистолет, но пистолет у Шилова в кобуре, не с двумя же он ходит. Спросить у него постыдился. Ушёл Вася на ночное дежурство, а мне любопытно.

— Лида, а видела у него на животе что-то?

— Видела. Вроде как опухоль.

— Это плохо. К врачу ему надо.

— Говорит, что был, ничего страшного. Я у него спрашивала. Он сначала отнекивался, потом рассказал.

— Слава богу, что ничего страшного.

— Врёт он.

— Почему?

— Растёт она у него. Ей богу растёт. И по нему заметно. Стал здоровье беречь. Ни пьёт, ни курит, одевается тепло.

— Думаешь плохое что?

— И сама не пойму. Оно, если бы плохое, так печальный бы ходил. А то улыбается. Но Ваську разве поймёшь. Может улыбаться, а у самого на душе кошки скребут. Сам ведь знаешь.

— Поговорить с ним, что ли.

— Не надо.

— Почему? Действует же. С озера переселился.

— Переселился. Только ты потом сколько в больнице лежал! Пусть лучше сам разбирается.

Перечить я ей не стал, понимал, что жалеет она меня, любит. Но Васю, как увидел, спросил, что у него за беда.

— Да ничего страшного, вроде грыжи. Зимой съезжу в город да удалю.

Улыбается, весёлый, спокойный. Давно я его уже таким не видел. К тому же раздобрел килограмм на пятнадцать, щёки выросли, подбородок второй прорезался.

— Чего это тебя пушит?

— Питаюсь хорошо.

Поговорили ещё и разошлись. Мне бы и успокоиться, но подозрение берёт. Нечисто тут что-то. С каких это таких причин стал Вася толково питаться, пить-курить бросил, ещё и физкультурой не занимается? А главное, что спокойный стал и довольный. Не злится, не прыщится, про Машку вспоминает охотно, но без всякого напряжения. Чудеса да и только. Даже подумал, что, может, влюбился он в кого или с Машкой сошлись, но ничего подобного. Машка в области на сессии была, других пассий тоже не видно. Город маленький, все как на ладони. Опять какая-то тайна выплывает. И ведь не выпро-

Люди говорят

Интернет-опрос «Вынашивали бы Вы икринки хуй-рыбы или сделали бы аборт?»

- Однозначно не вынашивал бы — 32%
- Скорее не вынашивал бы — 17%
- Скорее бы вынашивал — 13%
- Однозначно вынашивал бы — 11%
- Вынашивал бы за деньги заинтересованных организаций — 25%
- Вынашивал бы и выращивал дальше — 2%

Источник: сайт www.stochudovysk.com.ua, опрос был проведен 11 ноября 2007 года.

сишь теперь, не пьёт же стервец. Сколько не предлагал, а не пьёт.

Раз пришёл в гости, Лида стол накрыла, сидим, ужинаем. Вася рассказывает, что хочет с работы уходить.

— С каких причин?

— Дёрганная работа. Всё бегай да бегай, спокойствия никакого. И опасно. То под нож лезть приходится, то под топор.

Мы с Лидкой чуть со стула не упали. Это Шилов такое говорит, который жиган и риск любит больше даже, чем побухать! То есть теперь и не бухает и рисковать не желает!

— Куда ж пойдёшь работать?

— Бухгалтером. Я на курсы записался, как окончу, сразу увольняюсь.

Я и вовсе обмер. Шилов в бухгалтерах! Цирк на дроте. Лидка подмигивает мне, что вот какие чудеса.

— Хорошие у вас огурцы, оторваться не могу.

— Хорошие, я по новому рецепту солила.

Я не знаю, что и говорить.

— Может, не будешь торопиться увольняться? Тебе же работа эта нравилась!

— Раньше нравилась, а сейчас нет. Человек то меняется.

— Да что ты так изменился, что не узнаю даже.

Улыбается он. Чая выпили, уже уходить, а Шилов побелел и в туалет побежал.

— Что такое, Вась?

— Да ничего, нормально всё.

Проводили его, я сам себе места не найду, думаю, как так человек меняется.

— А он ведь прорыгался.

— Что?

— Прорыгался. Странный он какой-то. На беременную стал похож. Тихий такой, на солёненькое налегает, потом тошнит его.

— Не говори чепухи.

— А руки видел, как держит?

— Как?

— На животе у себя. Сложит их и вроде всё щупает себя.

— Хорошо, хоть не матню щупает!

— Чего ты злишься, я ж правду говорю.

— Извини. Это я просто не пойму, что с ним делается и злюсь.

— А пусть делается. Вроде не хуже.

— Как сказать.

Пошёл, включил телевизор, чтобы отвлечься, а сам всё про Шилова думаю. Как же так его обтесало, что был как кремень, а стал как вата. Не пойму, настроение препаршивое и, чтоб не усугублять, пошёл спать. Ворочался долго, потом жена пришла, отвлекла меня, после сразу и заснул. Крепко спал и уже под утро снится мне такое. Что вроде лежит Шилов на кровати, а живот у него здоровенный, ну как у нашего начальника ГАИ Рекунова, который что росту сто пятьдесят, что весу. Пузырь-человек. А то и Васька похожий. Лежит и стонет. Я хочу ему помочь, а меня как бы и нет. Только смотрю, а больше ничего сделать не могу. Такая странность.

Васька между тем вдруг кричать стал, извиваться, а потом, как рыгнёт. Фонтаном прямо. Присматриваюсь я, а в блевоте шевелится что-то. Вроде глистов. Вот думаю, в чём дело. Глисты его изводят, надо клизму молока тёплого с чесноком, несколько раз и всякий глист выйдет. И тут вижу, что не глист, что хуи маленькие в блевоте извиваются, вроде тех мальков, что мы из озера черпали. Тут я с испугу закричал и проснулся. Жену тоже испугал.

— Что с тобой? Коля, что?

— Ничего, ничего, сон страшный приснился.

— Может, таблеток примешь?

— Приму, а то шалят нервишки.

— Отчего это?

— Наверное, перемена погоды.

Не рассказывать же про сон. Пошёл я за таблетками, глотнул, водичку пью и тут открывается мне. Как оно всё на самом деле и в чём причина странностей. И вправду Васька беременный. От тех хуй-рыб. Они ж его выебали, он и забеременел. Точнее не так. Мужики не беременеют, это факт. Просто хуй-рыба в нём икру отложила. Когда срок придёт, малёк с него пойдёт, хуйки малые. Вот тебе и рыбка. Как это говорят, что и рыбку съесть и на хуй не сесть. Тут как-то наоборот вышло.

Я даже сел, думаю что делать. Ваську надо предупредить первым делом. Но ночью в общагу не пустят. Ждать до утра и бежать. Вместе и решим, чего делать. Хорошо хоть ждать недолго. Покрутился я на кровати часок и ходу.

— Ты куда?

— Договорюсь я с Васей насчет машины, нужно на репортаж ехать.

— Поешь, там каша есть, давай яичницу сжарю.

7 років без взаємності

Золото ластовиння
Діаманти очей
Срібло сміху
За Вас би я віддав увесь Сибір
І ще острови
Японцям на втіху.

— Не надо, отдыхай, я скоро приеду, вместе и позавтракаем.

Сел я на велосипед, задумался и не заметил, как подкатил к Васиному общежитию. Велосипед у комендантши оставил, а сам по лестнице на второй этаж, стучу. Не отзывается никто.

— Вася, это я, Каплюк!

— Что такое?

Голос сонный, ленивый.

— Открывай быстрее, поговорить надо!

— Мне ещё спать пора. Коля, зайди позже.

Я и руки опустил. Вот жизнь выверты даёт! Раньше я всегда двери не открывал, а Васька с тайнами разными опасными ломился, а теперь наоборот. Я вроде дурака, а он здравомыслящий. Стыдно мне стало, не по себе, уходить даже хотел, когда вспомнил, что предупредить Шилова надо, про икру хуй-рыбы.

— Вася открывай!

Молчит, тишина за дверью.

— Васька, буду стучать, пока не откроешь, так не уйду.

Это был шиловский приём, так он работал, когда вынуждал к общению. Вечно прибежит с нахуй никому не нужными тайнами и объяснения требует. Открывать приходилось. И ему пришлось. Стоит за дверью, живот платком подвязан, в тапочках домашних.

— Что такое?

— Мне с тобой поговорить надо.

— Коля, я сейчас бы не хотел.

Живот у него порядочно торчит, лицом раздобрел, говорит спокойно.

— Тут хочешь, не хочешь — надо.
— Мне не надо.
— Ты не понимаешь.
— Уходи, а то милицию вызову.
— Что ж тебе вызывать, если ты сам милиция?
— Уже нет.
— Как нет?
— Уволился. Два дня назад.
— А ну отойди!

Я его отодвинул и зашёл в комнату. Раньше он бы мне сразу б руку заломил и на пол положил. А то отошёл в сторону. Но это ещё что! Главное удивление было, когда я комнатку его рассмотрел. А там порядок. То есть всё разложено по полочкам, чистенько, обои свежие, на окнах занавесочки, на полу дорожки. И свитер недовязанный на диване. Спицы, пряжа. Смотрю на него.

— Вязать начал?
— Коля, ты сейчас агрессивно настроен и думаю, что тебе лучше уйти.

Спокойно так говорит, глазами моргает. Ну, точно баба. Как-то даже отчаялся я.

— Коля, уходи.
— Уйду. Только хоть чаем угости, от нас никогда голодным не уходил.
— Чаем угощу, это можно.

Схватил чайник и пошёл в коридор на общую кухню чайник ставить. А я думаю, что делать, как быть. И всё-таки не глупый я человек, потому что придумал. Начни сейчас кричать, так ничего не получится. Выставит за дверь. Но недаром же я человек с высшим образованием. Умственного труда человек. В размышлениях сноровку имею. Этим и пользоваться нужно. Не кричать, а аргументировано доказать, что всё неправильно идет. Припереть к стене доказательствами, выбросить хуй-рыбу на сухой берег здравого смысла.

— Может и поешь чего?
— А что есть?
— Суп есть вермишелевый, рагу овощное, ватрушки, компот.
— Откуда столько?
— Готовлю я.
— Молодец. Полезный в семье экспонат будешь. Но спасибо, не хочу, дома поел.

Сижу, молчу, пауза какая-то напряженная.

— Вася я хотел бы тебя предупредить.

— О чём?

— О той огромной опасности, который ты подвергаешься.

— Что ты имеешь в виду?

— Эту опухоль в твоём животе. Её нужно срочно вырезать.

— Зачем?

— Затем, что это разбухающая икра хуй-рыбы.

— Я знаю.

— Ты не понял, хуй-рыба вызревает в тебе!

— Я знаю.

Он стоял и улыбался, как идиот какой-то, как полоумный.

— И ты так спокойно говоришь об этом?

— А что мне нервничать?

— Как что! Ты же ненавидел хуй-рыбу! Ты же хотел уничтожить её, навсегда стереть с лица земли!

— Я был не прав.

— То есть?

— Я во многом заблуждался и вёл очень неправильную жизнь. Теперь я пытаюсь всё исправить.

— Ты не против хуй-рыбы?

— Нет. Это обычное животное, которое имеет законное право на существование.

ОРГАНІЗАЦІЯ ЗАКУПОВУЄ
Натуральні
ЛЮДСЬКІ ЕМОЦІЇ
ЖАХ
ЩАСТЯ
НЕНАВИСТЬ
ЗАКОХАНІСТЬ
КЛАСНІСТЬ НЕ МЕНШЕ ТРЕТЬОЇ.
З ПИТАНЬ ПРОДАЖУ ЕМОЦІЙ ЗВЕРТАТИСЯ КОЖЕН ДРУГИЙ ВІВТОРОК МІСЯЦЯ ЗА АДРЕСОЮ ВУЛ.КОПЕРНІКА, 7, ТРЕТІЙ ПОВЕРХ (ПРИМІЩЕННЯ ЦЕНТРУ САМОВДОСКОНАЛЕННЯ І КОСМІЧНИХ ІНТУЇЦІЙ).
КОНТРАФАКТ НЕ ПРОПОНУВАТИ.

— Ты что мелешь?

— Я высказываю свои убеждения. Уничтожать хуй-рыбу не следовало.

— Так ведь она ж тебя выебала!

— Коля, ты сам знаешь, что ошибаешься. Ты же сам мне говорил, что рыба просто размножалась посредством меня. Схожим образом поступают самки комаров, которым для откладки яичек нужна кровь. И никто даже подумать не может, что комары ебут людей.

— Потому что у комаров жала, а не хуи!

— На самом деле разница лишь в масштабах. Увеличь жало комара в несколько сот раз и получишь почти такое же приспособление, как у хуй-рыбы. И, хочу отметить, хуй-рыба вовсе не хуй. Просто тело этой рыбы случайно оказалось похожим на человеческий половой орган. Всё остальное додумало извращённое воображение человека. И оно же натолкнуло использовать невинное животное в грязных целях. Есть такой штамп «животные» страсти, но думаю, что правильнее говорит «человеческие».

Я сидел на табурете и думал, что сойду с ума. Шилов, приводящий в пример словесные штампы! Кроме того, защищающий хуй-рыбу и носящий в себе её икру! Я не знал, что говорить дальше. Хотелось просто уйти, плюнуть на всё и забыть. Я даже привстал. Но есть у человека такой дивный орган, как совесть. Она придавила меня и заставила снова усесться на табурет. Она напомнила мне, сколько раз Шилов выручал меня, часто рискуя должностью и даже жизнью. Я должен был помочь ему.

— Хорошо, Василий. Пусть будет по-твоему, пусть ты зря истребил эту рыбку. Пусть даже она действительно испорчена человеком, а сама по себе рыба, как рыба. Пусть. Но какое это отношение имеет к твоему животу?

— Я хочу исправить свою ошибку. Мы, люди, чуть не истребили хуй-рыб. Во мне сейчас последний шанс не допустить этого. Я должен сохранить хуй-рыбу.

— Зачем?

— Мы должны заботиться о видовом многообразии флоры и фауны.

— Ты мне скажи, те ёбнутый или ебанутый?

— Коля, я прошу не ругаться в моем присутствии.

— А чего ты несешь какую-то чушь про фауну? У тебя в животе опухоль, её нужно удалить! И всё, никакой фауны!

— Нет.

7 років без взаємності

У слові кохання є буква «О»
Узята вона з імені твого.

— Васька, да пойми же ты, что в тебе хуёнки малые сидят! Хуёнки! Что ж ты, терпеть это будешь?

— Буду.

И спокойный, что манная каша из холодильника. А я уже киплю. Понимаю, что спокойно нужно, с умом, но киплю, потому что сил никаких нет хуйню эту слушать. В нём хуи сидят, а он и не журится!

— Вася, это же хуёнки! Будущие хуи и хуища!

— Нет, Коля.

— Что нет?

— Это детки, мои детки. Они во мне, они часть меня.

— Ты с ума сошёл!

— Не тебе судить.

— Так, а что ты тогда мелешь!

— То, что чувствую.

— Что ты чувствуешь?

— Я чувствую, как они шевелятся, как они живут во мне. Сейчас они слабенькие и беспомощные, они нуждаются во мне, в моей заботе и защите. И я сделаю всё, чтобы дать им это.

— Вася!

— Да, Коля, послушай. Ты привык, что ты был всё время умный, всё время давал советы, а я только слушался и психовал. Но теперь всё иначе. Я многое понял за эти дни, многое почувствовал. И я изменился. Теперь я не тот эгоистичный и сумбурный Шилов, каким ты меня знал. И ты должен с этим смириться. Я стал родителем. У меня в животе мои детки. Ты даже не можешь понять, что это за чувство, у тебя ведь никогда не было детей! Это так прекрасно, когда у тебя есть то, ради чего нужно жить. Часть тебя, твоя плоть и кровь. Нет одиночества, нет уходящего времени, ты думаешь только о них, в жизни появляется цель, прекрасная цель!

— Твоя цель, Вася, — хуи. Хуи и больше ничего.

— Говори что угодно.

— Ты же мужик, Васька, мужик! А собрался рожать, как баба!

— Я думаю, что хорошие отцы испытывают те же чувства, что и я.

— Ладно, может быть, я не отец, не знаю. Но вот что я скажу. Ты хоть подумал, что дальше? Вот родишь ты. Родишь их. Хуй-рыбу. Пусть даже это обычная рыба, только похожая. Но что дальше? Ты поплывешь с ними в озеро жить? Или купишь для них аквариум? Или бросишь их и забудешь? Ты понимаешь, что у тебя нет шансов сосуществования с твоим потомством!

— Я найду их.

— Не надо искать их! Просто сделай операцию и забудь про них, как про страшный сон!

— Это детоубийство!

— Это простой аборт! Ведь ты жертва насилия. Если бы рожал Невеста, тогда ладно, он сам ходил к хуй-рыбе! Но ты подвергся нападению! Ты жертва и даже по закону ты имеешь право на аборт! Притом это вовсе не аборт, это просто операция. Даже легче! Вроде клизмы, когда выводят глистов! Проще простого! Это хуёчки, они же и похожи на глистов! И никаких росказней про детей и прочее! Это болезнь! Болезнь нужно лечить!

— Нет! Я никому не позволю их обидеть! Никому!

— Васька, да это же...

Я бросился к нему, чтобы объяснить, чтобы рассказать, как больно мне смотреть на него, не чужой же человек! ... Он направил на меня пистолет. Обыкновенный Макаров. Вороненое дуло и спокойные глаза. Ну вот, если бы я на своего друга пистолет направил, я бы взволновался! Это ж не просто так, это ж значит, что дружбе конец! А он спокойно смотрит так, вроде ничего и не произошло.

— И что, выстрелишь?

— Выстрелю. Если почувствую для них опасность, то выстрелю. Поэтому лучше уходи.

— В друга выстрелишь?

— Ты мне, Коля, не друг.

— А кто?

— Никто. Ты хочешь сделать меня прежним, удобным для себя дурачком. Но я стал другим. И я не хочу меняться обратно. Тебе либо нужно смириться с этим и уважать мой выбор, либо уйти и забыть сюда дорогу.

— Ты ж спокойно говоришь! Мы с тобой сколько лет были друзьями, а теперь ты спокойно мне говоришь, что я тебе никто!

— Мне нельзя нервничать.

И тут открылось мне. Вроде как озарило. Сообразил я, что не он это. Не Василий Шилов, капитан милиции, лучший сыскарь Недригайловского района, сорви-голова и лучший друг. То есть по форме он, даже паспорт имеется. Но не он. Видать, икра хуй-рыбовская не просто в нём зрела, а полезла в голову и захватила. Слыхал я про такие случаи, когда в голову держат. И Васька теперь вроде зомби. Потому и изменился так. Хотел я ему всё высказать и глаза открыть, а потом глянул в них. И тут же мне ясно стало, что нечего открывать. Совсем нечего. И некому. Что я икринкам открою, если это хуй-рыба? Как их убедить? Гнут они своё. Захватили они Ваську и по своему усмотрению командуют.

Взяла меня злость. Вот ведь, что за мерзость эта хуй-рыба! Уже ведь думали, что всю перебили, а она вот какой выверт сотворила! Главного своего врага в раба обратила. Какое коварство больше выдумать? Заграбастала Ваську и радуется. Хуй-рыба. Повсюду по нём разлезлась. Ужас.

Я встал и ушёл не попрощавшись. Что мне, с хуй-рыбой прощаться? По дороге домой думал о происшедшем. Можно плюнуть на всё и будь, что будет. Может, родит хуй-рыбку и попустит его, станет Шилов прежним. Может не станет. Но что ж с ним делать? Голова, это не яблоко червивое, что взял нож и порченое вырезал. Это так доспасаться можно, что и погубить Шилова.

Но ведь и бросать его нельзя. Хороший же человек. Разве виноват он, что его хуй-рыба полонила? Он же боролся с ней, успел истребить. Что ж, отдать Васю какой-то хуёвине на откуп? Да никогда!

Пока я приехал домой, уже полностью был убеждён, что Шилова спасать нужно. Осторожно, чтоб не навредить, но спасать. Один он у меня друг, настоящий друг. Сколько раз меня выручал, жизнью своей рисковал. И я его не брошу. Что ж я подлец какой? Нет, жди Васька, моей помощи. Жди! Приду и помогу. Знаю, что опасно. Хитра хуй-рыба и коварна. Может быть, готова она к моему вторжению и тут уж мне надо показать, кто венец эволюционного творения. Рыба ли мерзопакостная или человек. У меня ведь мозги, а там залупка. Есть разница!

— Ну как там Шилов?

— Нормально, Лида, нормально. Я сейчас спать лягу, устал чего-

то. Так ты уж меня не буди. Разве что из администрации спрашивать будут.

— Хорошо, Коля, хорошо. Ложись.

Я разделся, прилёг, укрылся тяжелым ватным одеялом и закрыл глаза. Так лучше всего думать. Спасти Шилова, вот задача моя. Как вытрясти из покоренного человека врага? Перебирал вариант за вариантом. Сперва ничего толкового, а потом ухватился за свои же слова. Про глистов. Их то как лечат? Клизма из тёплого молока с чесноком. Пару раз и всё как рукой снимает. Выходит глист навсегда. Почему бы и на хуёв так не действовал чеснок? Логически рассуждая. Ведь Василий рассказывал, что хуй-рыба атаковала его отовсюду, но больше всего он переживал за жопу. То есть прямая кишка. Хуй-рыбовская икра попала ему в прямую кишку и по ней, по другим кишкам, поднялась до живота. Вряд ли, чтоб она сквозь кишечные стенки пролезла, они крепкие. Да и заражение началось бы. Значит там где-то, значит клизмой её достать можно.

— Лида, возьми деньги, купи ведро молока и связку чеснока.

— Зачем столько?

— Надо Лида и посрочнее. Давай.

Жена со мной не спорит и говорил серьёзно, так что сразу на базар побежала. Я дальше лежу, соображаю, как к клизме дело подвести. Добровольно хуй-рыба на это не пойдёт, а ведь она Васю сейчас контролирует. Схитрить надо. Сперва я склонялся к тому, что, либо снотворного в еду подбросить, либо оглушить. Но опасные способы, перебрать можно по обеим случаям, навредить Васе. А чтоб просто скрутить, так я сам не справлюсь. Хоть и больше я Васьки на голову, но он же вёрткий, сильный, а я рохля. Думал я думал, но так ничего и не выдумал. Уже жена домой пришла, купила всё, а во мне ответов нет. Так может выйти, что и не выдумаю больше. Это обидно, ведь полдела в кармане, малое осталось.

И решил рискнуть. Снотворным. У меня была упаковочка, на случай, если сильно разнервничаюсь и не смогу спать. Я три таблетки взял, смолол в порошок и в бумажку завернул. Утром налил молока в канистру, взял чеснока, а клизмы нет.

— Лида, где клизма?

— Маша её взяла. У хахоля запор был, так лечила и не принесла до сих пор. А зачем тебе?

Вижу, прямо пляшет жена от любопытства, что это я готовлю. Вроде внимания не обращает, не спрашивает, но рядом всё ходит,

7 років без взаємності

У ефірному раю знаходжу я Вас
У телепрограмі шукаю новини
В яких сяє Ваша царівня краса
В яких Ваш голос медовий мине.

украдкой поглядывает, понять пытается. Я бы ей и рассказал, так переживать за меня будет, ещё хуже. Лучше потом.

Погрузил всё на велосипед и поехал к Маше. Хоть бы хахоль её уже уехал. Противный он мне был, видеть даже неприятно. Повезло — Машка сама была.

— Зачем тебе клизма?

— Запор у меня случился, хочу подлечиться.

— Колька, зачем врёшь, не умеешь же.

Я то умел, но она по вранью такая мастерица была, что вмиг раскусывала.

— Надо и всё, давай.

— Да на, бери. А что там с Шиловым?

— Тебе то что?

— Интересно. Говорят, он работу бросил, в общежитии безвылазно сидит, ко мне давно уже не заявлялся.

— Ты ж его всё равно не пускала.

— Так что с ним?

— Приболел, но не опасно, скоро выздоровеет. Ладно, пошёл я.

Сел я на велосипед и к общежитию покрутил. Там пробрался в общую кухню, высмотрел Васькину кастрюлю с супом и сыпнул туда снотворного. Только уходить, тут он на встречу. Я с перепугу прошёл мимо, вроде и знать не знаю. Он тоже. Я бегом на первый этаж, сел на велосипед и уехал, чтоб он видел. Минут через десять вернулся. Суп то уже почти готовый был. Значит, ест уже. Еще подождал.

Взбежал на этаж, крадусь. На кухне нет, в туалете нет, за дверью тишина. Я к скважине прильнул, гляжу — лежит Васька около стола. Как сидел, так со стула и грохнул. Крепкие таблетки. Я разогнался да плечом дверь и вышиб. Двери там слабенькие, чуть

ли не картон, даже я выбить смог. Занёс всё, сел чеснок чистить. Он крепкий, так что сижу, чихаю. Почистил, меленько порезал и в молоко да помешал. Потом Шилова на живот перевернул, стянул штаны, давай клизму прилаживать. Она большая, литра на два.

И тут ошибку я сделал. Нужно было Васю связать, а я на лекарство понадеялся. Только оказалась хуй-рыба крепкая. Только я хотел спрынцевать, как дёргнется Васька, закричит, вскочит и на меня с кулаками. А я ж не ожидал, я ж уже радоваться начал, что всё, победил поганую хуй-рыбу. Тут такое. Я с перепугу и в обморок. Не сопротивлялся даже, упал и всё.

Как водиться, очнулся в больнице. Сперва, ничего не помнил, потом Лиду узнал, она от меня почти и не отходила. Потом вспоминать прочее стал. Но и половины не вспомнил, как приходит Машка. Улыбается.

— Не волнуйся, всё нормально, спасён Шилов.

— От чего спасён?

— От хуй-рыбы.

Я потихоньку вспоминать начал. Минут за пять и восстановил всё до той самой секунды, как отключился.

— Что дальше то было?

— А ничего. Ударила я Шилова табуреткой по голове, он и лёг. Я клизму взяла и пропустила. После первого раза ничего, а со второго как пошла гадость всякая. Хуй-рыбки эти самые. Гадкое зрелище. Всё молоко извела, пока начисто не промыла. Шилов то дёргаться пытался, но я его бельевой верёвкой связала. Потом уснул. А я тебя в больницу отправила.

— А как ты там очутилась, в общежитии то?

— Интересно мне стало, что это ты затеваешь. С клизмой, с молоком, чесноком. Я и пошла за тобой. Но ты умотал быстро, я только позже догадалась, что к Шилову поехал. Туда пришла, в дверь заглядываю, а там ты над Шиловым стоишь, штаны спускаешь. Даже удивилась, неужели, думаю, ты пидарас. Потом гляжу, ты с клизмой. Потом Васька как вскочит, а ты упал. Он тебя душить стал, кричит, как ненормальный. Ну, я его и огрела табуреткой. Упал он. Я знаю, что мужик ты умный, раз затеял клизму ставить, значит нужно. Ну и сделала всё. Потом только поняла зачем.

— А сейчас он как?

— Нормально. Как раньше. На работу вернулся, бухает. Ко мне ходит, в любви признается.

— Так, значит, вылечили?

— Вылечили. Всю хуй-рыбу подчистую истребили. Теперь Вася человек, как человек.

— Чего ж ко мне не приходит?

— Стыдится. Ему ж я рассказала, что он чудил, как будто баба жил и хуи рожать собирался. Так он боится идти. Сейчас на улице стоит, ждёт с машиной. Он же меня сюда довёз.

— Пусть зайдёт.

— Не хочет тебя волновать.

— Так я ж так обрадуюсь, что сразу и выздоровею!

— Тихо, тихо! Лежи спокойно. Врач сказал, что тебе постельный режим и никаких переживаний, а то зачастил что-то в обмороки падать.

— Я и сам не рад, как бы с работы не выгнали.

— Не выгонят, ты кадр ценный. Но здоровье береги. А мы в следующий раз приедем, тогда с Васькой и увидишься. Пока.

И ушла она, цветущая, красивая баба, которая одним своим видом внушала радость даже такому калечному человеку как я. Лежал и улыбался. Лида рядом, Вася спасён, я выздоровею и скоро выйду на работу. Мир прекрасен, мы перевернули чёрную страницу хуй-рыбы на розовую страницу наших надежд. Хорошо.

2003 р.

Зміст

UKR

Вступ у питаннях та відповідях

1	Події	Рука з борщу	10
2	Політика	Третє око	70
3	Економіка	ЗАТ «Сраки Сумщини»	116
4	Суспільство	Нещасний випадок	160
5	Кримінал	Архітектор, який розвалився	200
6	Культура	Співучий Василько	232
7	Здоров'я	Прилади щастя	282
8	З життя	Страшні історії	318
9	Дозвілля	Дика Ганна	362
10	Краєзнавство	Ракетники	398

Содержание

RUS

Вступление в вопросах и ответах

События	Жучище	48
Политика	Выборы, блять!	96
Экономика	Кожа, кости и другие полезные вещи	134
Общество	Жополиз	186
Криминал	Фамилия на букву «С»	220
Культура	Пение и наказание	266
Здоровье	Травмоопасность крупных женщин	298
Из жизни	Не полковник	248
Досуг	Не люблю предателей	376
Краеведение	Хуй-рыба	416

Про автора

Владислав Івченко народився у Києві, звідки був висланий у тижневий термін за схильність до сарказму. Зростав у Сумах (район Лука, біля будинку-музею А.П. Чехова), закінчив Сумський держуніверситет (червоний диплом), працює редактором в місцевій газеті «Данкор» (королі!). У творчості сповідує принцип безвідповідальності автора та стоїть на засадах поміркованого реалізму патріотичної спрямованості та метафізичної невизначеності. Перед тим, як почати писати, деякий час терпів. В творчому доробку 17 книг прози, одна поетична добірка і дві політико-еротичні феєрії. Книга науково-популярних нарисів «Сто чудовиськ України» (у співавторстві з Владюшою Бар-Кончалабою) була визнана переможцем конкурсу Міністерства освіти та науки «Читай! Здивуєшся сам!» у 2006 р.

Автор висловлює подяку

ЗАЗО пришло ПРОЖЕКТ

ШТРИХУЁЧКИ DEAD LINE

МОЛОДЫЕ ПЕРДУНЫ Оки доки STARPERS

НЕ ПОЛЕ ПЕРЕЙТИ LIFER

БАК-ПОСЕВ ПЛЕВЕЛ

БЕЗ БЭ® BROTHERS

Об авторе

Владислав Ивченко родился в 1976 г. Служил в Сухофруктных войсках, работал токарем-ростовщиком и оператором брынзопилы, находился под следствием за возвращение малолетних (оправдан), сам расследовал дело фальшивоминетчиков (наказаны) и жуликов из Примат-банка (неподсудны). Любит предстательных дам и трогательных девушек, а также макароны по-плотски, доказывает вином Ньютона, часто пишет пчелобитные, проживает на улице Дозатора, 07, исповедует жизненное кредо: «С милой рай и в неглиже», по мировоззрению грехо-католик, чреват угодиями. Состоит в обществе безкультурников, предается флотским утехам, известный ж/д-массон, владелец радиочистоты, мадератор собраний, словопохотлив, автор лозунгов «Пьянки, гоу хоум!» и «Даешь стране Гугля!», а также бессмертного выражения «Фашизм не пройдет! Сквозь игольное ушко».

Автор выражает благодарность

ПОВИДАВШИЕ СЛЕДОПЫТОВ STATION

ВИДЕОШКОЛА ЖЫЗНИ

ШУМОДАВЫ TRANSPOSITION

МЕДИЯ ПОЛИЖЕНИЙ

COOCKMODDING

Мережа магазинів Dream-Skin

ББК 84.4 (4 УКР) 6
І=17

Владислав Івченко
Івченко об'єднує Україну

Графіка: Владислав Івченко
Макет, дизайн, верстка: Дмитро Растворцев
Редактура: Людмила Панкратова, Лілія Лисенко, Ганна Мірошниченко
Усі помилки залишені через їх непересічну художню цінність

Підписано до друку 17.09.08. Формат 60×84/16.
Папір офсет. Гарнітура Єднання. Друк офсет. Ум. друк. арк. 13,53.
Наклад 1000 пр. Зам. 3-09.
Видавництво ТОВ «Едена»
м. Харків, вул. Харківських дивизій, 3, кв. 10.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкту видавничої справи
ДК № 1030 вид 09.09.2002 р.
Друк ФОП Шульга Ю.В., телефон 8 (057) 715-70-80
м. Харків, вул. Командарма Корка, 42, кв. 32

ISBN 966-82-30-22-1

того, щоб колі
протилежні цілі, але ніхто
каже, що через них життя не має
сенсу. Для кожного часу є свої
цілі. Зараз треба об'єднати Ук-

нок?

— Не бійтеся, все що на
цій книзі — правда.

— Как писате
ток к тому, че
чьём существо
усомниться. К
ный реалист.

— Умеренный
какой-то. Лад
писать в 1998
лет по-русск
2004 году, ст
ски. Прогиб

— Я был вн

— Кем?

— Тенями
не знаю,
вдруг п
не буду
то умру
принуж
ри, ку
стал у
спасти
по-ук
вовал
ной
рива
Язы
чел
стл
вл

то

Про автора

Владислав Івченко
народився у Києві, звідки був висланий у тижневий термін за схильність до сарказму. Зростав у Сумах (район Лука, біля будинку-музею А.П. Чехова), закінчив Сумський держуніверситет (червоний диплом), працює редактором в місцевій газеті «Данкор» (королі!). У творчості сповідує принцип безвідповідальності автора та стоїть на засадах поміркованого реалізму патріотичної спрямованості та метафізичної невизначеності. Перед тим, як почати писати, деякий час терпів.
В творчому доробку 17 книг прози, одна поетична добірка і дві політико-еротичні феєрії. Книга науково-популярних нарисів «Сто чудовиськ України» (у співавторстві з Владюшою Бар-Кончалабою) була визнана переможцем конкурсу Міністерства освіти та науки «Читай! Здивуєшся сам!» у 2006 р.

Об авторе

Владислав Ивченко
родился в 1976 г. Служил в Сухофруктных войсках, работал токарем-ростовщиком и оператором брынзопилы, находился под следствием за возвращение малолетних (оправдан), сам расследовал дело фальшивоминетчиков (наказаны) и жуликов из Примат-банка (неподсудны). Любит представительных дам и трогательных девушек, а также макароны по-плотски, доказывает вином Ньютона, часто пишет пчелобитные, проживает на улице Дозатора, 07, исповедует жизненное кредо: «С милой рай и в неглиже», по мировоззрению грехо-католик, чреват угодиями. Состоит в обществе безкультурников, предается флотским утехам, известный ж/д-массон, владелец радиочистоты, мадератор собраний, словопохотлив, автор лозунгов «Пьянки, гоу хоум!» и «Даешь стране Гугля!», а также бессмертного выражения «Фашизм не пройдет! Сквозь игольное ушко».

прощенная схе-
ле, выход кни-
первый шаг. По-
ентации книги,
ду объединяться
умном делании
ю Украины. Мы
ровать «Україно,
совокупной силой
м так называемые
инения, скопления
орые будут пускать
ерживать страну от
м больше будет Са-
нения, тем скорее Ук-
нится.

— Ще дві книги. У одній я, разом
читачами, буду дола-
України

шляхом руйнування химер м
нулого, а в іншій буду захища
Батьківщину від нищівного ру
глобалізації шляхом встанов
ницьких проти